

Ľubomír Stanček

cyklus "C"

Poznámky k homiliám

“C” cyklus poznámky ku homíliám a príhovorom

Adventný čas

Prvá nedeľa adventná (Lk 21,25-28.34-36)

Nie bez príčiny sa nazýva tento čas príchod Pána (adventus Domini), pretože Otcovia preto začali Advent sláviť, aby sa každý veriaci pripravil a očistil a tak mohol čakať na svojho Boha.

Budú znamenia na slnku a mesiaci i na hviezdach a na zemi budú národy plné úzkosti a zmätku z hukotu mora a vlnobitia. Ľudia budú zmierať od strachu a očakávania toho, čo príde na svet, lebo nebeské mocnosti sa budú chvieť. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblaku s mocou a veľkou slávou. Keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zdvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie.“ Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neotŕželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás onen deň neprekvapil. Lebo príde ako osídlo na všetkých, čo bývajú na povrchu celej zeme. Preto bdejte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka.“

„Uvidia Syna človeka prichádzať v oblaku“ (Lk 21,27).

Nezdá sa vám zvláštne, že dnešné čítanie z evanjelia sa zameriava na koniec časov, a nie na Vianoce? Hoci nás to spočiatku mátie, neskôr zistíme, že je to primerané a potrebné. Vianoce a druhý Ježišov príchod majú totiž veľa spoločného. V prvom rade je celkom zjavné, že obe udalosti sú poznačené príchodom Ježiša. Kým na Vianoce prišiel ako malé dieťa, pri svojom druhom príchode príde ako víťazný Kráľ. Avšak v oboch prípadoch je to stále ten istý Ježiš, najsvätejší Boží Syn, ktorý vstúpil do nášho konečného, obmedzeného sveta. A po druhé, Ježiš v oboch prípadoch prichádza, aby nám priniesol Božie kráľovstvo. Na Vianoce, aby ho uviedol svojím kázaním, zázrakmi, svojou smrťou a zmŕtvychvstaním. Pri druhom príchode ho príde naplniť a dokončiť, čo začal na Vianoce. Zotrie sa každý hriech a utrpenie a my vojdeme do večného života so všetkými anjelmi a svätými.

Napokon, Vianoce sú spolu s Ježišovým druhým príchodom udalosťami, pri ktorých pociťujeme nielen vzrušenie, ale aj posvätnú bázeň. Počas Vianoc počúvame spievajúcich anjelov, hľadáme na úžasnú hviezdu a sledujeme Herodesa, ako sa trasie od strachu. Pri druhom príchode sa otvorí nebo a zjaví sa Ježiš, žiariaci ako slnko, a každý, kto mu odporoval, bude ním súdený. Obidve udalosti sú obdobím nesmiernej nádeje, v ktorej sme povolaní preskúmať svoj vlastný život. Na začiatku Adventu sa teda zamysli nad tým, kým je Ježiš pre teba. To maličké dieťa v jaslach je zároveň aj Mužom bolesti, ktorý sa zriekol svojho života, aby ťa oslobodil od hriechu a smrti. On je Pánom celého tvorstva, ktorý prichádza, aby priviedol svoj verný ľud do neba. Kiežby nám Boh v tomto čase otvoril oči, aby sme uvideli Ježiša v novom svetle a aby sme sa podľa toho, čo vidíme, aj menili!

Nohami kráčajte po zemi, ale srdcom budte v nebi.

Môžeme poznať Boha svojimi vlastnými silami? Odpoveď na túto otázku môže byť „áno“ alebo „nie“ v závislosti na tom, ako chápeme slovo „poznať“. Nemôžeme dať nejaký strhujúci dôkaz existencie Boha, pretože Absolútne nemôže byť obsiahnuté v nijakej sústave

ľudského myslenia. Avšak môžeme poznať Boha – ako čítame v 31. bode katechizmu – v tom zmysle, že môžeme mať presvedčivé „argumenty, ktoré nám umožnia dosiahnuť istotu“. Inými slovami: jedna vec je, že človek môže prísť skrze poznanie sveta k poznaniu Boha; iná, že toto vedomie je prenášané presvedčivými dôkazmi na iného. Katechizmus nehovorí ani tak o „dôkazoch“ Boha, ale o jeho „poznani“. Z rovnakého dôvodu je lepšie hovoriť nie tak o „dôkazoch existencie Boha“, ale „o cestách“, ktoré vedú k poznaniu Absolútna. Katechizmus odkazuje na Knihu múdrosti, v ktorej nájdeme silné slová: **„Hlúpi boli totiž všetci ľudia od rodu, ktorým chybovala znalosť Boha, ktorí z viditeľných dobier nevládali poznať toho, ktorý je (...) Lebo z veľkosti a krásy stvorenia sa úsudkom poznáva ich Stvoriteľ“** (13,1-5). Máme tiež jasné vyhlásenie Prvého vatikánskeho koncilu: „Cirkev svätá (...) tvrdí a učí, že Boh (...) môže byť s istotou poznaný prirodzeným svetlom ľudského rozumu skrze stvorený svet.“ Pozvaní katechizmom k poznávaniu Boha môže urobiť cvičenie, ktoré nájdeme v **„Duchovných cvičeniach“** sv. Ignáca z Loyoly. Ide o pozorovanie, „ako Boh prebýva v stvorení: v živloch tým, že im dáva bytie; v rastlinách tým, že im dáva rásť, v živočíchoch, že im dáva cítiť a v človekovi, že mu dáva rozumieť“ (b. 235). A my vyznávame spolu so žalmistom: **„Nebesia rozprávajú o sláve Boha“** (Ž 19,1).

Zvažujme, čo v nasávajúcom roku si pripustíme do srdca? Povieme?

Najkrajší deň? Dnes.
Najväčšia prekážka? Strach.
Najľahšia vec? Mýliť sa.
Najväčšia chyba? Vzdať sa.
Koreň všetkého zla? Sebeckosť.
Najlepšie rozptýlenie? Práca.
Najväčší neúspech? Strata odvahy.
Najlepší odborníci? Deti.
Najzákladnejšia potreba? Komunikácia.
Najhlbšia radosť? Byť užitočným druhým.
Najväčšie tajomstvo? Smrť.
Najhoršie vlastnosti? Zlá nálada.
Najnebezpečnejší človek? Klamár.
Najhorší pocit? Hnev.
Najkrajšie dar? Odpustenie.
Najdôležitejšie inštitúcie? Rodina.
Najlepšia cesta? Tá ktorá je správna.
Najpríjemnejšie zážitok? Vnútorný pokoj.
Najľúdnnejšie prijatie? S úsmevom.
Najlepší liek? Optimizmus.
Najväčšie uspokojenie? Splnená povinnosť.
Najspoľahlivejší zdroj sily? Viera.
Najpotrebnejší ľudia? Kňazi.
Najkrajšie vec na svete? Láska.

Svätý Lukáša bol Bohom poslaný ohlasovať slovom i písmom tajomstvo božej lásky voči chudobným; aby všetci kresťania boli jedno srdce a jedna duša a aby všetky národy uvideli spásu, ktorú si im Boh pripravil.

To čo je pred nami, a to, čo je za nami, sú len drobnosti v porovnaní s tým, čo je v nás.

(Emerson)

Nepriateľ chce, aby sme sa pokúšali zistiť, čo s nami nie je v poriadku, pretože tým sa naša pozornosť odvracia od Pána a zameriava iba na nás. Toto od nás očakáva. Boh však nechce, aby sme sa kvôli tomu trápili, ale aby sme vedeli, že nás veľmi miluje a prostredníctvom viery v Ježiša Krista mali s ním úžasný vzťah.

Buď tým, kým naozaj si! To je pravá úprimnosť.

Občas sa mi pritrafí sfárať do zeme. Bane v Poľsku sú hlboké aj vyše kilometra, čo je okolo 700 metrov pod hladinou mora. Keď sa pohne výťah smerom dole baníci si nadvihnú prilbu a povedia "cześć Boże". Po celej ceste k výťahu sú plagáty upozorňujúce na nebezpečenstvo. V jednej bani som videl zrkadlo s nápisom: tento človek je zodpovedný za tvoj život. Prajem nám, aby sme dnes prežili deň bez hriechu, aby nás Výťah na sklonku dňa vytiahol domov.

Katolícki veriaci byzantského obradu na Slovensku začínajú vo štvrtok 15. novembra Pôst pred sviatkom Narodenia Pána, ktorý je známy aj pod názvom Filipovka. Cieľom tohto štyridsaťdňového pôstneho obdobia je duchovná príprava veriacich na slávenie sviatkov Narodenia Pána a Bohozjavenie. V byzantskej cirkvi bol tento pôst definitívne zavedený niekedy medzi 6. a 8. storočím, hoci o ňom máme zmienky už aj v 4. storočí. Názov „Filipovka“ získal preto, lebo sa začína deň po sviatku sv. apoštola Filipa (14. novembra). Začína sa 15. novembra a trvá do 24. decembra, teda štyridsať dní. Je jedným zo štyroch pôstnych období v byzantskom obrade (Filipovka čiže Pôst pred Narodením Pána, Veľký pôst čiže Svätá Štyridsiatnica, Apoštolský alebo Petro-pavlovský pôst a Pôst pred sviatkom Zosnutia presvätej Bohorodičky čiže Spasivka).

Pôstne predpisy pre Filipovku boli vždy miernejšie ako pravidlá pre Veľký štyridsaťdňový pôst pred Paschou. Gréckokatolíkov na Slovensku v súčasnosti viaže iba povinnosť zdržiavať sa mäsitých pokrmov v piatok. Na rozdiel od Veľkého pôstu Filipovka nemá vlastné liturgické predpisy.

My máme žiť vo svetle, a navyše byť svetlom a svietiť. Preto Ježiš hovorí: daj si pozor na svetlo v sebe. Staré príslovie hovorí: skaza najlepšieho je najhoršia. Tak to platí aj o skaze toho najlepšieho v nás, a namiesto vzájomnej lásky nastúpi sebeckosť... Diogenes - za dňa zo svetlom lampy - hľadá človeka. Nedajme sa pomýliť vlastným uspokojovaním. Ako je to so svetlom a s tmou vo mne? Dávam pozor na svetlo v sebe?...

Advent - príchod Krista, ktorý túžobne očakávame. V prvom rade sa pripravujeme na slávenie Vianoc, tajomstvo vtelenia. Chválime Boha, ktorý tak miloval svet, že nám poslal svojho Syna. Vianočné sviatky a príprava na ne majú svoj hlbší zmysel v príprave našich srdiec na Božiu milosť vo sviatostiach. Advent nám pripomína, že Kristus príde. A život veriacich je neustálym a bdelym očakávaním tohto príchodu. Nejde iba o to, aby sme pripomenuli historickú udalosť, ktorá sa stala pred 2000 rokmi v malej judejskej dedinke. Oveľa potrebnšie je pochopiť, že celý náš život musí byť adventom, bdelym očakávaním nového konečného príchodu Krista. Prvou adventnou nedeľou sa pre kresťanov začína obdobie adventu, prípravy na slávenie narodenia Ježiša. Slovo advent pochádza z latinského „adventus“ a znamená príchod. Symbolom adventného obdobia, ktoré trvá štyri týždne, je adventný veniec so štyrmi sviečkami - tie sa postupne zapalujú počas štyroch adventných nedeľ. Prvú zo štyroch adventných sviečok na tradičnom adventnom venci treba zapáliť v

nedeľu. Postupne do Vianoc sa zapalať jedna sviečka za druhou. Najčastejšie sú sviečky tmavomodré alebo fialové, symbolizujúce liturgické farby adventných nedeľ. Prvá adventná nedeľa je súčasne v Katolíckej cirkvi začiatkom nového liturgického roka a už tradične aj dňom celo cirkevnej zbierky na charitu. Štvortýždňové obdobie adventu je pre veriacich najmä časom duchovnej prípravy a pokánia pred slávením Vianoc, radostnej spomienky na Narodenie Pána. V tomto období sa veriaci v katolíckych, evanjelických a ďalších kresťanských chrámoch schádzajú k modlitbám a zamysleniam, konajú sa v nich aj mnohé adventné koncerty. Chrátové rúcho v advente je fialové. Adventná predvianočná príprava sa spomína v Ríme už za pápeža Leva I. Veľkého (440-461). Iný záznam o advente pochádza z Francúzska, kde koncil v meste Macon v r. 582 nariadil, aby sa príprava na slávenie vianočných sviatkov začala od prvej nedele po sviatku sv. Martina. Adventné obdobie v tejto forme zahrnovalo šesť nedeľ a malo pôstno-kajúcny charakter. Pápež Gregor I. Veľký (590-604) skrátil adventné obdobie na štyri nedele (*symbolizujúce 4 000 rokov čakania na Mesiaša od vyhnania prvých rodičov z raja*) a je pôvodcom adventných kázni v Bazilike Santa Maria Maggiore. Svoju definitívnu formu nadobudol advent v 8. – 9. storočí. V r. 1362 Urban V. (1362-1370), ktorý aj po svojom zvolení za pápeža žil ako benediktínsky mních, zaviedol pre advent pôstne pravidlá. Obsah adventnej doby výstižne vyjadrujú staré adventné piesne – roráty – zostavené podľa biblických textov, prevažne prorockých. Roráty sa začínali pred svitaním a pripomínali, že pred narodením Krista ľudstvo „kráčalo v tmách“ (Iz 9,2). Názov roráty pochádza z najznámejšej latinskej adventnej piesne pochádzajúcej zo 16. storočia z Francúzska: „Rorate coeli de super ...“ („*Rosu dajte nebesia zhora ...*“).

Význam adventu Adventná doba nie je našťastie len časom nákupnej horúčky. Má predovšetkým svoj duchovný obsah. Vyzýva nás k stretnutiu s Kristom v našom každodennom živote a pripravuje nás na jeho slávny druhý príchod. História adventného venca Veniec je od nepamäti symbolom víťazstva a kráľovskej dôstojnosti. Aj Biblia hovorí o venci ako o prejave úcty, radosti a víťazstva. Adventný veniec vzdáva hold tomu, ktorý je očakávaný, a ktorý zároveň prichádza ako víťaz, ako kráľ a osloboditeľ. Rozlievajúce sa svetlo z horiacich sviec vyjadruje prichádzajúceho Krista, ktorý rozptyľuje temnotu a strach, pretože on je „**Svetlo sveta**“ (Jn, 8,12).

„Uvidia Syna človeka prichádzať v oblaku“ (Lk 21, 27). Nezdá sa vám zvláštne, že dnešné čítanie z evanjelia sa zameriava na koniec časov, a nie na Vianoce? Hoci nás to spočiatku mátie, neskôr zistíme, že je to primerané a potrebné. Vianoce a druhý Ježišov príchod majú totiž veľa spoločného. V prvom rade je celkom zjavné, že obe udalosti sú poznačené príchodom Ježiša. Kým na Vianoce prišiel ako malé dieťa, pri svojom druhom príchode príde ako víťazný Kráľ. Avšak v oboch prípadoch je to stále ten istý Ježiš, najsvätejší Boží Syn, ktorý vstúpil do nášho konečného, obmedzeného sveta. A po druhé, Ježiš v oboch prípadoch prichádza, aby nám priniesol Božie kráľovstvo. Na Vianoce, aby ho uviedol svojím kázaním, zázrakmi, svojou smrťou a zmŕtvychvstaním. Pri druhom príchode ho príde naplniť a dokončiť, čo začal na Vianoce. Zotrie sa každý hriech a utrpenie a my vojdeme do večného života so všetkými anjelmi a svätými. Napokon, Vianoce sú spolu s Ježišovým druhým príchodom udalosťami, pri ktorých pociťujeme nielen vzrušenie, ale aj posvätnú bázeň. Počas Vianoc počúvame spievajúcich anjelov, hľadáme na úžasnú hviezdu a sledujeme Herodesa, ako sa trasie od strachu. Pri druhom príchode sa otvorí nebo a zjaví sa Ježiš, žiariaci ako slnko, a každý, kto mu odporoval, bude ním súdený. Obidve udalosti sú obdobím nesmiernej nádeje, v ktorej sme povolaní preskúmať svoj vlastný život. Na začiatku Adventu sa teda

zamysli nad tým, kým je Ježiš pre teba. To maličké dieťa v jasliach je zároveň aj Mužom bolesti, ktorý sa zriekol svojho života, aby ťa oslobodil od hriechu a smrti. On je Pánom celého tvorstva, ktorý prichádza, aby priviedol svoj verný ľud do neba. Kiežby nám Boh v tomto čase otvoril oči, aby sme uvideli Ježiša v novom svetle a aby sme sa podľa toho, čo vidíme, aj menili!

Akú slávnu víziu nám predkladá Izaiáš! Nežil by si aj ty rád vo svete, kde sa „neškodí a nepustoší“, vo svete, ktorý je **„naplnený poznaním Pána“** (Iz 11,9)? Avšak pri počúvaní týchto slov sa v nás vynára pochybnosť, či nie sú len nejakým idealistickým snom starovekého jasnovidca. Ježiš predsa prišiel už pred dvetisíc rokmi, no napriek tomu svet ešte stále nie je také pokojné a dokonalé miesto, ako nám sľuboval Izaiáš. Prečo? Čiastočne aj preto, že hoci Ježiš prišiel a vykúpil nás, my stále máme slobodnú vôľu. Vynásobte ju ľudskou prirodzenosťou, ktorá je stále náchylná k pokušeniu, a ocitnete sa vo svete svetla a temnoty, nádeje a strachu, prísľubov a sklamaní. Nie všetko je však stratené. Ježiš povedal svojim apoštolom, že sú blahoslavení vďaka tomu, čo mali privilegium vidieť a počuť. Aj sa radoval, že prijali nebeské zjavenie o tajomstvách Božieho kráľovstva (por. Lk 10,21–24). Títo jednoduchí židovskí rybári - títo "deťom podobní" Ježišovi nasledovníci - chápu to, po čom mocní králi a svätí proroci len túžili. A toto všetko prišlo skrze Ducha Svätého! Ako odpovedá Izaiášovo proroctvo na našu pochybnosť? Tí z nás, čo sa snažia zotrvať v pokore a sú "ako deti", uvidia prisľúbené kráľovstvo vo svete okolo seba. Každý, kto prosí o Božie zjavenie, môže byť naplnený nádejou nového kráľovstva jednoducho preto, lebo Ježiš nám otvoril oči, aby sme ho videli aj uprostred temného sveta. Pri krste ti Ježiš daroval Ducha dobrej rady, múdrosti a poznania. Ak si nájdeš čas a budeš sa pýtať a hľadať, začneš postupne vidieť a vnímať znamenia jeho kráľovstva. Každý deň si vyhrad' trochu času a uč sa otvárať srdce Ježišovmu slovu a jemu samému. Potrebuješ len záblesk jeho kráľovstva a tvoj život sa začne meniť!

8.12. Nepoškvrnené počatie Panny Márie

Bez hriechu počatá PM oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame...

Modlitba ku Panne Márii Guadalupskej

Našej Panej z Guadalupe, Mystical Rose, prihovára sa za cirkev svätú, chrániť Pápež, pomáhať všetkým tým, ktorí vzývajú ťa vo svojich potrebách, a pretože ste niekedy Panna Mária a Matka pravého Boha, získať pre nás od najsvätejšieho Syna milosť vedenie našu vieru, sladké nádeje uprostred horkosť života spáleného lásky, a vzácny dar konečnej vytrvalosti. Amen.

...pokora, pokora a len pokora. Pokorným ľuďom Boh dáva svoju milosť. A pokorným ľuďom Boh rád načúva a plní ich želania vo všetkom. Lebo pokorný človek si nič nebude žiadať pre seba a ani niečo také, čo by sa Bohu nepáčilo. Modlime sa za ovocie Ducha - pokory pre náš život.

Milujme Božiu Matku....nikdy ju neprestaňme milovať. Nikdy nás nesmie uspokojiť, že si niekde postavíme jej obraz a budeme ju uctievať, alebo sa k nej budeme modliť v strelných modlitbách. Mali by sme sa pokúsiť v našom živote priniesť jej každý deň malú obeť na znak svojej lásky a ako prejav želania, aby ju všetci ľudia milovali.

Najsvätejšia Matka, zasväcujeme sa ti a zasväcujeme ti našich milovaných, naše domovy, naše rodiny, farnosti, kňazov našich farností. Oroduj za nás, svätá Matka Božia, teraz i v hodinu smrti našej.

Život v pokore je veľmi ťažký. Výstižne to hovorí aj kresťanská ľudová múdrosť.: „Pýcha človeka umiera až dvadsaťštyri hodín po smrti.“ Ak sa niekedy domnievaš, že máš pravdu, napriek tomu, čo ti hovorí človek, ktorý dostal osobitnú Božiu milosť viesť tvoju dušu, buď presvedčený, že práve vtedy vôbec nemáš pravdu.

Milujme PM, zverme sa do jej opatere. Ona je naša Matka, ktorá nás nikdy nesklame, ona je tá, ktorá nám vždy podá svoju ruku a ukáže nám cestu, po ktorej máme kráčať k jej Synovi, ona je tá, ktorá bola, je a bude našou najdrahšou Matkou....každý deň sa odovzdajme do jej Nepoškvrneného Srdca, kde vždy nájdeme pokoj lásku a ochranu.

Požehnaný sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie! Panna Mária je Nepoškvrnenou z daru Božej milosti, ktorá ju našla dokonale pripravenú na spoluprácu. V tomto zmysle je, blahoslavenou, lebo **«uverila»** (Lk 1,45), pretože mala pevnú vieru v Boha. Mária predstavuje «zvyšok Izraela», svätý koreň, ktorý ohlasovali proroci. V nej sa schádzajú všetky prísľuby Starého zákona. Božie slovo nachádza v Márii poslucháča, prijatie a odpoveď. Nachádza to «áno», ktoré mu dovolí vziať si telo a prísť prebývať medzi nás. V Márii sa ľudstvo a dejiny skutočne otvárajú Bohu, prijímajú jeho milosť a sú pripravené konať jeho vôľu. Mária je pravým vyjadrením milosti. Predstavuje nový Izrael, ktorý Starý zákon označuje termínom nevesta. Svätý Pavol preberá tento starozákonný opis do svojho listu Efezanom, keď hovorí o manželstve **«Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si sám pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená»** (Ef 5,25-27). Cirkevní otcovia rozvinuli tento obraz, a preto sa učenie o Nepoškvrnenom počatí zrodilo najprv vo vzťahu k Cirkvi ako panny - matky a následne sa vzťahovalo na Máriu. Sv. Efrém Sýrsky píše: «Tak ako samotné telá zhrešili a zomierajú a zem, ich matka, je prekliatou (porov. Gen 3,17-19), tak skrze toto neporušiteľné telo, ktorým je Cirkev, je jej zem požehnaná od počiatku vekov. Tou zemou je Máriino telo, chrám, do ktorého bolo vložené semeno» (Diatessaron 4, 15: SC 121, 102). Svetlo, ktoré vyžaruje z postavy Márie nám pomáha pochopiť aj skutočný význam prvotného hriechu. V Márii je totiž živý a plne realizujúci sa vzťah s Bohom, ktorý hriech prerušil. V nej nejestvuje žiadne protirečenie medzi Bohom a jeho stvorením: je to plné spoločenstvo a dokonalé porozumenie. Je to vzájomné «áno» Boha voči Márii a jej voči Bohu. Je plná jeho milosti a lásky. Učenie o Nepoškvrnenom počatí Panny Márie je vyjadrením istoty viery, že Božie prísľúbenia sa naplnili, že jeho zmluva nesklamala, ale vytvorila svätý koreň, z ktorého vyrástol požehnaný Plod pre celé univerzum, Ježiš, Spasiteľ. Nepoškvrnená ukazuje, že milosť je schopná urobiť to, že Božia vernosť dokáže splodiť pravú a dobrú vieru.

Cirkev od apoštolských čias učila, že Boží Syn, Mesiáš a Vykupiteľ sveta sa zrodil z **Panny Márie. Predpovedal to aj starozákonný prorok Izaiáš: „Hľa Panna počne a porodí syna a dajú mu meno Emanuel, čo značí Boh s nami“** (Iz 7,14). To napokon vyznávame i my všetci v apoštolskom vyznaní viery: Verím v Ježiša Krista, ktorý sa počal z Ducha Svätého a narodil sa z Márie Panny. Čo však znamená, že Panna Mária bola nepoškvrnená počatá? Cirkev v náuke o nepoškvrnenom počatí Panny Márie učí, že vďaka jej slobodnému „staň sa“, sa mohol vteľiť Boží Syn Ježiš Kristus. To nám hovorí, že Panna Mária bola pri počatí v živote svojej matky svätej Anny uchránená od dedičného hriechu. Boh Otec v Panne Márii pripravil pre svojho Syna matku, ktorá by bola dôstojným príbytkom pre jeho od večnosti existujúceho Syna. Cez archanjela Gabriela ju však požiadal o jej slobodný súhlas so svojim

plánom. Ako mariánsky sviatok sa Nepoškvrnené počatie Panny Márie začal v Cirkvi sláviť v ôsmom storočí na Východe a o sto rokov neskôr i na Západe. Pápež Klement XI. v roku 1708 nariadil, že bude záväzným pre celú Cirkev. Túto vieroučnú pravdu Cirkvi ako dogmu vyhlásil „ex cathedra“ pápež Pius IX. 8. decembra 1854 bullou *Ineffabilis Deus*. O štyri roky neskôr sa Panna Mária pod týmto menom predstavila pri svojom zjavení v Lurdoch Bernadete Soubirousovej, ktorej povedala: „Ja som Nepoškvrnené počatie“. **„Keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom, a aby sme dostali adoptívne synovstvo,“** hovorí nám svätý apoštol Pavol (*Gal 4,4-5*).

Bola to vôľa nebeského Otca, aby bol jeho Syn, Ježiš Kristus poslaný na svet na spásu ľudstva (*porov. Jn 3, 16; Fil 2, 6-11*). Bola to teda Otcova vôľa, aby bola žena dôverne zapojená do tohto veľkého plánu spásy človeka. „Matka Spasiteľa má presné miesto v pláne spásy,“ napísal aj Ján Pavol II. v encyklike *Redemptoris Mater*. V bohatom ústnom podaní Cirkvi vyšli z inšpirovaných stránok Svätého písma vnuknuté Duchom Svätým štyri záväzné vieroučné dogmy o Panne Márii (*DV 9,10*). II. Vatikánsky koncil v dogmatickej konštitúcii *Lumen gentium* hovorí: „Pannu Máriu, ktorá pri anjelskom zvestovaní prijala Božie Slovo do srdca i lona a priniesla na svet Život, uznávame a uctievame ako pravú Matku Božiu a Vykupiteľovu“ (*LG 53*). Tieto slová II. vatikánskeho koncilu sú ozvenou Efezského koncilu. Tento ranný ekumenický koncil definoval roku 431 prvú Mariánsku dogmu, že Panna Mária je Božou Matkou - „Theotókos“ a vyhlásil, že Mária je naozaj Matka Boha, Syna človeka: „Svätá Panna je Božou Matkou, pretože podľa tela priniesla na svet Božie Slovo, ktoré sa stalo telom“ (*DS 113*).

O niekoľko storočí neskôr živá a modliaca sa Cirkev zväzila zjavenie o panenstve Márie v Písme a definovala druhú mariánsku dogmu o trvalom panenstve Panny Márie. Na Lateránskom koncile roku 649 pápež Martin I. vyhlásil trojakú podstatu panenstva Márie: „Mária počala bez oplodnenia mužom z Ducha Svätého, bez porušenia porodila Krista a po pôrode si zachovala neporušené panenstvo“ (*Lateránsky koncil r. 649 A.D., DS 256*). Tretia mariánska dogma, o ktorej hovoríme práve dnes, prišla o viac než tisíc rokov neskôr. Definícia zapísaná v bulle pápeža Pia IX. *Ineffabilis Deus* (*DS 1641*) hovorí: „Najsvätejšia Panna Mária bola od prvého okamihu svojho počatia vyvolenou ako jedinečný dar milosti a výsad od Všemohúceho Boha, pre zásluhy Ježiša Krista, Vykupiteľa ľudstva, bola uchovaná čistou od každej škvrny dedičného hriechu“. Stalo sa tak 8. decembra 1854. Bolo to slávnostné potvrdenie stáročí kresťanskej viery, že tá, ktorú anjel pozdravil ako „**milostiplnú**“ (*Lk 1,28*), vstúpila do svojho ľudského bytia bez poškrvny dedičného hriechu. Vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom Počatí sa uskutočnilo až po diskusiách, ktoré trvali niekoľko storočí. Udialo sa v napätej situácii v Ríme, keď zanikal pápežský štát. Pius IX. bol vlastne jeho poslednou hlavou. Krátko na to nasledoval Prvý vatikánsky koncil, ktorý potvrdil neomylnosť pápežov, čo sa týka viery a mravov, a to je aj prípad vyhlasovania dogiem a kanonizácií. Dogma bola vyhlásená i napriek tomu, že niektorí z najväčších učiteľov Cirkvi – konkrétne svätý Tomáš Akvinský a svätý Bernard z Clairvaux – nesúhlasili s teologickými dôvodmi nauky o Nepoškvrnenom Počatí.

Pozitívne sa však k tejto vieroučnej pravde staval známy blahoslavený Ján Duns Scotus. V 17. storočí Rímska inkvizícia, neskoršie Sväté ofícium, dnes Kongregácia pre náuku viery, zakázala používať výraz „Nepoškvrnené počatie“. Až pápež Gregor XVI. v rokoch 1831-1846 bol priaznivo naklonený vyhláseniu dogmy, ale pre opozíciu katolíckych kruhov z Nemecka, Francúzska a Anglicka nemohol svoj úmysel uskutočniť. Keď potom jeho nástupca Pius IX. konečne túto dogmu vyhlásil, urobil tak aj napriek mnohým námietkam aj zo strany

biskupov, ktorí tvrdili, že to nie je ani potrebné, ani vhodné. Ako odpoveď na slávnostné vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom Počatí pruský kráľ Friedrich Viliam IV., ktorý bol protestant, sa pokúšal zorganizovať medzinárodný protest. Niektorí pravoslávni, anglikánski, luteránski a kalvínski teológovia toto vyhlásenie okamžite odsúdili.

Dnes, po vyše sto rokoch, je to už dávno zabudnuté. Vieroučná pravda Cirkvi o mieste, úlohe a význame Panny Márie v Cirkvi, zostáva pre nás majákom na ceste k Ježišovi, kam nás predišla ona, Panna Mária, ktorú nám sám Ježiš Kristus, Boží Syn, dal za matku. Nepoškvrneným počatím sa totiž tajomstvo Panny Márie v Božom pláne spásy ľudstva nekončí, naopak, práve sa začína. Boh si ju vybral, povolal, a žiadal o jej slobodný súhlas. Aj Druhý vatikánsky koncil nám pripomína, že ani po svojom nanebovzatí neprestala v tomto spasiteľnom poslaní, ale svojím mnohonásobným orodovaním nám aj naďalej získava dar večného spasenia.

Významný nemecký teológ Karol Rahner na otázku, čo znamená Nepoškvrnené počatie, hovorí: „Učenie Cirkvi, ktoré je vyjadrené týmito slovami, jednoducho hovorí, že blahoslavenú Panu a Božiu Matku vyzdobil Boh od prvej chvíle jej existencie posväcujúcou milosťou a to vzhľadom na zásluhy Ježiša Krista, jej Syna, teda v dôsledku vykupiteľského diela jej Syna. A preto nebola vydaná tomu stavu, ktorý nazývame dedičným hriechom a ktorý nie je nič iné, ako nedostatok milosti v človeku, čo u človeka zapríčinil hriech prvých rodičov na začiatku dejín ľudstva. Nepoškvrnené počatie svätej Panny spočíva jednoducho vo vlastní Božieho života v milosti od začiatku jej jestvovania, života milosti, ktorý jej bol udelený Božou milosťou (bez jej zásluh), aby sa týmto milostiplným začiatkom svojej existencie mohla stať takou Matkou Spasiteľa, akú Boh zamýšľal pre svojho Syna. Preto bola od začiatku svojho jestvovania zahrnutá vykupujúcou a posväcujúcou láskou Božou. Veď smieme a musíme veriť, že takéto slovo, ktoré zahŕňa v oblažujúcom zľutovaní od samého začiatku celé jestvovanie, bolo povedané Márii.“ A profesor Rahner pokračuje: „Ak je raz pravda, je to pravda pre všetkých. Do tejto lásky Boha k Márii, ktorou obklopuje celé jej bytie od začiatku, sme pojatí aj my. Jeho milosť je mocnejšia ako naša vina. Nepoškvrnené počatie neznamena len blažený, čistý začiatok, rýdzu čistotu pôvodu človeka, ale znamená začiatok od verného Boha. Tak sa to stalo, lebo koniec mal byť blažený. Boh robí plány z hľadiska konca a to, že to vôbec o niekom platí je plné každého prisľúbenia pre všetkých. Mária sa neodlišuje od nás tým, že mala všetky tieto dary, ale že ich vlastnila od začiatku a v neporovnateľnej miere. Iba v tom je rozdiel medzi ňou a nami.“

V adventnom období patrí výnimočné miesto Panne Márii ako tej, ktorá jedinečným spôsobom očakávala naplnenie Božích prisľubov, vo viere i vo svojom tele prijala Ježiša, Božieho Syna a bola úplne poslušná Božej vôli. Zamyslel nad Máriinou vierou - a veľkým tajomstvom Zvestovania. **„Chaire kecharitomene, ho Kyrios meta sou“, „Zdravas, milosti plná: Pán s tebou!“** (Lk, 1,28). Ako nám hovorí evanjelista svätý Lukáš, práve týmito slovami sa anjel obrátil na Máriu. Na prvý pohľad sa slovo „chaire“ – „zdravas, raduj sa“ zdá byť normálnym pozdravom, ktorý sa bežne používal v gréckom prostredí; keď však toto slovo čítame na pozadí biblickej tradície, nadobúda omnoho hlbší význam. Tento istý termín sa používa v gréckom preklade Starého zákona štyrikrát, a to vždy v zmysle radostného ohlasovania príchodu Mesiáša (por. Sof, 3,14; Joel 2,21; Zach 9,9; Nár 4,21). Anjelov pozdrav je teda pozvaním k radosti, k hlbkej radosti - ohlasuje koniec zármutku, ktorým svet trpí kvôli ohraničenosti života, kvôli utrpeniu, smrti a zlobe, kvôli temnote zla, ktorá akoby zatienovala svetlo Božej dobroty. Je to pozdrav, ktorý stojí na začiatku evanjelia, Dobrej

zvesti. Prečo je však Mária vyzvaná radovať sa takýmto spôsobom? Odpoveď nachádzame v druhej časti pozdravu: „Pán je s tebou.“ Aj v tomto prípade, aby sme správne pochopili zmysel slov, je potrebné obrátiť sa na Starý zákon. V knihe proroka Sofoniáša nachádzame takéto vyjadrenie: **„Plesaj, dcéra Sionská... kráľom Izraela uprostred teba je Pán, tvoj Boh, spásonosný hrdina“** (Sof 3,14-17).

V týchto slovách je dvojitý prísľub daný Izraelu a dcére Sionskej: Boh príde ako Spasiteľ a bude bývať uprostred svojho ľudu, v lone, tak je napísané, v lone dcéry Sionskej. V dialógu medzi anjelom a Máriou sa uskutočňuje práve tento prísľub: Mária sa identifikuje s ľudom, ktorý si Boh berie za svoju: je skutočne a osobne dcérou Sionskou; v nej sa naplňuje očakávanie definitívneho príchodu Božieho; v nej prebýva živý Boh. V anjelovom pozdrave je Mária nazvaná „plnou milosti“; v gréčtine má termín „milosť“, charis, rovnaký koreň ako slovo „radosť“. V tomto výraze je zároveň objasnený dôvod Máriinej radosti: radosť pochádza z milosti, teda zo spoločenstva s Bohom, zo živého spojenia s Ním, z toho, že sa človek stáva príbytkom Ducha Svätého, že sa necháva úplne formovať Božou činnosťou.

Mária je Božím stvorením, ktoré jedinečným spôsobom otvorilo dvere svojmu Stvoriteľovi; vložila sa do jeho rúk celkom bezpodmienečne. Žije úplne zo vzťahu a vo vzťahu s Pánom; má postoj načúvania, je pozorná voči znameniam, ktoré Boh dáva svojmu ľudu na ceste; má miesto v dejinách viery a dôvery v Božie prisľúbenia – dôvery, ktorá je podstatnou súčasťou jej existencie. Slobodne sa podriaďuje prijatému slovu a Božej vôli v poslušnosti viery. Evanjelista svätý Lukáš nám rozpráva o Zvestovaní Panne Márii prostredníctvom prirovnania k udalostiam, ktoré sa stali Abrahámovi. Tak, ako veľký patriarcha je otcom veriacich, keď odpovedal na Božie povolanie odísť z krajiny, v ktorej žil, od svojich istôt, aby začal putovanie do neznámej zeme, ktorá mu bola daná len v Božom prisľube, tak aj Mária vkladá plnú dôveru do slova, ktoré jej zvestuje Boží posol a stáva sa vzorom a matkou všetkých veriacich. Zdôraznime ešte jeden dôležitý aspekt: otvorenie duše vo viere Boha a pre jeho činnosť obsahuje aj prvok neistoty. Vzťah ľudskej osoby Bohom nezmazáva vzdialenosť, ktorá je medzi Stvoriteľom a stvorením, eruuší to, o čom hovorí svätý Pavol vzhľadom na hĺbkú Božej múdrosti: **„Aké epochopiteľné sú jeho súdy a nevyspytateľné jeho cesty!“** (Rim 11,33). však práve ten, kto – tak ako Mária – sa celkom otvorí pre Boha, dokáže prijať Božiu vôľu, aj keď je tajomná, aj keď často nezodpovedá našej vlastnej vôli, ba je priam mečom, ktorý preniká našu dušu, ako to prorocky otvorí staručký Simeon Márii, v okamihu, keď prináša predstaviť Ježiša do chrámu (por. Lk 2,35).

Abrahámovo putovanie vo viere obsahuje okamih radosti z daru syna Izáka, ale aj okamih temnoty, keď musí vystúpiť na vrch Moria, aby uskutočnil paradoxnú požiadavku: Boh mu prikazuje, aby obetoval syna, ktorého mu práve daroval. Na vrchu mu však anjel hovorí: **„Nevystieraj ruku na chlapca a neublížuj mu! Teraz som totiž poznal, že sa bojíš Boha a neušetril si svojho jediného syna kvôli mne“** (Gn 22,12); Abraháмова úplná dôvera v Boha, ktorý je verný svojim prisľúbeniam, sa nezlomí, ani keď sa Božie slová stávajú nejasnými a je ťažké, priam nemožné ich prijať. Takisto Mária: jej viera zažíva radosť v okamihu Zvestovania, avšak prechádza aj tmou ukrižovania Syna, aby mohla napokon zažiť svetlo Vzkriesenia. Nebude tomu inak ani v prípade našej cesty viery: budú na nej okamihy svetla, ale stretneme sa aj pasážami, na ktorých sa Boh bude zdať neprítomný, jeho ticho bude trápiť naše srdce a jeho vôľa sa nebude zhodovať s tou našou, s tým, čo by sme si my želali. Avšak, o čo viac sám otvoríme pre Boha a prijmemme dar viery, o čo viac doňho úplne vložíme svoju dôveru – ako Abrahám a ako Mária – o to viac nás on prostredníctvom svojej prítomnosti urobí schopnými prežívať každú situáciu nášho života v pokoji a v istote o jeho vernosti a láske. To si však vyžaduje vyjsť zo seba samých a zo svojich projektov, aby sa Božie

Slovo stalo pre nás lampou, ktorá bude riadiť naše myšlienky aj skutky. Zastavme sa pri jednom aspekte, ktorý vystupuje z rozprávania o Ježišovom detstve, tak ako ho podáva svätý Lukáš. Mária a Jozef nesú chlapca do Jeruzalema, do chrámu, aby ho ukázali a zasvätili Pánovi ako predpisoval Mojžišov zákon: **„Všetko mužského rodu, čo otvára lono matky, bude zasvätené Pánovi“** (Lk 2,22-24).

Toto gesto Svätej rodiny získava ešte hlbší zmysel, ak ho čítame vo svetle múdrosti dvanásťročného Ježiša, ktorého po troch dňoch hľadania nájdeme v chráme, kde diskutuje s učiteľmi. Keď sa ho Jozef a Mária znepokojení spytujú: „Syn môj, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali!“ Ježiš odpovedá nezvyčajným spôsobom: **„Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho Otca?“** (Lk 2,48-49) má byť teda v tom, čo je vlastné Otcovi, v Otcovom dome: Syn je v tomto dome a tam je skutočným Synom. Mária musí obnoviť hlbokú vieru, s ktorou povedala svoje „áno“ pri Zvestovaní; musí prijať to, že pravý a skutočný Ježišov Otec tu má prednosť; musí svojmu synovi, ktorého porodila, dať slobodu, aby mohol uskutočniť vlastné poslanie. Máriino „áno“ Božej vôli v poslušnosti viery sa opakuje počas celého jej života, až do najťažšieho momentu, do okamihu Ukrižovania. Tvárou v tvár tomuto všetkému sa môžeme pýtať: ako Mária dokázala žiť takýmto spôsobom po boku svojho Syna - s tak silnou vierou, aj počas temných okamihov - bez toho, aby stratila úplnú dôveru v Božie skutky? Na pozadí tohto všetkého je Máriin postoj, ktorý prijala za svoj vzhľadom na to, čo sa dialo v jej živote. Pri Zvestovaní je znepokojená slovami anjela – je to obava, ktorú človek zažíva z toho, čo Boh môže žiadať. Mária uvažuje, pýta sa na význam takéhoto pozdravu (por. Lk 1,29). Grécky termín, ktorý evanjelium používa na definovanie tohto „uvažovania“ je „dielogizeto“ – a pripomína koreň slova „dialóg“. Znamená to, že Mária vstupuje do intímneho dialógu s Božím Slovom, ktoré jej bolo ohlásené, neuvažuje nad ním len povrchno, ale sa zastavuje, necháva ho preniknúť do svojej mysle a do svojho srdca, aby pochopila, čo od nej Boh chce, aký je zmysel ohlásených slov.

Ďalší náznak vnútorného postoja Márie k Božiemu konaniu nachádzame – ešte stále v evanjeliu svätého Lukáša – v okamihu Ježišovho narodenia, po klaňaní sa pastierov. Lukáš hovorí, že Mária **„zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich“** (Lk 2,19). Mohli by sme povedať, že „držala“ vo svojom srdci a „dávala dohromady“ všetky udalosti, ktoré sa prihodili; uchovávala každú ich jednotlivú súčasť, každé slovo, každý skutok a porovnávala ich navzájom, vo vedomí, že všetko pochádza z Božej vôle. Mária sa nezastavuje pri prvom, povrchnom chápaní toho, čo sa deje v jej živote, ale dokáže sa pozerať do hĺbky, necháva na seba pôsobiť udalosti, rozlišuje ich a premýšľa nad nimi - až získava také chápanie, aké môže sprostredkovať jedine viera. Hlboká pokora poslušnej Márie prijíma aj to, čomu v Božom konaní nerozumie: necháva, aby jej Boh otváral srdce a myseľ: **„Blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán“** (Lk 1,45), volá jej príbuzná Alžbeta.

A práve pre túto jej vieru ju všetky nasledujúce generácie budú volať požehnanou. Slávnosť Narodenia Pána, ktorú budeme o chvíľu sláviť, nás pozýva k tomu, aby sme aj my zažili túto pokoru a poslušnosť viery. Božia sláva sa neukazuje v triumfe či v sile kráľa, nežiarí v slávnom meste, vo výnimočnom paláci, ale býva v lone panny, odhaľuje sa v chudobe dieťaťa.

Božia Všemohúcnosť aj v našom živote koná s veľkou silou pravdy a lásky, i keď táto sila neraz pôsobí v úplnom tichu. Viera nám hovorí, že zdanlivá bezmocnosť tohto Dieťaťa napokon porazí všetok hluk mocností tohto sveta.

Druhá nedeľa adventná

V tejto viere, nádeji a láske sa teda stále modlíme vytrvalou túžbou. Ale v istých hodinách a časových úsekoch prosíme Boha aj slovami, aby sme sa týmito znakmi sami napomínali, aby sme zisťovali, o koľko sme v tejto túžbe pokročili, a aby sme seba samých ráznejšie povzbudzovali do rastu v nej. Lebo výsledok bude tým cennejší, čím vrúcnejšia žiadosť ho predchádza. A preto keď hovorí Apoštol: „Bez prestania sa modlite,“ čo iné to znamená ako: bez prestania túžte po blaženom živote, ktorý nie je iný ako večný, od toho, ktorý jediný ho môže dať?!

„Nech si svet kričí koľko chce, nech kritizuje a šomre na dobro. Vy si to bez znepokojenia vypočujte a v dobrom verne a statočne vytrvajte.“ Bože, daruj mi silu prijať, čo zmeniť nemôžem, odvahu zmeniť, čo zmeniť môžem a múdrosť rozoznať jedno od druhého.

Aký je ten pozemský, takí sú aj ostatní pozemskí; a aký je nebeský, takí sú aj ostatní nebeskí.“ Ako to, že tí, čo sa takí nenarodili, môžu byť takí; že neostanú takými, akí sa narodili, ale zotrúvajú takí, akí sa znovuzrodili? Tak, bratia, že nebeský Duch tajomným primiešaním svojho svetla oplodňuje lono panenského prameňa, aby tých, ktorých vychrtil kalný pôvod v biednom položení ako pozemských, zrodil ako nebeských a priviedol ich k podobnosti s ich Pôvodcom. Teda už znovuzrodení, už pretvorení podľa obrazu nášho Stvoriteľa napĺňajme, čo prikazuje Apoštol: „Ako sme nosili obraz pozemského, tak nosme aj obraz nebeského.“ Už sme teda znovuzrodení podľa obrazu nášho Pána, ako sme povedali, a Boh nás naozaj prijal za synov; preto nosme úplný obraz dokonalej podobnosti s našim Pôvodcom: nie vo velebnosti, ktorá patrí iba jemu, ale v nevinnosti, jednoduchosti, miernosti, trepezlivosti, poníženosti, milosrdenstve, svornosti, čím sa k nám vo svojej добрote pripojil.

Neberme si príklad z tých, čo veria v Boha ale nežijú podľa jeho želania. Títo nás môžu len pomýliť v živote a spôsobiť veľa zbytočných nepríjemností; môžu nás klamať a oklamať. Veď aj zlí duchovia veria v Boha. Diabol vie, kto je Ježiš. Sám vykrikol: „Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý.“ (Mk 1,24) Berme si príklad iba z tých ľudí, ktorí naozaj žijú podľa Pána Ježiša...

V dokonalosti viery, nádeje a lásky príjmy toho, ktorý je počiatok, príčina a koniec tvojej viery, dúfania a milovania.

Tu pravé slnko spravodlivosti podivným pohľadom na jeho krásu osviežuje všetkých a tak osvecuje všetkých občanov nebeskej vlasti, že aj oni žiaria ako svetlo osvietené božským svetlom, ktoré ožaruje viac ako lesk nášho slnka, viac ako jasnosť všetkých hviezd. Pridržiajú sa nesmrteľného Boha a tým i oni nadobúdajú nesmrteľnosti a neporušiteľnosti, ako to prisľúbil Pán náš, Spasiteľ: Otče, chcem, aby i tí, ktorých si mi dal, boli tam, kde som ja, žeby videli moju slávil; aby boli jedno ako Ty, Otče. vo mne a ja v Tebe, aby aj oni v nás jedno boli.

„**Vtedy učeníci pochopili, že im hovoril o Jánovi Krstiteľovi**“ (Mt 17, 13). Ján Krstiteľ, typický predstaviteľ neohrozeného proroka, pripravoval cestu Ježišovi tým, že z ľudí "vytriasal" hriech a nabádal ich na pokánie. Náboženských predstaviteľov nazval **"hadím plemenom"** a vzal si na mušku aj rímsku okupačnú armádu (Mt 3,7; Lk 3,14). Jeho kázanie ho napokon priviedlo do väzenia, kde neskôr na Herodesov príkaz prišiel o hlavu. Potom prichádza Ježiš, aby uzdravoval a odpúšťal. Stavia ustanovenie "oko za oko" na hlavu a hovorí ľuďom, aby boli k sebe láskaví a aby si odpúšťali. Ako bol Ježiš láskavý, bol zároveň aj nekompromisný, čo sa týkalo hriechu a potreby ľútosti a pokánia. A tiež bol za svoje kázanie uväznený a popravený. Ján aj Ježiš zomreli, pretože obaja hovorili nepohodlnú pravdu. Koho

z nás nepoteší pochvala? Máme radi, keď nás ľudia uznávajú a uisťujú nás o tom, čo je v nás dobré. Vieme však aj to, že najradšej nás majú ľudia, ktorí sú ochotní povedať nám pravdu o tom, čo potrebujeme zmeniť. Vieme, že ich cieľom nie je zničiť nás, ale, naopak, pomôcť nám rásť a rozvíjať sa. Ak ťa bude niekto konštruktívne kritizovať - aj keď trochu tvrdším tónom, než by si čakať -, ovládni sa a pozorne počúvaj. Popros Pána, aby ti ukázal, ako na to reagovať. Skúmaj, či je pravda to, čo ti teraz niekto povedal. Ako sa môžeš zmeniť, aj keby išlo len o malý krôčik vpred? Navždy si zapamätaj, že Boh je pri tebe, aby ti pomáhal. A nie je tu preto, aby ťa odsúdil, ale aby ťa zachránil. Nie je tu preto, aby rúcal, ale aby budoval. Ježiš chce, aby sme boli svätí. Chce, aby sme sa odvrátili od hriechu. Možno použije horlivca, ako bol Ján Krstiteľ, alebo láskavého pastiera, akým bol Ježiš, no poslanstvo bude stále rovnaké - priblížilo sa Božie kráľovstvo, budte pripravení! Otvorme sa aj my týmto slovám a milosti, ktorá ich vždy sprevádza. Boh totiž od nás nikdy nežiada nič bez toho, aby nám na to zároveň neposkytol aj potrebnú pomoc. Ježišu, nechcem premeškať tvoje slovo pravdy. Pomôž mi prijať každú твоju výzvu, aby som sa zmenil. Pane, chcem byť ako ty!

Tretia nedeľa adventná

Vzájomné prenikanie pozemskej a nebeskej obce nemožno vystihnúť nijako ináč iba vierou a ešte aj tak to zostane tajomstvom ľudských dejín, do ktorých až do plného zjavenia slávy Božích synov rušivo zasahuje hriech. Cirkev sleduje svoj vlastný spásny cieľ a nielenže sprostredkúva človekovi Boží život, ale aj istým spôsobom vylieva na celý svet odlesk jeho svetla najmä tým, že ozdravuje a vyzdvihuje dôstojnosť ľudskej osoby, že upevňuje súdržnosť ľudskej spoločnosti a že dáva ľudskej každodennej činnosti hlbší zmysel a význam. Cirkev je takto presvedčená, že prostredníctvom svojich jednotlivých členov a celého svojho spoločenstva môže veľa urobiť pre to, aby bola ľudská rodina a jej dejiny ľudskejšie.

Keď dáš Bohu niečo, na čom Mu záleží, dostaneš späť to, na čom záleží tebe. Názov „viera“ je jeden termín, ale má dva významy. Viera v prvom význame je to, čo súvisí s učením, čo obsahuje výstup duše k nejakej pravde a jej súhlas s ňou. A súvisí s duševným ošohom, ako hovorí Pán: „Kto počúva moje slová a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepôjde na súd;“ a opäť: „Kto verí v Syna, nie je súdený, ale prešiel zo smrti do života.“ (sv. Cyril Jeruzalemský)

Cela moja sila spočíva v modlitbe a obeti. Sú to moje neporaziteľne zbrane ktoré mi dal Ježiš dokázu rozhybať duše viac ako slova. To je moja častá skúsenosť. (sv. Tereza)

Malých pokušení je toľko, že víťazstvo nad nimi by sa rovnalo víťazstvu nad tými veľkými. Možno je ľahké nespáchať vraždu, ale je ťažké potlačiť malé výbuchy hnevu. Pre muža a ženu je možno ľahké nedopustiť sa nevery v manželstve, ale je ťažké zdržať sa flirtovania, nevyvolávať to nevhodnými prejavmi priazne a lichôtkami.

Dokonalá láska chce znášať chyby druhých, nediví sa ich slabostiam a povzbudzuje i tie najmenšie skutky čností, ktoré druhí konajú. No láska predovšetkým nesmie zostať uzatvorená na dne srdca.

Gram dobrého príkladu váži viac než cent dobrých slov.

Pán Ježiš nám priniesol nový zákon, zákon lásky, hovorí: „Milujte svojich nepriateľov, milujte tých, ktorí vám zle robia, ktorí vás prenasledujú.“ Ježiš odpustil tým, ktorí sa mu

posmievali, pľuli mu do tváre, zauškovali ho. Keď bol Ježiš na kríži povedal: „Otče odpusť im lebo neveria čo robia.“ On miloval svojich nepriateľov. Toto Ježišovo prikázanie však prevyšuje hranice našej ľudskej prirodzenosti. Ježiš nám dáva motív: „Milujte svojich nepriateľov, aby ste boli synmi svojho nebeského Otca, lebo on dáva slnku vychádzať na zlých i dobrých a posielá dážď na spravodlivých i nespravodlivých.“

„Boží pokoj... uchráni vaše srdcia“ (Flp 4,7). Bolo raz jedno malé mestečko, ktoré pustošili a rabovali lúpežníci. Poriadne rodiny sa nedokázali samy obrániť. Všetci ľudia túžili len po jednom - po pokoji. No mesto bolo plné strachu. Keď sa o tom dozvedel kráľ, zaskočilo ho to. "Ako sa niečo také môže diať medzi mojimi vlastnými poddanými?" pýtal sa. Okamžite vyslal vojakov, aby obsadili strategické miesta pri všetkých bránach do mesta. Urobili s lupičmi krátky proces a znovu nastolili pokoj. Tento krátky príbeh nám pomôže pochopiť, čo svätý Pavol myslel tým, že "Boží pokoj uchráni naše srdcia". Pavol hovorí, že ak "prednášame svoje žiadosti Bohu... so vzdávaním vďaky", uchráni to naše srdce. A my zažijeme pokoj (Flp 4, 6). Ako často prednášaš svoje prosby Pánovi v modlitbe? Možno občas - aj to len vtedy, keď ide o niečo veľké v tvojom živote. Pavol nás však prosí, aby sme Pánovi prednášali všetko v duchu vzdávania vďaky. Pripomína nám, že náš nebeský Otec, ktorý má spočítané všetky vlasy na našej hlave, nás dôkladne pozná a má pre nás pripravené len dobré veci. Preto nás Pavol nabáda, aby sme ďakovali. V živote nie je všetko tak, ako si to predstavujeme. V tomto svete veru nechýba ani nespravodlivosť, ani bolesť, ani úzkosť a hnev. Nič z toho však nepochádza od nášho Otca a ani my by sme sa nemali ničoho z toho pridržať. Boh nás preto vyzýva, aby sme všetko radšej prednášali jemu - malé či veľké veci, aby nás mohol obdarovať svojím pokojom a aby nás mohol viesť. Chce, aby sme mu boli vďační, že je pri nás na všetkých našich cestách. Boh nám chráni a stráži naše srdce. Takto vytrváme v pokoji v dobrých, ale aj zlých časoch. Zrejme sa to nenaučíme cez noc; náš múdry, mocný a milujúci Boh nás to však naučí - keď mu všetko prednesieme s vďakou a dôverou.

Cítim sa ponorený do ohnivého oceánu. Rana, ktorá sa mi znova otvorila, stále krváca a krváca. Už len ona by stačila na to, aby som tisíckrát zomrel. Bože môj, prečo neumieram? Či nevidíš, že pre dušu, ktorú si ranil, je sám život trápením? Si taký krutý, že zostávaš hluchý voči nárekom trpiaceho a nechceš ho potešiť? Ale čo to vravím?... Odpusťte mi, otče. Blúznim a neviem, čo hovorím. Prílišná bolesť, ktorú mi spôsobuje rana, čo je stále otvorená, ma proti mojej vôli privádza k nepričetnosti, prestávam sa ovládať a blúznim. A cítim sa úplne neschopný tomu vzdorovať.

Povedzte mi jasne, otče: Urážam Pána pri týchto blúzneniach, do ktorých upadám? Čo mám robiť, aby som sa Pánovi neznepáčil, keď je nápor na mňa taký mocný a niet tej sily, čo by mu dokázala vzdorovať? Bože môj! Čo najskôr! Nech už skončí tento telesný život, ak sa človek márne usiluje povstať z duchovnej smrti. Zdá sa mi, že nebo sa pre mňa zavrelo. Všetky túžby a všetky vzdychy sa vracajú ako šíp, aby na smrť ranili moje úbohé srdce. Moja modlitba akoby bola úplne márna a keď sa môj ubitý duch opätovne pokúša nájsť dôvod modliť sa, narazí na to, že sa ocitá zbavený akéhokoľvek zápalu a sily. Stráca vo svojej absolútnej bezmocnosti odvahu a už vôbec, naozaj vôbec nedokáže riskovať, aj keď onedlho na to znova riskuje a znovu upadá do tej istej bezmocnosti.

(páter Pio, list otcovi Benedettovi da San Marco in Lamis z 5. septembra 1918)

Štvrtá nedeľa adventná

Kristus sa narodil z Panny. Vzal si z nej telo v tomto prirodzenom poriadku, ako sa mu páčilo: „Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.“ Preto sa Panna stala matkou Božou. Matka je pannou, lebo bez semena porodila vtelené Slovo; zachovala si panenstvo, pretože to chcel ten, čo sa z nej zázračne narodil. Ona je matkou ľudskej prirodzenosti Božieho slova, ktoré sa v nej vtelilo, zjavilo a spojilo z múdrosti a vôle toho, ktorý robí zázraky. Svätý Pavol hovorí: „Z nich podľa tela pochádza Kristus.“

Každá ľudská zloba má korene v nedokonalosti človeka.

Sťažuj sa čo najmenej na krivdy, ktoré si utrpela. Kto sa sťažuje, obvykle z toho nevyviazne bez hriechu. Naša sebaláska je príčinou toho, že sa nám urážky zdajú mnohokrát väčšie, než sú. Ak si myslíš, že sa potrebuješ vyrozprávať, aby si uľavila svojmu srdcu, obráť sa iba na ľudí, ktorí milujú Boha. Pretože iní, namiesto toho, aby ti vytiahli trň z päty, zatlačili by ho ešte hlbšie. (Sv. František Saleský)

Ak je to možné, nemilujte Božiu vôľu iba vtedy, keď sa zhoduje s vašou, skôr milujte svoju vôľu vtedy a preto, lebo sa zhoduje s Božou vôľou. (Sv. páter Pio)

Keď máme Boha, sme ako vtáča, ktoré si spieva, aj keď cíti, že sa mu konár trasie pod nohami. Vie totiž, že má krídla. (Sv. Don Bosco)

Istý človek, keď zomieral, dal si zavolať kňaza a poprosil ho, aby mu čítal zo Svätého Písma. Kňaz začal čítať texty, ktoré považoval za najvhodnejšie pre umierajúceho človeka – o Božom milosrdenstve. No umierajúci ho zastavil a prosil ho: „Otče, prečítajte mi tretiu kapitolu Knihy Nehemiáš.“ Kňaz otvoril Písmo a čítal zoznam ľudí, ktorí opravovali jeruzalemské múry. Potom mu starec povedal: „A teraz z knihy Numeri dvadsiatu šiestu kapitolu.“ Udivený kňaz čítal teraz zoznam Izraelitov pri sčítaní ľudu. „No a napokon mi prečítajte rodokmeň Ježiša Krista z Matúšovho evanjelia,“ poprosil zomierajúci. Tu už kňaz nevydržal a spýtal sa: „Prečo chcete teraz, pri umieraní, počúvať práve tie nudné texty, ktoré sa bežne vôbec nečítajú?“ A starec odvetil: „Lebo mi hovoria, ako veľmi musel Boh milovať týchto obyčajných ľudí, že zachoval ich mená vo Svätom Písme. A keď ich počúvam, vzbudzujem si nádej, že aj moje meno je zapísané v knihe života, že aj ja som pre Boha dôležitý.“ „Do svojich dlaní som si ťa vyryl, môj si ty...“ Toto sú slová, ktoré Boh adresuje každému jednému z nás. Sú svedectvom jeho lásky a každodennej starostlivosti.

Keď hľadáš Máriu, nevyhnutne nájdeš Ježiša. A čoraz hlbšie budeš rozumieť tomu, čo je v jeho srdci...

O všetkých mojich hriechoch Ty, Pane, lepšie vieš, veď poznáš i pýchu i šiju moju pretvrdú. Nehovorím preto, aby som poukazoval na to, veď Ty i sám všetko vidíš a neskryje sa pred Tebou nijaká myšlienka, ale preto sa ponosujem pred nohami velebnosti Tvojej, večný sudca, na nepriateľa svojho, aby si ho zatratil a nás, synov svojich, ktorým si silou, spasil. (sv. Augustín)

Pane, zažni svoje svetlo, nech v nás zažiarí Tvoja pravda, nech tento Advent je znovuzrozením nášho ducha. Stvor v nás čisté srdce a ducha pevného. Advent nás pozýva, aby sme sa znovu vybrali po ceste tejto Božej prítomnosti a pripomína nám stále znovu, že

Boh neopustil náš svet, nie je neprítomný, neponechal nás na seba samých, ale vychádza nám v ústrety rozličnými spôsobmi, ktoré musíme dokázať spoznať. A aj my sme vo viere, nádeji a láske každý deň povolaní vnímať túto jeho prítomnosť a vydávať o nej svedectvo pred svetom, ktorý je tak často povrchný a nepozorný – aby sme v našom živote dali znovu zažiarit svetlu, ktoré ožiarilo Betlehenskú jaskyňu.

Alchymista vzal do ruky knihu, ktorú priniesol niekto z karavány. Chýbala jej obálka, ale podarilo sa mu identifikovať autora: Oscar Wilde. Ako v nej tak listoval, našiel príbeh o Narcisovi. Alchymista poznal legendu o krásnom mládenkovi Narcisovi, ktorý každý deň obdivoval svoju krásu vo vodách jazera. Toľko sa nadchýnal sám sebou, až jedného dňa spadol do vody a utopil sa. Na mieste, kde zahynul, vyrástol kvet nazývaný narcis. Oscar Wilde však príbeh takto neukončil. Rozprával, že po Narcisovej smrti prišli Oreády - bohyne lesa – a zbadali, že sladká voda jazera sa premenila na more slaných slz. "Prečo plačeš?" spýtali sa Oreády. "Plačem za Narcisom" - odvetilo jazeru "Ach, vôbec nás neprekvapuje, že za ním smútiš" – pokračovali Oreády. "Pretože, aj keď sme ho vždy pozorovali z lesa, ty jediné si malo príležitosť zblízka obdivovať jeho krásu. "Vari bol Narcis pekný?" - spýtalo sa jazeru. "Kto okrem teba to môže vedieť lepšie?" - odvetili prekvapené Oreády. "Veď sa každý deň skláňal nad tvojimi vodami. Jazeru na chvíľu zmĺklo. Napokon rieklo: "Žiaľim za Narcisom. Nikdy som si však neuvedomilo, že bol pekný. Oplakávam ho preto, lebo vždy, keď sa skláňal nad mojimi brehmi, videlo som v jeho očiach odraz vlastnej krásy.

Panna Mária prosí každého a každú z nás, aby sme sa zapojili do diela záchrany seba, svojich najbližších, svojej vlasti, Európy a sveta. Vieme, že len Kristova láska môže zvíťaziť nad celou hrôzou ľudských hriechov a nad zlom, ktoré visí nad nami a celým ľudstvom. Kristus však potrebuje náš súhlas, aby mohol v nás pôsobiť a prostredníctvom nás prinášať svoju lásku aj najväčším hriešnikom. Zverujme sa každý deň Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Dovoľme Panne Márii, aby nás učila, ako prežívať vieru v každodennom živote. Preto si musíme usporiadať život aj denný program tak, aby sa v ňom našiel stály čas na modlitbu, prácu a odpočinok. Predovšetkým treba: Nenávidieť a odmietnuť každý hriech a žiť podľa morálnych požiadaviek a učenia Katolíckej cirkvi. Zaviazat' sa, že nepodľahneme znechuteniu a že vstaneme z každého ťažkého hriechu – tak, že hneď pristúpime k sviatosti zmierenia. Zaviazat' sa ku každodennej modlitbe, zvlášť k modlitbe ruženca, korunky k Božiemu milosrdenstvu a k rozjímaniu o textoch Svätého písma. Veľmi odporúčame svätú omšu a poklonu Najsvätejšej sviatosti. Zaviazat' sa k radikálnemu zachovávaniu pobožnosti prvých piatkov a sobôt mesiaca na úmysel zadostučinenia Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu a Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie za svoje hriechy a za hriechy sveta. Zaviazat' sa k mesačnej spovedi a k častému prijímaniu Eucharistie a tiež, ak je to možné, k pôstu o chlebe a vode v stredu a piatky

„Blahoslavená je tá, ktorá uverila!“ (Lk 1,45). Ak sa stane niečo vzrušujúce, nedokážeš to v sebe udržať a musíš to povedať ešte niekomu ďalšiemu. Práve toto sa stalo Márii a Alžbete. Obidve zažili niečo zázračne a už sa nemohli dočkať, kedy sa o tom spolu porozprávajú. Keď Mária prišla, Alžbetu **„naplnil Duch Svätý“** a nahlas jej žehnala (Lk 1,42). Mária na to odpovedala modlitbou velebenia a vzdávania vďaky Pánovi za všetko, čo jej urobil (Lk 1 46-56). Toto sa teda stane, keď sa stretnú dvaja ľudia, ktorých sa dotkla Božia milosť. Nezáleží na tom, ktorým smerom sa zvrtnie konverzácia, vždy sa totiž obvykle vráti k Pánovi a k tomu, ako koná v ich živote. Skús si predstaviť, ako prebiehal rozhovor Márie a

Alžbety. Od vzrušenia preskakovali z výsostne duchovnej témy (*"Prečo si vybral Boh mňa?"*, *"Som zvedavá, aké bude to nové kráľovstvo."*) k praktickým veciam (*"Budem potrebovať nové šaty!"*, *"Nepoznáš nejakú dobrú babicu?"*) a opäť naspäť k duchovným. Je to len prirodzené: nič nie je totiž vzrušujúcejšie, ako keď zasahuje Božia milosť! Pre Máriu a Alžbetu bolo celkom prirodzené, že hovorili o Bohu, no my sa niekedy musíme doslova rozhodnúť stočiť rozhovor k Pánovi. Ak to však urobíme, Duch Svätý nám otvorí oči a ešte väčšmi nás naplní svojou milosťou. Pocítíme väčší príval vzrušenia a energie pri modlitbe, v našej službe, ako aj v láske k Pánovi. Cirkev je o evanjelizovaní a o raste v svätosti. O tom, že ľudia každodenne odpovedajú Duchu Svätému a spolupracujú s ním v láske na dosahovaní týchto cieľov. Mária strávila s Alžbetou dlhší čas a to ich obidve posilnilo do ďalších dní, ktoré boli pred nimi. Podobne to bude aj s nami, keď sa navzájom podelíme o veci, ktoré nám Boh zjavuje. Nemusi ísť o nič hlboké ani náročné. Jednoducho to len skúsme a Duch Svätý nás naplní.

V dnešnú štvrtú adventnú nedeľu, ktorú slávime bezprostredne pred Narodením Pána, nám evanjelium predkladá rozprávanie o Máriinej návšteve u príbuznej Alžbety. Tento príbeh nehovorí o akomsi obyčajnom prejave slušnosti, ale vo veľkej jednoduchosti opisuje stretnutie Starého a Nového zákona. Dve ženy, obe v požehnanom stave, skutočne zosobňujú očakávanie a Očakávaného. Staršia Alžbeta symbolizuje Izrael očakávajúci Mesiáša, kým mladá Mária nesie v sebe naplnenie tohto očakávania v prospech celého ľudstva. V týchto dvoch ženách sa predovšetkým stretávajú a spoznávajú plody ich života, Ján a Kristus. Kresťanský básnik Prudencius túto udalosť komentuje takto: „Dieťa v lone starency, ústami svojej matky, pozdravuje Pána, ktorý je synom Panny“ (*Apotheosis*, 590: PL 59, 970). Jánovo plesanie v Alžbetinom lone je znakom naplnenia očakávania: Boh prichádza navštíviť svoj ľud. Archanjel Gabriel počas Zvestovania hovoril Márii o Alžbetinom tehotenstve (*porov. Lk 1,36*) ako o dôkaze Božej moci: neplodnosť sa napriek pokročilému veku premenila na plodnosť.

Alžbeta pri zvitanií sa s Máriou rozpoznáva, že sa práve realizuje Božie prisľúbenie ľudstvu a preto zvolá: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života! Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne?“ (*Lk 1,42-43*). Výraz **„požehnaná si medzi ženami“** sa v Starom zákone my vzťahuje na dve ženy, Jahel (*Sdc 5,24*) a Juditu (*Jdt 13,1*), obe bojovníčky, ktoré sa usilujú o záchranu Izraela. Dnes je toto oslovenie venované Márii, pokojnému mladému dievčaťu, ktoré má porodiť Spasiteľa sveta. V tejto súvislosti i Jánovo zaplesanie od radosti (*porov. Lk 1, 44*) pripomína tanec kráľa Dávida počas vstupu Archy zmluvy do Jeruzalema (*1 Kín 15,29*). Archa, v ktorej sa uchovávali tabule Zmluvy, manna a Áronova palica (*porov. Hebr 9,4*), bola znamením Božej prítomnosti uprostred jeho ľudu. I Ján v lone matky jasá od radosti pred Máriou, Archou novej Zmluvy, ktorá v sebe nesie Ježiša, Božieho Syna, ktorý sa stal človekom. Z príbehu Navštívenia zároveň vyžaruje nádhera vlúdneho prijatia: kde je vzájomné prijatie, počúvanie, miesto pre toho druhého, tam je Boh i jeho radosť. Napodobňujme Máriu v tomto vianočnom čase, navštívme tých, ktorí prežívajú ťažkosti, osobitne chorých, väzňov, starších a deti. A napodobňujme i Alžbetu, ktorá prijíma hosťa ako samého Boha. Pána nespoznáme, ak po ňom nebudeme túžiť, nestretneme ho, ak ho nebudeme očakávať, nájdeme ho, iba ak ho budeme hľadať. S takou istou radosťou, s akou sa Mária ponáhľala k Alžbete (*porov. Lk 1,39*), poďme i my v ústrety Pánovi, ktorý prichádza. Modlime sa, aby všetci ľudia hľadali Boha a objavili skutočnosť, že Boh prvý prichádza navštíviť nás. Márii, Arche Novej a Večnej Zmluvy, zverme naše srdcia, aby ich urobila schopnými prijať Boha v tajomstve jeho Narodenia.

Vianočné obdobie

Narodenie Pána

Na omšu vigíliu 24. 12.

Kristov chór znie od východu, až po západ.

Sľubuje sa každému, kto buduje, že dostane pokoj. Či už niekto buduje Cirkev a je ustanovený nad Božím domom ako mystagóg, čiže vykladač svätých tajomstiev, alebo pomáha svojej duši tým, že sa dáva ako živý a duchovný kameň „v svätý chrám a Boží prítok v duchu“. Taký človek si odnesie ten veľký zisk, že mu nebude ťažké dosiahnuť spásu svojej duše. (sv. Cyril Alexandrijský)

V čase príchodu nášho Spasiteľa sa zjavil slávnejší Boží chrám, ktorý nemožno s ničím porovnať. Bol o toľko slávnejší a vznešenejší oproti tomu starému, o koľko sa líši starozákonná bohoslužba od bohoslužby evanjeliovej v Kristovi a skutočnosť od tieňa. (sv. Cyril Alexandrijský)

Človek svojím vnútrom totiž presahuje vesmír. Keď vstúpi do seba, dostáva sa do hĺbok svojho vnútra, kde ho čaká Boh, skúmajúci srdcia, a kde pred Božou tvárou osobne rozhoduje o svojom osude. Preto keď uznáva, že má duchovnú a nesmrteľnú dušu, nie je obeťou klamnej vidiny, vytvorenej iba fyzickými a spoločenskými podmienkami, ale naopak, preniká priamo do hĺbok pravdy všetkých vecí (*II Vatikánsky koncil, Gaudium et spes*).

Láska je tou "vyššou cestou" (*Kor 12,31*) Ale usilujte sa o vyššie dary milosti. A ešte vznešenejšiu cestu vám ukážem.) , ktorá tých, čo po nej kráčajú, privádza do vlasti.

Ježiš urobil niečo výnimočné: rozhodol sa ísť cestou slabosti a na prvý pohľad sa zdalo, že dopustil, aby iní zvíťazili nad ním. Na cestu, ktorá viedla k slabosti a pokore sa vydal už vo chvíli, keď sa v Máriinom lone Slovo stalo telom. (Jean Vanier)

Ó, akým krásnym domovom je nebo! I tie najbohatšie kráľovské paláce vladárov sú iba maštalami v porovnaní s rajským mestom, ktoré sa môže nazývať „**mesto vrcholnej krásy**“ (*Nár 2,15*). Tam už nebudeš musieť túžiť po ničom. Budeš v spoločnosti svätých, Božej Matky, Ježiša Krista a nebudeš sa báť nijakého zla. Slovom, budeš žiť v mori spokojnosti a ustavičnej radosti bez hroziaceho konca (*Poro. Iz 35,10*). A táto radosť bude taká obrovská, že sa bude zdať po celú večnosť každým okamihom nová.

„**Keď sa Jozef prebudil, urobil, ako mu prikázal Pánov anjel**“ (*Mt 1,24*). Predstav si, ako musel byť Jozef ohúrený, keď zistil, že Mária je tehotná! Bojoval so sebou, nechcel Máriu prijať za manželku, ale nechcel ju ani verejne obviňovať z cudzoložstva. Potom však zasiahol Boh a prostredníctvom anjela povedal vo sne Jozefovi, aby sa nebál s Máriou oženiť, lebo svoje dielo v nej koná sám Boh. Podobne ako Pannu Máriu pri zvestovaní, tak teraz aj Jozefa Boh pozval, aby mal účasť na jeho udivujúcom pláne spásy. Matúš nezaznamenal, že by Jozef anjelovi niečo odpovedal. My sme už len svedkami jeho jednoduchej poslušnosti. Tým, že prijal Máriu do svojho domu, preukázal rovnakú vieru ako Mária, keď odpovedala anjelovi: „**Nech sa mi stane podľa tvojho slova**“ (*Lk 1, 38*). Jozef prijal zodpovednosť za meno dieťaťa (*Mt 1,21.25*), čo bol akt, ktorým sa pred zákonom stal Ježišovým otcom. Hoci počatý Duchom

Svätým, narodený z Panny, Ježiš bol pred svetom Jozefovým dieťaťom. Tento pokorný a verný tesár v plnej miere prijal svoju úlohu ochrancu, učiteľa, otca a sprievodcu večného Božieho Syna. Vianoce sú už o týždeň. Čoskoro budeme sústredene hľadiť na božské Dieťa a jeho svätú matku. Vypočujeme si príbehy o anjelských chóroch, žasnúcich pastieroch a o mudrcoch z ďalekých krajín. Uprostred nádhery týchto príbehov však nezabudnime na toho, kto to všetko umožnil. Bez Jozefa by sa totiž Mária stala vyhnankyňou a Ježiš by nikdy nemohol vystupovať ako rabbi. Bez Jozefa by bola Panna s dieťaťom vystavená zraňujúcim klebetám a útokom. A čo je najdôležitejšie, bez Jozefa by Máriinmu dieťaťu chýbal živý obraz jeho nebeského Otca - obraz vytrvalosti, spravodlivosti, vernosti a lásky. Vďačíme naozaj za veľa! Kiežby sme, podobne ako Ježiš, prijali tohto spravodlivého muža za svojho strážcu, ochrancu, druhého otca, učiteľa a ako vzor svätosti. Berme si z neho vždy príklad a prosme ho o príhovor za seba. Ten, kto vychovával nášho Vykupiteľa, pomôže formovať aj nás!

Nech každému z nás narodený malý Ježiš pripomenie, že najdôležitejšia je Láska. Pokora. Modlitba, a Obeta. On kvôli tomu prišiel na svet, aby nám v tomto sám dal príklad, aby nás vykúpil. Boh sám nás prichádza vykúpiť z otroctva. Tešme sa teda, odovzdajme mu svoje srdcia a životy. Pretože radosť Svätej Noci nás spája s večnosťou, so životom v Nebi, z ktorého anjeli dodnes volajú na nás všetkých: Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle..!

Štedrá večera po slovensky:

Podľa starých vianočných zvykov sa pod obrus na štedrovečernom stole dávali šupiny z kapra alebo peniaze. Niekde sa šupiny kladli pod taniere a peniaze pod obrus. Oba zvyky však znamenali jediné, aby ich rodina mala v budúcom roku dostatok. Aj v súčasnosti tento zvyk pretrváva vo väčšine slovenských domácností. Štedrá večera bola odjakživa rodinnou záležitosťou. Predchádzala jej spoločná modlitba, po ktorej gazdiná namočila do medzu strúčik cesnaku a urobila ním krížik na čelo mužovi a deťom. Gazda potom rozkrojil najkrajšie jablko a každému z neho dal kúsok. Znamenalo to, že rodinu tvorí každý jej člen, ako kúsky tvoria celé jablko. Na slávnostnom stole preto nesmeli chýbať oblátky, med, cesnak a jablko, ktoré sa vždy krájalo priečne na polovicu. Ak sa po prekrojení z jadrovníka vytvorila hviezda, znamenalo to šťastie a zdravie, ak krížik, potom rodinu „navštívila“ choroba alebo dokonca smrť. V rodinách dodržiavajúcich tradície, sa štedrovečerné hodovanie začínalo jedením oblátky s medom, resp aj cesnakom, prípitkom a kapustnicou, ale niekde bývalo zvykom namiesto klasickej kapustnice podávať aj šošovicovú či hrachovú polievku, pretože tieto strukoviny symbolizovali blahobyť, teda toľko peňazí ako šošovice či hrachu v hrnci, kde sa polievka varila. V niektorých regiónoch sa zachovával zvyk, že skôr ako sa začalo jesť, hlava rodiny ešte predniesla prípitok s pohárikom „ostrého“ a až potom nasledovalo jedenie oblátok s medom a cesnakom, orechov a jabĺčka a polievky, najmä hríbovej, šošovicovej či kapustovej s hubami a sušenými slivkami. Štedrý večer bol vždy opradený rúskom tajomstva a vianočných povier. Na stole musel byť prestretý párny počet tanierov, pri nepárnom by si pre posledného stolovníka prišla smrť. V niektorých regiónoch sa tiež uchoval zvyk prestierať o jeden tanier a príbor navyše pre prípad, že by počas večer prišiel náhodný hosť. Touto formou sa však niekde vzdávala aj úcta zosnulému členovi rodiny, ktorý v tom roku zomrel. Od štedrovečerného stola sa nesmelo počas večer odbiehať, čo platilo aj pre gazdinú, aby „vinník“ do roka nezomrel. Preto bolo vždy všetko jedlo buď na stole, alebo v jeho bezprostrednej blízkosti. Po večeri sa rodina opäť krátko pomodlila a hlava rodiny, alebo jej

najstarší člen sa Bohu poďakoval za jedlo a pitie, ktoré im doprial. V období Vianoc slobodné vydajachtivé dievčatá hádzali topánku za hlavu smerom k dverám. Ak sa špička topánky otočila smerom ku dverám, bolo to znamenie, že dievča sa do roka vydá. Ak ku dverám smerovala päta topánky, dievča zostal ešte jeden rok slobodná.

Narodenie Pána

Na omšu v svätej noci. 25. 12.

V dieťati Ježišovi sa Boh stal závislým od iných, potreboval lásku ľudských osôb. On sa stal tým, ktorý nás prosí o lásku.

Pozývam, aby ste obnovili modlitbu a pôst s ešte väčším entuziazmom, kým sa modlitba nestane radosťou pre vás. Deti, kto sa modlí, nebojí budúcnosti, a kto sa postí neboja zlého. Opakujem ešte raz: len s modlitbou a pôstom sa aj vojny môžu zastaviť, vojny vašej nevery a strachu z budúcnosti. Ja som s vami a učím vás: Boh je váš pokoj a vaša nádej. Dajte Boha na prvé miesto vo svojom živote.

Utiakame sa v túto nočnú hodinu k Bohu Dieťaťu Ježišovi Kristovi a na príhovor Matky Panny Márie milosrdenstva, aby ľudstvu čoskoro daroval spravodlivý pokoj ktorý nám pripomína dnešná noc. Aby posilnil všetkých ľudí, ktorí sú v týchto dňoch Vianoc, sviatku Narodenia Pána Ježiša tak ťažko skúšaný, a priviedol ich k pravému Spasiteľovi Ježišovi Kristovi. Aby opatroval aj tých, ktorí sú vzdialení od rodín v cudzine a žijú ďaleko od domova a svojich drahých. Kiež by ich opatroval na tele i na duši, ochraňoval ich pred zatrpknutím a malomyselnosťou, nech ich udržiava pri viere a nech Dieťa – Ježiš Boh aj ich príbuzných posilňuje. Utiakajme sa k nemu o pomoc pre všetkých skúšaných a utláčaných, za väzňov a rukojemníkov a za všetkých, nad ktorými visia mračná vyhrážania sa a nebezpečenstva života.

Veľkým šťastím Tvojej duše je to, že celá a bezo zvyšku patrí Bohu. Ten, kto patrí Bohu, nestará sa o nič iné len o to, aby neurazil Boha. Jeho úzkosť v tomto ohľade sa premieňa na hlbokú, no pritom tichú a pokojnú pokoru a podriadenosť. Po nej ho však Božia dobrota pozdvihne k sladkej a dokonalej dôvere bez smútku a obáv. Kto patrí iba Bohu, nehľadá nič, iba samého Boha. A keďže zažíva rovnako trápenia ako i dobré časy, žije si pokojne uprostred protivenstiev. Kto patrí Bohu, myslí na neho stále, pri všetkých okolnostiach tohto života, a usiluje sa stať čoraz lepším pred Božím pohľadom. Boha nachádza a obdivuje vo všetkých stvoreníach a spolu so svätým Augustínom volá: „Všetky tvory, Pane, mi hovoria, aby som ťa miloval.“ Kto patrí Bohu, chce, aby všetci vedeli, že mu chce slúžiť a že ho chce milovať. Preto chce vyskúšať všetky vhodné prostriedky, aby sa s ním zjednotil. Patri teda stále Bohu, najdrahšia moja dcéra, a stále prebývaj iba v ňom. Túž iba po tom, aby si sa páčila len jemu, a aby si sa jeho tvorom páčila len v ňom, podľa neho a pre neho.

Boh zjavil svoju lásku skrze Syna Nik z ľudí Boha nevidel, ani ho nik nevyjavil, on sám sa ukázal. Zjavil sa prostredníctvom viery, pretože len ona má výsadu vidieť Boha. Lebo Boh, Pán a Stvoriteľ všetkého, ktorý všetko urobil a usporiadal podľa svojej vôle, nielenže človeka miloval, ale bol s ním aj trpezlivý. Vždy taký bol, taký je a taký aj bude: láskavý, dobrý,

bez hnevu a verný; on jediný je dobrý. A keď sa rozhodol pre niečo veľké a nevýslovné, zdôveril sa s tým iba Synovi.

Vianoce plné toho, čo je dôležité, aby sa to mohlo dotknúť srdca, objat' naše duše a aby to trvalo po celý rok, aj celú večnosť.

„V ňom sa naše srdce raduje“ (Ž 33,21). Fascinuje ma, čoho všetkého sú ľudia schopní, keď chcú niečo získať alebo sa chcú zúčastniť nejakej mimoriadnej udalosti. V novinách vidíme fotografie ľudí, ktorí celú noc stoja pred obchodom, aby si medzi prvými kúpili nový druh mobilu alebo dostali lístky na premiéru nového filmu. Vďaka Bohu, že to tak nie je, keď ide o Božiu milosť! Pripusťme, že jestvuje veľa príbehov o svätých, ktorí sa modlievali dlho do noci. Avšak mnohí z nich nie preto, že by hľadali Boha, ale preto, že už zakúšali radosť z jeho prítomnosti. Vedeli, že sa nemôže stať, žeby Božia milosť bola niekedy "vypredaná". Túžili jej prijať toľko, koľko len mohli, aby jej mali viac na rozdávanie. Celé Písmo svedčí o tom, že prebývanie s Bohom mení život. Pieseň piesní hovorí, že Božia láska siaha hlboko do nášho srdca a naplňa nás tak, ako to žiadna iná láska nedokáže. Žalmy chválou i úprimným nárekom vyjadrujú, čo ľudia prežívali s Pánom. A keď Mária, ktorá čakala Ježiša, navštívila Alžbetu, prenikla túto jej blízku príbuznú bázeň a radosť. Ešte aj Alžbetino nenarodené dieťa, Ján, sa zachvelo od radosti. Zasa a znova vidíme, ako sa mení život človeka, keď sa stretne s Bohom. Aj dnes nám Ježiš ponúka svoju prítomnosť ako dar. Nemusíš čakať v dlhom rade a dúfať, že sa ho dotkneš skôr, než ti zmizne. Nemusíš sa uspokojiť len s chvíľou z jeho prevzácneho času alebo pozornosti. Naopak, čaká na teba nedočkavo, chce sa s tebou stretnúť čo najskôr. Je úplne jedno, aký spôsob si zvolíš, keď chceš k nemu prísť. Môžeš ho nájsť počas tanca pri piesni chvál, pri spievaní starovekých hymnov, keď kľáčiš v kaplnke alebo ležiš na dlážke v obývačke. Môžeš ho zažiť úplne odlišným spôsobom ako tvoj sused alebo tvoja manželka. To však vôbec neprekáža. Záleží len na tom, že Ježiš je priamo pri tebe, čaká len, aby si ho našiel! Niet lepšieho miesta, kde by si mohol byť, než v prítomnosti Ježiša, svojho Vykupiteľa a Priateľa!

Narodenie Pána

Na omšu na úsvite 25. 12.

O Bohu zmýšľajte s vierou, o blížnom s láskou, o sebe s hlbokou pokorou. O Bohu rozprávajte s úctou, o blížnom, ako by ste chceli, aby sa hovorilo o vás, o sebe hovorte pokorne alebo mlčte.

Hovorí sa, že človek má jedny ústa, aby menej hovoril a dvoje uši, aby viac počúval. Táto pravda platí, a to nielen vo vzťahu k človeku, ale tiež vo vzťahu k Bohu.

Nehovor – Otče, ak sa nechceš správať ako syn.

Nehovor - náš, ak žiješ len pre seba.

Nehovor - posväť sa meno tvoje, ak neuctíš si Boha.

Nehovor - príď kráľovstvo tvoje, keď myslíš len na hmotné bohatstvá.

Nehovor - buď vôľa tvoja, keď sa jej nepodrobíš, aj keď vyžaduje obete.

Nehovor - chlieb náš každodenný daj nám dnes, ak sa nezaujímaš o ľudí, čo trú biedu rôzneho druhu a často nemajú ani do úst čo položiť.

Nehovor - odpusť nám naše viny, ak sa hneváš na svojho brata.

Nehovor - neuved' nás do pokušenia, ak nechceš napraviť svoj hriešny život.

Nehovor - zbav nás zlého, ak sa ti neprotiví všetko, čo je zlé a pomýlené.

Nehovor Amen, ak naozaj neberieš vážne slová Otčenáša.

Keď anjel zvestoval Panne Márii tajomnú udalosť, doložil svoju vierohodnosť príkladom, že stará a neplodná žena počala dieťa, a takto chcel Máriu uistiť, že Boh môže všetko, čo chce. Len čo to Mária počula, ponáhľala sa do hornatého kraja. Nie že by neverila tomuto výroku, nedôverovala poslovi alebo pochybovala o jeho príklade, ale preto, že ju prisľúbenie naplňalo šťastím, že cítila potrebu slúžiť, že ju poháňala radosť. A kam sa mala ponáhľať ona, naplnená Bohom, ak nie k výšinám? Milosť Svätého Ducha nepozná pomalosť ani únavu. A Máriin príchod i dobrodenie Pánovej prítomnosti pôsobí okamžite: **„Len čo Alžbeta začula Máriin pozdrav, dieťa v jej lone sa zachvelo a naplnil ju Duch Svätý.“**

Každý deň dostávame poklad, ktorý môžeme rozdať. Keď Ho nedáme, stratíme ho, keď ho dáme, Boh nás ešte viac obohatí. Mária bola veľkodušná nielen k Bohu, ale aj ku každému jednému z nás, koho stretla vo svojom pozemskom živote. Možno o nej povedať, že chodila, dobre robila.

A preto keď sa z Panny narodil Pán, zaznel anjelský chválospev: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ Inak kde by sa bol na zemi vzal pokoj, keby nebola „Pravda vyrástla zo zeme“, čiže keby sa nebol Kristus narodil z tela? „On je náš pokoj. On z dvoch urobil jeden ľud,“ aby sme boli ľuďmi dobrej vôle, blahodarne spojení putom jednoty. Radujme sa teda z tejto milosti, aby naša sláva bola výrazom nášho zmýšľania, že sa nechválime sebou, ale v Pánovi. Preto je napísané: „Moja sláva, čo mi hlavu vztyčuje.“ Ved' či nám mohla svitnúť väčšia milosť, ako nám dal Boh, keď svojho jednorodného Syna urobil Synom človeka a človeka zasa urobil Božím synom? Hľadaj zásluhu, hľadaj príčinu, hľadaj nárok; a povedz: našiel si niečo iné ako milosť?

Kresťanom je ten, kto iba v Ježišovi nachádza posledné slovo sveta a života.

Všemohúci v nemohúcnom tele. On, ktorý je Láska odkázaný na našu lásku. Nepochopiteľný Boh dnes prišiel spasiť svet. Priniesol nám pokoj počas prenasledovania a radosť z vlastnej smrti. Nech je nám dnes cudzí hriech, aby sa naša tvár nezvráskavela zaslúženým smútkom z ľutovaného hriechu. Pokúsme sa dnes o nebeskú radosť hoc pripútaní k prachu zeme, dajme sa Bohu ako dar.

Narodenie Pána

Na omšu vo dne 25. 12.

„Áno, s nikým nič nemať, žiť sterilne, nemilovať, nehrešiť - a raz predstúpiť pred Pána a ukázať - hľa, mám čisté ruky. Ale aby Ti nepovedal - áno, ale máš ich aj prázdne.“

Čo je viera. Dôležitá katechéza o viere. Dnes by nad základnou otázkou: Čo je viera? Má viera zmysel vo svete, v ktorom veda a technika otvárajú ešte prednedávnom nemysliteľné horizonty? Čo dnes znamená veriť? Naozaj, v našich časoch je potrebné nové vyučovanie viery, ktoré samozrejme bude obsahovať poznanie jej právd a poznanie udalostí dejín spásy, avšak jeho prvým východiskom bude opravdivé stretnutie s Bohom v Ježišovi Kristovi, láska k nemu, dôvera v neho, čiže zaangažovanie celého človeka, celého života.

Dnes uprostred mnohých dobrých vecí rastie okolo nás akási duchovná púšť. Tu a tam, z určitých udalostí, o ktorých počujeme dennodenne, cítime, že svet nekráča k budovaniu bratského spoločenstva a pokoja; aj pokrok a blahobyť so sebou prinášajú svoje tienisté stránky. Napriek veľkosti vedeckých objavov a úspechov techniky sa nezdá, že by dnešný človek bol slobodnejší a ľudskejší; stále okolo seba vidíme rozličné formy zneužívania, manipulácie, násilia, nespravodlivosti... Istý druh kultúry dnes vychováva k tomu, aby sa ľudia pohybovali len na horizonte vecí, v ohraničení toho, čo je ľudsky uskutočniteľné, aby verili len tomu, čo možno vidieť alebo čoho sa možno dotknúť vlastnými rukami. Na druhej strane však rastie počet tých, ktorí sa cítia dezorientovaní a pri hľadaní vízie sveta, ktorá by nebola len horizontálna, sú ochotní uveriť naozaj hocičomu. V tomto kontexte znovu vychádzajú na povrch isté základné otázky, ktoré sú omnoho konkrétnejšie a naliehavejšie, než sa môže zdať na prvý pohľad: aký zmysel má život? Existuje budúcnosť pre človeka, pre nás a pre nasledujúce generácie? Akým spôsobom treba riadiť naše slobodné rozhodnutia, aby náš život dosiahol dobrý a šťastný koniec? Čo nás čaká za prahom smrti?

Z týchto nepopierateľných otázok vychádza najavo, že ohraničený svet, svet presných výpočtov a zmyslových skúseností, skrátka povedané svet vedeckého poznania – akokoľvek je pre život človeka dôležitý – sám o sebe jednoducho nestačí. Potrebujeme nielen chlieb, potrebujeme aj lásku, zmysel a nádej, istý základ, pevnú zem, ktorá nám pomáha žiť autenticky aj v kríze, aj v temnote, aj v ťažkostiach a v každodenných problémoch. Viera nám daruje práve toto: je dôveryplným spoľahnutím sa na druhého, na to „Ty“, ktorým je Boh: on mi dáva istotu – a nie je to istota, ktorá by bolo menej pevná, nežná, ktorú možno presne vypočítať alebo vedecky dokázať. Viera nie je len intelektuálnym súhlasom človeka s určitými pravdami o Bohu; je to úkon, ktorým Bohu slobodne dávam svoju dôveru, lebo on je mojím Otcom a miluje ma; je to príľnutie k tomu „Ty“, ktoré mi darúva nádej a dôveru. Samozrejme, toto príľnutie k Bohu, má svoj konkrétny obsah: uvedomujeme si v ňom, že Boh sa nám zjavil v Kristovi a ukázal nám svoju tvár, priblížil sa každému z nás.

Ba čo viac, Boh zjavil, že jeho láska k človeku, ku každému z nás, je bez hraníc: na kríži nám Ježiš z Nazareta, Boží Syn, ktorý sa stal človekom, najjasnejším spôsobom ukazuje, kam až siaha táto láska: k darovaniu seba samého, k úplnej obete. V tajomstve smrti a zmŕtvychvstania Krista Boh schádza až celkom dovnútra našej ľudskosti, aby ju zbral k sebe, aby ju vyzdvihol do svojej výšky a veľkosti. Viera znamená veriť v túto Božiu lásku, ktorá neprestáva ani napriek ľudskej skazenosti, ani zoči-voči zlu a smrti, ale je schopná zmeniť každú formu otroctva a darúva nám možnosť spásy. Mať vieru teda znamená stretnúť sa s týmto „Ty“, s Bohom, ktorý je oporou a prisľubom nezničiteľnej lásky, lásky ktorá nielen túži po večnosti, ale túto večnosť aj darúva; viera je dôverovaním Bohu s postojom dieťaťa, ktoré vie, že všetky jeho ťažkosti a problémy sú v bezpečí v jednom „ty“ – v osobe matky. A táto možnosť spásy prostredníctvom viery je darom, ktorý Boh ponúka všetkým ľuďom. Myslím, že by sme sa v našom každodennom živote, plnom problémov a dramatických situácií, mali častejšie zamýšľať nad tým, že mať kresťanskú vieru znamená odovzdať sa s dôverou hlbokému zmyslu, o ktorý sa opiera celý svet, zmyslu, ktorý si my sami nemôžeme dať – môžeme ho len dostať ako dar – je však základom, na ktorom sa dá žiť bez strachu. A túto oslobodzujúcu a povzbudivú istotu viery musíme byť schopní ohlasovať slovom a dokazovať príkladom nášho kresťanského života.

Každý deň však vidíme, že mnohí voči tomuto hlásaniu zostávajú indiferentní, alebo ho odmietajú prijať. Na konci Evanjelia svätého Marka sme sú tvrdé slová, ktoré povedal Vzkriesený Kristus: **„Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený, ale kto neuverí, bude zatratený“** (Mk 16,16). Stratí sám seba. Chcel by som vás pozvať, aby sme sa nad tým zamysleli. Dôvera v konanie Ducha Svätého nás musí vždy pohýňať k tomu, aby sme ohlasovali evanjelium - teda k odvážnemu svedectvu viery; avšak okrem možnosti pozitívnej odpovede na dar viery existuje aj riziko odmietnutia evanjelia, neprijatia stretnutia s Kristom. Už svätý Augustín sa venoval tomuto problému vo svojom komentári k podobenstvu o rozsievačovi: „My rozprávame“ –napísal – „rozsievame, rozhadzujeme semeno. Sú ale aj takí, ktorí tým pohŕdajú, takí, čo kritizujú, takí, čo sa vysmievajú. Ak sa ich však budeme báť, nezasejeme a v deň žatvy zostaneme bez úrody. Semeno treba zasievať do dobrej zeme.“ (*Discorsi sulla disciplina cristiana*, 13, 14: PL 40, 677-678).

Odmietnutie nám teda nesmie zobrať odvalu. Ako kresťania sme aj my svedectvom o úrodnej zemi: naša viera, aj keď nie dokonalá, ukazuje, že existuje dobrá pôda, v ktorej semeno Božieho Slova prináša bohaté ovocie spravodlivosti, pokoja a lásky, novej ľudskosti a spásy. A celá história Cirkvi, aj napriek všetkým problémom ukazuje, že existuje dobrá pôda; existuje dobré semeno, ktoré prináša ovocie. Pýtajme sa však: kde má človek nájsť toto otvorenie srdca a mysle, aby uveril Bohu, ktorý sa zjavil v Ježišovi Kristovi ukrižovanom a vzkriesenom, aby prijal jeho spásu, takže sa On sám a jeho evanjelium stane smerovníkom a svetlom celej ľudskej existencie. Odpoveď: Je možné veriť v Boha, pretože on sám k nám prichádza a dotýka sa nás, pretože Duch Svätý, dar Vzkrieseného, nás robí schopnými prijať živého Boha. Viera je teda predovšetkým nadprirodzeným darom, darom Božím. Druhý vatikánsky koncil hovorí, citujem: „Aby sa takáto viera mohla vzbudiť, je potrebná predchádzajúca a pomáhajúca Božia milosť a vnútorná pomoc Ducha Svätého, ktorý by pohol srdce a obrátil ho k Bohu, otvoril duchovný zrak a dal všetkým pocit šťastia zo súhlasu s pravdou a z viery v pravdu“. (*Dogmatická konštitúcia Dei Verbum*, 5). Na začiatku nášho putovania viery je krst, sviatosť, ktorú nám dáva Duch Svätý: stávame sa v nej Božími deťmi v Kristovi. Je znakom vstúpenia do spoločenstva viery, do Cirkvi: človek neprijíma vieru sám od seba: predchádza ju milosť Ducha Svätého – a neveríme sami, ale spoločne s našimi bratmi. Od krstu je každý pokrstený povolaný žiť nový život a spolu s bratmi prijať za svoje toto vyznanie viery. Viera je darom Boha, ale je aj hlboko ľudským a slobodným úkonom. Katechizmus Katolíckej Cirkvi to hovorí jasne: „Veriť možno iba vďaka milosti a vnútornej pomoci Ducha Svätého. Je však takisto pravda, že veriť je pravý ľudský úkon. Dôverovať Bohu a súhlasiť s pravdami, ktoré zjavil, neodporuje ani slobode, ani rozumu človeka“ (č. 154). Toľko katechizmus.

Možno dokonca povedať, že viera našu slobodu a náš rozum predpokladá a zároveň ich dvíha vyššie; to všetko v živote, ktorý je akoby exodom. Je to vyjdenie z nás samých, z našich istôt, z našich mentálnych schém, aby sme svoju dôveru mohli vložiť do Božej činnosti, ktorá nám naznačuje vlastnú cestu nasledovania skutočnej slobody, našej ľudskej identity, skutočnú radosť srdca, mier so všetkými. Veriť znamená zdôveriť sa v plnej slobode a s radosťou Božiemu plánu Prozreteľnosti pre naše dejiny - tak ako to urobil patriarcha Abrahám, ako to urobila Mária z Nazaretu. Viera je teda súhlasom, ktorým naša myseľ a naše srdce hovoria Bohu svoje „áno“, vyznávajúc, že Ježiš je Pán. Toto „áno“ premieňa život, otvára mu cestu k plnosti zmyslu, robí ho novým, plným radosti a dôveryhodnej nádeje. Naše časy potrebujú kresťanov, ktorí sa nechali uchvátiť Kristom, kresťanov, ktorí rastú vo viere vďaka tomu, že sú im blízke sviatosti a Sväté Písmo. Potrebuje osoby, ktoré sú akoby

otvorenou knihou, ktorá rozpráva o skúsenosti nového života v Duchu, o prítomnosti Boha, ktorý nám pomáha na našej ceste a otvára nás pre život, ktorý sa nikdy neskončí.

Jeden Boh je a my ho nepoznáme odnikiaľ lepšie ako zo Svätého písma. Preto máme vedieť všetko, čo Sväté písmo hlása, a máme poznať všetko, čo učí. Tak máme veriť v Otca, ako sám chce, aby sme verili, a jeho Syna máme tak oslavovať, ako chce, aby sme oslavovali, a Ducha Svätého máme prijímať tak, ako nám ho on chce darovať. Nie podľa našej vôle ani podľa vlastného vkusu, ani nesmieme robiť násilie tomu, čo sme dostali od Boha, ale všetko treba chápať tak, ako nás on sám vo Svätom písme učí.

Bolo to v roku 1886. Posledná učiteľka Cirkvi, najväčšia svätá moderných čias, ako ju nazval pápež Pius X., zažila v túto vianočnú noc z 24. na 25. decembra skutočný zázrak milosti. Karmelitánka sv. Terézia z Lisieux neskôr opísala milosť, ktorú dostala vo svojich 14-ich rokoch ešte pred vstupom do Karmelitánskeho kláštora. Bolo to v pre dievča dôležitom období dospievania, ktoré bolo skomplikované určitým hlbokým zranením so straty matky, ktorá jej zomrela, keď mala Terezka 4 a pol roka. Odvtedy sa nevedela zbaviť určitej vnútornej neistoty a citovej slabosti. Počúvajte však ju samú, ako si na to spomína a opisuje to vo svojej autobiografii: „Bola som skutočne neznesiteľná pre moju prehnanú citlivosť. Takže keď sa mi stalo, že som sa v niečom znepáčila osobe, ktorú som milovala, namiesto toho, aby som sa vzchopila a neplakala, plakala som ako nejaká Magdaléna, čo ešte zväčšovalo moje nedostatky, a nie zmenšovalo, a keď som sa potom snažila uspokojiť v samotnej veci, začala som plakať, že som plakala... Všetky zdôvodnenia boli zbytočné a nedokázala som sa napraviť v tomto škaredom nedostatku. Nevieť, ako som sa rozhýbala k tej sladkej myšlienke vstúpiť do Karmelu, keď som ešte bola v plienkach detstva... Bolo treba, aby Boh urobil malý zázrak, ktorý mi dal vyrásť v jedinej chvíli a tento zázrak urobil v nezabudnuteľný deň Vianoc, v tej svetelnej noci, ktorá rozsvetľuje slasti Najsvätejšej Trojice. Ježiš, sladké malé dieťa, zmenil v jednej hodine noc mojej duše na riavy svetla... v tú noc, kedy sa on sám stal slabým a trpiacim z lásky ku mne, ma On urobil silnou a odvážnou, obliekol ma do svojej výbroje a od tej blaženej noci, som nepodľahla v žiadnom zápase, naopak kráčala som od víťazstva k víťazstvu a začala som, takpovediac beh obra... Prameň mojich slz sa usušil a odvtedy sa otvoril iba ťažko a zriedkakedy, čo doložilo aj slovo, ktoré som dostala: „Len plač vo svojej detinskosti, lebo potom už nebudeš mať slzy, ktoré by si prelievala...“

Bolo 25. decembra 1886, keď som dostala milosť vyjsť zo svojej detinskosti, jedným slovom milosť úplného obrátenia... Vracali sme sa z polnočnej omše, kedy som mala to šťastie prijať silného a mocného Boha. Keď sme sa vrátili do nášho domu u Buissonnets, tešila som sa na to, že vyberiem svoje topánky z komína. Tento starobylý zvyk nám spôsoboval toľko radosti počas nášho detstva, že Celine chcela so mnou jednáť aj naďalej ako s dieťaťom, keďže som bola najmenšia z rodiny... Ockovi sa páčilo vidieť moje šťastie, moje výkriky radosti, keď som vyberala všetky prekvapenia z mojich čarovných topánok a rozjarenosť môjho Kráľa ešte zväčšovala moje šťastie. Ale Ježiš mi chcel ukázať, že som sa mala zbaviť nedostatkov detinskosti. Vzal mi aj moje nevinné radosti a dovolil, aby bol ocko, unavený z polnočnej omše, otrávený z mojich topánok v komíne a aby povedal tieto slová, ktoré prebodli moje srdce: „No ešte dobre, že je to posledný rok...“ V tej chvíli som vyšla po schodoch, aby som si zložila čiapku. Celine poznala moju precitlivosť a keď videla v mojich očiach trblietajúce sa slzy, chcela tiež zasliť, lebo ma mala veľmi rada a chápala moju nevôľu: „Terézia“, povedala mi, „nechoď hneď dolu, lebo by ťa to príliš bolelo, ak by si sa pozrela do

topánok.“ Ale Terézia už nebola tá istá, Ježiš zmenil jej srdce. Potlačila som slzy, a rýchlo som zišla dolu schodmi, potlačila som búšenie srdca, zobrala som svoje topánky, položila som ich pred ocka, a s radosťou som vyberala obsah s radostnou náladou kráľovnej. Ocko sa smial, aj on sa rozveselil a Celine si myslela, že sa jej to sníva. Našťastie to bola sladká realita: Terezka objavila silu ducha, ktorú stratila vo veku 4 a pol roka a zachovala si ju navždy. V tej noci svetla sa začala tretia etapa môjho života, najkrajšia zo všetkých, naplnená nebeskými milosťami... V jedinej chvíli Ježiš urobil dielo, ktoré som nedokázala vykonať za 10 rokov, stačila mu moja dobrá vôľa, ktorá mi nikdy nechýbala. Ako jeho apoštoli, aj ja som mohla povedať: „Pane, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli.“ Ku mne bol ešte milosrdnejší, Ježiš sám vzal sieť, hodil ju a vytiahol plnú rýb... Pocítila som veľkú túžbu pracovať na obrátení hriešnikov...”

Prečo Vám dnes hovorím o problémoch nejakého 14 ročného pubertálneho dievčaťa z minulého storočia? Preto lebo v tejto naoko nedôležitej udalosti pamätnej vianočnej noci 1886 Boh vykonal zázrak dozretia človeka, ktorý sa stal duchovným vodcom tisícov ľudí 20. i 21. storočia. Po vstupe do Karmelu prijala nie náhodou meno: Terézia od Dieťaťa Ježiša. Terezka zažila tajomnú výmenu Vianoc, o ktorej hovorili už starovekí Otcovia Cirkvi. Boh sa stáva človekom, aby sme sa my stali Božími deťmi. Boh sa stáva dieťaťom, aby sme my dozreli. Boh sa stáva slabým, aby sme sa my stali silnými. Boh sa stáva nedospelým, aby sme my dozreli. Boh sa stáva chudobným, aby sme sa my obohatili. Terézia podčiarkuje, že tento zázrak milosti v jej srdci spôsobilo sväté prijímanie, na ktorom bola pri polnočnej omši. Ona totiž podobne ako svätý František z Assisi, ktorý postavil prvý živý Betlehem, videli tajomstvo Vianoc dokonale spojené s tajomstvom Eucharistie. Ak vložíme všetku svoju nezrelosť do svätého prijímania, ak tam vložíme všetky svoje slabosti, hriechy, všetko to, čo nezvládame, dieťa Ježiš to vezme na seba, stáva sa pre nás nezrelým, malým, zraniteľným, krehkým dieťaťom a vykoná zázrak tajomnej výmeny Vianoc – nás urobí zrelšími, väčšími, silnejšími, pevnejšími, odvážnejšími, vernejšími, čistejšími... Je zaujímavé, že práve v túto vianočnú noc roku 1886 zažil obrovskú milosť obrátenia aj veľký francúzsky básnik Paul Claudel. Claudel začal písať básne ako 18-ročný. Podnety na svoje umelecké snahy hľadal aj v katolíckych obradoch. Na Vianoce sa vybral na slávnostnú svätú omšu do Katedrály Notre-Dame v Paríži. V ten deň sa tam vrátil aj popoludní na slávnostné nešpory. Keď seminaristi spievali Magnificat, Paula zasiahla Božia milosť. Napísal o tom: „Stál som v zástupe pri druhom stĺpe pri vchode do chóru. Na pravej strane, pri sakristii. Vtedy sa stalo niečo, čo podnes ovláda celý môj život. V okamihu som bol zasiahnutý priamo do srdca a zrazu som veril. Veril som s takou silou a dôverou, s takým povznesením celej bytosti, s takým presvedčením a istotou, že neostalo vo mne miesto na nijakú pochybnosť. Odrazu som mal združujúci pocit nevinnosti, večného Božieho detstva, akoby nevysloviteľné zjavenie.” Pomyslel som si: „Akí šťastní sú ľudia, ktorí veria. Že by to, čo veria, bola naozaj pravda? Je to pravda. Boh jestvuje. Hľa, tam je. Je to niekto, je to bytosť taká osobná ako ja. Miluje ma. Volá ma.” Nasledovali slzy a vzlyky. Nežný spev Adeste fideles (Poďte veriaci) iba zvyšoval moje pohnutie a pocit nesmierneho šťastia.”

„I porodila svojho prvorodeného“ (Lk 2,7). Hľa, dobrota, hľa, raj! Bežte teda, žiadostivci, lakomci, násilníci, vy, ktorým sa peniaze páčia viac ako Boh, bežte a kupujte bez peňazí a bez výmeny, obilie a zrna, ktoré dnes Panna vyniesla z pokladu svojho lona! Priviedla teda na svet Syna. Akého Syna? Božieho Syna, samotného Boha. Ó, ty najšťastnejšia žena zo všetkých žien, ktorá si mala spoločného Syna s Bohom Otcom! Akou slávou by žiarila

biedna žena, keby mala syna s vladárom sveta? Omnoho väčšia je sláva Márie, ktorá priviedla na svet Syna Boha Otca. „Porodila svojho Syna.“ Otec dal božskú prirodzenosť, matka ľudskú prirodzenosť; Otec dal vznešenosť, matka slabosť. Porodila svojho Syna, Emanuela, to znamená „Boha s nami“: kto sa teda postaví proti nám? Ako hovorí Izaiáš: **„Prilbu spásy mal na hlave“** (Iz 59,17). Ľudská prirodzenosť je prilbou, božstvo je hlavou; hlava je ukrytá pod ľudskou prirodzenosťou. Božstvo je ukryté pod človečenstvom. Teda nijaký strach: víťazstvo je na našej strane, pretože s nami je silný Boh. Vďaka ti, ó, slávna Panna, lebo vďaka tebe Boh je s nami.

„Porodila teda svojho prvorodeného syna“, čiže zrodeného z Otca pred všetkými vekmi; alebo „prvoro deného z mŕtvych“, alebo „prvorodeného medzi mnohými bratmi“. **„Zavinula ho do plienok a uložila do jasiel“** (Lk 2,7). O, chudoba, ó, pokora! Vládca všetkých vecí je zavinutý do plienok, kráľ anjelov je uložený do maštale. Hanbí sa, nenásytné lakomstvo! Prepadni sa, ľudská pýcha! „Zavinula ho do plienok.“ Všimni si, že Kristus je na počiatku i na konci svojho života zavinutý do plátna. Marek hovorí, že (Jozef z Arimatey) **„kúpil plátno a keď ho sňal, zavinul ho do plátna“** (Mk 15,46). Blažený, kto končí svoj život v krstnej nevinnosti. Keď bol prvý Adam vylúčený z pozemského raja, bol odetý do koženej tuniky; a koža, čím viac sa umýva, tým viac sa poškodzuje: to je obraz telesnosti jeho i potomkov. Zato nový Adam je zahalený do plátna, ktoré vo svojej bielosti symbolizuje nevinnosť jeho Matky, krstnú nevinnosť a slávu konečného vzkriesenia.

Narodenie Pána

Na omšu „Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa. (Nedeľa v oktáve Narodenia Pána, alebo ak takej niet, 30.XII.)

Ti, ktorí žijú v manželstve:

Ďakujem ti, Pane Ježišu, že si bol prítomný, keď začalo moje manželstvo. Zahrň, prosím, i moju manželku (môjho manžela) svojou láskou a zahoj všetky rany, ktoré v našom manželstve vznikli. Vyslovujem dnes znovu svoje „áno“ voči nej (nemu). Hovorím „áno“ aj k tomu, aká (aký) je, a odpúšťam jej (jemu). Daj, prosím, nech nečakám od nej (neho) nič, čo mi nemôže dať. Ty jediný si mojím šťastím na Zemi. Ukáž nám, ako ti môžeme spoločne celí patriť. Dotkni sa mojím uzdravujúcim pohľadom všetkých našich strachov - z budúcnosti, z detí, z vlastnej slabosti ... Lebo ty si tým prvým uprostred nášho manželstva.

Vrchný rabín Francúzska Gilles Berheim vyšiel do boja proti kontroverznému návrhu zákona, ktorý má postaviť súžitie osôb rovnakého pohlavia na úroveň manželstva a umožniť adopciu detí pre homosexuálne páry. Urobil tak v rozsiahlom 25-stranovom dokumente, ktorý poslal prezidentovi Francoisovi Hollandovi, premiérovi Jean-Marcovi Ayraultovi a všetkým ministrom francúzskej vlády. Vypočítava v ňom dôvody, ktoré ho vedú k jednoznačnému odmietnutiu tohto návrhu zákona, ktorý má vláda prerokovávať koncom mesiaca. "Hlasovať za tento zákon nie je prejav odvahy ani slávy," píše Bernhaim vo svojej dlhej reflexii nazvanej "Homosexuálne manželstvo, homorodičovstvo a adopcia. Na čo sa zabúda." Pre najvyššieho predstaviteľa judaizmu vo Francúzsku je zákon o manželstve osôb rovnakého pohlavia projektom, ktorý sa „zakladá skôr na sloganoch, než na argumentoch a prispôsobuje sa nadvláde správne zmýšľajúcich zo stranu pred anti témami“ V dokumente rabín zdôrazňuje, že "zaujatie jeho postoja nevyplýva z nejakého vzplanutia emócií, ale skôr z premýšľania a pozornej analýzy nad obsahom navrhovaného zákona; návrhu, ktoré je i vo svete homosexuálov chápaný skôr ako trójsky kôň". Tento návrh - pokračuje rabín - je totiž

mnoho ambicióznejší, jeho čelom je poprieť akúkoľvek pohlavnú odlišnosť. Jednotlivé časti zákona nielenže znetvorujú zmysel manželstva, ale porušujú práva detí, pričom deformujú dokonca ž zabehnuté názory, podľa ktorých je homosexuálne manželstvo odpoveďou na požiadavku spravodlivosti a rovnosti. Veľký počet našich spoluobčanov chápe nárok homosexuálneho manželstva ako ďalší krok demokratického boja proti nespravodlivosti a diskriminácii v kontexte boja proti rasizmu. Týmto spôsobom, v mene rovnostárstva, myšlienkovej otvorenosti, modernosti a dominujúceho korektného zmýšľania sa o nás žiada, aby sme spochybnili jeden zo základov našej spoločnosti,“ píše vrchný francúzsky rabín.

(Paríž 22. októbra TK KBS/RV CZ)

Nevďačný je ten, kto poprie, že mu bolo preukázané dobro, nevďačný je ten, kto ho zatají, nevďačný je ten, kto ho nespláca, ale najnevďačnejší zo všetkých je ten, kto naň zabudne.

Prečo je výchova potrebná

„Do autobusu nastúpila mlada mamička s dieťaťom . Prisadla si na sedadla, ktorým sa ľudovo vraví štvorka. Nakoľko tam bolo jedno miesto voľné mamička si svoje dieťa držala na kolenách. Oproti nej sedel pán v stredných rokoch v obleku a vedľa neho mladý vysokoškolák. Ako sa autobus pohol, dieťa čo sedelo maminke na nohách sa neustále krútilo a vrtelo. Tým spôsobovalo, že oproti sediacemu pánovi okopávalo neustále nohavice. Zakaždým keď si oprášil nohavice rukou , sa stretli pohľady s mladou paňou, od ktorej očakával aspoň nejaké slovné ospravedlnenie. Ale nič , ani slovko. Lenže, keď sa to zopakovalo tretí krát a mlada mamička absolútne nereagovala, oslovil ju pán v obleku vetou: „Prosím Vás môžete aspoň trochu usmerniť to svoje dieťa, včera som si doniesol oblek z čistiarne a dnes dostávam kopanec jeden za druhým.“ Odpoveď ktorú dostal, zarazila nie len jeho, ale aj všetkých cestujúcich na tejto autobusovej linke. „ A čo si vy myslíte, že ja kvôli vám už od teraz budem svoje dieťa obmedzovať?“ Po tejto vete sa pán v obleku postavil a , pokračoval v ceste postojacky. Autobus zastavil na najbližšej zastávke a mladý vysokoškolák sa pripravoval na vystúpenie, ale prv než vystúpil, vybral z úst dobre rozžuvanú žuvačku a prilepil ju mladej pani na celo. Vzápätí nastala reakcia: „ Čo si to dovoľujete?“ a mladý študent s úplným kludom odpovedal: „Mňa v mladosti tiež neobmedzovali:“

Zákon, ktorý vylučuje akúkoľvek zmienku o rozdiely medzi mužom a ženou a hovorí jednoducho o manželovi A a B (alebo manželke A a B). V západných krajinách je rozšírená tendenciou zmeniť tradičný pohľad na manželstvo medzi mužom a ženou alebo skôr snaha upustiť od neho, zrušiť jeho osobitné právne uznanie vzhľadom k iným formám zväzkov. Nie je to nič nové. To sme už pochopili. Napriek tomu nás táto skutočnosť neprestáva udivovať. Preto si musíme položiť otázku, či to skutočne korešponduje s pocitmi ľudí a prečo chýba logika v prezieravej vízii spoločného dobra. Nehovorí to iba Katolícka cirkev: správne to zdôraznil napríklad Veľký rabín Francúzska v jednom dokumente. Nejde o otázku predísť nespravodlivej diskriminácii homosexuálov, pretože to sa dá a môže zabezpečiť inými spôsobmi. Ide o pripustenie toho, že ženích a nevesta budú verejne uznaní ako takí, a že deti, ktoré prídu na svet, budú vedieť a môcť povedať, že majú otca a matku. Stručne povedané, uchovávať predstavu osoby a ľudských vzťahov, v ktorej by verejné uznanie monogamného manželstva medzi mužom a ženou bolo úspechom civilizácie. Ak nie, prečo neuvažovať aj nad polygamiou zvolenou slobodne, a prirodzene, aj nad nediskriminovaním polyandrie? Nech sa neočakáva, že Cirkev prestane predkladať návrhy, aby spoločnosť uznala osobitné miesto manželstva medzi mužom a ženou.

„A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami“ (Jn 1,14). Požehnané Vianoce! Konečne sú adventné prípravy za nami. Teraz už môžeme oslavovať Ježiša, Slovo, ktoré sa stalo telom. Jánove slová sú tajuplné a zázračné a my ich nikdy celkom nepochopíme. Náš svätý a neprístupný Boh - náš majestátny a vševediaci Stvoriteľ - nepodlieha ľudskej logike. Nečaká, kým dostaneme rozum a vrátime sa k nemu, ale sám sa pokorne ponizuje a prichádza k nám! Nemusíme ísť až na kraj sveta, aby sme našli Boha. Ani sa nemusíme zriekať jedla či spánku. Nepotrebujeme sa prehrýzať teologickými príručkami, aby sme našli k nemu cestu. Ani všetok svoj čas nemusíme tráviť formálnou modlitbou. Boh je predsa s nami! Boh sa stal človekom a žil bežným životom ako každý z nás, a preto ho nachádzame tu a teraz, kdekoľvek sme. Žartuje s nami za stolom. Víta objatím našich blízkych. Počúva, keď mu povieme jednoduché "ďakujem", ale aj vtedy, keď mu hovoríme o svojich najhlbších túžbach. Nachádzame ho v nevinnosti spiaceho dieťaťa, v zložitosti snehovej vločky, v prekvapení z neplánovaného stretnutia, ako aj vo verši známej koledy. Ak trocha zmiernime tempo, môžeme si dnes jeho prítomnosť vychutnať. Toto je kľúč k celému kresťanskému životu. Obnovujeme sa skrze sviatosť, pretože v nich sa dotýkame Ježiša. Kráčame cestou jeho prikázaní, pretože ňou prešiel aj on sám a teraz kráča spolu s nami. Učíme sa milovať aj tých najprotivnejších ľudí, pretože Ježiš zomrel za všetkých z lásky. Usilujeme sa vytrvať až do konca, pretože aj Ježiš prešiel zo smrti do života v tele, ako máme my. Pán celého vesmíru si za svoj trvalý príbytok zvolil tebe dôverne blízke miesto - tvoje srdce. Nemiň sa s ním!

Narodenie Pána

Na omšu „Druhá nedeľa po Narodení Pána (Ef 3,14-21)“

Pane, ty si náš život a naša spása; z celej duše ti ďakujeme za tvoje nespočetné dobrodenia.

Preto zohýnam kolena pred Otcom, od ktorého má meno každé otcovstvo na nebi i na zemi: nech vám dá podľa bohatstva svojej slávy, aby skrze jeho Ducha mocne zosilnel váš vnútorný človek, aby Kristus skrze vieru prebýval vo vašich srdciach, aby ste zakorenení a upevnení v láske mohli so všetkými svätými pochopiť, aká je to šírka, dĺžka, výška a hĺbka a poznať aj Kristovu lásku, presahujúcu každé poznanie, aby vás naplnila Božia plnosť celá. A tomu, ktorý mocou, čo v nás pôsobí, je schopný okrem tohoto všetkého urobiť oveľa viac, ako prosíme alebo chápeme, tomu sláva v Cirkvi a v Kristovi Ježišovi po všetky pokolenia na veky vekov.

Aké dedičstvo máme v Kristovi! V ňom máme všetko duchovné požehnanie (por. Ef 1, 3). S ním nás Boh vzkriesil a daroval nám miesto v nebi (2,6). A v ňom máme odpustenie hriechov (por. 1,7). A čo je ešte úžasnejšie, nemusíme čakať na prežívanie neba až niekedy "potom". Máme ho na dosah už tu a teraz! Môžeme zažiť, ako Ježiš prebýva v našom srdci, ako dáva svoj pokoj nám i ľuďom okolo nás. Zakúšame neobyčajnú Božiu lásku a získavame z nej pokoj a silu na každý deň. Je to skutočne nádherný obraz. Pri prežívaní každodenných ťažkostí, s ktorými sa stretávame v rodine, v práci alebo keď nás sužujú vlastné slabosti a hriechy, sa nám pomyslenie na to, aký radostný je život kresťana, zdá ako vzdialený sen. Problémy nám môžu natoľko opantať myseľ, že sa ani nebudeme usilovať získať podiel, ktorý nám Pán prisľúbil. Práve preto sa Pavol modlí a prosí za nás, aby sme všetci zosilneli vnútorne - aby sme hneď teraz prijali plnú mieru Božieho daru pre nás a porozumeli mu. Boh nám naozaj daroval všetko duchovné požehnanie. Skutočne nám vliat do srdc svojho večného, životodarného Ducha Svätého. Teraz nás žiada, aby sme sa nechali ochotne

pretvárať jeho milosťou a aby sme chápali a uznali, čo pre nás robí. Nechce, aby sme sústredili pozornosť na svoje problémy, ale na jeho moc a silu. Prosí nás, aby sme upustili od hnevu, zaujatosti, ba až zatrpknutosti voči nemu. Namiesto toho nás vyzýva vložiť svoju dôveru a nádej do jeho dobroty voči nám. Ak budeš vytrvalo zmyšľať po svojom, zabrániš Duchu Svätému meniť ťa a pretvárať. Nerob to! Dovoľ, aby v tvojom srdci pôsobila jeho milosť. Stojí pred dverami tvojho srdca, pripravený, že mu otvoríš. Usiluj sa s ním spolupracovať, ako najlepšie vieš, odmena je predsa úžasná!

Náboženstvo a viera v Boha boli v histórii mnohokrát spochybňované a je tomu tak aj dnes. Existujú celé spisy, ktoré sa snažia vyvrátiť existenciu Boha a ukázať vieru ako absurdnú. Ľudia, ktorí sa o to usilujú, vymýšľajú rôzne argumenty, ako dokázať, že Boh nie je. Jedným z nich by mohli byť aj slová Písma, ktoré sme si mali možnosť vypočuť v závere dnešného evanjelia: „**Boha nikto nikdy nevidel...**“ (Jn 1,18). Povieť si: „Je vôbec možné, aby Písmo spochybňovalo existenciu Boha?“

Podme však ďalej: Rozmýšľali ste niekedy, prečo veríte vy? Aké sú dôvody vašej viery a odkiaľ my všetci berieme istotu a presvedčenie, že naša viera je neklamná? Na základe čoho môžeme povedať, že sa nemýlime a že viera nie je iba výmyslom ľudí, ktorí si chceli umelo nájsť odpoveď na svoje problémy?

Myslím, že každý z nás – skôr či neskôr dospeje k momentu, kedy musí prehodnotiť svoje rozhodnutie uveriť. A je to správne. Žiadny rozumný človek sa nerozhodne pre niečo, čo sa nedá rozumne odôvodniť. A viera je rozumovo zdôvodniteľná.

Prológ evanjelia sv. Jána, charakteristický svojou krásou a vznešenosťou, nám ponúka spoľahlivú odpoveď na všetky naše otázky. Ba viac – povedal by som, že je kľúčom k nim všetkým. Skrýva v sebe totiž čosi viac ako len literárnu krásu. Ján, ktorý píše veľmi vzletným štýlom nemal v úmysle ohúriť učencov a literárnych kritikov, ale sprostredkovať nám slovo Boha – slovo, ktoré hovorí o Slove s veľkým S. Týmto Slovom je Ježiš Kristus – Syn Otca. On je Slovom, ktoré Boh vyslovil smerom k svetu a v ňom nám dáva poznať seba samého. Žiadne iné náboženstvo nemá Boha, ktorý by sa dal človeku poznať tak ako náš Boh. A už vôbec nie takého, ktorý by sa mu zdieľal – delil o seba samého. Všetky veľké svetové náboženstvá sú postavené na úsilí človeka, ktorý sa snaží dosiahnuť Boha – askézou, štúdiom, cvičeniami... A aj my ako kresťania sme často ohúrení náboženskými praktikami iných náboženstiev (ako keby sme vo svojom vlastnom náboženstve nemali asketiku alebo mystiku!) a zabúdame na výnimočnosť a jedinečnosť kresťanstva, ktorá spočíva v sebazjavení Boha. Boh sa nám dal poznať vo svojom Synovi, Ježišovi Kristovi. On je obraz Boha, Slovo, cez ktoré vstupuje Boh do nášho sveta. Ak som v úvode citoval slová evanjelia sv. Jána, že Boha nikto nikdy nevidel, musím teraz doplniť aj druhú časť tohto verša: „**Jednorodený Boh, ktorý je v lone Otca, ten ňom priniesol zvesť**“ (Jn 1, 18b).

Tu teda nachádzame odpoveď na otázky, ktoré sme si položili v úvode: Naša viera čerpá svoju istotu od samého Boha, pretože nie je výsledkom nášho úsilia, ale odpoveďou na sebazjavenie Boha. A že je neklamná, vieme z Božieho slova. Boh nemôže klamať, ani sa nemôže mýliť. Povedané inak – paradoxne – viera je to najistejšie, čo na svete máme. Ani peniaze, ani zdravie, ani práca – dokonca ani náš život – nie sú také isté ako naša viera: „dnes sme tu a zajtra tam...“ To, o čom boli pred pár rokmi vedci presvedčení, že je pravda, dnes už vôbec neplatí, ba mnohokrát je úplne naopak. Viera Cirkvi a slovo Boha zostáva nemenné. Naše poznanie Boha sa stále prehľbuje, no to, čo sa o Bohu dozviem zajtra, nikdy nebude protirečiť tomu, čo som vedel včera.

Kresťan, poznaj svoju veľkosť. Dostal si účasť na božskej prirodzenosti, preto sa nevracaj nízkymi skutkami k starému potupnému životu. Uvedom si, k akej hlave a telu patríš ako úd. Spomeň si, že si bol vytrhnutý z moci temnoty a prenesený do Božieho svetla a kráľovstva. Sviatosťou krstu si sa stal chrámom Ducha Svätého: nevyžej zo seba nešľachetnými činmi takého vznešeného obyvateľa, neskláňaj znova šiju do diablovho otroctva; veď tvojou výkupnou cenou je Kristova krv.

Milovaní, radujme sa, veď sa dnes narodil náš Spasiteľ. Smútok nemá miesto pri zrode nového života; a tento život odstránil strach zo smrti a vlieva do nás radosť z prisľúbenej večnosti. Nik nie je vylúčený z účasti na tomto rozochvení, všetci máme rovnaký dôvod spoločne sa radowať: veď náš Pán, víťaz nad hriechom a smrťou, prišiel vyslobodiť všetkých, lebo nik nebol bez viny. Nech jasá svätý, lebo sa blíži k palme víťazstva; nech sa teší hriešnik, lebo sa mu ponúka odpustenie; nech si vydýchne pohan, lebo je pozvaný k životu.

Keď sa ráno prebudiš s túžbou milovať Boha a s ním aj ľudí - v ten deň sú Vianoce. Keď sa v kostole, doma, v škole, na pracovisku zamýšľaš nad tým ako sa správaš k Bohu, k svojej rodine a iným - vtedy sú Vianoce. Keď sa stretneš s človekom, ktorému treba pomôcť a Ty to urobíš - vtedy sú Vianoce. Keď s ochotný darovať sa Bohu, ktorý trpí v chudobných, opustených chorých ľuďoch ... Jasaj od radosti, lebo prežívaš Vianoce.

SILVESTER Koniec Cirkevného roka Starokresťanská modlitba žehnania zo 4. storočia

Pán nech je pred vami, aby vám ukázal správnu cestu.
Pán nech je pri vás, aby vás zobral do svojho náručia a aby vás chránil.
Pán nech je za vami,, aby vás zachránil pred zákernosťou zlých ľudí.
Pán nech je vo vás, aby vás potešoval, keď ste smutný.
Pán nech je pod vami, aby vás zachytil, keď padáte a aby vás uvoľnil zo slučky.
Pán nech je okolo vás, aby vás obhajoval, keď vás cudzí napadnú.
Pán nech je nad vami, aby vás požehnal.
Tak nech vás žehná Pán.

Amen.

Apoštol hovorí, že dvaja ľudia položili základy ľudského rodu, totiž Adam a Kristus. Dvaja ľudia, rovnakí telom, ale nerovnakí zásluhou. Stavbou údov si boli naozaj úplne podobní, ale svojím pôvodom celkom nepodobní. Hovorí: „Prvý človek, Adam, sa stal živou bytosťou; posledný Adam oživujúcim Duchom.“ Toho prvého vytvoril tento posledný a daroval mu aj dušu, aby ho oživil. A on utvoril seba samého ako pôvodca, ktorý nečaká život od iného, ale on sám daroval život každému. Tamten je utvorený z obyčajnej hliny, tento vyšiel zo vzácneho lona Panny. V tom prvom sa zem mení na telo, v tomto sa telo povyšuje za Boha

Najčastejšie dávané mená v r. 2011 na SR: chlapčenské: Jakub, Samuel, Tomáš, Martin, Lukáš.... dievčenské: Sofia, Viktória, Nela, Laura, Ema...

;; Pane daj nám silu zvládať všetky úlohy počas roka..., starosti, problémy, aby som nič nerobila sami, ale všetko s Tebou, daruj mi pokoj a pochopiť iných. Daj aby sme vedeli vždy pomôcť a podať pomocnú ruku. Pane požehnaj našu prácu, všetkých pracovníkov, všetkých ktorých stretávame, s ktorými spolupracujeme. Daj nám Pane prostriedky fyzické, materiálne aj duchovné zvládať prácu v prospech iných. Vďaka Ti Pane , že Ty sa osláviš v našich prácach, že to je Tvoje dielo Pane.

Prosíme o modlitby za urovnanie sporov ktoré majú blízky medzi sebou, nech ich Boh požehná, nech vleje Lásku do ich srdc, aby si neubližovali, neohovárali, aby našli k sebe cestu. Prosme vyslyš nás, pomôž nám znášať sa, milovať sa, chápať jeden druhého, vlej pokoj do našich srdc.

Slzy sú niekedy vzácnejšie ako úsmev. Úsmev rozdáваме skoro každému, ale plačeme len pre toho, na kom nám naozaj záleží.

Často stačí jediné slovo, jediný milý úsmev, aby sme potešili znechuteného človeka.

Je to bitka medzi dvoma vlkami. Jeden je zlý. Je to hnev, nenávisť, sebaľútosť, faloš, namyslenosť a sebeckosť. Ten druhý je dobrý. Je to radosť, pokoj, láska, nádej, vyrovnanosť, skromnosť, láskavosť, súcit, vernosť, štedrosť a dôvera.“

Vnuk sa zamyslel a položil starému otcovi otázku: „A ktorý vlk nakoniec vyhrá?“ Starec mu s úsmevom odpovedal: „Ten, ktorého budeš kŕmiť chlapče.“

Neprestávaj ani za noci na svojom lôžku rozjímať o Kristovi a čakaj ho, lebo môže prísť v každej chvíli.

Prosme za nás, nech nám Pán dá zvíťaziť nad pokušeniami tela i sveta, nech nám dá čistú a pevnú vieru.

Každý je génus. Ak však budete posudzovať rybu podľa jej schopnosti vyliezť na strom, bude celý svoj život žiť s vedomím, že je neschopná.

Spomínam si na slová nášho profesora: „Všetko, čo robíte, má svoj dôvod a musí mať zmysel. To si dobre zapamätajte,“ opakoval na prednáškach nespočetne veľa krát a povzbudzoval nás k „dokonalosti.“ Teda k dvom krokom. Ten prvý sa dá pretlmočiť otázkou: „Prečo to robím? A ten druhý: „Čo tým chcem dosiahnuť...“

Dajte si záležať na veciach, na ktorých vám skutočne záleží. Určite si svoje ciele.

Oktáva Narodenie Pána

Na omšu „Slávnosť Panny Márie Bohorodičky. 1. januára

Materstvo je jedna z najlepšie hodnotených prác. Odmena je totiž vyplácaná v čistej láske.

Matka Božia nás všetkých miluje a chce pre nás len to najlepšie. Nikoho nenúti, a preto aj jej slová sú pre nás veľmi jemným, nežným, materinským pozvaním. Výzva by možno niekomu znela príliš rozkazovačne a to nie je spôsob Matky Božej. Ona nikoho nenúti, ale ako milujúca Matka iba volá, ukazuje smer a cestu, ktorá vedie k jej Synovi.

Existuje iba jedna cesta k dokonalosti, a to je modlitba.....Mária je ustavičná modlitba--je stále spojená s Bohom. PANNA MÁRIA....chceme sa stále modliť s tebou,aby si nás priviedla do božej prítomnosti, k svojmu SYNOVI JEŽIŠOVI KRISTOVI.

Sirota dostala MATKU.....

Jedného dňa ľadová smrť zaklopala na dom malého Bernarda. Uniesla mu Matku. Keď sa chlapec pomodlil pred nehybným telom drahej zosnulej, kľakol si pod obraz Madony a s

plačom, ktorý mu zvieral hrdlo, vrúcne prosil :Panna Mária ! Moja Matka zomrela. Ty máš súcit so zarmútenými a sirotami. Ty buď odteraz mojou Matkou. Prijmi ma pod svoj materinský plášť a veď ma k večnému šťastiu.!: PM sa ochotne ujala zarmútenej siroty. Naplnila srdce malého Bernarda dôverou a vždy láskavo chránila svojho adoptovaného syna. Keď vyrástol a zvíťazil nad nebezpečenstvami dospievania a nad zvodnými pokušeniami, zanechal všetko, aj svoj otcovský dom a v tichu kláštora, našiel pokoj srdca s početnými mladíkmi, svojimi priateľmi. BOL TO SVÄTÝ BERNARD de CLAIRVAUX, OSPEVOVATEĽ MATKY BOŽEJ....

Tebe, Matka všetkých ľudí a všetkých národov, s dôverou odporúčame celé ľudstvo s jeho úzkosťami a nádejami. Nedaj, aby mu chýbalo svetlo pravej múdrosti. Usmerňuj ho v hľadaní slobody a spravodlivosti pre všetkých. Daj, nech sa všetci stretnú s Kristom, ktorý je Cesta, Pravda a Život.

Panna Mária prosí každého a každú z nás, aby sme sa zapojili do diela záchrany seba, svojich najbližších, svojej vlasti, Európy a sveta. Vieme, že len Kristova láska môže zvíťaziť nad celou hrôzou ľudských hriechov a nad zlom, ktoré visí nad nami a celým ľudstvom. Kristus však potrebuje náš súhlas, aby mohol v nás pôsobiť a prostredníctvom nás prinášať svoju lásku aj najväčším hriešnikom. Zverujme sa každý deň Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Dovoľme Panne Márii, aby nás učila, ako prežívať vieru v každodennom živote. Preto si musíme usporiadať život aj denný program tak, aby sa v ňom našiel stály čas na modlitbu, prácu a odpočinok. Predovšetkým treba: Nenávidieť a odmietnuť každý hriech a žiť podľa morálnych požiadaviek a učenia Katolíckej cirkvi. Zaviazat' sa, že nepodľahneme znechuteniu a že vstaneme z každého ťažkého hriechu – tak, že hneď pristúpime k sviatosti zmierenia. Zaviazat' sa ku každodennej modlitbe, zvlášť k modlitbe ruženca, korunky k Božiemu milosrdenstvu a k rozjímaniu o textoch Svätého písma. Veľmi odporúčame svätú omšu a poklonu Najsvätejšej sviatosti. Zaviazat' sa k radikálnemu zachovávaniu pobožnosti prvých piatkov a sobôt mesiaca na úmysel zadostučinenia Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu a Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie za svoje hriechy a za hriechy sveta. Zaviazat' sa k mesačnej spovedi a k častému prijímaniu Eucharistie a tiež, ak je to možné, k pôstu o chlebe a vode v stredu a piatky.

Kiež by v každom človeku bola Máriina duša, aby velebil Pána; kiež by v každom bol Máriin duch, aby jasal v Bohu! Ak má Kristus podľa tela jednu matku, podľa viery je Kristus plodom všetkých. Veď každá duša prijíma Božie Slovo, pravdaže, ak je nepoškvrnená, bez hriechu a ak si s nepokazeným citom chráni mravnú čistotu. Teda každá taká duša môže velebiť Pána, ako velebila Pána duša Máriina a jej duch jasal v Bohu Spasiteľovi. Nech je teda velebený Pán, ako ste čítali aj na inom mieste: „Velebte so mnou Pána.“ No nie preto, že by ľudský hlas mohol Pánovi niečo pridať, ale preto, že on chce byť v nás oslávený. Veď Kristus je obrazom Boha. A človek, ak žije spravodlivo a nábožne, vebí onen Boží obraz, na ktorého podobu je stvorený. A keď ho vebí, má istým spôsobom účasť na jeho vznešenej veľkosti.

6. januára

Zjavenie Pána

Nech sa teda modlitba uchráni mnohovravnosti, ale nech jej nechýba bohatosť prosieb, ak trvá sústredená pozornosť. Lebo veľa hovoriť pri modlitbe znamená vybavovať potrebnú vec zbytočnými slovami. Kým veľa sa modliť znamená dlho a s nábožným rozochvením srdca kopať u toho, ku ktorému sa modlíme. Lebo táto činnosť sa väčšinou vykonáva viac vzdychmi ako rečami, viac plačom ako oslovovaním. Veď má naše „slzy pred

sebou“ a „naše vzdychy nie sú skryté“ pred tým, ktorý všetko stvoril skrze Slovo a ľudské slová nehľadá.

Dobrota sa nesmie zvrhnúť v slabosť. Keď niekomu niečo oprávnené vytkneme, musíme na tom trvať a nenechať sa dojať tak, aby sme si vyčítali, že sme mu spôsobili bolesť, a on teraz trpí a plače. Utekať za ním a utešovať ho znamená viac mu uškodiť než prospieť. Ponechať ho sebe samému znamená primäť ho, aby sa obrátil k Bohu, poznal svoje chyby a pokoril sa. (sv. Terézia z Lisieux)

Človek je oproti mnohým veciam vo svojom živote bezmocný... ale Boh nie... On dokáže všetko... ak mu dôveruješ - iba On nasmeruje všetko k tvojmu naozajstnému šťastiu, aj keď by si si ty želal iné šťastie... Ale priznaj - často sa to tvoje šťastie ukáže len ako pustá bublina - splasne a tebe je nechutne zo seba, zo všetkého toho strateného času... Iba On vie, čo je tvoje najväčšie naozajstné šťastie... :) Tak mu už dôveruj, veď ťa miluje viac ako ktokoľvek na tomto svete a chce pre teba len to najlepšie - veríš?... :)

Pravidelné rozjímanie nech sa, pokiaľ možno, sústreďuje na život, umučenie a smrť nášho Pána Ježiša Krista, ako aj na jeho zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie. Môžete teda rozjímať o jeho narodení, o jeho úteku a pobyte v Egypte, o jeho návrate a jeho skrytom živote v nazaretskej dielni kým nedovŕšil tridsať rokov. Rozjímajte o jeho pokore, keď sa nechal pokrstiť svojím predchodcom svätým Jánom. Môžete uvažovať o jeho verejnom pôsobení, o jeho bolestnom umučení a smrti, o jeho ustanovení Najsvätejšej sviatosti práve v ten večer, kedy ľudia pre neho pripravovali tie najkrutejšie muky. Môžete rozjímať aj o tom, ako sa Ježiš modlil v Getsemanskej záhrade a ako sa potil krvou v očakávaní múk, ktoré mu ľudia pripravili, a trápil sa nad nevďačnosťou ľudí, ktorí opovrhujú jeho zásluhami. Môžete rozjímať aj o tom, ako Ježiša odviekli a zaviedli pred súdnu stolicu, ako ho bičovali a korunovali trnami, ako s krížom na pleciach vystupoval po svahu Kalvárie, ako bol ukrižovaný a napokon aj o jeho smrti na kríži uprostred mora úzkosti, pred očami svojej utrápenej Matky. Podľa geografického rozdelenia poznáme štyri východy: 1. Ďaleký východ - Japonsko,... 2. Stredný východ - Arabské štáty,... 3. Blízky východ - Izrael,... 4. Krajný východ - časť východného Slovenska (často spomínaný v predpovedi počasia).

Nedeľa po 6. januári

Krst Krista Pána, Prvá nedeľa

Všemohúci a večný Bože, pomáhaj nám, aby sme vždy ochotne plnili tvoju vôľu a slúžili ti s úprimným srdcom.

Stále túžme po blaženom živote a ustavične ň prosíme Pána Boha. A preto v určité hodiny odvracajme myseľ od ostatných starostí a prác, ktoré istým spôsobom túto službu zoslabujú, a sústreďme sa na modlitbu. Slovanami modlitby si pripomínáme, čo túžime dosiahnuť, aby to, čo začalo vlašniť, nevychladlo úplne a celkom nevyhaslo, ak to nebudeme častejšie rozduchávať.

Najvyšší súd v Islamabadě zamietol žalobu z rúhania vznesenú proti Rimshy Masihovej. Kresťanské dievča bolo zatknuté ešte v auguste, keď ju miestny imám Khalid Jadoon Chishti na základe svedectva troch ľudí obvinil z pálenia strán Koránu. Štrnásťročné

mentálne zaostané dievča bolo umiestnené do väzenia s maximálnym stupňom stráženia. Príbeh vyvolal medzinárodnú pozornosť vzhľadom na vek dievčaťa ako aj zneužívanie zákona o rúhaní. Súd ju síce prepustil na kauciu, po celú dobu sa však musela s rodinou ukrývať pred rozhnevanými fundamentalistami. Z krajiny s 97-percentným podielom moslimov už kvôli podobným obvineniam utieklo 600 kresťanských rodín. K zvratu v kauze došlo potom, ako sa traja svedkovia, ktorí dievča obvinili, priznali ku krivému svedectvu. Naviesť ich mal k tomu imám, ktorý chce údajne z tamojšej dediny vyhnúť kresťanské rodiny. Kedy sa začne proces s ním však zatiaľ nie je jasné. Za oslobodenie dievčaťa sa postavil katolícky minister Paul Batthi a islamabádsky biskup Mons. Rufin Anthony, ako aj viacero moslimských osobností. Zákon o rúhaní zavedený v roku 1986 generálom Ziaulhagom doteraz zapríčinil obvinenia najmenej tisíce ľudí a smrť ďalších šesťdesiatich. Väčšinou išlo o obete mimo súdnych poprav, o ktoré sa postaral rozhnevaný dav alebo jednotlivci.

Modlitbu potrebujeme, aby sme pochopili lásku, ktorú nám Boh prináša. Ak sa skutočne chceme a túžime modliť, mali by sme sa začať modliť hneď teraz, a mali by sme hneď naznačiť prvé kroky, lebo ak sa neodhodláme urobiť prvý krok, nikdy sa nedostaneme k poslednému kroku, ktorý nás privedie do prítomnosti Božej.

Pôstne obdobie

Prvá pôstna nedeľa

Ak na ťažkosti v živote budeme vždy hľadiť ako na prekážky a nie ako na šancu niečo zmeniť, udusíme už v zárodku radosť a zabránime svojmu rastu.

Keď chudoba tlačí, žalosť rmúti, bolesť znepokojuje, nehoda trápi, nájdú sa dobrí ľudia, ktorí sa vedia nielen radovať sa radujúcimi, ale aj plakať s plačúcimi tým, že chudobu miernia, ťažké nadľahčujú a bolesť radiu obetovať

(sv. Augustín)

Nech je tvoja láska k PM živšia, nadprirodzenejšia! -Nehľadaj ju iba na to, aby si ju o niečo prosil, ale tiež jej niečo dal. Preukáž jej vrúcnosť, lásku k jej božskému Synovi a predsavzatie dokázať túto lásku v službe bližným, ktorí sú tiež jej deťmi...

Kto z vás nebol aspoň raz v živote na krížovej ceste? Zamysleli ste sa nad tým, prečo práve 14 zastavení a prečo majú práve takéto "odkazy"? Čo nám Boh nimi chce pripomenúť? Aký je váš názor, aká je vaša skúsenosť... mne dala krížová cesta...

Modlitba proti satanovi

(Táto modlitba k sv. Michalovi archanjelovi bola publikovaná z nariadenia pápeža Leva XII.)

V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.
Slávne knieža nebeských vojsk,
svätý Michal archanjel,
chráň nás v boji proti kniežatstvám a mocnostiam,
proti vládcom sveta temnôt,
proti zloduchom v nebeských sférach (Ef 6,12).

Príď na pomoc ľuďom,
ktorých Boh stvoril na svoju podobu
a draho vykúpil z diablovej moci.
Svätá Cirkev ťa uctieva ako strážcu a ochrancu,
Pán tebe zveril duše vykúpených,
aby si ich priviedol do neba.
Pros Boha pokoja,
aby rozdrvil satana pod našimi nohami,
aby nedržel ľudí v zajatí a neškodil Cirkvi.
Prines naše modlitby pred Najvyššieho,
aby sa nad nami bez meškania zmiloval,
ovládni draka, toho starého hada,
ktorým je diabol a satan,
zviaž ho a zvrhni do bezodnej priepasti,
aby už nezádzal národy (Zjv 20,2).

V mene Ježiša Krista, nášho Boha a Pána,
na príhovor nepoškvrnenej Panny Márie, Božej Matky,
svätých apoštolov Petra a Pavla a všetkých svätých,
s dôverou sľubujeme,
že budeme odrážať diablove útoky a klamstvá.

Tri veci, bratia, tri veci podopierajú vieru, prehľbujú nábožnosť a udržiujú čnosť: modlitba, pôst a milosrdenstvo. O čo modlitba klope, to pôst dosahuje a milosrdenstvo dostáva. Modlitba, milosrdenstvo a pôst: tieto tri veci sú jedno a navzájom si dávajú život. Lebo dušou modlitby je pôst a životom pôstu milosrdenstvo. Nech ich nik netrhá, nedajú sa oddeliť. Kto má z nich len jedno, alebo kto ich nemá súčasne, nemá nič. Preto kto sa modlí, nech sa aj postí, a kto sa postí, nech sa zmilúva. Nech počuje prosebníka, kto chce aby jeho počuli, keď bude prosiť. Kto si nezatvára sluch pred prosebníkom, otvára si sluch Boží.

2. februára Hromnice

Upriamiť pozornosť na trvalý postoj Cirkvi voči chorým a trpiacim:

„Cirkev sa stále v duchu bratského zdieľania venuje tým, ktorí prežívajú skúsenosť bolesti, vedená Duchom toho, ktorý mocou lásky dal zmysel a dôstojnosť tajomstvu utrpenia. Druhý vatikánsky koncil týmto ľuďom povedal: nie ste «ani opustení, ani zbytoční», pretože – spojení s Kristovým krížom – prispievate k dielu spásy (porov. Posolstvo pre chudobných, chorých a trpiacich, 8.decembra 1965). S rovnakým akcentom nádeje Cirkev predkladá interpeláciu na zdravotníckych profesionálov a dobrovoľníkov v zdravotníctve. Povolanie starať sa o chorých je jedinečné, vyžaduje štúdium, citlivosť a skúsenosti. Avšak od tých, ktorí sa rozhodnú pracovať vo svete utrpenia tým, že svoje pôsobenie prežívajú ako «ľudské a duchovné poslanie», sa vyžaduje ďalšia kompetencia, ktorá ide nad akademický rámec. Ide o «kresťanskú náuku o utrpení», koncilom explicitne označenú za «jedinú pravdu schopnú odpovedať na tajomstvo utrpenia» a priniesť chorým «úľavu bez ilúzií».“

Z tohto bodu ide o mimoriadnu aktuálnosť poslania Cirkvi v kontexte všeobecnej krízy: „To je úloha novej evanjelizácie aj v čase hospodárskej krízy, ktorá znižuje zdroje na ochranu zdravia. Práve v tejto súvislosti je potrebné, aby nemocnice a opatrovateľské

zariadenia prehodnotili svoju úlohu, aby sa predišlo tomu, že sa zdravie – univerzálne dobro, ktoré máme upevňovať a chrániť – stane obvyčajným tovarom podliehajúcim zákonom trhu, teda dobrom vyhradeným len pre niektorých ľudí. Nikdy nemôže byť opomenutá pozornosť, ktorá osobitne prináleží dôstojnosti trpiacej osoby, a to aj skrze aplikovanie princípov subsidiarity a solidarity v rámci zdravotníckej politiky (*porov. Encyklika Caritas in veritate, 58*).“

Poukážme na skutočnosť, že dnes sa na jednej strane – vďaka pokroku vo vede a technike – zvyšuje schopnosť fyzicky liečiť chorých, na druhej strane sa zdá byť oslabená schopnosť «postarať sa» o trpiaceho v jeho celistvosti a jedinečnosti. „Preto sa etické horizonty lekárskej vedy zdajú byť zahmlené; je tu riziko, že zabudne na svoje poslanie slúžiť každému človeku a celému človeku, v rôznych fázach jeho existencie. Žiadalo by sa, aby sa štyl «kresťanskej náuky o utrpení» – ku ktorému patrí súcitiť, solidarita, zdieľanie, sebazaprenie, veľkorysosť a sebaobetovanie – stal univerzálnym jazykom tých, ktorí pracujú v zdravotníctve. Je to reč milosrdného Samaritána v podobenstve, ktoré možno – podľa blahoslaveného Jána Pavla II. – považovať za «jednu zo základných zložiek morálnej kultúry a všeobecne ľudskej civilizácie» (*Apoštolský list Salvifici doloris, 29*).“

V tejto perspektíve by mali byť nemocnice považované za privilegované miesto evanjelizácie, pretože kde je Cirkev „nositeľkou Božej prítomnosti“, stáva sa súčasne „nástrojom skutočnej humanizácie človeka a sveta“ (Kongregácia pre náuku viery, Doktrínálna nóta o niektorých aspektoch evanjelizácie, 9). Len je potrebné mať na pamäti, aby v centre pozornosti zdravotníckych aktivít bolo blaho človeka v stave najkrehkejšom a bezmocnom, človeka hľadajúceho zmysel nepochopiteľného tajomstva bolesti. Preto Svätý Otec označil nemocnicu za „miesto, kde vzťah k liečbe a opatrovaniu nie je zamestnaním, remeslom, ale poslaním, kde láska milosrdného Samaritána je prvou a najdôležitejšou lekciou“.

Zverme prítomných chorých pod ochranu Panny Márie, ktorú si uctieваме aj ako Uzdravenie chorých, aby viedla ich kroky a pomáhala im byť vernými a neúnavnými svedkami kresťanskej náuky o utrpení a udelil im svoje apoštolské požehnanie.

Utrpenie je najlepší liek na prebudenie duše.

Druhá pôstna nedeľa (Jn 2,13-25)

Tvoja myseľ môže byť smetiskom alebo klenotnicou - rozhodnutie je na tebe! Mnohí trpia a sú zotročení práve preto, že sa nenaučili, ako usporiadať svoj myšlienkový svet. Tvoja myseľ sa však môže stať nádhernou pokladnicou Božích túžob a snov! Myšlienky ovplyvňujú tvoj život viac, než si dokážeš pripustiť. Ako hovoríme a ako žijeme, je len ovocím nášho premýšľania. Veľa ľudí si neuvedomuje, že ak chcú zmeniť svoj život, musia najprv zmeniť svoje zmýšľanie.

Myslím si, že čím viac sa duša vidí obohatená, tým viac má dôvodov na to, aby sa pokorila pred Pánom, pretože Pánove dary v nej vzrastajú a ona nikdy nebude môcť naplno zadosťučiniť Darcovi každého dobra. A potom najmä Vy, čím sa chváľite? Čo máte, čo by ste neboli dostali? A ak ste všetko dostali, čím sa môžete chváliť tak, ako by to bolo niečo, čo patrí Vám? Opakujte si sama sebe, keď Vás púšťať bude pokúšať, aby ste podľahli pýche: Všetko dobré, čo je vo mne, som dostala od Boha. Bola by som hlúpa, keby som sa chváľila tým, čo nie je moje. Toto robte a nebojte sa.

Druhá pôstna nedeľa

K pominuteľnému svetu sme pripútaní reťazou, ktorú prepíli sám Boh, za predpokladu, že sa modlíme a konáme, čo môžeme. Kríž zacíti iba ten, kto ho vlečie za sebou z donútenia. Kto ho, naopak, objíme a ochotne vezme na seba, necíti námahu. *(Terézia z Avily)*

Treba sa usilovať o blažený život a vyprosovať si ho od Pána Boha. Čo znamená byť blaženým, o tom už mnohí veľa navraveli. Ale prečo by sme mali chodiť za mnohými po mnohé? V Božom písme sa hovorí krátko a pravdivo: „Blažený ľud, ktorého Bohom je Pán.“ Aby sme patrili k tomuto ľudu a mohli naň hľadiť a s ním dosiahnuť život bez konca, „cieľom prikázania je láska vychádzajúca z čistého srdca, dobrého svedomia a úprimnej viery“. V tejto trojici na mieste dobrého svedomia stojí nádej. Teda viera, nádej a láska vedú k Bohu toho, kto sa modlí, čiže kto verí, dúfa, túži a uvažuje, čo by v modlitbe Pána prosil od Pána. *(sv. Augustín)*

Odpoveďou na tento e-mail pridáte komentár k tomuto príspevku.

„Prečo je tu každý okrem mňa taký šťastný?“

„Lebo oni sa naučili vidieť všade dobro a krásu,“ povedal Majster.

„A prečo ja nevidím všade dobro a krásu?“

„Lebo nemôžeš vidieť okolo seba to, čo nevidíš v sebe.“

Tretia pôstna nedeľa pôstna nedeľa

Pravou obetou je každý čin, ktorého motívom je úplne sa oddať vo svätom spoločenstve Bohu, čiže je zameraný na to dobro, ktoré nás môže urobiť naozaj blaženými. Preto ani samo milosrdenstvo, ktorým sa pomáha človekovi, nie je obetou, ak sa nedeje kvôli Bohu. A hoci ju koná alebo prináša človek, obeta je božská vec, ako to aj starí Latíni vyjadrili svojím termínom. Preto aj sám človek posvätený Božím menom a zasvätený Bohu, nakoľko zomiera svetu, aby žil Bohu, je obetou. Lebo aj to je milosrdenstvo, ktoré prejavuje každý voči sebe. Preto je napísané: „Zmiluj sa nadsvojou dušou tým, že sa budeš páčiť Bohu.

Veľmi často sa uspokojujeme túžbou byť anjeli v nebi a pritom zabúdame byť čestnými ľuďmi na zemi.

Štvrtá pôstna nedeľa pôstna nedeľa

Kto hovorí napríklad: „Osláv sa vo všetkých národoch, ako si oslávený v nás,“ a: „Nech sa ukáže, že tvoji proroci sú hodoverní,“ čo iné hovorí, ako: „Posväť sa meno tvoje“? Kto hovorí: „Bože zástupov, obnov nás, rozjasni svoju tvár a budeme spasení,“ čo iné hovorí, ako: „Príď kráľovstvo tvoje“?

Kto hovorí: „Riad' moje cesty podľa tvojho slova; nech ma neovláda nijaká nepravosť,“ čo iné hovorí, ako: „Buď vôľa tvoja, ako v nebi, tak i na zemi“? poslušnosť, aby sa v nás diala jeho vôľa tak, ako ju v nebi plnia jeho anjeli. *(sv. Augustín)*

Piata pôstna nedeľa pôstna nedeľa

Pane, na konci dnešného dňa ťa prosím o požehnanie. Požehnaj nás všetkých požehnaním pokoja, lásky a zmierenia. Požehnaj nás, aby sme rástli, kým naše telá budú odpočívať. Požehnaj nás, aby naša láska bola živá, aj keď sen premôže naše telá a duše. Daj,

nech semeno tvojich slov v nás rastie твоjim požehnaním, pokiaľ budeme spať. Daj, nech neustále rastie v našich rodinách a vo svete.

Jób už pred mnohými storočiami povedal, že život človeka je neustály boj. Stále sú nejakí pohodlní, ktorí si to doteraz ešte neuvedomili.

Kvetná nedeľa (Lk 22,14-23.56.23,1-49)

Keby sa bola Eva postila, dnes by pôst nebol treba. (sv. Bazil Veľký)

Charizma - znamená milosť, to znamená, dar daný zdarma. Dar daný niekým niekomu. Presnejšie, dar daný Bohom človekovi. V tomto prípade nejde len o všeobecný pojem ilosti, ale aj o obdarovanie s konkrétnym obsahom. Každý z nás má svoju vlastnú identitu a originalitu, ktorá zároveň môže byť zo strany Božej ešte viac ozdobená niektorými charizmatickými prejavmi Božieho Ducha. **„Každý dostáva prejavy Ducha na všeobecný úžitok.“** Preto treba charizmy prijímať s vďakou a potechou, pretože obzvlášť zodpovedajú potrebám Cirkvi a sú jej na osoh.

Vizionárka Marija Pavlovič-Lunetti má tiež veľmi poučnú skúsenosť, týkajúcu sa sv. spovede: „Raz, počas modlitby pred sv. spoveďou som vo svojom vnútri videla kvet. Najprv bol nádherný, svieži, celkom rozkvitnutý, krásne sfarbený. Mala som z neho radosť. Potom som videla, ako sa kvet zavrel, zvädol a stratil svoju krásu i farbu. Bola som preto smutná. Nakoniec som videla kvapku rosy, ako padla na zavretý a zvädnutý kvet. Ten sa opäť otvoril a videla som ho znova svieži a krásny ako predtým. Tento obraz som v sebe nosila niekoľko dní a snažila som sa pochopiť, čo by mohol pre mňa znamenať.

Spytovanie svedomia: Kvapka, ktorá naň kvapla a osviežila ho, predstavuje účinok sv. spovede. Ale nechápala som to. Tak som sa rozhodla opýtať sa na zmysel tohto videnia Panny Márie počas jedného zjavenia, čo znamená obraz, ktorý som videla počas modlitby? Čo znamená ten kvet? Panna Maria sa usmiala a vysvetlila mi: Vaše srdce je ako kvet, každé srdce je krásne. Ale keď hrešíte, zvädne ako tento kvet a stratí svoju krásu. Kvapka, ktorá naň kvapla a osviežila ho, predstavuje účinok sv. spovede. Na tejto zemi neexistuje nikto, kto by sa nepotreboval vyspovedať aspoň raz za mesiac! Keď ste v stave hriechu, nemôžete si pomôcť sami - pomoc musí prísť od Boha.

Keď nemáš životný plán, nikdy nebudeš mať poriadok. Povedal si mi, že je jednotvárne viazať sa na životný plán, na časový rozvrh. Odpovedal som ti: "je to jednotvárne, pretože ti chýba láska. Ak nevstávaš v určitú hodinu, nikdy nesplníš svoj životný plán. Čnosť bez poriadku? Čudná čnosť! Keď dodržíš poriadok, získaš veľa času a tak budeš môcť vzdávať Bohu chvály tým, že budeš viac pracovať v jeho službách.

Štvrtok Svätého týždňa

...sedím pri ľuďoch programátoroch, ktorý vyprávajú jazykom, ktorý je pre mňa zrozumiteľný iba do miery môjho poznania a porovnávam to s jazykom, ktorým ku nám hovorí Boh - jazykom Lásky. Mnohému im nerozumiem... Už chápem prečo niekto Bohu nerozumie, hoc je to jazyk, ktorý sa nemusíme učiť. Jednoducho náš pohľad na lásku sa zdeformuje až úplne stratíme o nej pojem. Raz mi niekto povedal, že láska neexistuje, pretože to je iba pud, ktorý majú aj najťažšie postihnutí jedinci. Hovoril som, že ak existuje

sex bez lásky, existuje aj láska bez sexu!!! Ale nepomohlo. Volám vo svojom srdci! Lásku, Bože Lásku, viac Lásky, ostatné mi netreba...

Veľkonočné trojdenie

Zelený štvrtok

Pozývam vás, aby ste si zamilovali Najsvätejšiu Sviatosť Oltárnu...

„Krátko po príchode do Valdíc som sa dozvedel potešiteľnú vec - mal som možnosť slúžiť sv. omšu. S tým som takmer nerátal. Recitoval som si často denne všetky modlitby sv. omše, ale nemal som ani hostie ani víno. Moji priatelia kňazi mi vo Valdiciach povedali, že majú jedno i druhé. Pri sv. omši sme neraz používali uzučké tubičky od vitamínu C a podobne. Keď sme boli na izbe sami kňazi, slúžili sme sv. omšu stojac. Keď sme boli na izbe so špehúňmi, slúžili sme i sediac s nejakou knihou pred sebou. Náš život sa stal kňazskejším.

(Ján Chryzostom Korec: Od barbarskej noci. Vydavateľstvo Lúč, 1992)

Slávenie utrpenia a smrti Pána

Veľký piatok

Bol raz jeden chlapec, čo sa hneval za všetko... Jeho otec mu jedného dňa povedal:- „Zakaždým, keď sa nahneváš, pribiješ do tejto steny jeden klinec.“ Chlapec tak aj spravil. Prvý deň pribil 24 klinec, druhý 20, tretí 16... každý deň o nejaký menej. Jedného dňa nepribil ani jeden klinec. Vtedy sa opýtal otca:- „A teraz?“ Otec odpovedal:- „Teraz vyberieš zo steny jeden klinec zakaždým, keď pomôžeš nejakej osobe...“ Prvý deň vybral jeden klinec, druhý deň 3, tretí deň 5 a takto to pokračovalo, kým nevybral všetky. Vtedy mu otec povedal:- „Vidíš? Vždy, keď si sa nahneval, si urobil niečo zlé... teraz si urobil dobrú vec, ale v stene zostali stále stopy, diery po klincoch. S každým tvojim zlým skutkom zraníš niekoho... a tá rana sa nevymaže...“

Všetko, čo Pán na nás dopustí, každý kríž a každé utrpenie musíme prijímať s otvorenými rukami. Vyžaduje si to trpezlivosť a poníženosť, avšak len tak môžeme zakúsiť, akú radosť môže vyvolať prijatie kríža, ktorý nám Boh posiela. Stávame sa poníženými a dokážeme prijať i najťažšie utrpenie.

Ježiš za mňa zomrel! Žasni, ako ticho, trpezlivo a ochotne som prijal toto utrpenie. Kto takto trpí? Kto je obeťou takéhoto poníženia? Je to Syn Boží! Ten, ktorý stvoril nebesia, zem, more a všetko, čo existuje... Ten, ktorý stvoril človeka, ten, ktorý Svojou nekonečnou mocou všetko udržuje... On je tu nehybný, opovrhnutý, nahý a nasledovaný veľkým množstvom duší, ktoré opustia všetko: pozemský majetok, rodinu, domov, pocty, blahobyť, slávu a všetko, čo je treba, aby mu vzdali Slávu a preukázali lásku, ktorú mu dlhujú... Dávajte pozor, nebeskí anjeli a tiež vy, duše, ktoré ma milujete... Vojaci sa chystajú otočiť Krížom dookola, aby upevnili klince, aby ich váha môjho Tela nemohla vytiahnuť a aby som ja nemohol spadnúť. Moje Telo pobozká zem bozkom mieru. A zatiaľ, čo na vrchole Kalvárie doznievajú údery kladív, najpodivnejšie divadlo je završené... Na žiadosť mojej Matky, ktorá vidí všetko, čo sa tu odohráva, a nemôže mi poskytnúť úľavu a vzýva Milosrdenstvo môjho Nebeského Otca... légia anjelov zostupuje a adoruje moje Telo a podopierajú ho, aby sa nedotklo zeme a váha Kríža ho nerozdrvila. Rozjímaj o svojej Ježišovi, visiacom na Kríži, ktorý

nie je schopný najmenšieho pohybu..., nahý, bez slávy, bez pocty, zbavený slobody... Olúpili ho o všetko! Nikto nemá zľutovanie a súcit s jeho bolesťou! Prijíma len mučenie, výsmech a úškľabky! Ak ma naozaj miluješ, si pripravený byť ako ja? Čoho sa zriekneš, aby si ma poslúchal, potešil ma a uľavil mi?...

Na kríži sa nám zrodili tieto slávne činy: kríž je víťazné znamenie proti diablu, meč proti hriechu, ktorým Kristus prebodol hada; kríž je Otcova vôľa, sláva Jednorodného, plesanie Ducha, hrdosť anjelov, istota Cirkvi, Pavlova chvála, ochrana svätých a svetlo celého sveta. (sv. Ján Zlatoústý)

Byť na kríži s Ježišom je nekonečne viac, než len rozjímať o Ježišovi na kríži...

Poníženosť je základ všetkých čností. Kto chce stavať poschodový dom, najprv musí vykopať hlboké základy. Podobne, kto sa chce dostať na vysoký stupeň svätosti, musí sa uponižovať.

Turista sa vezie v taxíku a chce sa opýtať taxikára na nejaké tipy, kam sa dá v meste ísť. Nakloní sa a poklepe vodiča po pleci. Ten hrozne vykrikuje, strhne volant, odrazí sa od autobusu na chodník a zastaví tesne pred obrovským výkladom. Turista, poriadne vystrašený, sa začne okamžite ospravedlňovať: Pardon, pardon, netušil som, že jedno malé poklepanie po pleci vás môže takto vystrašiť. Taxikár sa na neho otočí a zreve: Nikdy! Už nikdy mi to neurobte!!! Potom sa rozdýcha a hovorí: Nie je to úplne vaša vina. Viete, som dnes prvý deň v novej práci a predtým som dlhé roky jazdil s pohrebným autom.

Getsemanské olivovníky majú rovnakú DNA, sú odolné proti škodcom (TK KBS, RV CZ; ml) Jeruzalem 22. októbra (TK KBS/RV CZ) - Olivové stromy z Getsemanskej záhrady majú rovnaký genetický kód a storočia ukazujú prekvapivú odolnosť voči vírusom a baktériám, to sú výsledky výskumu iniciovaného Kustódiou Svätej zeme. „Všetkých osem stromov bolo rovnakých, geneticky podobných,“ uviedol na tlačovej konferencii v Marconioho sále Vatikánskeho rozhlasu lavný koordinátor výskumu prof. Antonio Cimato. Pokračoval, že z výskumu vyplýva, že boli zasadené človekom a nevyrástli spontánne. "Dátumu ich meňov - prevedených v troch exemplároch - ukazuje do 12. storočia. iacmenej nie je možné vylúčiť, že korene môžu byť i starší. Priamo zázračné však je to, že neboli napadnuté žiadnymi škodcami, nemajú adnyvírus alebo nebezpečné batérie, ktoré môžu spôsobiť deformácie alebo hynutie rastlín. Ani v pôde nie sú žiadni paraziti a iné znečistenie," odáva prof. Cimato. Ako dodáva kustód Svätej zemi o. Pierbattista Pzzaballa, projekt na ochranu týchto vzácnych stromov sa odvíja predovšetkým od ich symbolického významu. Popri pamiatke na Ježišovo utrpenie totiž pripomínajú tiež život kresťanov na týchto miestach: "Áno, to je evidentná, hmatateľná symbolika. Tieto olivovníky boli veľakrát poľamané, poničené najrôznejšími spôsobmi. Sú symbolom života kresťanov, ktorí boli opakovane prenasledovaní, symbolom nášho života vo Svätej zemi, ale tiež symbolom odvahy, sily a chuti k životu," podotkol františkánsky kustód Svätej zeme.

(Zdroj: TK KBS, RV CZ; ml) Jeruzalem 22. októbra (TK KBS/RV CZ RV CZ)

Láska sa líši od sebeckta tým, že milujeme aj vtedy, keď nás nemajú dosť radi, keď sa nám odplácajú zlým... "musíme sa znova narodiť" a to nepôjde bez vzájomnej lásky a vzájomnej úcty...

Ktoré spotrebiče sú v byte nezmyslom? Nekupujte spotrebiče, ktoré nepotrebujete. Výrobcovia robia všetko pre to, aby ste sa nechali nachytať na atraktívnu cenu a zážitkovú víziu komfortu. Za svoje peniaze často dostanete nepotrebnú haraburdu.

Boh väčšmi žiada od teba hoci najmenší stupeň čistoty svedomia, než najväčšie skutky aké si schopný vykonať. (Sv.Jan z Kríža)

Boh je skúsený bankár, ktorý hodnotí lásku viac podľa skutkov ako podľa slov. (sv. Ignac z Loyoly/)

Ku krížu dvíham zrak, ku krížu viniem sa Pijem z hĺbky Tvojich rán, dielo kríža vyspievam Na ňom Spasiteľ môj, bitý, týraný V ňom Boh Láska je a spravodlivý.

Veľkonočné obdobie

Veľkonočná nedeľa

Na veľkonočnú vigíliu

Jedného dňa prišiel zarmútený mládenec k Božiemu mužovi a povedal: „Už to so mnou ďalej nejde. Som zúfalý. Už nikdy zo mňa nebude poriadny kresťan.“ „Keď je to s tebou tak,“ povedal Boží sluha, „tak ti dám radu. Naproti je hostinec, choď ta, tancuj, pi a zabávaj sa podľa žiadostí svojho srdca.“ „To nemôžem,“ povedal mládenec. „Tak vidíš, že to už nemôžeš. Či to nie je dôkaz, že Božia milosť pôsobí v tebe? Teraz choď domov, kľakni si pred Pánom a ďakuj Mu za to, že to už nemôžeš robiť.“ Ďakuj aj ty, že ti je svet ukrižovaný a ty svetu.

Najväčší krok k Bohu je poznať svoje hriechy. Kto myslí často na svoje hriechy nemá čas na to, aby videl u blížneho niečo iné, ako cnosti.

V prvý deň stvorenia Boh povedal: „Buď svetlo!“ A bolo SVETLO,... Svetlo nazývame rúchom Božím Svetlo znázorňuje Božiu svätosť. Svetlo je ale niekedy veľmi nepríjemné. „Každý, kto zle robí, nenávidí svetlo“ Nevyplatí sa utekať od Božieho svetla,... Nebojme sa prosieť o Ježišovo svetlo. Prijmime ho. Ono má silu prežiarit každú oblasť nášho srdca, osvetliť nám pravdu o nás, vzťahoch a myšlienkach. Má jedinečnú silu obnoviť nám zrak a rozprúdiť nový život. Slnko páli. Božie svetlo páli omnoho silnejšie. Jeho láska môže prepáliť a tak prečistiť naše srdce aj myseľ, aby sme sa potom právom mohli nazývať deti svetla. Kto hovorí, že je vo svetle, a nenávidí svojho brata, je ešte stále vo tme. Kto miluje svojho brata, ostáva vo svetle a nie je preň pohoršením. Preto sa učme pravdivo milovať, aby sme svietili pred ľuďmi ako mesto postavené na návrší, aby videli naše dobré skutky a oslavovali nášho Otca, ktorý je na nebesiach.

Stalo sa to vo Frankfurte. Zomrel istý veľmi bohatý muž. Nemal blízkeho príbuzného. Všetci sa s napätím pýtali: „Kto len zdedí jeho milióny?“ Ten muž zanechal dva testamenty. Prvý mali otvoriť hneď po jeho smrti a druhý až po pohrebe. V prvom testamente bolo napísané: „Chcem byť pochovaný o štvrtéj hodine ráno.“ Toto čudácke želanie mu aj splnili. Za rakvou však kvôli tomu išlo len päť trúčliacich. Potom otvorili druhý testament. V ňom bolo: „Chcem, aby sa všetok môj majetok rovnomerne rozdelil medzi tých, ktorí boli na mojom pohrebe.“ Títo piati priatelia mali šťastie. Mohli by sme im takmer závidieť. No v zásade nemáme na to dôvod, lebo my máme ešte väčšie šťastie. Ako to? Aj my sa aspoň každú nedeľu stretávame kvôli podobnému testamentu. A to kvôli Ježišovmu, ktorý nám

povedal: „Toto robte na moju pamiatku.“ A vieme, že ten, kto prijíma Ježiša v podobe chleba či vína, dedí s ním večný život.

Cieľ a plán nášho života je On, Kristus, ktorý nás čaká, aby nás previedol cez hranice času do večného objatia s Bohom, ktorý nás miluje.

Cena nášho vykúpenia, nekonečná obeť nášho nebeského Otca, ktorý za nás dal na smrť svojho Syna, mala by v nás prebudiť vznešené predstavy o tom, čím sa prostredníctvom Krista smieme stať. Keď si inšpirovaný apoštol Ján uvedomoval výšku, hĺbku a šírku lásky nebeského Otca k hynúcemu ľudstvu, bol naplnený posvätnou úctou a úžasom. Nenachádzal vhodné slová, ktorými by vyjadril veľkosť a nehu tejto lásky, a preto vyzval svet, aby sa na túto lásku zahľadel: „Hľadte, akú lásku dal nám Otec, aby sme sa menovali dieťkami Božími.“ (1. Jn 3,1. Akú cenu tým nadobúda človek! Prestúpením sa ľudia stali satanovými otrokmi. Vierou v Kristovu zmierujúcu obeť môžu sa Adamovi potomkovia stať Božími deťmi. Tým, že Kristus vzal na seba ľudskú prirodzenosť, povzniesol ľudstvo. Spojením s Kristom môžu sa padlí ľudia právom nazývať „Božími deťmi,“

Pápež Lev XI. pred smrťou hovoril: „Keby som bol radšej, vrátnikom v mojom kláštore, než pápežom „ Pápež Honorius III. uvažoval na smrteľnom lôžku podobne: „Kiežby som bol radšej ostal v kuchyni svojho kláštora a umýval riad!“ Španielsky kráľ Filip II zavola pred smrťou svojho syna, rozhrnul kráľovský šat a ukázal mu hrud' rozožratú červami. Potom povedal: „Princ, pozri sa, ako umiera a ako končí veľkosť sveta!“ A potom zvolal: „Ó, kiež by som bol býval bratom laikom v nejakej reholi, a nie vladárom!“ Súčasne si dal priviazať na krk drevený kríž, vydal posledné pokyny pre prípad svojej smrti a povedal synovi: „Chcel som, syn môj, aby si bol pri tomto akte, aby si videl ako sa svet správa voči vladárom. Veď ich smrť je rovnaká ako smrť najväčších chudákov sveta.“ Slovom kto lepšie žije, má lepšie miesto u Boha. Keď ten istý kráľovský syn (Filip III.) pomerne mladý, štyridsaťdva ročný umieral, povedal: „Moji poddaní, pri mojom pohrebe nerečnite o ničom inom ako o divadle ktoré teraz vidíte. Hovorte, že byť kráľom v hodine smrti je dobre len na to, aby človek cítil väčšie trápenie pre to že ním bol!“ A potom zvolal: „Ó, keby som nebol býval kráľom, ale žil na púšti a slúžil Bohu! Teraz by som sa s väčšou dôverou postavil pred Božiu súdnu stolicu a nebol by som v takom veľkom nebezpečenstve zatratenia!“ Ale načo slúžia takéto vrúcne želania v okamihu smrti, ak nie len na väčšiu bolesť a zúfalstvo pre človeka, ktorý vo svojom živote nemiloval Boha?!

Veľkonočná nedeľa

Na omšu vo dne

Nehanbím sa povedať, že milujem Ježiša. On mi je všetkým. Chcela by som, aby čo najviac ľudí poznalo Boha, aby ho milovali, aby sa naučili slúžiť mu, pretože to je pravé šťastie. A chcela by som, aby to čo mám ja, mal celý svet. To však všetko závisí na ľuďoch. Keď uvidia svetlo môžu ho nasledovať. Ja im svetlo nemôžem dať, iba ukázať cestu.

Matka Tereza

Aj keď Ťa nevidím, viem, že si tu. Aj keď Ťa necítim, mám istotu. V smelej dôvere kráčam vo viere každý deň. Aj keď zvádza ma boj so svetom, aj keď nevidím hneď víťazstvo, v smelej dôvere kráčam vo viere každý deň.

Život bez viery v Boha stráca istotu a silu.

Nedovoľ, aby sa v tvojom živote tak rozmnožili starosti, že pre ne zabudneš na radosť, ktorú dáva zmŕtvychvstalý Kristus.

Celý život je ustavičnou príležitosťou na stretnutie s Ježišom Kristom. *Romano Guardini*

Pán Ježiš je hlbokým oceánom radosti. Moja sa duša sa tam môže ponoriť a byť pohltená potešením z Jeho spoločnosti.

Svetu sa musí ohlásiť pravda aj vážnosť prichádzajúcich udalostí, pretože Boh má svoj plán. Ale nikomu sa nesmie brať nádej, pretože pre ľudstvo naozaj platí obrátenie, život v znamení viery.

Nehľadaj šťastie tam, kde nie je - šťastie je v tebe, v твоjich myšlienkach, názoroch, v tomto okamihu...pretože ako človek myslí vo svojom srdci, taký je.

Základ, na ktorom stojí naša viera, je tento: „...že totiž Boh bol v Kristovi, zmieril svet so sebou, nepočítal ľuďom ich priestupky.“ Veľká pravda, na ktorú sa spolieha autentická viera je, že „Slovo stalo sa telom a prebývalo medzi nami“ a že **„...aj Kristus umrel raz za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu.“** **„Na vlastnom tele vyniesol naše hriechy na drevo.“** **„On znášal trest za náš pokoj, jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.“** Jedným slovom, základným pilierom kresťanskej nádeje je zámena. Zástupná obeta Krista za vinníkov, Kristus urobený hriechom za nás, aby sme sa my mohli stať spravodlivosťou Božou v Ňom. Kristus vzdávajúc pravú a správnu oslobodzujúcu a zástupnú obeť za všetkých, ktorých mu dal Otec, ktorých pozná Boh po mene, za všetkých, ktorí veria v Ježiša - toto je ten najdôležitejší fakt celého evanjelia. Keby bol tento základ odstránený, čo by sme mohli robiť?

Ľuďom sa, bratia, zdalo neuveriteľné, čo im Boh sľúbil, že totiž z týchto smrteľných, porušených, zavrnutých, slabých ľudí z prachu a popola sa stanú ľudia podobní Božím anjelom. Preto s ľuďmi neuzavrel iba písomnú zmluvu, ale aby uverili, dal im aj prostredníka svojej vierohodnosti; a nie hocikáke knieža ani anjela alebo archanjela, ale svojho jediného Syna, aby nám skrze tohto svojho Syna ukázal a v Ňom daroval cestu, po ktorej nás bude viesť k sľúbenému cieľu.

Bohu bolo málo, aby svojho Syna urobil iba ukazovateľom cesty; on ho urobil cestou, aby si šiel pod vedením toho, ktorý kráča vlastnou cestou. A tak mal jediný Boží Syn prísť medzi ľudí a prijať ľudskú prirodzenosť. Tým, že ju prijme, stane sa človekom, zomrie, vstane z mŕtvych, vystúpi na nebesia, zasadne po pravici Otca a splní na národoch, čo sľúbil. Po splnení svojich prisľúbení splní na národoch aj to, že príde a bude vyžadovať, o čo predtým prosil. Oddelí nádoby hnevu od nádob milosrdenstva, na bezbožných splní to, čím im hrozil, a spravodlivým dá, čo im prisľúbil. Teda toto všetko bolo treba prorocky predpovedať, bolo to treba oznámiť, aby to neprišlo nečakane a nevzbudilo hrôzu, ale aby sa to mohlo s dôverou očakávať.

Bože, ty si stvoril všetko z ničoho a hmotu si pretváral na tento svet, prosím, pretvor aj hriešnikov na svoje deti. A keď sa dovŕšila miera našej neprávosti, keď bolo celkom jasné, že nám ako odplata hrozí trest a smrť, keď nadišiel čas, ktorý určil Boh na prejavenie

svojej dobroty a moci (aký ohromujúci je Boží vzťah k človeku a Božia láska!), neodvrátil sa od nás s odporom, nezavrhol nás, ani sa nepomstil, ale sa nás trpezlivo ujal, sám vzal milosrdne na seba naše hriechy a svojho vlastného Syna dal za nás ako výkupnú cenu: svätého za hriešnikov, nevinného za zločincov, spravodlivého za nespravodlivých, neporušiteľného za porušiteľných, nesmrteľného za smrteľných. Lebo čo iné ako jeho spravodlivosť mohlo zakryť naše hriechy? Kto iný okrem Božieho Syna mohol ospravedlniť nás ničomných a bezbožných? Aká to vzácna výmena, aký nevyspytateľný zámer, aké nečakané dobrodenie! Neprávosť mnohých bola zakrytá v jedinom spravodlivom a spravodlivosť jedného ospravedľuje mnohých nespravodlivých.

Na omšu vo Veľkonočný pondelok

Ak máte v sebe prostú krásu a nič viac, máte asi to najlepšie, čo Boh stvoril.

Krása je sféra estetická; to, čo sa páči a nezištne lahodí zmyslom človeka, pričom upútava jeho pozornosť, ovplyvňuje jeho názory alebo obrazotvornosť.

Robme z celého srdca pokánie, aby nik z nás nezahynul. Ved' ak máme odvádzať od modiel a učíť, o čo viac nesmie zahynúť duša, ktorá už pozná Boha! Pomáhajme teda jeden druhému, aby sme aj slabých priviedli na dobré a aby sme všetci boli spasení. Obracajme sa navzájom a napomínajme sa.

Keďže sme zahnali bázeň pred Bohom, svet je plný strachu. Zväzuje nás tisícoraký strach zo seba, z každého, zo sveta, z budúcnosti.

Ak je to možné, treba povedať to dobré a radšej nepovedať nič ako povedať niečo zlé. Ušetríme si tým mrzutosti a Pán nám dá svoje požehnanie. Mojou zásadou bude: vypočuť si všetkých a všetko, pouvažovať nad tým a preskúmať to, veľmi pomaly si o tom vytvoriť názor a zbytočne veľa nerozprávať.

Ignác Antiochijský (+107), časť listu Magnesijčanom: I keď zotrvali pri starom poriadku, Nová bola ich nádej. Neoslavovali už židovskú sobotu, ale deň Pána. V ktorom skrze neho a jeho smrť sa zrodil aj náš život. Niektorí to popierajú. My sme prostredníctvom tohto mystéria uverili a pre toto tajomstvo zostávame učeníkmi jedného nášho učiteľa, Ježiša Krista. Ako budeme môcť bez neho žiť? Jeho duchovnými žiakmi boli aj proroci. Očakávali ho ako svojho učiteľa. A preto že ho očakávali, vzkriesil ich z mŕtvych, keď prišiel.

Druhá veľkonočná nedeľa „Božieho Milosrdenstva“

Sv. Ľudvík, kráľ, pred smrťou svojmu synovi: „Často sa spovedaj, a vyber si dobrého spovedníka. Nie takého, ktorý ľahko odpúšťa, ale takého, ktorý na teba kladie prísne požiadavky myslieť na tvoju spásu.“

Každú dušu, ktorá sa bude modliť túto korunku, budem v hodine smrti brániť ako svoju chválu. Ak sa ju budú pri zomierajúcom modliť druhí, dosiahnu tie isté odpustky.

(Den.811)

Nič si nenamýšľať a o druhých vždy dobre zmýšľať a vysoko si ich vážiť, je veľká múdrosť a dokonalosť.

Duchovnosť svätej Sestry Faustíny Úcta k Panne Márii V kongregácii, do ktorej Pán Ježiš povolal Sestru Faustínu, je najsvätejšia Panna Mária zvlášť uctievaná ako Matka Božieho Milosrdenstva. Ona totiž výnimočným spôsobom zakúsila milosrdenstvo, lebo bola uchránená od poškvrny dedičného hriechu, obdarovaná plnosťou milosti a povýšená na Matku Božieho Syna. Ona dala svetu vtelené Milosrdenstvo. Mária je zároveň tá, ktorá „jedinečným a celkom mimoriadnym spôsobom - ako nikto iný - a obetou svojho srdca dosiahla vynikajúcu účasť na samom zjavení Božieho milosrdenstva“ (DM 9), lebo stála na Kalvárii, pri kríži svojho Syna. Preto „hlbšie pozná tajomstvo Božieho milosrdenstva; pozná jeho cenu a vie, aká je tá cena vysoká“ (DM 9).

Sviatok Matky Božieho Milosrdenstva sa v kongregácii slávi 5. augusta na liturgickú spomienku Panny Márie Snežnej. Je to patronálny sviatok celejkongregácie a je to aj výročie prijatia dogmy o Bohorodičke (Theotokos) koncile v Efeze v roku 431. Mária je Matkou Boha – vteleného Milosrdenstva.

Na podnet generálnej predstavenej matky Michaely Moraczewskej si celá kongregácia slávnostným úkonom zvolila Matku Milosrdenstva za nebeskú generálnu predstavenú Kongregácie sestier Matky Božieho Milosrdenstva. Bolo to 5. augusta 1937, o čom písala vo svojom Denníčku aj Sestra Faustína: „Videla som preblahoslavenú Pannu, ktorá mi povedala: „Ó, aký milý mi je hold vašej lásky.“ A v tej chvíli prikryla svojím plášťom všetky sestry našej kongregácie. (...) Panna Mária povedala: „Každá, ktorá v mojej kongregácii vytrvá v horlivosti až do smrti, bude uchránená od ošistcového ohňa“ (Den. 1244). Celá kongregácia každoročne 5. augusta obnovuje tento úkon. Mária bola pre Sestru Faustínu nielen Matkou Božieho Syna, ale aj jej osobnou, duchovnou Matkou. „Dcéra moja, na Boží príkaz ti mám byť výhradným a zvláštnym spôsobom matkou, ale túžim, aby si aj ty bola zvlášť mojím dieťaťom“ (Den. 1414). Pre Sestru Faustínu bola Mária predovšetkým vzorom úplného spoľahnutia sa na Boha, čiže plnenia jeho svätej vôle, a milosrdenstva voči ľuďom. „V jej srdci - písala v Denníčku - nebol žiaden záchvev, len tak, ako chce Boh“ (Den. 1710). Ako dcéra Matky Božieho Milosrdenstva, sa Sestra Faustína mala vyznačovať aj čnosťami pokory, tichosti, čistoty, lásky k Bohu a blíznym, zľutovaním a milosrdenstvom (Den. 1244). „Túžim, dcéra moja najmilšia, - hovorila Panna Mária pri inej príležitosti - aby si sa cvičila v troch čnostiach, ktoré sú mi najdrahšie, a Bohu sú najmilšie: prvá - pokora, pokora a ešte raz pokora. Druhá čnosť - čistota, tretia čnosť - láska k Bohu. Ako moja dcéra musíš zvlášť žiariť týmito čnosťami“ (Den. 1415).

Láskavý Otče, posväť nášho ducha, dušu i telo a zachovaj nás bez úhony pre deň príchodu tvojho Syna. Daj, aby sme v tento deň kráčali po ceste svätosti a žili na tomto svete spravodlivo a nábožne. Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo.

Vždy, keď ľudia odmietli Krista a jeho evanjelium, viedlo to k vzniku zločineckých totalitných systémov, občianskych vojen, kultúrnemu úpadku, strate slobody a morálnej degenerácii spoločnosti – jednoducho k vytvoreniu skutočného pekla na zemi. Najúčinnějšíou záchranou pred tragédiou straty viery v Boha a večného života je zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Svätý Otec Ján Pavol II. vysvetľuje, že „zasvätiť svet Nepoškvrnenému Srdcu Matky znamená vrátiť sa pod kríž Syna. Znamená to zasvätiť svet prebodnutému Spasiteľovmu srdcu, vrátiť sa k žriedlu vykúpenia. Vykúpenie je vždy väčšie

ako hriech človeka a ,hriech sveta'. Sila vykúpenia je nekonečne väčšia než celé zlo prítomné v človeku a vo svete. Zasvätiť sa Panne Márii znamená prijať jej pomoc a odovzdať sa aj celé ľudstvo nášmu jedinému Spasiteľovi Ježišovi Kristovi". Panna Mária nás najistejšie vedie po cestách viery a bezhraničnej dôvery k svojmu Synovi Ježišovi Kristovi, ktorý nás potom môže oslobodiť z otroctva hriechov mocou svojho nekonečného milosrdenstva. „Chcem dôveru od svojich stvorení,“ hovoril Ježiš sestre Faustíne. „Nech sa nebojí ku mne priblížiť slabá, hriešna duša. Hoci by mala viac hriechov, ako je piesku na zemi, všetko utonie v priepasti môjho milosrdenstva... Ľudstvo nenájde pokoj, kým sa nevráti k prameňu môjho milosrdenstva“

Tretia veľkonočná nedeľa

„O božom zjavení, PS.

Ak sa zahĺbime do čítania Biblie, v našom osobnom štúdiu a v modlitbe, budeme evanjelizovať samých seba, dovoľujúc životodarnej pravde a moci Písma prekvitať v našom srdci. A skutočne až potom budeme môcť vyžarovať pravdu ľuďom okolo nás

Ktokoľvek Písmu rozumie inak, ako od počiatku hovoril cirkvi Ten, od ktorého Písmo pochádza, aj keď od Cirkvi neodstúpil, môže predsa byť nazývaný kacírom. sv. Hieronym. (prekladateľ Vulgáty)

Štvrtá veľkonočná nedeľa

Časť listu sv. Polykarpa+143, žiaka apoštola Jána : Ježišovi Kristovi je podriadené všetko na nebi i na zemi, jemu slúži každý duch, on prichádza ako sudca živých a mŕtvych, jeho krv požíada od tých, ktorí v neho neuverili. 2. A ten, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych, vzkriesi aj nás, ak budeme konať podľa jeho vôle, ak budeme zachovávať prikázania, ak budeme milovať, čo miloval on, keď nebudeme nespravodliví, keď nebudeme podvádzať, ak nebudeme lakomí, ak nebudeme závidieť, zlom splácať zlo, urážky urážkami, kliatbu preklínaním. Pamätajte, čo Pán povedal: Nesúdte, aby ste neboli súdení; odpúšťajte a bude vám odpustené; Buďte milosrdní a nájdete milosrdenstvo; akou mierou meriate, takou vám bude namerané; blahoslavení chudobní a prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je Božie kráľovstvo .

Kňaz by mal kontemplovať tvár otca a to čo vidíme v rodinách dobrých otcov, mal by v tej svojej farnosti realizovať to svoje duchovné otcovstvo. Mal by byť takým otcom a matkou pre svojich farníkov

Piata veľkonočná nedeľa

Je Kateri Tekakwitha aktuálnou postavou pre dnešný civilizovaný svet? „Áno, veľmi. Ján Pavol II. počas SDM v Toronte predstavil Kateri Tekakwithu ako model pre všetkých mladých ľudí na celom svete. Bola to mladá žena, ktorá evidentne pod vplyvom Božej milosti odmietla prijať ponuku na vydaj, a to na základe kresťanského presvedčenia a horiacej túžby žiť nielen ako kresťanka, ale darovať svoj život úplne Pánovi. Keď myslíme na to, že dnešní mladí ľudia sú vystavení kultúre, ktorá nie je v skutočnosť ponorená v kresťanstve a odmieta myšlienku čistoty a autentický život oddanosti Kristovi, sa Kateri Tekakwitha stáva príkladom.

Je vzorom odvahy, lebo ona bola pre svoje presvedčenie prenasledovaná. Kanonizáciou Indiánky Severnej Ameriky bude vrhnuté svetlo nielen na jej osobu, ale na všetko, čo s ňou súvisí: kultúru, tradície, spôsob života.“

Jezuitský páter Paolo Molinari povedal na otázku, v čom je jej životný príbeh emblematickým: „Po krste, ktorý prijala po prípravných stretnutiach s niektorými jezuitskými misionármi, ktorí boli medzi prvými misionármi v Severnej Amerike, bola Kateri veľmi oslovená láskavosťou týchto ľudí, spôsobom života, ktorý oni žili, ich záujmom o potreby ľudí v núdzi. Potom stále viac a viac cítila túžbu napomôcť rastu toho semienka, ktoré do nej zasiala jej mama kresťanka, keď jej ako dieťaťu hovorila o Ježišovi a jeho živote. Potom prijala Eucharistiu. Mala skutočnú oddanosť Kristovi ukrižovanému. To je možno jedna z charakteristík jej spirituality: Ježiš v Eucharistii, Ježiš ukrižovaný.“

Bože, Náš Otče, obetujem ti celý svoj deň. Obetujem ti svoje modlitby, myšlienky, slová, skutky, radosti a utrpenia v spojení s tvojim Synom Ježišom Kristom.

Dobrotivý Pane, roznieť naše srdcia, aby vrúcne túžili po tebe a dychtivo sa usilovali spojiť sa s tebou. Ty si vzal na seba naše slabosti; pomáhaj chorým a tým, čo trpia, aj tým, ktorí budú dnes zomierať.

Šiesta veľkonočná nedeľa

Ak vieme dať dôkaz nášho nasledovania Ježiša, ak zo srdca môžeme vyznať: „Jemu dôverujem úplne, jedine Jemu, jednoducho dôverujem, dôverujem teraz a dôverujem navždy,“ potom nám patrí postavenie svätých Božích. Všetka ich radosť je našim vlastníctvom. Môžeme byť najmenší v Izraeli, „najmenší zo všetkých svätých“, ale Božia milosť patrí všetkým svätým, nielen pokročilým svätým, nielen mnoho vodiacim svätým. Môžeme teda vyznať: **„Sú Izraelci? Som aj ja! Moje sú zaslúbenia, moja je milosť, moja bude sláva“** (2 Kor 11,22), Tvrdenie, na ktoré máme právo, prinesie nesmiernu útechu.

V úvode listu kresťanom do Efezu (*porov. 1,3-4*) apoštol Pavol prednáša modlitbu dobrorečenia Bohu, Otcovi nášho Pána Ježiša Krista, ktorá nás vovádza do viery. Témou tohto hymnu chvály je Boží plán s človekom, definovaný výrazmi vyjadrujúcimi radosť, úžas a vďaku, ako jeho „dobrotivé rozhodnutie“ (*v.9*) plné milosrdenstva a lásky. Z akého dôvodu prednáša apoštol z hĺbky svojho srdca toto dobrorečenie? Robí tak kvôli tomu, že hľadá na Božie pôsobenie v dejinách spásy, ktoré vyvrcholilo v Ježišovom vtelení, smrti a zmŕtvychvstaní, a zároveň kontempluje, ako si nás nebeský Otec vyvolil ešte pred stvorením sveta, aby sme boli jeho adoptovanými synmi, v jeho jednorodenom Synovi, Ježišovi Kristovi (*porov. Rim 8,14; Gal 4,4n*). Už od večnosti jestvujeme v Božej mysli, vo veľkom pláne, ktorý Otec uchovával a rozhodol uskutočniť a zjaviť „v plnosti času“ (*porov. Ef 1,10*). Sv. Pavol nás vedie k pochopeniu skutočnosti, že celé stvorenie a ešte oveľa viac, muž a žena nie sú ovocím náhody, ale zodpovedajú dobrotivému rozhodnutiu večnej mysle Boha, ktorý stvoriteľskou a vykupiteľskou mocou svojho Slova dal vznik vesmíru. Toto vyhlásenie nám pripomína, že naším povolaním nie je iba jednoducho existovať vo svete, byť súčasťou dejín alebo byť iba Božím stvorením. Je niečím väčším. Znamená, že sme vyvolení Bohom ešte pred stvorením sveta, v Synovi, Ježišovi Kristovi. V ňom jestvujeme, takpovediac, už od večnosti. Boh nás kontempluje v Kristovi, ako adoptované deti. „Dobrotivé rozhodnutie“ Boha, ktoré apoštol nazýva plánom lásky, je definované ako tajomstvo Božej vôle (*v.9*),

skryté a zjavené v Kristovej osobe a jeho diele. Božia iniciatíva predchádza každú ľudskú odpoveď. Je slobodným darom jeho lásky, ktorá nás obklopuje a premieňa. Čo je posledným cieľom tohto tajomného plánu? Čo je centrom Božej vôle? Je ním „zjednotiť v Kristovi, ako v hlave, všetko“ (v.10). V tomto vyjadrení nachádzame jednu z ústredných formulácií Nového zákona, ktoré nám umožňujú pochopiť Boží plán, jeho projekt lásky s celým stvorením. Toto je vyjadrenie, ktoré sv. Irenej z Lyonu vložil do centra svojej kristológie: „zjednotiť“ v Kristovi celú realitu. Snáď sa niekto z vás rozepamätá na výrok, ktorý použil pápež sv. Pius X. pri zasvätení sveta Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu: „Instaurare omnia in Christo“. Tento výrok, vychádzajúci z uvedeného Pavlovho výroku, bol zároveň i mottom tohto svätého pápeža. Apoštol však ešte viac upresňuje toto zjednotenie univerza v Kristovi, čo znamená, že vo veľkom pláne stvorenia a dejín, je Kristus centrom celého putovania sveta, nosným pilierom všetkého, ktorý k sebe priťahuje každú skutočnosť a prekonáva rozdelenie a obmedzenie, aby tak všetko priviedol k Bohom chcenej plnosti (porov. Ef 1,23). Toto „dobrotivé rozhodnutie“ nezostalo, takpovediac, v Božom mlčaní, vo výšinách jeho neba. Naopak, dal ho poznať, vstúpiac do vzťahu s človekom, ktorému zjavil nie iba niečo, ale seba samého. Nekomunikoval iba akýsi súhrn právd, ale komunikoval nám seba samého, takým spôsobom, že sa stal jedným z nás, a vzal si telo. Druhý vatikánsky ekumenický koncil v dogmatickej konštitúcii Dei Verbum uvádza: „Bohu sa v jeho добрôte a múdrosti páčilo zjaviť samého seba, nie iba niečo zo seba, ale seba samého, a dať poznať tajomstvo svojej vôle (porov. Ef 1,9), že ľudia majú skrze Krista, Slovo, ktoré sa stalo telom, v Duchu Svätom prístup k Otcovi a stávajú sa účastníkmi na Božej prirodzenosti“ (por. č.2). Boh zjavuje svoj veľký plán lásky vstúpiac do vzťahu s človekom, tak, že sa mu priblížil až do tej miery, že sa sám stal človekom. „Neviditeľný Boh – pokračuje Dei Verbum – sa vo svojej nesmiernej láske prihovára ľuďom ako priateľom (porov. Ex 33,11; Jn 15,14–15) a stýka sa s nimi (porov. Bar 3,38), aby ich pozval a prijal do spoločenstva so sebou“ (tamže). Človek, na základe iba svojej inteligencie a nadania, nie je schopný dospieť k tomuto žiarivému zjaveniu sa Božej lásky. Boh je ten, čo otvoril svoje nebo a znížil sa, aby človeka voviedol do hĺbky svojej lásky. Sv. Pavol píše i kresťanom do Korintu: **„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú. Ale nám to Boh zjavil skrze Ducha, lebo Duch skúma všetko, aj Božie hlbiny“** (1Kor 2,9-10). A sv. Ján Chryzostom, v jednom zo svojich slávnych komentárov k úvodu do Listu Efezanom, pozýva vychutnávať celú nádheru tohto „dobrotivého rozhodnutia“ a hovorí: „Čo ti chýba? Stal si sa nesmrteľným, stal si sa slobodným, stal si sa synom, stal si sa spravodlivým, stal si sa bratom, stal si sa spoludedičom, s Kristom kraľuješ, s Kristom si oslávený. Všetko sme dostali – a ako je napísané – **„akože by nám s ním nedaroval všetko?“** (Rim 8,32). Tvojej prvotine (porov. 1 Kor 15,20.23) sa klaňajú anjeli (...): čo ti chýba?“ (PG 62,11).

Toto spoločenstvo s Kristom, prostredníctvom pôsobenia Ducha Svätého, ponúknuté všetkým ľuďom vo svetle Zjavenia, nie je niečím, čo prichádza, aby prekrylo naše človečenstvo, ale je naplnením našich najhlbších očakávaní, túžby po nekonečne a plnosti, ktorá prebýva vo vnútri človeka a otvára ho voči šťastiu, ktoré nie je chvíľkové a ohraničené, ale večné. Sv. Bonaventúra z Bagniregia, odvolávajúc sa skutočnosť, že Boh sa zjavuje a hovorí prostredníctvom Písma, aby nás priviedol k sebe, potvrdzuje: „Sväté písmo je kniha, v ktorej sú zapísané slová večného života. Preto nie iba veríme, ale i vlastníme večný život, v ktorom budeme vidieť, milovať a v ňom sa uskutočnia všetky naše túžby“ (*Breviloquium, Prol.; Opera Omnia V, 201s.*) I blahoslavený pápež Ján Pavol II. okrem iného pripomína, že Zjavenie vnáša do dejín pevný bod, ktorý si človek nemôže odmyslieť, ak chce dospieť k pochopeniu tajomstva svojej existencie. Na druhej strane však toto poznanie stále poukazuje

na tajomstvo Boha, ktoré rozum nemôže vyčerpať, ale len dostať a s vierou prijať” (*Enc. Fides et ratio*, 14). V tejto perspektíve sa môžeme opýtať: čo je tým skutkom viery? Je ním odpoveď človeka na Zjavenie Boha, ktorý sa dáva poznať, ktorý zjavuje svoje dobrotivé rozhodnutie o ľudstve. Je ním zároveň – použijúc Augustínov výrok – nechať sa uchytiť Pravdou, ktorou je Boh, Pravdou, ktorou je Láska. Práve preto sv. Pavol zdôrazňuje, že voči Bohu, ktorý zjavil svoje tajomstvo, máme byť poslušní vo viere (*porov. Rim 16,26; 1,5; 2Kor 10,5-6*) v postoji, ktorým „sa človek *slobodne* celý oddáva Bohu, «podriadiac mu plne svoj rozum a vôľu» a dobrovoľne prijíma jeho zjavenie” (*Dei Verbum* 5). Táto skutočnosť ho privádza k základnej zmene spôsobu správania sa k celkovej realite. Všetko sa javí v novom svetle, ide o ozajstné „obrátenie“. Viera je „zmenou mentality“, pretože Boh, ktorý sa zjavil v Kristovi a oznámil svoj plán lásky, nás priťahuje k sebe, stáva sa zmyslom života, skalou, na ktorej je možné nájsť stabilitu. V Starom zákone sa nachádza výstižný výraz o viere, ktorý Boh zveruje prorokovi Izaiášovi, aby ho komunikoval kráľovi Judska, Achazovi. Boh hovorí: „**Ak neuveríte – teda, ak neostanete verní Bohu – neobstoíte**“ (Iz 7,9b).

Medzi zostávaním a chápaním jestvuje isté spojivo, ktoré vyjadruje, že viera je spôsob prijatia pohľadu Boha na realitu, dovoliť, aby nás on viedol svojím slovom a sviatosťami, aby sme chápali čo máme robiť, akou cestou sa vydať, ako žiť. Zároveň je potrebné, aby sme tieto veci vnímali podľa Boha, videli ich jeho zachraňujúcim pohľadom, ktorý nám umožňuje stáť na nohách, nepadnúť. liturgické obdobie adventu, ktoré sme práve začali a ktoré nás pripravuje na Vianoce, nás stavia pred žiarivé tajomstvo príchodu Božieho Syna, pred veľkosť dobrotivého rozhodnutia, ktorým nás chce k sebe priťahovať a umožniť nám život v plnom spoločenstve s ním v radosť a pokoj. Advent nás zároveň pozýva, aby sme i uprostred ťažkostí obnovili svoju istotu, že Boh je prítomný. Vstúpil do sveta, stal sa jedným z nás, aby naplnil svoj plán lásky. Boh chce, aby sa každý z nás stal znamením jeho činnosti vo svete. Prostredníctvom našej viery, našej nádeje a našej lásky, chce vždy nanovo nechať zažiariť svojmu svetlu uprostred noci.“

V závere dnešnej generálnej audiencie Benedikt XVI. upriamil pozornosť na udalosti v Kongu: „Stále prichádzajú nové informácie o vážnej humanitárnej situácii na východe Konžskej demokratickej republiky, ktorá je už po niekoľko mesiacov dejiskom ozbrojeného násillia. Väčšej časti obyvateľstva chýbajú základné potreby a tisíce ľudí bolo donútených opustiť svoje domovy a hľadať útočisko inde. Znovu opakujem svoju výzvu k dialógu a zmiereniu a žiadam medzinárodné spoločenstvo, aby pomohlo núdznému obyvateľstvu“.

Nanebovstúpenie Pána (Ef 4,7-16)

Radosť sa stáva prejavom lásky, ak ju rozdáваме. K šťastiu treba tak málo len, aby sme sa navzájom milovali a budeme šťastní...

Ale každý z nás dostal milosť podľa miery, akou nás obdaroval Kristus. Preto hovorí: „Do výšav vystúpil, so sebou vzal zajatcov, ľuďom dal dary.“ A čo iné znamená to „vystúpil, ako že aj zostúpil do nižších častí zeme? Ten, čo zostúpil, je ten istý, čo aj vystúpil ponad všetky nebesia, aby naplnil všetko. On ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných z evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na diel služby, na budovanie Kristovho tela, kým nedospejeme všetci k jednote viery a poznania Božieho Syna, k zrelosti muža, k miere plného Kristovho veku, aby sme už neboli malými deťmi, ktorými sem-tam hádže a zmieta hocikaký vietor klamlivého ľudského učenia, ktorý podvodne strháva do bludu. Ale žíme podľa pravdy v láske všestranne vrastajme do toho,

ktorý je hlavou, do Krista. Z neho celé telo, pevne zviazané a pospájané všetkými oživujúcimi spojivami, podľa činnosti primeranej každej časti, rastie a buduje sa v láske.

Odo dňa vystúpenia do neba je Ježiš na zemi najplnšie viditeľný ako Cirkev – jeho telo spolupracujúce a zjednotené v láske. Nie je to len preto, že ako jednotlivci zjavujeme Ježiša len veľmi obmedzene. Je to hlavne preto, že to tak naplánoval Boh Otec. Hoci každého z nás miluje osobne, jeho túžbou je zjednotiť nás ako svoj ľud. Nikto z nás nie je úplný, keď sa vzdiali od tohto tela, ako ani telo nie je úplné, ak v ňom chýbame my s darmi, ktoré sme dostali. Iba vtedy, keď spolupracujeme, keď každý z nás prispieva svojou troškou, môže Kristus žiariť vo svete. Z tohto dôvodu je najdôležitejšou úlohou vedenia Cirkvi - apoštolov, prorokov, evanjelistov, pastierov, učiteľov - pomáhať každému členovi objaviť jeho úlohu a podporovať zmierenie tam, kde sa jednotlivé časti tela odcudzili. Vodcovia nemajú robiť všetko sami, práve preto sú povolani **„pripravovať svätých na dielo služby“** (Ef 4,12).

Zamysli sa nad tým, ako podporuješ svojho kňaza a ostatných služobníkov Cirkvi. Jednota Cirkvi - a následne jej svedectvo, ktoré vydáva svetu, - závisí vo veľkej miere od tvojich modlitieb za jej predstaviteľov od tvojej ochoty počúvať ich rady. V našej roztrieštenej spoločnosti je príliš jednoduché "venovať sa Cirkvi" v nedeľné dopoludnia a zvyšok života prežívať ako ostatné davy izolovaných jedincov. Boh však chce, aby sme svoje dary a svoju nápaditosť venovali Cirkvi, aby sa tak mohlo budovať celé Kristovo telo. Chráň Kristovo telo na zemi ako oko v hlave a usiluj sa v ňom dobre zastať svoje miesto. Rozhodni sa, že budeš hnacou silou jednoty vo svojej farnosti a každému pomôžeš rásť vo viere. Počas toho zistíš, že aj teba samého to posilňuje a očisťuje!

Siedma veľkonočná nedeľa

Ľudia zloby sú v prvom rade tí, ktorí nie sú schopní vidieť zlo v sebe, ktorí si nedokážu priznať vlastné chyby a väčšinou ich hľadajú v iných a na tých si vlastnú zlosť vyvršujú, nie sú schopní prijímať úspechy iných bez závidi.

Každý, kto prosí Pána o to jedno a za tým túži, prosí isto a bezpečne, bez obavy, či mu azda neuškodí, ak dostane to, bez čoho mu nepomôže nič iné, ani keby niečo dostal, ako treba. Lebo to je ten jediný pravý, jedine blažený život: naveky pociťovať nehu Pánovu nesmrteľní a neporušiteľní na tele a na duchu. Pre toto jedno sa vyhľadáva a náležite prosí aj o ostatné. Kto bude toto mať, bude mať všetko, čo chce, a nebude tam chcieť, lebo tam ani nebude môcť mať nič neprístojné. Lebo tam je zdroj života, po ktorom treba teraz žiť v modlitbe; dotiaľ, kým žijeme v nádeji a ešte nevidíme, v čo dúfame, „v tóni krídel“ toho, ktorý „pozná každú našu túžbu“, aby sme sa opájali „blahobytom“ jeho „domu“ a pili „z potoka“ jeho „rozkoší“. „Veď u“ neho „je zdroj života a v“ jeho „svetle uvidíme svetlo“, keď sa naša túžba nasýti dobrotami a nebude už nič, čo by sme so vzdychaním hľadali, ale iba to, čo budeme s radosťou vlastniť. (sv. Augustín)

Zoslanie Ducha Svätého Na omšu na vigíliu

Zostaň so mnou, Pane, lebo potrebujem Tvoju prítomnosť, aby som na Teba nezabudol. Ty dobre vieš, ako ľahko Ťa opustím. Zostaň so mnou, Pane, lebo som slabý a potrebujem Tvoju silu, aby som neupadal tak často.

Zostaň so mnou, Pane, lebo Ty si môj život a bez Teba mi chýba horlivosť. Zostaň so mnou, Pane, lebo Ty si moje svetlo a bez Teba sa topím v tmách.

Zostaň so mnou, Pane a ukáž mi svoju vôľu.

Zostaň so mnou, Pane, aby som počul Tvoj hlas a nasledoval Ťa.

Zostaň so mnou, Pane, lebo veľmi túžim milovať Ťa a zostať v Tvojej spoločnosti.

Zostaň so mnou, Pane, ak chceš, aby som Ti zostal verný.

Zostaň so mnou, Ježišu, lebo v tejto noci života Ťa veľmi potrebujem.

Daj, aby som Ťa poznal, ako Tvoji učeníci pri lámaní chleba, aby eucharistické spoločenstvo bolo pre mňa svetlom, ktoré rozptyľuje temnoty silou, ktorá ma podopiera a jedinou radosťou môjho srdca. Žiadam si dar Tvojej prítomnosti.

Zostaň so mnou, Pane, len Teba jediného hľadám, Tvoju lásku, milosť, vôľu, srdce, Tvojho Ducha, lebo Ťa milujem a nežiadam za to inú odmenu, než aby som Ťa miloval ešte viac. Láskou pevnou, praktickou, z celého srdca tu na zemi a ešte dokonalejšie po celú večnosť.

Duchu Svätý, otvor moje ústa, nech vzdávajú Bohu vďaky a rozprávajú o Ježišovi každému, kto túži po novom živote zhora! Naplň ma vierou.

„Kto by nezbystril pozornosť a nepozdvihol svoje myšlienky až k najvyššiemu bytiu, keď počuje rôzne názvy Ducha? Veď sa nazýva Duchom Božím a Duchom pravdy, ktorý vychádza z Otca: Duch silný, Duch, ktorý riadi. Jeho vlastné a osobitné meno je Duch Svätý. Na neho sa obracia všetko, čo potrebuje posvätenie. Po ňom túži všetko, čo žije čnostne, a jeho dychom je akoby zavlažované a posilňované, aby dosiahlo svoj cieľ, ku ktorému podľa svojej prirodzenosti smeruje. On dvíha srdcia do výšav, slabých vedie za ruku a pokročilých zdokonaľuje. On osvecuje tých, čo sú očistení od všetkej špiny, a spoločenstvom, ktoré s ním majú, robí ich duchovnými. On je pôvodcom svätosti, duchovným svetlom. Každý duchovnej mohutnosti poskytuje zo seba akési osvietenie pri hľadaní pravdy.“

(Z traktátu svätého biskupa Bazila Veľkého O Duchu Svätom)

Frédéric Chopin nemal veľa dobrých priateľov. Mal ich však mnoho zlých, bez viery, a práve tí boli jeho vášnivými ctiteľmi. Umelecké triumfy, ktoré ako skladateľ žal, tlmili volanie Ducha Svätého. Zbožnosť, ktorú prijímal spolu s materským mliekom, mala pre neho hodnotu iba ako rodinná spomienka. Ľahostajnosť druhov a družiek z posledných rokov prenikali čoraz viac do jeho vnútra. Pochybnosti duše sa vznášali nad životom ako čierny, ťažký mrak. Iba vypestovaný cit pre zachovanie spoločenských konvencií mu bránil, aby sa z náboženstva verejne nevysmieval. V takomto bezútešnom duchovnom stave ochorel na nevyliciteľnú pľúcnu chorobu. Chopinov súčasník otec Aleksander Jelowicki CR, takto vykresľuje posledné dni hudobného velikána: Správa o blížiacom sa Chopinovom skone ma zastihla na spiatočnej ceste z Ríma do Paríža. Ihneď som bežal za svojím priateľom, ktorého som poznal už od detstva, a o to viac mi bola jeho duša drahá. Srdečne sme sa zvitáli – naše slzy sa zmiešali a presvedčili ma, že Chopinove dni sú už zrátané. Chudol a haslo mu v očiach... A predsa neplakal nad sebou, ale nado mnou, lebo súcitol s bolesťou, ktorá ma stretla pri úmrtí môjho brata Edwarda, ktorého veľmi miloval. Využil som Chopinovo rozpoloženie, aby som mu pripomenul milovanú matku a spomienkou na ňu v ňom prebudil vieru, ktorú mu vštepila. „Chápem,“ obhajoval sa, „nechcel by som umierať bez sviatostí, aby som nezarmútil svoju drahú matku, ale nemôžem ich prijať, lebo ich nevnímam tak, ako ich vnímaš ty. Pociťujem sladkosť spovede založenej na priateľskej dôvere, ale spoveď ako sviatosť je pre mňa celkom nepochopiteľná. Ak chceš, kvôli nášmu priateľstvu sa vyspovedať môžem... Ale inak nič.“ Zovrelo mi srdce, keď som počul tieto Chopinove slová. Rozplakal som sa. Trpel som zaňho... Úbohá duša! Presviedčal som ho z celých síl, rozprávajúc mu o

Kristovi, o Najsvätejšej Panne, o jasných dôkazoch Božieho milosrdenstva. Nič však nezaberalo. Priviedol by som mu spovedníka, akého by si len prial... Až napokon mi povedal: „Ak sa vôbec budem spovedať, tak jedine tebe.“ Oprávnené som sa obával, že by môj priateľ po takej spovedi aj naďalej zotrúval vo svojej zatvrdnutosti. V nasledujúcich mesiacoch som Chopina často navštevoval, ale vždy s rovnakým výsledkom. Odmietal. Modlil som sa však s dôverou za spásu tejto duše. Všetci otcovia resurrekcionisti (z lat. *resurrectio* – zmŕtvychvstanie) sa zaňho modlili tiež, najmä počas našich duchovných cvičení. Až raz, 12. októbra večer, malekár naliehavo zavolať so slovami, že sa už „nevie zaručiť“ za nastávajúcu noc. Rozochvený som dorazil do Chopinovho bytu a po prvý raz som našiel dvere zatvorené. Po chvíli, keď sa dozvedel o mojom príchode, ma nechal zavolať dnu. Iba mi stisol dlaň a povedal: „Veľmi ťa milujem, ale nič mi nehovor. Choď si odpočinúť.“ Akú len noc som vtedy prežil! Nasledujúci deň bol sviatok sv. Eduarda, patróna môjho drahého brata. Počas svätej omše som sa modlil: „Bože milosrdný, ak ti je milá duša môjho brata Eduarda, daj mi dnes dušu Frédérica.“ Dojatý, s iskrou nádeje v duši som sa v ten deň vrátil k Chopinovi. Pripravili mu raňajky a poprosili ma, aby som ich jedol spolu s ním. Oznámil som mu: „Drahý priateľu, dnes sú meniny môjho brata Eduarda.“ Chopin si vzdychol. Dodal som: „V deň sviatku patróna môjho brata ťa chcem poprosiť o darček.“ Chopin na to: „Dám ti, čo chceš.“ Odpovedal som: „Daj mi svoju dušu.“ „Rozumiem. Vezmi si ju,“ odpovedal skladateľ a posadil sa na posteľ. Zachvátila ma neopísateľná radosť, no zároveň aj obava. Ako vziať tú drahú dušu a odovzdať ju Bohu? Kľakol som si na kolená a s vrúcnou prosbou v srdci som sa obrátil k nebesiam: „Vezmi si ju sám, Pane.“ Podal som Chopinovi krucifix a vložil mu ho do dlaní. Z očí sa mu rinuli slzy. Spýtal som sa: „Veríš?“ Odpovedal mi: „Verím.“ „Veríš, ako ťa učila tvoja matka?“ Odpovedal: „Ako ma učila matka...“ So zrakom upretým na krucifix sa s plačom vyspovedal. Prijal viatikum a pomazanie chorých posväteným olejom, o ktoré žiadal. Od tejto chvíle bol rozjasnený Božou milosťou, či skôr Bohom samotným. Akoby sa stal iným človekom, ba dokonca – svätým. Toho dňa začala Chopinova agónia – trvala štyri dni a noci. Trpezlivosť, dôvera v Boha a radosť však nezmizli z jeho tváre až do posledného výdychu. Vo chvíľach najväčšej bolesti hovoril o svojom šťastí. Ďakoval Bohu, hlásal svoju lásku k nemu a túžbu uzrieť ho čo najskôr. Rozprával o svojej radosť priateľom, ktorí sa s ním prichádzali rozlúčiť a bývali vo vedľajších izbách. Sotva už dýchal. Umieral. Nestážoval sa, hoci chvíľami strácal vedomie. Zarmútení priatelia sa zhromaždili pri jeho lôžku, očakávajúci so zovretým srdcom jeho smrť. Chopin však zrazu otvoril oči a pri pohľade na zástup zvolal: „Čo tu robia? Prečo sa nemodlia?“ Všetci sme padli na kolená. Modlil som sa litánie, na ktoré odpovedali dokonca protestanti. Takmer bez ustania, dňom aj nocou, ma Chopin držal za ruky, akoby ma nechcel opustiť a vrazil: „Nenecháš ma samého v tejto dôležitej, slávnostnej chvíli.“

Privinul sa ku mne ako dieťa, ktoré má vo zvyku túliť sa k svojej matke, keď mu hrozí nejaké nebezpečenstvo. Stále opakoval slová: „Ježiš... Mária...“ Bozkával kríž vo zvláštnom zápale viery, nádeje a veľkej lásky. Občas sa obracal k prítomným priateľom a s najväčším naliehaním vrazil: „Milujem Boha a milujem ľudí! Viem, že umieram. Modlite sa za mňa. Uvidíme sa v nebi!“ Lekárom, ktorí sa usilovali predĺžiť mu život, vrazil: „Dovoľte mi zomrieť. Boh mi odpustil a pozýva ma k sebe. Nechajte ma chcem zomrieť.“ A ešte: „Je to krásna veda, čo dokáže predĺžiť utrpenie. Keby tak mohla zadostučiniť moje viny!“ „Vymeriavate mi za nič bolesť, ale možno sa mýlite... Boh sa však nezmýlil. Boh ma očistil. Ach! Aký dobrý je Boh, že ma trestá na tomto svete! Aký je Boh dobrý.“ Ten, čo sa vždy vyjadroval s takou eleganciou aby mi dokázal celú svoju vďačnosť a vyjadril, akí nešťastní sú tí, čo umierajú bez sviatostí, neváhal tesne pred smrťou vyhlásiť: „Bez teba, môj milý, by som skapal ako prasa.“ Vo chvíli smrti zopakoval ešte raz sladké mená Ježiša, Márie,

Jozefa... Prikladal si krucifix k perám a k srdcu a posledným dychom zašepkal: „Som pri prameni šťastia!“ Tak zomrel Chopin.

Na omšu vo dne

Horlivosť je ovocím Ducha Svätého, svoju silu čerpá z Božej práce v našej duši. Ak sa náš vnútorný život umenšuje, ak naše srdce pomaly bije pred Bohom, nebudeme poznať horlivosť. Ale ak je všetko vo vnútri silné a rázne, potom nemôžeme necítiť láskavú túžbu po príchode Kristovho kráľovstva, po tom, aby sa diala Jeho vôľa na zemi ako sa deje v nebi. Hlboký pocit vďačnosti bude sýtiť kresťanovu horlivosť. Pohliadnuc do hlbín jamy, z ktorej sme boli vyslobodení, nájdeme mnoho dôvodov prečo by sme mali obetovať a byť obetovaní pre Boha. Myšlienka na večnosť rovnako povzbudzuje horlivosť. S plačúcimi očami hľadá na pekelný oheň a nespí. Dychtivo hľadá na nebeskú slávu a nedokáže postáť. Cíti, že čas je krátky a preto zasväti všetko, čo má, pre Pánovu vec. Je posilňovaná Kristovým príkladom. Horlivosť bola Jeho plášťom. Konal to, na čo bol poslaný. Neotáľal na ceste. Dokážme, že sme Jeho učeníci, majú rovnakého ducha horlivosti. *Charles Spurgeon*

DARCA DAROV SLUBENÝCH.

Potrebujeme *zostať spojení* s milosťou, ktorú Duch Svätý ponúka, udržať naše plachty života rozvinuté, aby nás mohol viesť. Ako vyzerá rozvinutá plachta? Je otvorená voči vetru, pripravená reagovať zakaždým, keď zafúka. Pre nás to znamená zdvíhať naše plachty každé ráno v modlitbe, udržať ich zdvihnuté počas dňa, aby sme zachytili Ducha Svätého vždy, keď zavanie. Tak ako bežný vietor príde a odíde, tak aj duchovný vietor. Budú dni s úplným bezvetrím, keď nás Duch volá, aby sme svoju vieru žili akoby sami. Budú búrlivé dni, keď sme si istí, že nás Duch Svätý vedie a ukazuje nám cestu. A budú dni, keď sa nám bude zdať, že môžeme zachytiť vánok, no nebudeme si istí. A toto sú dni, a tých bude veľa, keď musíme ostať v úzadí a viac načúvať tichému, nenápadnému hlasu Ducha. Kľúčom k úspechu je vždy sa pozeráť, očakávať, byť pripravení, keď nami začne Duch hýbať. Časom sa staneme citlivejšími na vanutie Ducha, dokonca aj počas najpokojnejších dní. A budeme vnímavejší na jeho vanutie aj v napätých dňoch, keď budeme cítiť, že musíme brániť svoju vieru alebo udať dôvody, prečo veríme. Tak sa v tom cvič a dovoľ, nech ti Duch ukáže, ako sa stať nástrojom milosti v tomto svete.

Príď, Duchu Svätý, nauč ma vnímať tvoju prítomnosť. Každý deň chcem mať plachty svojho života naplnené tebou. Slovo medzi nami na dnes

Okrem našej dobrej vôle byť vernými, potrebujeme aj veľa Božej sily a pomoci, aby sme to dokázali. Duch Svätý nás vystrojí svojím ovocím. On sám ho v nás rodí tým, že nás naplňuje pokojom, keď sme verní, prípadne nepokojom, keď niečo zanedbávame a sme neverní. Prosme si o milosť dobre počúvať výzvy Ducha Svätého, v ktorých spoznávame Božie priania aj o milosť ich verne uskutočňovať. On nás pozýva k rôznym činnostiam. Najprv k tým základným, každodenným ale i výnimočným a neopakovateľným. Pritom verme, že ním ponúknutý čas je dostatočný. Veď Boh dal čas na všetko, len my občas máme tendenciu ešte do Bohom daného času niečo svoje natlačiť. Potom vzniká kolízia, zmätočnosť i nevernosť. Nedajme sa pomýliť, budme verní podnetom Ducha, aby sme mohli vernosťou denne vyjadrovať svoju lásku k Bohu i vydávať pekné svedectvo.

DUCH SVÄTÝ PÔSOBÍ

V životopise sv. Magdalény de Pazzi, karmelitánky, čítame, akým vnútorným nepokojom, búrkou rôznych výčitiek, pochybností a malomyselností bola zmietaná i za ochrannými múrmi kláštora vo Florencii. Modlitby sa zdali pre ňu zbytočné. Pokúšania doliehali na ňu tak silne, že bola na pokraji zúfalstva a rúhania. Celých päť rokov bol jej život ako krehká lodička na rozbúrenom mori. Už sa domnievala, že je stratená. Bolo to na svätodušný sviatok v r. 1590, keď celá zlomená a duševne chorá, podobná viac tieňu ako človeku, pokľakla Magdaléna s ostatnými spolusestrami k Pánovmu stolu. A hľa, sotva prijala Sviatostného Krista, pocítila sladkú úľavu a klud vo svojom vnútri. Jej smrteľne bledá tvár sa rozjasnila a zapadnuté oko sa rozžiarilo radosťou. Duch Svätý vstúpil do jej duše. Keď prišla potom do jedálne, s radosťnými slzami na tvári stískala svojim rehoľným sestrám ruky a volala: "Búrka prešla, ďakujeme Duchu Svätému za to a oslávme ho naveky"!

Biblia nám predstavuje Ducha Svätého ako Utešiteľa, ako silu zhora, ktorá prichádza na pomoc našej slabosti. Sme ľudia krehkí, vystavení mnohým bojom, ľahko poblúdime. Preto pomoc Ducha Svätého nie je luxus, ale má byť podstatným prvkom nášho kresťanského života. Bez nej nebudeme môcť skutočne napredovať k Bohu.

Kristus učí žiadať - Otca najzvláštnjšiu vec – žiadať nekonečné dobro Ducha Svätého. **„Ktorý Otec dá synovi, ktorý ho žiada o chlieb namiesto chleba kameň, alebo namiesto ryby hada. Keď vy, hoci ste zlí viete dávať dobré dary, o čo skôr Nebeský Otec dá Ducha Svätého tým, čo ho prosia?!“** Ježiš učí, žiadať Ducha Svätého. Jeho slová nám otvárajú veľkú skutočnosť: My sme zodpovední za Ducha Svätého v nás. Stačí sa otvoriť Otcovej žiadosti a zakúsime moc a silu Ducha. Sme to my sami. Môžeme mu nechať voľnú cestu, alebo potlačiť jeho účinky v nás. Sme ovládateľní veľkej moci. Boh nás chcel sám takýchto veľkých. My sami sme Pánmi Ducha. Možno to znie až urážajúco. Modlitba je špecifickým prostriedkom pre otvorenie sa Duchu - takto učí Ježiš. To znamená, že v každom čase a v každej situácii môžeme slobodne riadiť tento obrovský Boží dar. Je to dôležité. Môžeme robiť chyby, ale Duch a jeho sila je v nás. Nijaká katastrofa nám nemôže zabrániť vlastniť Boha. Prosme si Ducha Svätého a Pokoru, Lásku. Prosme Ducha - on je Majster. Duch Svätý je vždy k dispozícii.

Svätodušný pondelok

Duch Svätý zostúp na nás! Príď, Duchu Svätý, zošli nám z neba lúč svojho svetla. Príď, otec chudobných. Príď so svojimi darmi. Príď, svetlo srdca, nežný hosť našej duše, príď so sladkou úľavou, uzdrav, čo krváca, prežiar, čo je v tme a veď nás na ceste do večnej radosti. (Ef 3,14-21)

A v ňom máme odpustenie hriechov (1,7). A čo je ešte úžasnejšie, nemusíme čakať na prežívanie neba až niekedy "potom". Máme ho na dosah už tu a teraz! Môžeme zažiť, ako Ježiš prebýva v našom srdci, ako dáva svoj pokoj nám i ľuďom okolo nás. Zakúšame neobyčajnú Božiu lásku a získavame z nej pokoj a silu na každý deň. Je to skutočne nádherný obraz. Pri prežívaní každodenných ťažkostí, s ktorými sa stretávame v rodine, v práci alebo keď nás sužujú vlastné slabosti a hriechy, sa nám pomyslenie na to, aký radostný je život kresťana, zdá ako vzdialený sen. Problémy nám môžu natoľko opantať myseľ, že sa ani nebudeme usilovať získať podiel, ktorý nám Pán prisľúbil. Práve preto sa Pavol modlí a prosí

za nás, aby sme všetci zosilneli vnútorne - aby sme hneď teraz prijali plnú mieru Božieho daru pre nás a porozumeli mu. Boh nám naozaj daroval všetko duchovné požehnanie. Skutočne nám vliat do srdc svojho večného, životodarného Ducha Svätého. Teraz nás žiada, aby sme sa nechali ochotne pretvárať jeho milosťou a aby sme chápali a uznali, čo pre nás robí. Nechce, aby sme sústredili pozornosť na svoje problémy, ale na jeho moc a silu. Prosí nás, aby sme upustili od hnevu, zaujatosti, ba až zatrpknutosti voči nemu. Namiesto toho nás vyzýva vložiť svoju dôveru a nádej do jeho dobroty voči nám. Ak budeš vytrvalo zmýšľať po svojom, zabrániš Duchu Svätému meniť ťa a pretvárať. Nerob to! Dovoľ, aby v tvojom srdci pôsobila jeho milosť. Stojí pred dverami tvojho srdca, pripravený, že mu otvoríš. Usiluj sa s ním spolupracovať, ako najlepšie vieš, odmena je predsa úžasná!

Duch Svätý, náš Tešiteľ, pomáhaj mi! Tebe odporúčam svoju dušu, svoje telo a všetko, čo mám. Do Tvojich rúk odovzdávam celý svoj život i jeho koniec. Daj, aby som prežíval(a) život v službe Tebe a konal(a) ozajstné pokánie za hriechy skôr, ako moja duša zanechá tento svet. Podrobujem sa Tvojmu riadeniu a zverujem sa pod Tvoju ochranu. Bože, bráň mňa biedneho(u) a zachráň ma od všetkého zla! Osveď a poučaj môj rozum, spravuj moju dušu, moje telo a posilňuj ma. Daj mi pevnú vieru, istú nádej, čistú a dokonalú lásku. Daj, aby som Ťa vrúcne miloval(a) a vždy a všade plnil(a) Tvoju vôľu

Duchu svätý otvor naše srdcia ,aby Božia láska a milosrdenstvo mohli preniknúť do hlbín našej duše.

Vzájomná Láska kresťanov sa podobá tej holubičej a ich tichosť a krotkosť v utrpení je krotkosťou ovečiek. (Sv. Cyprián)

Hermov Pastier, Hermas, brat pápeža Pia I, ktorý riadil cirkev v rokoch 140-155: Každý kto je dobrej mysle, koná dobre, myslí na dobro a smútok je mu niečím cudzím. Smutný človek si vždy začína zle. Prvom rade rmúti Ducha Svätého , ktorý bol daný človeku ako duch radosti. Po druhé: kto rmúti Ducha Svätého, koná nespravodlivo, pretože ani neprosí ani nechváli Boha: Prosba smutného človeka totiž nikdy nemá toľko sily, aby sa dostala pred Boží oltár.

"Prečo sa prosba smutného človeka nedostane pred Boží oltár?" Keďže smútok sa usadil v jeho srdci. A smútok zmiešaný s modlitbou nedovoľuje, aby sa modlitba predniesla pred Boží oltár čistá. Ako víno zmiešané s octom nemá pravú chuť, tak ani smútok a Duch Svätý neprosí o to isté.

Zbav sa teda tohto nepravého smútku a budeš žiť Bohu. A budú žiť Bohu všetci, ktorí sa zbaví smútku a oblečú si radosť.

OBDOBIE „CEZ ROK“

Najsvätejšej Trojice (prvá nedeľa po zoslaní Ducha Svätého)

K zamysleniu sa nad obdivuhodnou ľudskou a kresťanskou skúsenosťou: človek má v sebe tajomnú túžbu po Bohu.

Katechizmus Katolíckej Cirkvi vo svojom úvode zámerne podáva tieto slová: „Túžba po Bohu je vpísaná do srdca človeka, lebo človek je stvorený Bohom a pre Boha. Boh neprestáva priťahovať človeka k sebe a jedine v Bohu nájde človek pravdu a šťastie, ktoré neprestajne hľadá“ (č. 27). Táto veta, pre niektoré kultúry prijateľná, ba priam samozrejmalá, sa v kontexte

západnej, sekularizovanej kultúry, môže javiť skoro ako provokácia. Veď mnohí naši súčasníci by mohli namietat, že túžbu po Bohu vôbec nepociťujú. Mnohé kultúry už Boha akoby neočakávali, netúžili po ňom: zdá sa im ľahostajný a necítiť potrebu sa k nemu vyjadrovať. V skutočnosti však to, čo sme nazvali „túžbou po Bohu“, ešte celkom nevymizlo z ľudského srdca a rozličnými spôsobmi sa ho dotýka. Ľudia sú vo svojich túžbach často zameraní na konkrétne dobré, na rozdiel od dobier duchovných – a predsa sú konfrontovaní aj s otázkou, čo je dobro ako také, teda stretávajú sa s čímśi, čo je odlišné od nich samých, čo človek nemôže vytvoriť, ale je to len povolaný spoznať. Čo teda dokáže skutočne naplniť túžby človeka?

V prvej encyklike Benedikta XVI. „*Deus caritas*“ pokúšal analyzovať ako sa táto dynamika uskutočňuje v skúsenosti ľudskej lásky, v skúsenosti, ktorú ľudia dneška ľahšie vnímajú ako okamih extázy, vyjdenia zo seba samých - ako moment, keď si uvedomujú, že sú preniknutí túžbou, ktorá ich presahuje. Prostredníctvom lásky muž a žena navzájom novým spôsobom spoznávajú veľkosť a krásu života a celého sveta. Ak to, čo spoznávam, nie je len ilúzia, ak naozaj chcem dobro druhého a v ňom sa naplňa to, po čom túžim, musím sa sústrediť nie na seba samého: treba sa dať do služby druhému, a to až tak, že zabudnem na seba. Hľadanie odpovede na otázku o zmysle lásky teda prechádza cez očisťovanie a uzdravovanie mojej vôle - a toto očisťovanie a uzdravovanie je spôsobené dobrom, ktoré chcem druhému človeku. Musím sa snažiť priam trénovať a cvičiť v tom, aby toto dobro druhého bolo naozaj chcené. Počiatočná extáza tak prechádza do putovania v zmysle „neustáleho exodu z ‚ja‘, uzatvoreného do seba samého, k jeho oslobodeniu v darovaní sa, a práve tým aj v znovu nájdení sa, až k objaveniu Boha“ (*Enc. Deus caritas est*, 6).

Prostredníctvom takéhoto putovania sa v človeku stále prehĺbuje poznanie lásky, ktorú pocítil na začiatku. Aj tajomstvo, ktoré obsahuje, sa buď stále viac odhaľovať: totiž ani milovaná osoba nedokáže naplniť túžbu, ktorá sa nachádza v ľudskom srdci, ba možno povedať, že čím je láska k druhému autentickjšia, tým viac je otvorená pre otázku o pôvode lásky samotnej a o jej osude – o tom, že existuje možnosť lásky, čo pretrvá naveky. Ľudská láska má teda v sebe dynamizmus, ktorý nám ukazuje, že láska nás presahuje: je skúsenosťou dobra, ktoré nás povoláva vyjsť zo seba samých a konfrontovať sa s tajomstvom obklopujúcim celú našu existenciu. Každé dobro, ktoré spoznávame, smeruje k tajomstvu, ktoré nás zovšadiaľ obklopuje: každá túžba, ktorá sa nachádza v ľudskom srdci, je ozvenou základnej túžby, ktorú nikdy nemožno celkom naplniť. Samozrejme, z tejto hlbkej túžby, ktorá v sebe skrýva aj čosi enigmatického, nemožno prejsť priamo k viere.

Človek v konečnom dôsledku vie a pozná, čo ho nemôže nasýtiť, ale nedokáže si predstaviť alebo definovať to, čo by mu dokázalo sprostredkovať skutočné šťastie, ktorého zárodok nosí vo svojom srdci. Nie je možné spoznať Boha len na základe ľudskej túžby. Z tohto pohľadu zostáva tajomstvom: človek hľadá Absolútne, ale robí to len prostredníctvom malých a neistých krokov. Avšak už táto skúsenosť túžby, skúsenosť „nespokojného srdca“ – ako ju nazval sv. Augustín – je veľmi dôležitá. Ona nám potvrdzuje, že človek je v hĺbke náboženským bytím (*por. KKC 28*), takmer akoby „žobrák túžiaci po Bohu“.

Môžeme to vyjadriť slovami Pascala: „Človek nekonečne presahuje človeka“ (*Pensieri*, ed. *Chevalier 438*; ed. *Brunschvicg 434*). Oči spoznávajú objekty, keď sú ožiarené svetlom. Odtiaľ vychádza túžba spoznať svetlo samotné, svetlo, ktoré ožiaruje veci tohto sveta a skrze ne v nás vzbudzuje zmysel pre krásu.

Musíme si potom uvedomiť, že aj v dnešnej dobe, ktorá sa zdá byť obrnená voči transcendentálnej dimenzii, je možné vybrať sa na cestu k autentickému náboženskému

zmyslu života. Táto cesta nám ukazuje, že dar viery nie je absurdný, ani iracionálny. V tomto smere by bolo potrebné rozvíjať pedagogiku túžby, tak čo sa týka putovania človeka, ktorý ešte neverí, ako aj človeka, ktorý už dar viery dostal. Súčasťou tejto pedagogiky sú minimálne dva aspekty: na prvom mieste má za cieľ spoznať alebo znovu objaviť chuť autentických radostí života. Nie všetky uspokojenia v nás totiž vyvolávajú ten istý účinok: niektoré zanechávajú pozitívnu stopu, dokážu človeka upokojiť, robia nás aktívnejšími a štedrejšími. Naopak iné – po tom, čo opadne ich prvotná žiara, nenapĺňajú túžby, ktoré vyvolali – a zanechávajú v našom vnútri trpkosť, nespokojnosť, či prázdnotu. Vychovávať od útleho detstva k vychutnávaniu ozajstných radostí vo všetkých oblastiach ľudskej existencie – v rodine, v priateľstve, v solidarite s tými, čo trpia, v zabúdaní na seba samých, aby sme mohli slúžiť druhým, v láske k poznaniu, k umeniu, ku prírodným krásam – to všetko znamená posilňovať vnútorný, hlbší zmysel a vytvárať účinné protilátky proti banalizácii a sploštenému videniu, ktoré je dnes tak veľmi rozšírené. Aj dospelí potrebujú znovu objaviť tieto radosti, zatúžiť po autentických veciach, očistiť sa od priemernosti, do ktorej sa zošmykli ako do pasce. Bude tak pre nich ľahšie nepriať alebo odmietnuť to, čo sa na začiatku síce môže zdať príťažlivé, ale v konečnom dôsledku sa ukazuje ako jalové, ako prameň závislosti, a nie skutočnej slobody. Po tom všetkom vystupuje do popredia túžba po Bohu, o ktorej hovoríme.

Druhý aspekt, ktorý ide ruka v ruku s predchádzajúcim, nám pripomína, aby sme sa nikdy neuspokojili s tým, čo sme už dosiahli. Opravdivé radosti v nás dokážu vyvolať zdravú nespokojnosť, ktorá vedie k tomu, aby sme boli stále náročnejší – aby sme túžili po väčšom a hlbšom dobre. Zároveň nám pomáhajú čoraz jasnejšie vidieť, že nič konečné nedokáže naplniť naše srdce. Učíme sa tak túžiť po tom dobre, ktoré nevieme vytvoriť alebo si zaobstarať vlastnými silami – a nenecháme sa znechutiť námahou, ani prekážkami, ktoré spôsobuje hriech. Práve v tomto kontexte nesmieme zabudnúť, že dynamika túžby je vždy otvorená pre spásu. Aj keď sa vyberieme zlou cestou, keď sa vydáme hľadať umelý raj a už sa zdá, že sme stratili schopnosť túžiť po skutočnom dobre... Ani v priepasti hriechu nevyhasína v človeku iskierka, ktorá mu umožňuje spoznať pravé dobro, ochutnať ho a vydať sa znovu na cestu smerom hore, na cestu, kde Boh nikdy nechýba so svojou pomocou. Napokon, každý z nás potrebuje kráčať po ceste očisťovania a uzdravovania vlastných túžob. Sme pútnici smerujúci k nebeskej vlasti, k tomu plnému a večnému dobru, ktoré nám nik nebude môcť vziať. Nejde teda o udusenie túžby, ktorá je v srdci človeka, ale o jej oslobodenie – aby mohla dosiahnuť svoju skutočnú výšku. Keď vo svojej túžbe otvárame okno pre Boha, je to znamením viery v našej duši: viery, ktorá je Božou milosťou. Svätý Augustín hovorieval: „Boh oddaľovaním zväčšuje túžbu, túžbou rozširuje ducha a rozširovaním ho robí schopným prijať viac“ (*Komentár k Prvému listu svätého apoštola Jána 4, 6; PL 35, 2009*).

Pri tomto putovaní, snažme sa byť bratmi všetkých ľudí, spolucestujúcimi aj pre tých, ktorí neveria, pre tých, ktorí hľadajú, a úprimne si kladú otázky o svojej túžbe po pravde a po dobre. Modlime sa, aby v tomto Roku viery Boh ukázal svoju tvár všetkým, ktorí ho hľadajú s úprimným srdcom.

Boh neprijme obeť, ktorú prináša ten, kto v sebe živí nepriateľstvo. Chce, aby sa takýto človek vzdialil od oltára a išiel sa najprv zmieriť s bratom, lebo Boha neuzmieri ten, kto ho prosí so srdcom zmietaným nenávisťou. V Božích očiach najhodnotnejšou obetou je život v pokoji, pokore a svornosť medzi bratmi, keď je jeho ľud zhromaždený v jednote Otca i Syna a Ducha Svätého.

19. marca: **Svätý Jozef**

Svätý Jozef, buď mojim duchovným otcom, nauč ma žiť, ako si žil ty: pre Ježiša a Máriu. Vypros pre mňa trvalý vzrast v láske, vypros pre mňa tú otvorenosť ducha, vnímavosť pre Božie slovo a ochotu v tichosti konať podľa Božej vôle a svojím príhovorom ma veď k veľkému dňu môjho života, k môjmu vstupu do neba.

Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi, (štvrtok po slávnosti Najsvätejšej Trojice)

Sv. Bonaventúra napísal: Odstráň Eucharistiu z Cirkvi a čo potom vo svete ešte zostane, ak nie blud a nevera?

Pane a Bože náš, pomáhaj nám, aby sme ťa radostne a oddane uctievali, lebo trvalé a dokonalé šťastie dosiahneme iba vtedy, keď budeme vždy slúžiť tebe, pôvodcovi všetkého dobra.

Cítila som, ako moje srdce prenikla láska, túžba zabudnúť na seba robiť iným radosť, a odvtedy som bola šťastná. (sv Terezia z Lisieux)

Nedaj sa zmiast! Nedaj sa ničím vydesiť! Všetko prejde - Boh sa nemení a ty trpezlivosťou dosiahneš všetko! Kto má Boha, nie je mu potrebné viac. Boh sám postačí. (sv. Terézia Ávila)

Vo falošnom človekovi je táto sviatosť bez účinku. Falošný človek je ten, u ktorého vnútro nezodpovedá tomu, čo sa javí navonok. Vo sviatosti Eucharistie sa navonok naznačuje, že Kristus sa stal jedným telom s tým, kto Ho prijíma, a ten zase s Kristom. Falošný je teda ten, kto si v srdci toto zjednotenie nepraje a ani sa nesnaží odstrániť každú prekážku, ktorá by tomu bránila. Preto v takomto Kristus nezostáva a ani on v Kristovi.

Najsvätejšieho Srdca Ježišovho (piatok po druhej nedeli po Zoslaní Ducha Svätého)

Odobzďavam vás v dnešný deň aj vaše rodiny do Božského srdca nášho Pána a do Nepoškvrneného srdca našej drahej Matky..

Mária Matka naša, zasväcujeme sa tvojmu nepoškvrnenému srdcu v živote i smrti, aby nás chránilo od všetkého zla tela i duše. Ty vieš Matka, že tých ktorých ochraňuješ sú v bezpečí, preto sa s plnou dôverou odovzdávame do tvojho Nep. Srdca pre život, čas i večnosť

Sviatok nášho Najsladšieho Pána, Boha a Spasiteľa Ježiša Krista, Milujúceho ľudí – ľudovo sviatok Božského srdca sa zrodil a rozvíjal v Západnej Cirkvi. Úcta Božského srdca dala podnet k vzniku mnohých pobožností a zavedeniu tohto sviatku do liturgického kalendára. Ozajstná úcta Božského srdca začala v 17. storočí vo Francúzsku, kde sa rehoľníci sv. Márie Margite Alcoque niekoľkokrát zjavil Ježiš Kristus, ukázal jej svoje láskou horiace srdce k ľudskému pokoleniu a vyzval ju, aby začala šíriť úctu jeho srdca. Táto úcta Božského srdca bola po skromných začiatkoch a prvotných ťažkostiach v roku 1856 pápežom Píom IX. rozšírená na celú Cirkev. Dňom Božského srdca sa stal piatok po druhej nedeli po Päťdesiatnici. Pápež Pius XII. V roku 1956 z príležitosti storočnice sviatku, položil v encyklike dogmatický základ úcty opierajúc sa o Sväté Písmo, sv. Otcov a liturgické pramene.

Božské Srdce Ježišovo, Nepoškvrnené Srdce Panny Márie odovzdávam ti všetkých priateľov a ich rodiny a prosím o ich ochranu..

Božské Srdce je viac zosmutnelé tisícmi malými zlyhaniami svojich priateľov ako vážnymi pochybeniami svetských ľudí. Som toho názoru, keď si Ježišovi nasledovníci nepovšimnú svojich stálych pochybení, vytvoria si z nich návyk a nežiadajú Ho o odpustenie. Iba vtedy môžem povedať tie dojemné slová, ktoré počujeme vo veľkonočnom týždni: Tieto rany, ktoré vidíte na mojich rukách, mi spôsobili v dome tých, ktorí ma milovali!

Kristovej láske Vás povzbudzujem, aby ste sa snažili utíšiť svoje úzkosti a napili sa z prameňa Božej lásky. Musíte ich tíšiť s vierou, s dôverou, pokorou podriadenosťou Božej vôli. Ctihodná sestra Terézia od Dieťaťa Ježiša hovorí: „Ja som nepatrná duša. Nedovolím si ani život, ani smrť. Nech Ježiš so mnou urobí, čo on sám chce.“ Hľa, dcéra moja, toto je príklad duše, ktorá sa dokonale zriekla samej seba a naplnila sa Bohom! To je presne to, o čo sa s Božou pomocou máte usilovať aj Vy. Nestrácajte preto dôveru. Ježiš prebýva vo Vašej duši a ak sa ukážete poslušná voči jeho pôsobeniu, určite sa takou stanete. Chápem aj to, že duša, ktorá je celá zapálená láskou k božskému Milencovi, prežíva úzkosti, ktoré, chudľa, často nedokáže potlačiť. Nech sa však preto nedesí. Nech len dá voľný priebeh tejto žiadostivosti po Ježišovi a nech sa nechá viesť láskou k nemu.

Mária, Matka moja, odovzdávam ti všetkých mojich priateľov do tvojho Nep. Srdca, aby nás chránilo od všetkého zla tela i duše. Ty vieš Matka, že tých, ktorých ochraňuješ sú v bezpečí, preto sa s plnou dôverou odovzdávame do tvojho Nep. Srdca, pre život, čas i večnosť.

Druhá nedeľa „cez rok“

Boh dal Mojžišovi prísľub, že mesiac bude sýtiť ľud na púšti mäsom. Mojžiš, zasiahnutý pochybnosťami, pozerá na vonkajšie možnosti a nevidí ako by sa to mohlo stať. Pozerá na stvorenstvo namiesto na Stvoriteľa. Ale či Stvoriteľ potrebuje stvorenstvo, aby splnil sľub? Nie, On vlastnou všemohúcnosťou plní sľuby. Ak povie, stane sa - On to vykoná. Jeho prísľuby nezávisia na spolupráci s malou silou človeka. H Boh prisľúbil postarať sa o naše potreby a my hľadáme na stvorené, aby vykonalo, čo Boh prisľúbil. A pretože stvorenstvo vnímame ako slabé a mdlé, prepadáme pochybnostiam. Prečo to vôbec robíme? Či hľadáme na severnom póle dozreté ovocie? Naozaj, konal by si rovnako nerozumne, keby si tak robil, ako keď hľadáš silu v slabom a od stvoreného čakáš, že vykoná Stvoriteľovu prácu. Postavme túto otázku na správny základ. Podstatou viery nie je dostatok viditeľných prostriedkov na uskutočnenie prísľubu, ale všemohúcnosť Pána, ktorý vykoná ako povedal. Ak jasne vidíme, že bremeno leží na Pánovi a nie na stvorenstve a odvážime sa pochybovať, Božia otázka nás mocne zasiahne. „Či je ruka Hospodinova prikrátka?“ Nech s v Jeho milosti stane, že s tou otázkou príde aj požehnané prehlásenie: „Teraz uvidíš, či sa ti splní moje slovo, alebo nie.“ (4.Mojžišova 11,23)

Udalosť obrátenia Šavla... v tejto udalosti vidím v Šavlovi človeka, ktorý nenávidel Krista, a teraz sa z neho stáva človek, ktorý v celom živote nechce nikoho iného poznať ako práve Ježiša, ktorý sa mu stáva všetkým. Aj nás môže prekvapiť takáto zmena, zmena života a obrat nenávisti v lásku, ktorá dáva to najväčšie svedectvo...

Pýta sa syn otca: Oci prečo máš šedivé vlasy? To vždy, keď ma neposlúchaš, tak mi ošedivie jeden vlas. Syn na to: To si musel môjho dedka veľmi neposlúchať keď je celý šedivý.

Modlitba za chorých je veľmi silná, Boh nás chce uzdraviť a vyzýva nás k takejto modlitbe, modlime sa za svojich chorých, blízkych a Boh môže robiť zázraky. Boh dal túto moc apoštolom i všetkým ľuďom, lebo nechce, aby sme trpeli.

Tretia nedeľa „cez rok“ (Lk 1,1-3)

„Môžem si vziať teleskop a preniknúť milióny kilometrov do vesmíru. Keď sa však zavriem do svojej izby a v modlitbe si klaknem na kolenná, dostanem sa k Bohu na nebi bližšie, než prostredníctvom všetkých teleskopov, aké sú na zemi“. / Newton I. /

MODLITBA K Sv. Rite z Cassie. Vznešená divotvorkyňa svätá Rita, zo svojej svätyne v Cascii, kde v celej kráse odpočívaš spánkom pokoja, obráť svoje oči na mňa trpiaceho a plačúceho!... Ty vidíš moje úbohé srdce obklopené trňami a krvácajúce od bolesti... Drahá svätica, ty vidíš, že moje oči už nemajú slzy, pretože ich už mnoho vytieklo! Unavený a skleslý cítim, že i samotná modlitba mi umiera na perách... Mám si snáď zúfať v podobných ťažkostiach života? Príď, sv. Rita, príď mi na pomoc. Veď teba kresťanský ľud vyzýva ako patrónku neriešiteľných situácií, orodovnicu v beznádejných prípadoch. A tak, vypros mi milosť, o ktorú prosím Boha (vysloviť prosbu...) Ľudia ospevujú tvoju slávu, rozprávajú o veľkých divoch, ktoré skrze teba koná Boh. A či azda len ja zostanem sklamaný a bez vypočutia? Oroduj teda za mňa u milého Ježiša, aby bol milosrdný nad mojim súžením, a nech skrze teba, sv. Rita, obsiahnem to, po čom dychtivo túži moje srdce.

Čím viac poznáme ľudí, tým menej ich milujeme. S Bohom je to naopak: Čím viac ho poznáme, tým viac ho milujeme.

Myslím si, že keby kvetinka vedela rozprávať, jednoducho by povedala, čo Pán Boh pre ňu urobil, a nepokúšala by sa skrývať jeho dobrodenia. Pod rúškom falošnej pokory by nepovedala, že je nepekná a bez vône, že ju slnko pozbavilo krásy a búrky jej zlomili stonku, zatiaľ čo by na sebe pozorovala pravý opak. Kvetinka, ktorá má rozprávať svoj príbeh, sa teší, že má prezradiť pozornosti, ktorými ju Ježiš celkom nezaslúžene obdaril, uznáva, že nič v nej nemohlo privábiť Boží pohľad a že iba Ježišovo milosrdenstvo urobilo všetko, čo je v nej dobré...

Kto nedokáže byť na seba tvrdý, časom sa v sebe stratí, prepadne pohodlnosti. Tak veľmi si potrpíme na svojom 'ja'. Spomeňme si, že Ježiš neváhal zrieknuť sa svojej božskej prirodzenosti a stal sa sluhom všetkých (*Porov. Flp 2,7*). Musíme sa to naučiť aj my a tak neustále umŕtvovať svoje sebestvo; nad svojou pýchou zvíťazíme len vtedy, keď sa naučíme nebáť sa poníženia...

Tretia adventná nedeľa sa nazýva nedeľou „Gaudete“, čo znamená, že liturgia nás pozýva v radosť. Advent je časom snahy o obrátenie, aby sme pripravili cestu Pánovi. Cirkev nám však už dnes dáva možnosť vychutnávať radosť Vianoc, ktoré sú blízko. Naozaj, advent je aj obdobím radosti, pretože počas neho sa v srdciach veriacich prebúdzajú očakávanie Spasiteľa. Príchod milovanej osoby je vždy dôvodom pre radosť. Tento prvok radosti je zjavný v biblických čítaniach dnešnej nedele. Evanjelium však zodpovedá ďalšej charakteristickej dimenzii adventu: obráteniu v pohľade na zjavenie Spasiteľa, ohláseného Jánom Krstiteľom. V prvom čítaní sme počuli výzvu k radosť. Úryvok začína vyjadrením:

„Plesaj, dcéra Siona, jasaj Izrael, teš a raduj sa z celého srdca, dcéra Jeruzalema!“ (Sof 3,14), Tento výrok sa ponáša na slová anjela počas zvestovania Panne Márii: Raduj sa, plná milosti (porov. Lk 1,26). Hlavný dôvod, pre ktorý má dcéra Siona jasať, je vyjadrený slovami, ktoré sme práve počuli: **„uprostred teba je Pán“** (Sof 3,15.17), čo doslova značí „je tvojom lone“, s jasným odvolaním sa na prebývanie Boha v Arche zmluvy, ktorá má svoje miesto uprostred ľudu Izraela. Prorok nám chce povedať, že už niet dôvodu na beznádej, znechutenie, smútok, nech by bola situácia, ktorej treba čeliť, akákoľvek. Sme si istí Pánovou prítomnosťou, ktorá sama o sebe je schopná upokojiť a potešiť naše srdcia. Prorok Sofoniáš, z ktorého knihy sme čítali, nám okrem toho vysvetľuje, že táto radosť je vzájomná. Sme pozvaní radovať sa, ale i Pán sa teší zo vzťahu s nami. Prorok píše: **„Uprostred teba je Pán, tvoj Boh, spásonosný hrdina; zajasá nad tebou od radosti, obnoví svoju lásku, výskať bude od plesania“** (v. 17). Radosť, ktorú tu prorok prisľubuje, sa naplní v Ježišovi, ktorý je v lone Márie, „dcére Siona“ a tak prebýva uprostred nás (porov. Jn 1,14). On, prichádza na svet a prináša nám svoju radosť, ako sám povedal svojim učeníkom: **„Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“** (Jn 15,11).

Ježiš uskutočňuje pre ľudí spásu, nový vzťah s Bohom, ktorý prekonáva zlo a smrť a vedie k pravej radosti, vychádzajúcej z vedomia Pánovej prítomnosti. On prichádza, aby osvietil našu púť, ktorá je často poznačená temnotou sebeckva. Môžeme sa zamyslieť na skutočnosťou, či sme si naozaj vedomí Pánovej prítomnosti medzi nami. On nie je vzdialeným Bohom, ale Bohom s nami, Bohom medzi nami, prebývajúcim v Najsvätejšej Eucharistii. Stojí pri nás v živej Cirkvi a my sme nositeľmi Božej prítomnosti. Boh sa z nás raduje a my sa sme tešiť. Boh jestvuje, je dobrý a blízky. V druhom čítaní sv. Pavol pozýva kresťanov vo Filipách, aby sa radovali v Pánovi.

Môžeme sa tešiť? Prečo je to potrebné? Sv. Pavol odpovedá: **„Pán je blízko“** (Flp 4,5). O niekoľko dní budeme sláviť Vianoce, sviatky príchodu Boha, ktorý sa stal dieťaťom, naším bratom, aby prebýval medzi nami a zdieľal náš ľudský údel. Z tejto blízkosti a prítomnosti sa máme radovať a snažiť sa stále viac porozumieť skutočnosti, že On je naozaj blízko. Tak nás prenikne Božia dobrota a Kristova radosť. Pavol, v ďalšom zo svojich listov zdôrazňuje, že nás nič nemôže odlúčiť od Božej lásky prejavenej v Kristovi. Iba hriech nás od neho vzdďľuje a je faktorom oddelenia, ktorý my sami vnášame do vzťahu s Pánom. Ale, i keď sa oddialíme, On nás neprestáva milovať a ostáva nám nablízku so svojím milosrdenstvom, s ochotou odpustiť a znovu nás prijať vo svojej láske. Preto sa nemáme báť, pokračuje sv. Pavol, pretože vždy môžeme Pánovi prednášať svoje žiadosti, potreby, starosti, **„s modlitbou a prosbou“** (v. 6).

Toto je veľký dôvod pre radosť: vieme, že vždy sa môžeme modliť k Pánovi. On nás počuje, nie je Bohom vzdialeným, ale skutočne počúva, pozná nás. Vieme, že nikdy neodmietne naše modlitby, i keď neurobí hneď podľa našich predstáv, ale odpovie. A apoštol dodáva: „so vzdávaním vďaky“ (tamže). Radosť, ktorú nám Pán komunikuje, v nás má najsť vďačnú lásku. Radosť je ozajstná len vtedy, keď uznávame jeho milosrdenstvo, keď sme pozorní voči prejavom jeho láskavosti, ak skutočne vnímame dobrotu Boha s nami a ďakujeme mu za všetko, čo denne dostávame. Ten, kto prijíma Pánove dary sebeckým spôsobom, pravú radosť nenájde. Kto však využíva príležitosti, aby ho pre jeho dary miloval s úprimnou vďačnosťou a ďalej odovzdával jeho lásku, ten má srdce plné naozajstnej radosti. Pamätajme na to! Po oboch čítaniach pristúpme k evanjeliu. Vyzýva nás prijať Pána a pripraviť sa na jeho príchod prehodením nášho spôsobu života. Rôznym osobám, ktoré sa pýtajú, čo majú robiť, aby boli pripravené na príchod Mesiáša (porov. Lk 3,10.12.14), Ján Krstiteľ odpovedá, že Boh nevyžaduje nič mimoriadne, okrem toho, aby každý žil podľa

kritérií spolupatričnosti a spravodlivosti. Bez nich sa nemôžeme dobre pripraviť na stretnutie s Pánom. Pýtajme sa teda Pána, čo očakáva a podľa toho konajme. Pokúsme sa pochopiť, že nechce mimoriadne veci, ale obyčajný život v poctivosti a добрote. Ján Krstiteľ tiež naznačuje, koho máme nasledovať s vernosťou a odvahou. Hovorí, že on nie je Mesiáš a potom dôrazne vyhlasuje: **„Ja vás krstím vodou. No prichádza mocnejší ako som ja. Ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi“** (v.16). Tu je evidentná Jánova hlboká pokora, ktorou uznáva, že jeho poslaním je pripraviť cestu pre Ježiša. Slovom „ja vás krstím vodou“ vysvetľuje, že jeho činnosť má symbolický význam. On nemôže odstrániť a odpustiť hriechy. Krstiac vodou môže iba naznačiť, že je potrebné zmeniť život. Zároveň ohlasuje príchod „mocnejšieho“, ktorý „vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom“ (tamže). Ako sme počuli, tento veľký prorok používa silné metafory, ktorými vyzýva k obráteniu. Nechce nimi vyvolať strach; jeho zámerom je, aby podnietili ľudí k hlbšiemu prijatiu Božej lásky, ktorá jediná môže naozaj očistiť náš život. Boh sa stáva človekom, aby nám daroval nádej, ktorá je zároveň istotou. Ak ho nasledujeme, ak žijeme pravdivo náš kresťanský život, on nás pritiahne k sebe, privedie nás do spoločenstva s ním. V našom srdci bude pravá radosť a ozajstný pokoj i v ťažkostiach a vo chvíľach slabosti.

Štvrtá nedeľa „cez rok“

Svet je tak úbohý. Svet túži po Bohu a po láske, a preto nebuď proti nikomu! Odpúšťaj a miluj! Buď matkou a otcom nového sveta, nového Slovenska... . dovoľ Ježišovi, aby cez teba mohol prísť k svetu a dovoľ svetu, aby cez teba mohol prísť k Ježišovi.

Prečo nechcú mať súčasníci nič spoločné s minulosťou? „Západný človek alebo viacmenej intelektuál z tejto časti sveta má o minulosti veľmi negatívny obraz a predstavuje si ju ako nepretržitú reťaz zločinov. V tomto popise je určité zrno pravdy, ktoré však vedie Západ k nenávisti voči sebe samému. Je pravdou, že sme objavili, dobyli a podriadili si zvyšok sveta, ktorý sme kolonizovali. Hlavný problém je však naša inklinácia k tomu, že vypočítavame hriechy, ale nečakáme rozhršenie, odpustenie, čo je perverzné, pretože to znemožňuje konať a paralyzuje nás. Aby sme sa tohto komplexu zbavili, musíme vypočítavanie hriechov doplniť, teda urobiť ich pozitívnymi pomocou absolúcie, rozhršenia. Toto odpustenie však môže prísť iba od Boha. Dôsledky tohto odtrhávania sa od minulosti hrozí nám tak, že stratíme schopnosť prijímať a ďalej odovzdávať. Naš vzťah k minulosti totiž infikuje túto schopnosť. Sme už vo veľmi pokročilom štádiu tohto procesu, ktorý sa dotýka samotného jazyka. Spomeňme len, ako ambivalentný je dnes výraz „tradícia“. Chutia nám napr. jedla „tradičných“ receptúr a ošívame sa, ako náhle počujeme o "tradičnom" manželstve. Na filozofickej rovine je tradícia prijímaná, keď má význam teleologický, ak oným Telos – cieľom - sme my sami. Hodnotíme ju však negatívne, ak ju chápeme ako podanie, čo je vlastný význam latinského traditio,“ podotýka francúzsky filozof a pokračuje: „Problémom dneška je preto odvaha, pretože k odovzdávaniu niečoho, k príprave budúcnosti je potrebná odvaha, teda určitá nespokojnosť s tým, čo nám odovzdala minulosť. Preto je potrebné premýšľať, hľadať zrozumiteľný jazyk a prenášať myšlienky smerom k masám. Média majú desivú zodpovednosť za to, že masám neprinášajú idey, ktoré však ľudia nesmierne potrebujú. Novinári si počinajú ako sofisti, ktorých opisuje Platón: opakujem a opakujem to, čo sa opakuje okolo,“ končí svoju reflexiu Remi Brague v rozhovore pre italský denník Avvenire.

Už sme zverili svoj život Ježišovi. Už vieme, že máme celý svoj život upriamovať na neho. Vieme, ako meniť svoje zmýšľanie. Vieme, ako konať pokánie. V srdci nám ešte možno znie radostný hymnus Ježišu, Kráľu. No treba nám prejsť k tajomstvám našej viery, aby sme nežili len z nadšenia, len z toho, čo nejakو pociťujeme či vnútorne radostne prežívame. Nehovorme už bol dávno bol začiatok cirkevného roka liturgický advent.

Advent nám takých právd ponúka viac. Jedna z nich má meno: Emanuel. Znamená to Boh s nami. Prežívame svoj advent života, nezabúdajme. Nič nové, však? Dôležité je ale to, že to nie je len pravda, ale princíp nášho života. Boh je stále so mnou! Nie s ľudstvom, nie s celým stvorením (hoci aj s ním), ale predovšetkým a úplne jedinečným spôsobom so mnou! A túto pravdu sa potrebujeme naučiť prežívať vierou. Viera nespočíva v potvrdení, že Boh existuje, ale v dôvere, že Božia láska nás robí účastnými na jeho večnom živote. Písmo hovorí, že „**aj diabli veria, a trasú sa!**“ (Jak 3,19b). Nič zo svojej viery nemajú, lebo Boh nie je s nimi. No Boh je s nami, je s tebou. Aj teraz, keď čítaš tieto slová. Preto sa hneď zastav a pozdrav ho. Napríklad takto: „Bože, tu som. Milujem ťa. (Alebo: Chcem ťa milovať.)“ Ako odpovedal na tvoj pozdrav? Moja skúsenosť je, že jeho prvé odpovede sú takmer navlas rovnaké: „Milujem ťa!“ Spočiatku sa mi to zdalo neuveriteľné. Ako ma môže milovať, keď som roztržitý, nahnevaný, rozladený, po hriechu...? A predsa mi často hovorí: „Milujem ťa.“

Boh je skutočne so mnou. S tebou. Bez ohľadu na to, ako sa cítiš. Je tvoj sprievodca na každom kroku. Nie policajt, ktorý ťa stráži a čaká na tvoj priestupok, aby ťa pokutoval či trestal. Nie. Predstav si, že si s človekom, ktorý ťa má veľmi rád. Presne tak je s tebou Boh. A na rozdiel od človeka nielen chvíľu či občas (dokonca ani manželia nie sú stále spolu), ale vždy. A je s tebou, aby ťa viedol, usmerňoval, chránil, potešoval, uzdravoval, aby sa s tebou smial i plakal... Aby „**nám daroval všetko, čo treba pre život**“ (2 Pt 1,3). Možno si to niekedy predstavujeme, že Boh nám všetko dal akoby vopred, do zásoby, a teraz len pozoruje a kontroluje, ako jeho dary používame či zneužívame. Nie. Boh nám v každej chvíli dáva všetko potrebné. Je s nami. Že to tak neprežívaš, necítiš? Aj to svoje „neprežívanie“ môžeš prijať ako Boží dar. Veď keby to bolo pre tvoju spásu nevyhnutné, Boh by ti mohol dať v každej chvíli radosť až na zbláznenie. Ale uniesla by to naša ľudská prirodzenosť? A keďže on je tvoj Stvoriteľ, veľmi dobre vie, čo potrebuješ práve pre tú chvíľu, ktorú prežívaš. Určite ti dáva všetko potrebné. Aj keď sa ti to nemusí páčiť. Ale prijmi to ako dar jeho pozornosti voči tebe, ako prejav lásky. Ako jeho vôľu. Bez šomrania. Skús tento týždeň veľmi jednoduché cvičenie. Často hovor Bohu: „Verím, že si tu.“ Nie: „Verím, že Boh je so mnou.“

A ak začuješ nejakú odpoveď, uchovaj si ju v srdci. Takmer určite to nebude na prvý pohľad nič svetoborné, žiadne veľké myšlienky. Spočiatku možno „len“ vyznanie lásky. Boh ti bude hovoriť: „Som s tebou... Neboj sa... Milujem ťa...“ Keď sa toto naučíš, už sa nebudeš báť jeho druhého príchodu. Veď sa pre teba takmer nič nezmení. Len namiesto stretávania sa s Bohom vo viere ho už aj uvidíš na vlastné oči..

Piata nedeľa „cez rok“

My potrebujeme slová, aby sme si pripomínali a vedeli, o čo prosíme, teda nemyslíme si, že na to, aby sme nimi Pána poučovali alebo obmäkčovali. Keď teda hovoríme: „Posväť sa meno tvoje,“ upozorňujeme sa, že máme túžiť po tom, aby jeho meno, ktoré je vždy sväté, mali aj ľudia za sväté, čiže aby nepotupovali, čo však neosoží Bohu, lež ľuďom. A tým, že povieme: „Príď kráľovstvo tvoje,“ – ktoré príde či chceme, alebo nechceme, – vzbudzujeme v sebe túžbu po tom kráľovstve, aby prišlo k nám a aby sme si zaslúžili v ňom kraľovať. Keď hovoríme: „Bud' vôľa tvoja, ako v nebi, tak i na zemi,“ vyprosujeme si od neho

samu poslušnosť, aby sa v nás diala jeho vôľa tak, ako ju v nebi plnia jeho anjeli. (sv. Augustín)

Kto miluje svoju slávu, nenávidí sebe rovných. Nenávidí nižšie postavených, zo strachu, že sa mu môžu vyrovnáť. Nenávidí vyššie postavených so zármutkom, že im nie je rovný. (sv. Augustín)

Liturgické úkony

Človek vyjadruje svoj vzťah k Bohu nielen slovami, ale aj svojím postojom. V liturgii má všetko svoj význam. Mladý kresťan má preto poznať symboly, úkony, postoje, gestá... Má dobre poznať "liturgickú reč". Len vtedy sa bude vedieť naplno zapojiť do oslavy Pána Boha a aspoň čiastočne zodpovedať na otázku: "Ako ti, Bože, dobre slúžiť?" Preto si postupne vysvetlíme najzákladnejšie liturgické pravidlá.

Pokľaknutie

Je to vzdanie úcty Pánovi. Keď prichádzame do kostola, pokľaknutím pozdravíme Pána Ježiša vo svätostánku. Pokľakneme na pravé koleno, nepredkláňame sa. Ruky ostávajú zopäté (prípadne pravá je na hrudi – srdci a ľavá je spustená pozdĺž tela) a neopierajú sa ani o kolená, ani o zem. Nikdy nepokľakneme za chôdze. Keď pokľakneme spoločne, potom sa snažíme naraz.

Kľačanie

Vyjadrujeme tým pokoru. Je prejavom klaňania sa Pánu Bohu. Boh je väčší ako my. Kľačíme vzpriamene a ticho, neotáčame hlavou, ruky zostávajú zopäté na srdci, päty sú spolu. Nesedíme na päťkách.

Poklona

Znamená vzdanie úcty. Poklonou zdravíme oltár ako najdôležitejšie miesto v kostole, ktoré kňaz dokonca uctieva bozkom. Telo zostáva rovné, skláňa sa len hlava a trochu ramená. Poklonu robíme pomaly a úctivo.

Sedenie

Keď sedíme v kostole, znamená to, že sa nikam neponáhľame, ale máme čas pre Ježiša a chceme ho v pokoji počúvať. Nepredkláňame sa, nenakláňame hlavu dopredu, chrbát zostáva rovný. Nohy nenaťahujeme pred seba, ani ich nedávame pod lavicu, kolená a špičky zostávajú vedľa seba. Ruky máme položené na kolenách.

Státie

Je symbolom pripravenosti, bdlosti. Kto stojí, nespí, ale je pripravený vydať sa na cestu, alebo urobiť nejakú úlohu. Státím vyjadrujeme aj úctu voči tomu, s kým hovoríme. Státie v kostole znamená nielen pripravenosť počúvať, ale aj urobiť to, čo chce Boh. Stojíme rovno, vzpriamene, neopierame sa o stenu alebo o lavicu. Päty sú spolu.

Podávanie ruky

Vyjadruje sa tým odpustenie, priateľstvo, jednota. Pri svätej omši si podávame ruky pred svätým prijímaním po slovách: “Dajte si znak pokoja!” Podávame si pravú ruku. Najprv podá ruku kňaz najbližším miništrantom, tí ju podajú zase svojim susedom. A tak to ide ďalej. Pri podávaní ruky sa pozeráme rovno do očí. (Ten, kto podáva ruku, hovorí: “Pokoje s tebou.” Druhý odpovedá: “I s duchom tvojim.”)

Zložené ruky

Znamenajú ochotu slúžiť. Nedávame si ich za chrbát, ani nám nevisia voľne popri tele. Ak držíme zložené ruky na srdci, dávame tým najavo, že sa modlíme nielen ústami, ale aj srdcom. Dlane sú zložené k sebe, prsty smerujú hore, pravý palec je na ľavom. Takto zložené ruky vyjadrujú, že modlitba má stúpať hore k Bohu. V minulosti sluha vyjadroval oddanosť svojmu pánovi tak, že si kľakol a takto zložené ruky dal do rúk svojho pána. Tým ho uznával za svojho pána. Toto gesto vyjadruje, že naším pánom je Boh.

Rozopäté ruky

Rozopäté ruky kňaza pri modlitbe všetkým pripomínajú, že Boh nás pozýva k sebe. Keď máme niekoho radi a chceme mu ísť naproti, natiahneme k nemu ruky. Tiež nám pripomínajú ruky Pána Ježiša na kríži – ak chceme byť podobní Pánovi, máme byť ochotní pre neho niečo obetovať.

Chôdza

Pri oltári vyjadruje radosť a pripravenosť k službe. Teda nie “zmätok na bojisku”. K oltáru nepatrí ani “poklus”, ani “ťahanie nôh”. Pri skupinovej chôdzi sa snažíme udržať rad a rovnaké rozostupy. Zopäté ruky držíme v rovnakej výške.

Znamenie kríža

Pripomína, že Pán Ježiš z lásky k nám zomrel na kríži a že my pre neho dokážeme tiež niečo obetovať. Zobrať na seba každodenné kríže.

Veľký kríž – Robíme na začiatku a na konci svätej omše, na začiatku a na konci modlitby. Ľavá ruka je položená vo výške žalúdka a pravou rukou (prsty sú spolu) sa dotýkame na čele, na srdci, na ľavom a potom na pravom ramene.

Malý kríž – Robíme pri svätej omši pred evanjeliom tak, že ľavá ruka je položená vo výške žalúdka a palcom pravej ruky (prsty sú spolu) robíme krížik:

na čele – symbol, že o slovách Pána Ježiša budeme rozmýšľať. na ústach – vyjadruje, že o slovách Pána Ježiša budeme hovoriť. na srdci – znamená, že slová Pána Ježiša chceme uchovávať v srdci. Znamenie kríža konáme vždy s úctou a pokojne. Máme si pritom uvedomiť, čo robíme.

Ústa

Radostne a ochotne sa zapájajú pri odpovediach i speve. Kto si mrmle, alebo kto mlčí, určite nemá na mysli službu Pánovi. Kto dokáže hovoriť jasne, zreteľne a správne, dáva najavo, že berie svoju službu vážne. Zúčastňuje sa na nej naplno.

Šiesta nedeľa „cez rok“

...Udeľ nám dar múdrosti, aby dnes bola s nami a pôsobila v nás, aby sme dnes niekoho nezarmútili, ale robili radosť každému, s kým sa stretneme.

O duchovnom boji

„Dcéra moja, chcem ťa poučiť o duchovnom boji. Nikdy si nedôveruj, ale celkom sa odovzdaj do mojej vôle. V opustenosti, temnote a rôznych pochybnostiach sa utiekaj ku mne a k svojmu poradcovi, on ti vždy odpovie v mojom mene. Nevyjednávaj so žiadnym pokušením, ihneď sa zatváraj do môjho srdca a pri prvej príležitosti ho odhaľ pred spovedníkom. Svoju sebalásku postav na posledné miesto, aby nekazila tvoje skutky. S veľkou trpezlivosťou znášaj sama seba. Nezanedbávaj vnútorné umŕtvovania. Názor predstavených a spovedníka vo svojom vnútri vždy ospravedlňuj. Utekaj od šomrajúcich ako od morovej nákazy. Nech každý robí, ako sa mu páči, ty konaj tak, ako od teba žiadam. Zachovávaj čo najvernejšie regulu. Keď zažiješ neprijemnosti, myslí na to, čo dobrého by si mohla urobiť pre človeka, ktorý ti spôsobil utrpenie. Neprejavuj sa navonok. Mlč, keď ťa napomínajú, nepýtaj sa na názor všetkých, ale svojho poradcu, voči nemu buď úprimná a prostá ako dieťa. Nenechaj sa znechutiť nevďačnosťou, neskúmaj zvedavo cesty, ktorými ťa vediem. Keď omrzenie a znechutenie zaklope na tvoje srdce, utekaj sama od seba a skry sa v mojom srdci. Neboj sa boja, už samotná odvaha často odstraší pokušenie a neodvažuje sa do nás udierať. Bojuj vždy s hlbokým presvedčením, že ja som pri tebe. Neriad sa citom, lebo ten nie je vždy v tvojej moci, ale celá zásluha je vo vôli. Buď aj v najmenších veciach vždy závislá od predstavených. Nedaj sa oklamať pokojom a potechami, ale pripravuj sa na veľké boje. Vedz o tom, že teraz si na javisku, kde sa pozerá zem aj celé nebo. Bojuj ako rytier, aby som ťa mohol odmeniť. Neboj sa zbytočne, lebo nie si sama.“

Hriech môjho života spočíval v tom, že moje bytie sa stalo suverénnym podmetom a zároveň cieľom všetkých mojich skutkov. Chcel som byť dobrý pre seba, v svojich očiach - a tiež v očiach druhých kvôli sebe. Nadobudol som postoj hrdosti z vlastnej morálnej dokonalosti. Tým samým som zo seba vylúčil všetko skutočné dobro a šľachetnosť, všetky prejavy čistej lásky. Tento skazený postoj vo mne pretrváva, predstavuje vo mne celý komplex mojej hlavnej chyby. ... Následkom toho sú všetky moje dobré skutky zbavené vnútornej hodnoty. Vlastne ešte nikdy som asi neurobil nič dobré. Všetci, ktorí sa na mňa zvonku pozerajú a pripisujú mi nejaké dobro, sa viac alebo menej mýlia. V skutočnosti som ešte stále človekom dvoch tvári, farizejom a pokrytcom, bez vnútornej čistoty a jednoduchosti. Celý tento komplex je - ako to ktosi povedal o márnomyseľnosti - „hypotékou, ktorá majetku odoberá celú hodnotu“. ... Čo teda? ... Ostáva mi len jedna cesta - cesta umierania. Vždy a všade musím prijímať svoju úbohosť - vnútornú pravdu o sebe Vnútorný život je zdĺhavý, organický proces: na jednej strane umieranie starého človeka, na druhej vzrastanie druhého, ktorého kostrou sú božské čnosti viery, nádeje a lásky.

„Syn človeka má na zemi moc...” (Lk 5,24). Nemusíme sa zamýšľať nad tým, čo vlastne chcel Ježiš povedať svedkom uzdravenia a odpustenia hriechov mužovi, ktorého priatelia spustili cez strechu do domu. Ježiš to totiž dokonale objasnil: on je ten, ktorý má moc. Ježiš má moc nad hriechom. Kto môže, okrem Boha, odpúšťať hriechy? Pochopiteľne, že nikto iný. Všetkých, čo to počuli, preto šokovalo, keď Ježiš povedal ochrnutému: "Odpúšťajú sa ti hriechy." V tomto úryvku evanjelia Ježiš dokazuje, že má moc odstrániť poškvrnenie hriechom a urobiť nás spravodlivými pred Bohom. Nielenže vyčistí náš štít, Ježiš nás aj oslobodí od hriešnych návykov, akými sú náladosť či ostrý jazyk, pre ktoré sa neustále potkýname. Láme moc viny a hanby nad našou minulosťou, aby sme pochopili, akú sľubnú budúcnosť má pre nás "v rukáve". A to všetko vďaka tomu, že Ježiš vzal náš hriech, odzbrojil ho a pribil na svoj kríž (*por. Kol 2,14-15*). To je moc! Ježiš má moc nad chorobou. Keď niektorí farizeji namietali proti Ježišovým slovám odpustenia, dokázal svoju moc uzdravením ochrnutého muža. A ak dokáže regenerovať atrofované svaly a spevniť oslabené kosti obyčajným slovom, určite dokáže odstrániť aj hriech! Možno poznáš niekoho, kto bol uzdravený prostredníctvom modlitby počas svätej omše či modlitbového stretnutia alebo pri inej príležitosti. Niektoré z týchto uzdravení bývajú výrazné, napríklad zreteľná úľava pri rakovine, a niektoré bývajú nenápadnejšie - ako úľava pri bolesti hlavy! Vôbec nezáleží na tom, či ide o výrazné alebo nenápadnejšie uzdravenie, podstatné je, že okolo nás žijú ľudia, ktorí môžu dosvedčiť, že Ježiš stále "podniká" v oblasti uzdravovania. Ježiš nepresadzuje svoju moc ako tyran. Nemotivuje ho ani chamtivosť, ani neodolateľná túžba po moci. Nie, Ježiš je múdry panovník, spravodlivý kráľ, milosrdný vladár. Nemusíme sa pri ňom ničoho obávať. Nepotrebujeme sa mu vyhýbať ani pestovať voči jeho trónu rivalitu. Práve naopak, žiť pod jeho nadvládou je tou najrozumnejšou vecou, akú môžeme urobiť. Kto iný by nám odpustil hriechy a uzdravil srdce?

„Syn človeka má na zemi moc...” (Lk 5,24). Nemusíme sa zamýšľať nad tým, čo vlastne chcel Ježiš povedať svedkom uzdravenia a odpustenia hriechov mužovi, ktorého priatelia spustili cez strechu do domu. Ježiš to totiž dokonale objasnil: on je ten, ktorý má moc. Ježiš má moc nad hriechom. Kto môže, okrem Boha, odpúšťať hriechy? Pochopiteľne, že nikto iný. Všetkých, čo to počuli, preto šokovalo, keď Ježiš povedal ochrnutému: **„Odpúšťajú sa ti hriechy.”** V tomto úryvku evanjelia Ježiš dokazuje, že má moc odstrániť poškvrnenie hriechom a urobiť nás spravodlivými pred Bohom. Nielenže vyčistí náš štít, Ježiš nás aj oslobodí od hriešnych návykov, akými sú náladosť či ostrý jazyk, pre ktoré sa neustále potkýname. Láme moc viny a hanby nad našou minulosťou, aby sme pochopili, akú sľubnú budúcnosť má pre nás "v rukáve". A to všetko vďaka tomu, že Ježiš vzal náš hriech, odzbrojil ho a pribil na svoj kríž (*porov. Kol 2, 14 - 15*). To je moc! Ježiš má moc nad chorobou. Keď niektorí farizeji namietali proti Ježišovým slovám odpustenia, dokázal svoju moc uzdravením ochrnutého muža. A ak dokáže regenerovať atrofované svaly a spevniť oslabené kosti obyčajným slovom, určite dokáže odstrániť aj hriech! Možno poznáš niekoho, kto bol uzdravený prostredníctvom modlitby počas svätej omše či modlitbového stretnutia alebo pri inej príležitosti. Niektoré z týchto uzdravení bývajú výrazné, napríklad zreteľná úľava pri rakovine, a niektoré bývajú nenápadnejšie - ako úľava pri bolesti hlavy! Vôbec nezáleží na tom, či ide o výrazné alebo nenápadnejšie uzdravenie, podstatné je, že okolo nás žijú ľudia, ktorí môžu dosvedčiť, že Ježiš stále "podniká" v oblasti uzdravovania. Ježiš nepresadzuje svoju moc ako tyran. Nemotivuje ho ani chamtivosť, ani neodolateľná túžba po moci. Nie, Ježiš je múdry panovník, spravodlivý kráľ, milosrdný vladár. Nemusíme sa pri ňom ničoho obávať. Nepotrebujeme sa mu vyhýbať ani pestovať voči jeho trónu rivalitu. Práve

naopak, žiť pod jeho nadvládou je tou najrozumnejšou vecou, akú môžeme urobiť. Kto iný by nám odpustil hriechy a uzdravil srdce?

Siedma nedeľa „cez rok“

Dávajte si pozor, milovaní, aby nikomu z nás neboli toľké Pánove dobrodenia na odsúdenie, keby sme nežili dôstojne podľa neho a nekonali svorne, čo je dobré a milé pred jeho tvárou. Veď kdesi hovorí: „Pánov duch je svetlo, ktoré odhaľuje tajné skrýše vnútra.“ Uvedomujme si, ako je blízko a že ani jedna naša myšlienka, ani jeden náš rozhovor nie je utajený pred ním. Je teda spravodlivé, aby sme sa neodkláňali od jeho vôle. Radšej urazme hlúpych a nerozumných, povýšeneckých a chvastavých ľudí ako Boha.

Príde Ježiš do krčmy a posadí sa. Čašník ho upozorní: "Tu si nesadajte, lebo tu sedia steingasti. Vyhodia vás!" Na prekvapenie ho nechali sedieť medzi sebou. Ježiš: „Za to, že ste ma nevyhodili sa vám odvdáčim!“ Dotkne sa slepého, slepý vyskočí... „Ja vidím!“ Dotkne sa hluchého, hluchý vyskočí... „Ja počujem!“ Otočí sa k cigáňovi a ten na neho: „Neopováž sa ma dotknúť, ja mám invalidný dôchodok!“

Nestrácaj, ó hriešna duša nestrácaj svoju dôveru, ale pri všetkých svojich úzkostiach sa k Márii utiekaj. Vyzývaj ju o pomoc, veď vždy ju nájdeš pripravenú pomôcť ti, ak je to vôľa Boha.

Keďže sme vystavení rozličným nástrahám, nebeská túžba v nás veľmi ľahko ochladne. Potrebujeme preto ustavičného pobádania, aby sme sa zobudili a poponáhľali sa vrátiť opäť k Bohu, k pravému a zvrchovanému dobru, keď sme sa už od neho odvrátili. Prispej mi teda na pomoc, Bože môj, ktorého hľadám, ktorého milujem, ktorého srdcom i ústami, celou svojou silou ctím, chválím a velebím. Moja myseľ Tebe zasvätená, láskou k Tebe rozpálená, po Tebe dychtiaca, po Tebe túžiaca, Teba vidieť žiadostivá, nenachádza nič sladšieho ako o Tebe hovoriť, o Tebe počúvať, o Tebe písať, o Tebe uvažovať, o Tvojej sláve stále v srdci rozmýšľať, aby spomienka na Teba bola mi akýmsi oddychom v týchto búrkach života. Vyzývam Ťa, najvyššia moja žiadosť, a volám k Tebe z celého srdca svojho hlasom mohutným. Keď Ťa takto vyzývam, vyzývam Ťa samým sebou, lebo nebol by som ničím, keby si Ty nebol vo mne.

Vnútorňá modlitba nie je pre mňa nič iné ako rozhovor s priateľom, s ktorým sme radi a často spolu.“

„Ježiš videl na mýtnici sedieť mýtnika, menom Léviho“ (Lk 5,27).

V tejto kapitole sme najskôr mohli sledovať, ako Ježiš povoláva svojich prvých učeníkov Jakuba, Jána a Šimona Petra. Boli to muži, s ktorými mal stráviť najbližšie tri roky. Oni sa mali stať jeho najbližšími priateľmi. Spolu s ďalšími deviatimi malo dvanásť apoštolov tvoriť základný kameň jeho Cirkvi. Vráťme sa však k dnešnému príbehu. Lévi, ako vyberač daní, práve premýšľal nad svojím podnikaním, keď mu Ježiš vraví: **„Pod' za mnou!“** (Lk 5,27). Bolo odvážne takto začať rozhovor. Ale u Léviho nasledoval rovnako odvážny krok: vstal, všetko zanechal, aby nasledoval Ježiša. Na tom, ako Ježiš povolal Léviho, je niečo úchvatné. Vstúpil do sveta vyberača daní, no vôbec od neho nežiadal pokánie, hoci mal na to plné právo. Ježiš ho vyzýva, aby ho nasledoval. Väčšmi mu išlo o to, aby sa stal jeho spoločníkom, než aby sa obrátil. Pozval Léviho do skutočného vzťah u. A ten bol taký dojatý, že nielen poslúchol

Ježišovu výzvu, ale na túto počesť vystrojil oslavu, na ktorej bol Ježiš jeho čestným hosťom. Keď hľadáš spôsob, ako si počas Pôstu osobitne uctiť Pána tak, ako to urobil Lévi, spomeň si na to, že Ježiš ťa hľadal ako prvý a poctil ťa. Prišiel na svet so zámerom pozvať ťa, aby si išiel za ním. Je to prejav láskavosti, ktorý je hodný oslavy. Ježiš ťa každý deň s úctou hľadá a volá prehlbovať priateľstvo s ním. Vždy reaguje na tvoje modlitby a posieľa ti do cesty správy svojej lásky. Nie si preňho len nejaký ďalší konvertita. Ježiš sa raduje z priateľstva s tebou. Možno by si sa mohol počas Pôstu zamyslieť, ako nasledovať Ježiša tým, že mu venuješ viac času a pripravíš mu oslavu, na ktorú ho pozveš ako svojho čestného hosťa. Ježiš rád prijme tvoju ponuku a nazve ťa svojím priateľom.

Osma nedeľa „cez rok“

Večný Otec obrátil s nevýslovnou dobrotou svojho milosrdenstva oko k tejto duši začal takto: „Moja milovaná dcéra, rozhodol som sa preukázať svetu milosrdenstvo a chcem sa ľuďom postarať o všetko potrebné. Ale nevedomý človek považuje za smrť to, čo mu dávam pre život, a tak je veľmi krutý sám voči sebe. No ja sa stále starám. A preto chcem, aby si vedela, že všetko, čo človeku dávam, pochádza z najvyššej prozreteľnosti. (sv. Katarína Sienská)

...rádio a televízie sú nástroje evanjelizácie a potrebujú preto zodpovedajúci personál. Mali by to byť ľudia angažovaní, inšpirovaní Duchom svätým a verní nasledovníci Krista, schopní Ho dosvedčovať s láskou voči všetkým a to ako voči bratom a sestrám vo viere, tak i voči tým, ktorí s nimi nezdediajú rovnaké presvedčenie. Ľudia, ktorí chcú byť slobodní, sa musia vyzbrojiť silou informácie.

V apríli 2007 magistrát mesta Mexiko City – ako jediný v štáte – schválil právo na interrupciu do 12. týždňa tehotenstva. 24. apríla sa v Bazilike Panny Márie Guadalupskej v Mexiku City slúžila svätá omša na úmysel detí, ktoré boli obeťami interrupcie. Zúčastnilo sa na nej tisíce veriacich. V istej chvíli sa na obraze ukázalo svetlo, ktoré vychádzalo akoby zvnútra obrazu vo výške lona najsvätejšej Panny Márie. Svetlo bolo čoraz intenzívnejšie a nadobudlo tvar ľudského embrya. Bolo veľmi čisté a biele, ale neoslepovalo, takže sa dali pozorovať črty a pohyby plodu, ktoré sú charakteristické pre život embrya v matkinom lone. Zázračný úkaz potvrdzujú aj fotografie, ktoré urobili svedkovia. Pannu Máriu Guadalupskú uctievať ako patrónku nenarodených detí. Na svojom zázračnom obraze je v požehnanom stave. 24. apríla 2007 urobila jedinečný zázrak. Ľuďom, ktorí sa k nej modlili, ukázala Ježiša, vtelené Slovo, ešte nenarodené. Takto vyzvala k rozhodnej obrane života nenarodených detí. Ľudský život sa začína vo chvíli počatia a je svätý. Každý človek v každej etape svojho vývinu, zvlášť v materskom lone a v starobe, ako aj vtedy, keď je nevyliciteľne chorý, má právo na život a bezpodmienečnú úctu. Eutanázia a zabíjanie nenarodených detí pod rúškom zákona sú odporným zločinom a hanebnou neprávosťou, najväčším ohrozením ľudstva a súčasnej civilizácie. Sám Ježiš Kristus nám skrze učenie Katolíckej cirkvi hovorí, že „umelý potrat a eutanázia sú preto zločinmi, ktoré žiaden ľudský zákon nemôže uznať za prípustné. Zákony, ktoré tak robia, nielenže vôbec neviažu vo svedomí, ale stavajú človeka pred vážnu a konkrétnu povinnosť postaviť sa proti nim na základe námietok svedomia“ (encyklika Jána Pavla II.: *Evangelium vitae* 73).

Pokiaľ ste mladí a škandály vašej minulosti spôsobujú vašu degradáciu pred ľuďmi, nebojte sa! I keď svet vami pohŕda a zaobchádza s vami ako so zločincami, napáda vás a opustí, buďte si istí, že Boh nechce, aby sa vaša duša stala potravou pre pekelné plamene. Chce, aby ste sa odvážili k Nemu hovoriť, aby ste k Nemu upreli zrak svojho srdca a skoro rozpoznáte, že Jeho vlúdna a otcovská ruka vás vedie ku zdroju odpustenia a života.

Pokiaľ ste snád' zo zlej vôle strávili väčšiu časť života neusporiadane a v ľahostajnosti a teraz, keď sa blížite k večnosti, vám beznádej chce zaslepiť oči, nenechajte sa podviesť. Stále je čas na odpustenie. Počúvajte pozorne: pokiaľ máte napríklad len sekundu života, využite ju, pretože behom tejto sekundy môžete získať večný život.

Pokiaľ vaša existencia prebehla v omyle a ignorancii, pokiaľ ste spôsobili veľké škody ľuďom, spoločnosti, či dokonca náboženstvu a z akéhokoľvek dôvodu si uvedomíte svoj omyl, nenechajte sa zlomiť váhou svojej viny, ani veľkosťou škody, ktorej nástrojom ste sa stali. Naopak dovoľte, aby vašu dušu prenikol najhlbší zármutok, ponorte sa do dôvery a obráťte sa na Toho, ktorý stále čaká, aby vám mohol odpustiť. To tiež platí pre dušu, ktorá strávila prvé roky svojho života verným dodržiavaním mojich prikázaní, ale potom kúsok po kúsku upadla zo zápalu do vlažnosti a pohodlného života...

Neskrývajte nič z toho, čo vám hovorím, lebo je to pre úžitok celého ľudstva. Opakujte to za jasného dňa, kážte to tým, ktorí skutočne chcú počuť. Dušu, ktorú jedného dňa prebudí silný otras, náhle uvidí svoj neužitočný a prázdny život bez zásluh pre večnosť. Ten Zlý na ňu s pekelnou žiarlivosťou útočí tisícovým spôsobom a zveličuje jej poklesky. Ponúka jej zármutok a malomyselnosť a nakoniec ju privedie ku strachu a zúfalstvu. Duše, ktoré patríte Mne, nevšímajte si tohoto krutého nepriateľa. Hneď ako pocítite na začiatku vašej bitky hnutie milosti, podťte do Môjho Srdca. Sledujte, ako do vašej duše steká kvapka Krvi a podťte ku Mne. Viete, kde som, pod závojom viery... Naddvihnite ho a s úplnou dôverou Mi vyrozprávajte svoje trápenie, svoju biedu a svoje pády... S úctou načúvajte Mojm slovám a kvôli minulosti nemajte strach. Moje Srdce ju ponorilo do bezodných hlbín Môjho Milosrdenstva a Mojej Lásky. Vaša minulosť vás naplní pokorou. A pokiaľ Mi chcete dať najväčší dôkaz lásky, dôverujte Mi a počítajte s Mojm odpustením. Verte, že vaše hriechy nikdy nebudú väčšie ako Moje nekonečné Milosrdenstvo.

Ešte som nestretol človeka, ktorý by v sebe nemal záblesk svetla alebo svetielko nádeje. Každý má v sebe potenciál na úplnú premenu. Z knihy Billa Wilsona " Čí je tohle dítě "

Deviata nedeľa „cez rok“

Buď pokorný srdcom, vážny v reči, rozvážny vo svojich rozhodnutiach. Rozprávaj vždy malo, vytrvalo sa venuj dobrému čítaniu, buď pozorný pri práci, zdržanlivý v rozhovoroch, k nikomu nepocituj nevoľu. Buď ku všetkým láskavý a úctivý k nadriadeným. Ani z ďaleká na nikoho nehľad' krivo! Nech z tvojich úst nevyjde nijaké príkre slovo, nikdy sa nedopusť ničoho nehanebného, nikdy si nedovoľ ľahkovážne gesto, nedbanlivú chôdzu, povýšený ton hlasu. Skratka, nech je celý tvoj zovňajšok obrazom poriadku v tvojej duši. (sv. páter Pio)

„Daj nám väčšiu vieru“ (Lk 17,5). Skúšal si už niekedy hýbať ušami? O každom sa predpokladá, že sa narodil so správne vyvinutým svalstvom. V tom prípade stačí len zaťať zadné stoličky a aktivovať príslušné svaly. Väčšina ľudí to však stále pokladá za nemožné. V dnešnom evanjeliu apoštoli prosia Ježiša, aby im dal niečo, o čom cítia, že by to sami

nedosiahli: väčšiu vieru. Ježiš im odpovedá že už majú takú vieru, akú potrebujú. Zachádza až tak ďaleko, že im hovorí, že keby mali takú vieru ako malinké horčičné semienko, dokázali by niečo také úžasné, ako presadiť strom do mora. To maličké semienko, ktoré bolo známe svojím rýchlym rastom až do takmer trojmetrovej výšky, muselo vytvoriť v myšliach znechutených apoštolov veľmi jasný obraz nádeje. Uvedomuješ si, že aj ty máš dostatočne veľkú vieru na to, aby si dokázal podobné úžasné veci? Možno sa na to necítiš vhodný, no otázka v skutočnosti znie: Ako sa môžeš napojiť na vieru, ktorú už máš, a ešte ju aj posilniť? Tu je niekoľko rád: Čítaj Bibliu. Svätý Pavol hovorí: **„Viera je z hlásania a hlásanie skrze Kristovo slovo“** (Rim 10,17). Zahĺb sa teda do Písma a dbaj na to, aby si Boha spoznával čoraz dôkladnejšie, aby sa prehlbovala tvoja láska k nemu a aby rástla tvoja dôvera v neho. Cvič sa vo viere. Svätý Jakub napísal: **„Ak viera nemá skutky, je sama v sebe mŕtva“** (Jak 2,17). Iniciatívne konaj Božie dielo na zemi - zvlášť pomáhaj chudobným a núdznym. Ak chceš mať silné svaly, musíš veľa cvičiť, ak chceš mať pevnú vieru, precvičíš a posilniš si ju tým, že uvidíš Božie požehnanie svojej práce. Zapisuj si. Mnohí svätí, ako aj Augustín, používali zápisky na prehlbovanie svojej viery. Poznamenaj si, kedy Boh vypočul tvoju modlitbu, ale aj to, kedy ti strach či neistota narúšali cestu viery. Rovnako ako malé horčičné semienko udivovalo ľudí rýchlosťou a rozsahom svojho vzrastu, tak aj ty, ak budeš aktívne pracovať na raste svojej viery a potom sa obzrieš späť, neuveríš vlastným očiam, aký pokrok si urobil. Pane, ukáž mi chodník, po ktorom mám kráčať, aby moja viera rástla. Posilni ma svojím Svätým Duchom, aby som ťa dokázal ešte viac milovať a ešte viac ti slúžiť.

Ak ti prestane fungovať kúrenie, zavolaš záhradníka, aby ti ho opravil? Isteže nie! Pohladáš niekoho, kto zistí, čo je vo veci, a opraví to. Na koho sa však obrátiš, ak ťa v živote postretne zložitý problém? Vyhľadáš nejakého odborníka, niekoho, kto ti môže skutočne pomôcť, však? Nuž, je tu niekto, kto ťa stvoril, kto má s tebou svoj plán a kto ťa pozná po mene. A dychtivo túži odpovedať ti vždy, keď sa na neho obrátiš! Stotník naliehavo potreboval pomoc. Keď jeho verný sluha ochorel, spomenul si na všetky príbehy, ktoré počul o Ježišových zázrakoch. Možno niektoré z uzdravení videl aj na vlastné oči. No nech videl čokoľvek, jedno vedel určite: Ježiš má moc. Povie niečo a na jeho slovo sa poslúcha. Vďaka tomu, že tento vojak chápe, čo znamená mať moc, vie, že potrebuje ísť za Ježišom. Dnes sa skús modliť trochu inak. Predtým, ako začneš hovoriť Ježišovi o svojich potrebách, vyjadri, čo veríš o tom, kto je Ježiš. Zamysli sa nad jeho mocou – nie však abstraktne a teoreticky. Nehovor len to, že je Knieža pokoja, ale pozvi ho aj, aby ti v spravodlivosti a láske vládol. Nemysli iba na jeho smrť na kríži; chváľ ho za to, že z teba sňal tvoju vinu a hanbu. Nevyznávaj len to, že prišiel, aby nás oslobodil, ale popros ho, aby ťa vyslobodil z reťazí zviazanosti v tvojom živote - dlhotrvajúceho opakovaného hriechu alebo hlboko zakoreneného postoja strachu či bezohľadnosti. Keď Ježiš začul, čo stotník vraví, pochválil jeho vieru. Ten muž nielenže uveril, ale svoje presvedčenie aj sformuloval do modlitby. Svoje prosby predložil Ježišovi na základe viery, a preto bol prístupnejší Ježišovej moci uzdravovať a zachraňovať. Prepoj teda aj ty svoju vieru so svojou modlitbou. Vyznaj, že Ježišovi patrí všetka moc. Vzďaj mu česť a chválu za jeho moc a lásku. Vyhlás, že on je твоjím Spasiteľom, tvojou múdrosťou a silou. Dovoľ mu povedať slovo a vedz, že duša ti ozdravie.

„...povedz iba slovo a môj sluha ozdravie“ (Lk 7,5). Ak ti prestane fungovať kúrenie, zavolaš záhradníka, aby ti ho opravil? Isteže nie! Pohladáš niekoho, kto zistí, čo je vo veci, a opraví to. Na koho sa však obrátiš, ak ťa v živote postretne zložitý problém? Vyhľadáš nejakého odborníka, niekoho, kto ti môže skutočne pomôcť, však? Nuž, je tu niekto, kto ťa

stvoril, kto má s tebou svoj plán a kto ťa pozná po mene. A dychtivo túži odpovedať ti vždy, keď sa na neho obrátiš! Stotník naliehavo potreboval pomoc. Keď jeho verný sluha ochorel, spomenul si na všetky príbehy, ktoré počul o Ježišových zázrakoch. Možno niektoré z uzdravení videl aj na vlastné oči. No nech videl čokoľvek, jedno vedel určite: Ježiš má moc. Povie niečo a na jeho slovo sa poslúcha. Vďaka tomu, že tento vojak chápe, čo znamená mať moc, vie, že potrebuje ísť za Ježišom. Dnes sa skús modliť trochu inak. Predtým, ako začneš hovoriť Ježišovi o svojich potrebách, vyjadrí, čo veríš o tom, kto je Ježiš. Zamysli sa nad jeho mocou - nie však abstraktne a teoreticky. Nehovor len to, že je Knieža pokoja, ale pozvi ho aj, aby ti v spravodlivosti a láske vládol. Nemysli iba na jeho smrť na kríži; chváľ ho za to, že z teba sňal tvoju vinu a hanbu. Nevyznávaj len to, že prišiel, aby nás oslobodil, ale popros ho, aby ťa vyslobodil z reťazí zviazanosti v tvojom živote - dlhotrvajúceho opakovaného hriechu alebo hlboko zakoreneného postoja strachu či bezohľadnosti. Keď Ježiš začul, čo stotník vraví, pochválil jeho vieru. Ten muž nielenže uveril, ale svoje presvedčenie aj sformuloval do modlitby. Svoje prosby predložil Ježišovi na základe viery, a preto bol prístupnejší Ježišovej moci uzdravovať a zachraňovať. Prepoj teda aj ty svoju vieru so svojou modlitbou. Vyznaj, že Ježišovi patrí všetka moc. Vzďaj mu česť a chválu za jeho moc a lásku. Vyhlás, že on je твоjím Spasiteľom, твоjou múdrosťou a silou. Dovoľ mu povedať slovo a vedz, že duša ti ozdravie.

Predstavme si nasledujúcu situáciu. Mladí manželia. „Šialene“ sa milujú. Počas prvého „medového“ roku ide všetko hladko. Ale jedného dňa sa stane tragédia: manželka sa pri automobilovej nehode ťažko zraní. S poškodenou chrbticou leží v nemocnici dlhé mesiace. Lekárska prognóza je neúprosná: bude ochrnutá do konca života. Mladí manželia! Milovali sa ozaj „šialene“ alebo to bolo len egoistické zaľúbenie, očarenie telom, žiadostivosť? Rozhodne sa manžel, že má právo na normálny život, aj na sexuálny život a nájde si inú? **„Láska nikdy nezanikne,“** píše svätý Pavol (1 Kor 13,8). Milovať znamená chcieť pre druhého dobro a konať preňho dobro. Zamyslime sa nad tým, čo by sme urobili vo vyššie opísanej situácii. Úprimná odpoveď by mohla ukázať, či sa skutočne milujeme... Nie je možné milovať bez príkladu lásky, aký nám zanechal Kristus (a aký nám pripomínajú kríže, ktoré máme v našich domácnostiach), a bez perspektívy večného života, bez spojenia s Bohom, ktorý je jediným žriedlom lásky. „Láska k blížnemu je neoddeliteľná od lásky k Bohu“ (KKC 1878).

Desiata nedľa „cez rok“

Tridentský koncil 1545- Kto by povedal, že nieje v moci človeka aby svoje cesty zlými urobil tým, že hreší, a že Boh dobré, ale aj zlé skutky nielen pripúšťa, ale z vlastnej vôle koná, tak že zrada Judášova je vlastne Božím činom rovnako dobrým ako povolanie Pavla- je exkomunikovaný.

Jacques Philippe vo svojej knihe "Hľadaj pokoj a zotrvej v ňom" vyrozprával príbeh ženy - matky, ktorá prišla za ním a v slzách ho požiadala o modlitbu za svoju dcéru. Jej dcéra trpela depresiami, ktoré boli spojené s obavami a úzkosťami vždy, keď mala ísť medzi ľuďmi. On a jeho modlitbová skupina sa modlili za uzdravenie spomínanej ženy z depresii. Hovorí však: „Keď som sa neskôr priamo stretol s mladou ženou, s úžasom som zistil, že ona svoje utrpenie prežívala v pokoji. Hovorila mi: 'Nedokážem sa modliť, ale ustavične opakujem Ježišovi slová žalmu TY SI MÔJ PASTIER, NIČ MI NECHÝBA. A takisto vidím ovocie utrpenia na svojom otcovi, ktorý predtým bol voči mne veľmi tvrdý, ale teraz zmenil ku mne svoj postoj.' „Utrpenie najbližších ľudí sa nás veľmi silne dotýka. Niekedy viac, ako naše vlastné. A pritom človek prežívajúci skúšku môže znášať utrpenie ľahšie ako jeho okolie, ktoré sa znepokojuje a

trápi. Ľudia niekedy hromadia modlitby za uzdravenie, vyhľadávajú všetky možné i nemožné prostriedky, aby svojmu najbližšiemu pomohli. A pritom si neuvedomujú, že v utrpení je vždy prítomný Boh, ktorý nad trpiacim drží svoju ochrannú ruku. Spomeňme si na to vždy, keď tak veľmi budeme chcieť „oslobodiť blízkeho človeka od kríža“. Bez ohľadu na to, ako veľmi svojich blízkych milujeme, nezachraňujme ich, ak s nimi Boh práve koná svoj zámer. Žiadnym utrpením by sme nemali prejsť bez toho, žeby sme si nevzali kus požehnania, ktoré z neho plynie.

Váš čas je limitovaný, takže ho nepremárnite tým, že budete žiť život niekoho iného. Nenechajte sa chytiť do pasce dogmou - znamená to žiť život podľa výsledkov myslenia iných ľudí. Nedovoľte, aby hluk názorov iných ľudí úplne potlačil váš vnútorný hlas. A predovšetkým, majte odvahu nasledovať svoje srdce a intuíciu. Oni už nejako vedia, čím sa skutočne chcete stať. Všetko ostatné je druhoradé.

Keby niekto býval v dome, v ktorom sú múry na spadnutie a podlaha i povala sa kývajú, takže neprestajne hrozí jeho zrútenie, celkom iste by túžil z toho domu odísť.

Dlho som sa pýtala, prečo dobrotivý Boh niekoho uprednostňuje, prečo všetky duše nedostávajú rovnaký stupeň milostí. Čudovala som sa keď som videla, ako hojne zahŕňa mimoriadnou priazňou svätých, ktorí ho predtým urážali, ako svätý Pavol, svätý Augustín, a núti ich aby prijímali jeho milosti. Rovnako som sa čudovala, keď som čítala v životoch svätých, ako sa nášmu Pánovi zaľúbilo rozmaznávať ich od kolísky po hrob a nenechať im na ceste nijakú prekážku, ktorá by im zabránila povzniesť sa k nemu, a zahŕňať tie duše takými milosťami, že nemohli zakaliť nepoškvrnenú nádheru svojho krstného rúcha. Pýtala som sa, prečo napríklad úbohí divosi umierajú vo veľkom počte prv, než počujú vysloviť meno Boh... Ježiš ma láskavo poučil o tomto tajomstve. Predložil mi pred oči knihu prírody a ja som pochopila, že všetky kvety, ktoré stvoril, sú krásne, že nádhera ruže a belosť ľalie neodnímajú vôňu fialôčke alebo uchvacujúcu prostou sedmokráske. Pochopila som, že keby všetky drobné kvietky chceli byť ružami, príroda by stratila svoje jarné skvosty, na poliach by už neboli pestré kvety... Tak je to aj vo svete duší, ktorý je Ježišovou záhradou. Chcel stvoriť veľkých svätých, ktorí sa môžu prirovnávať k ľaliám a k ružiam. Avšak stvoril aj menších svätých a tí sa musia uspokojiť s tým, že sú sedmokráskami alebo fialkami, určenými na to, aby potešili zrak Pána Boha, keď si ich položí k svojim nohám. Dokonalosť spočíva v tom, aby sme plnili jeho vôľu a boli tým, čím podľa jeho vôle máme byť. Pochopila som aj to, že láska nášho Pána sa zjavuje tak v duši najprostejšej, ktorá v ničom neodporuje jeho milosti, ako aj v duši najvznešenejšej. Charakteristickou vlastnosťou lásky je pokora. Keby sa všetky duše podobali dušiam svätých učiteľov, ktorí osvietili cirkev svojou jasnou náukou, Pán Boh by zrejme nezostúpil dosť nízko, keby prichádzal do ich srdca. Lenže On stvoril dieťa, ktoré nevie nič a vydáva iba slabé zvuky, stvoril úbohého divocha, ktorý sa správa iba podľa prirodzeného zákona, a predsa neváha znížiť sa až k ich srdciam: to sú tie poľné kvety, ktorých prostota ho uchvacuje...

Keď Pán Boh takto zostupuje, ukazuje svoju nekonečnú veľkosť. Ako slnko osvecuje súčasne cédre i každý kvietok, ako keby bol jediný na zemi, tak sa Pán Ježiš rovnako zapodieva každou dušou zvlášť, ako keby inej, jej podobnej, nebolo. A ako sú v prírode všetky obdobia usporiadané tak, aby v určitý deň rozkvitla najskromnejšia sedmokráska, tak isto všetko zodpovedá dobru každej duše.

(sv. Terézia z Lisieux, Príbeh mojej duše)

Jedenásta nedeľa „cez rok“

Modlitba za získanie Pokory od patrónky misií a misionárov - sv. Terezky Ježiškovej. Ó, Ježišu, keď si bol Pútnikom na zemi, povedal si: "Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinok pre svoju dušu." Ó, mocný panovník Neba, moja duša naozaj nachádza odpočinok, keď ťa vidí, ako sa v podobe a prirodzenosti sluhu ponížuješ a dokonca umývaš nohy svojim apoštolom. Potom si spomínam na slová, ktoré si vyslovil, aby si ma naučil pestovať pokoru: "Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám... Sluha nie je väčší ako jeho pán... Keď to viete, ste blahoslavení, ak podľa toho aj konáte." Ja chápem, Pane, tieto slová vychádzajúce z tvojho tichého a pokorného Srdca; s pomocou tvojej milosti chcem podľa nich konať.

Chcem sa pokorne ponížiť a podrobiť svoju vôľu vôli svojich sestier, nebudem im v ničom odporovať ani zisťovať, či majú alebo nemajú právo rozkazovať mi. Nikto nemal toto právo voči tebe, môj Milovaný, a predsa si poslúchal nielen Pannu Máriu a sv. Jozefa, ale dokonca svojich katov. Vrchol tvojho ponížovania vidím teraz v Hostii. Akú pokoru prejavuješ, božský Kráľ slávy, keď sa podriaďuješ všetkým svojim kňazom bez rozdielu, či ťa milujú, alebo, žiaľ, sú v tvojej službe ľahostajní či chladní... Na ich výzvu zostupuješ z Neba, oni môžu posunúť hodinu sv. obety dopredu i dozadu, a ty si vždy ochotný...

Ó, môj Milovaný, aký tichý a pokorný srdcom mi pripadáš pod závojom bielej Hostie! Nemusíš sa väčšmi ponížovať, aby si ma naučil pokore, a ako odpoveď na tvoju lásku i ja chcem túžiť, aby ma moje sestry vždy dávali na posledné miesto a aby som sa presvedčila, že to miesto mi patrí. Úpenlivo ťa prosím, môj božský Ježišu, zošli na mňa poníženie zakaždým, keď sa budem pokúšať vyvyšovať sa nad ostatných. Viem, môj Bože, že pyšnú dušu ponížuješ, ale tej, čo sa poníže, dávaš večnú slávu, preto sa chcem zaradiť na posledné miesto, chcem mať podiel na tvojom ponížení, aby "som mala podiel s tebou" v nebeskom kráľovstve. Pane, ty poznáš moju slabosť! Každé ráno si zaumienim, že budem pestovať pokoru, a večer uznávam, že som spáchala ešte viac hriechov pýchy, a preto mám pokušenie dať sa znechutiť, ale ja viem, že aj znechutenie pochádza z pýchy. A tak chcem, môj Bože, vložiť svoju nádej jedine do teba; pretože ty môžeš všetko, prosím ťa, daj, aby sa v mojej duši zrodila čnosť, po ktorej túžim. Aby som dosiahla túto milosť tvojho nekonečného milosrdenstva, budem si veľmi často opakovať: „Ó, Ježišu, tichý a pokorný srdcom, pretvor moje srdce podľa svojho Srdca!“

Manželia majú vzácny poklad - Ježiša Krista vo sviatosti manželstva. Preto by mali všetky svoje problémy odovzdať Ježišovi, lebo iba jeho moc im ich pomôže vyriešiť a zvládnuť.

Nadalej sa šíri sekularizmus a vo všetkých zemepisných šírkach sa rozrastajú isté problematické náboženské zoskupenia. S pálčivou naliehavosťou vyvstáva nutnosť obrany života rovnako ako výchova ku kultúre života. Prevažujúca mentalita sa totiž obracia proti ľudskej dôstojnosti a nechráni inštitúciu manželstva a rodiny. Ako by nás nemohla znepokojovať emigrácia a následné vykorenenie násilia, organizovaná kriminalita, obchod s drogami či zbraňami alebo korupcia? A čo by sme potom najskôr mali povedať tvárou tvár drásavým nerovnostiam a chudobe, vyvolaným spornými ekonomickými, politickými a sociálnymi opatreniami. Katolícka cirkev je presvedčená, že riešenie všetkých týchto ťažkostí môže vychádzať zo stretnutia so živým Kristom. To je rozhodujúca sila Pánova lásky nás núti k tomu, aby sme s pokorou niesli jeho meno celým svetom, v slobode a s nadšením ho prináša srdciam všetkých jeho obyvateľov. Neexistuje prospešnejšia práca, ktorá by prinášala väčšie upokojenie. Vaším bratom a sestrám nemôžete preukázať väčšiu službu. Žiznia totiž po Bohu."

Dvanásta nedeľa „cez rok“

Nemáme často príležitosť cvičiť sa v statočnosti, veľkodušnosti či štedrosti, ale miernosť, zdržanlivosť, poctivosť a pokora majú poznačiť všetky skutky nášho života. Cukor chutí lepšie ako soľ, no soľ potrebujeme častejšie. Preto musíme mať vždy poruke aj tieto cnosti, pretože ich potrebujeme prakticky neustále.

Veľa krát sa modlíme, aby Ježiš uzdravil našu lásku k nemu. Sme hriešny a často padáme, zraňujeme ho, keď zraňujeme svojho blížneho a vtedy naša láska k nemu nie je dokonalá. Preto ho musíme neustále prosiť, aby nás uzdravil, aby sme ho viac milovali opravdivou láskou. Cítíme, že nám nestačí len láska, ktorú máme k nemu hlboko v mojom srdci. Každý deň ho musíme prosiť, aby nám daroval svoje srdce a zjednotil naše srdcia, aby som viac milovali ľudí okolo seba a hlavne, aby sme viac milovali jeho. Bez jeho lásky v našom srdci, je naša láska nedokonalá a slabá. Ježiš daj, aby sme ťa stále viac milovali, aby mňa ubúdalo a ty si vo mne rástol.

Pane Ježišu Kriste, odovzdávam sa ti spolu so svojím telesným aj duchovným utrpením. Odovzdávam ti svoj strach pred utrpením a smrťou, ako aj pocit nezmyselnosti utrpenia. Ježišu, chcem sa s tebou zjednotiť v tvojom utrpení na kríži za spásu sveta, aby sme z tohto prameňa našej spásy mohli čerpať silu uzdravenia, silu znášať utrpenie a tiež radosť z tvojho víťazstva nad diablom, utrpením, hriechom a smrťou.

Až keď padneš na dno, zistíš svoju silu. Buď sa budeš topiť vo svojich problémoch a budeš kráčať smerom dole, alebo sa postavíš a budeš kráčať po schodoch života nahor. Je to len a len na tebe!

Kto prijal evanjelium, stáva sa nakoniec aj sám jeho ohlasovateľom. V tom spočíva dôkaz pravdivosti evanjelizácie. Je to akýsi skúšobný kameň. Nie je totiž možné, aby niekto prijal Božie slovo a uveril v Božie kráľovstvo a nestal by sa jeho svedkom a hlásateľom.

Ak ochoriem, nech Bohu slúži moja choroba. Ak budem neistý, nech mu slúži moja neistota. On nič nerobí zbytočne. Môže mi odňať priateľov, môže ma uvrhnúť medzi cudzincov, môže dopustiť, že sa budem cítiť biedne, že môj duch bude na dne, že nebudem mať ani tušenia o budúcnosti. V tom všetkom je však stále so mnou.

Trinásta nedeľa „cez rok“ (Lk 9,51-62)

Druhé čítanie

List Galatánom 4, 22 - 24. 26 - 27. 31 — 5, 1

„Túto slobodu nám vydobyl Kristus“ (Gal 5, 1). Otroctvo je veľmi bolestivá téma. Nie je nič horšie, ako predstaviť si seba alebo našich milovaných, ako nás vlastní a vládne nad nami iný človek. Od starovekých čias až po súčasnosť žili ľudia, ktorí nemali výčitky svedomia držať iných v otroctve. A to vždy viedlo k bolesti a utrpeniu. Dnešné prvé čítanie hovorí, že otroctvo môže byť duchovné i telesné. Môžeme byť otrokmi hriechu alebo klamstiev diabla. Ale úžasné je, že Ježiš má moc oslobodiť nás. Každý z nás môže zakúsiť slobodu v Kristovi. Keď nás Ježiš skutočne oslobodil, prečo očakáva, že budeme dodržiavať toľko pravidiel? A prečo sa jeho najbližší priatelia nazývajú jeho učeníkmi? Nie je sloboda o tom, že budeme robiť, čo si myslíme, že je pre nás najlepšie, a nemusíme nikoho poslúchať? Tu musíme veľmi dobre rozlišovať. Áno, Otec od nás žiada dodržiavať prikázania, ale len preto, že vie, čo je pre nás najlepšie. Dáva nám svoje zákony, aby sme sa mohli zdokonaľovať a stále viac sa pripodobňovať jeho Synovi.

Hriech a diabol, naopak, nemajú s nami dobré úmysly. Chcú v nás zatemniť obraz Boha, aby sme neboli schopní obsiahnuť plnosť bohatstva, ktoré máme v Kristovi. Boh chce, aby sme sa rozhodli byť mu poslušní; diabol nám chce vziať slobodnú vôľu a chce sa k nám správať ako k svojim bábkam, nie ako k partnerom. Boh nie je otrokár. Je to milujúci Otec, ktorý sa teší z toho, že nás zahŕňa každý deň svojou milosťou a láskou. Očakáva od nás poslušnosť, ale nesmierne ochotne nám pomáha na každom kroku cesty a naplňa nás radosťou, keď ideme za ním! Ježiš nás skutočne prišiel oslobodiť, aby sme zakúšali jeho lásku a prijímali jeho milosť. Vykročme do tejto slobody zvoliac si cestu poslušnosti naplnenú milosťou.

Chcel by som vás povzbudiť, aby ste sa odvážili milovať a netúžili po ničom menšom pre svoj život než po krásnej a silnej láske, ktorá je schopná premeniť celý váš život na radostné darovanie seba samých Bohu a bližným, podľa príkladu toho, ktorý láskou navždy premohol nenávisť a smrť (*porov. Zjv 5, 13*)... Nech vás Duch Svätý urobí tvorivými v láske, vytrvalými v úlohách, na ktoré sa podujimate, a odvážnymi vo vašich iniciatívach, aby ste mali podiel na vytváraní civilizácie lásky.

Štrnásť nedeľa „cez rok“ (Lk 10,1-12.17-20)

A dobre sa hovorí, že „ich poslal pred sebou do každého mesta a na každé miesto, kam sa sám chystal ísť“. Pán nasleduje svojich hlásateľov, lebo hlásanie ide pred ním. Pán iba vtedy prichádza do príbytku našej mysle, keď ho predišli slová povzbudenia a prostredníctvom nich sa v mysli ujala pravda. Preto hovorí Izaiáš týmto hlásateľom: **„Pripravte cestu Pánovi, vyrovnejte chodníky nášmu Bohu.“** A preto aj žalmista hovorí: „Urobte cestu tomu, čo vystupuje nad západom.“ Pán totiž vystupuje nad západom, lebo kde bol umučený, tam zmŕtvychvstaním zjavil svoju tým väčšiu slávu. Áno, vystupuje nad západom, lebo zmŕtvychvstaním pošliapal smrť, ktorú podstúpil. Putujeme teda k tomu, čo vystupuje nad západom, keď vašim myšliam hlásame jeho slávu, aby ich on, keď po nás príde, osvietil prítomnosťou.

Náš národ je bohatý na rozsiahlu kresťanskú históriu, ktorú nemožno ignorovať či obmedzovať,“ uviedol a poukázal tak na bohatstvo kresťanského učenia aj v súvislosti s iniciatívou Cirkvi: viera nám umožňuje rásť v dôvere v silu a v bohatstvo evanjeliového posolstva. Koľkokrát sme si nevšimli, že sú to práve slová viery, tie najjednoduchšie a priame, naplnené silou Božieho slova, ktoré sa najlepšie dotýkajú srdca a myslí a prinášajú rozhodujúce svetlo?“ V nich podľa neho spočíva základné presvedčenie a spôsoby myslenia, ktoré môžu priniesť nádej vysmädnutému svetu.

V dôležitých témach spoločnosti, musí hlas Cirkvi zaznieť neúnavne a v tejto súvislosti práve harmónia, ktorá existuje medzi vierou a rozumom, vám dáva osobitnú istotu: posolstvo Krista a jeho Cirkvi nie je iba nositeľom náboženskej identity, ktorá si vyžaduje, aby bola rešpektovaná ako taká; prináša múdrosť, ktorá umožňuje zvážiť správnosť konkrétnych odpovedí na naliehavé a niekedy desivé otázky súčasnosti.“

Rovnako si pripomeňme aj význam liturgickej činnosti Cirkvi v prospech civilizačného poslania: „Liturgia je skutočne oslava centrálneho diania ľudských dejín, výkupná obeta Krista.“ Ako povedal, svedčí o Božej láske k ľudstvu a ukazuje, že ľudský život má zmysel. Aby kňazi napomáhali v tomto smere, a pracovali neustále na liturgickej formácii seminaristov a veriacich. Rešpektovanie stanovených noriem je prejavom lásky a vernosti viere Cirkvi, pokladu milostí, ktorý uchováva a odovzdáva, (...) udržiava efektívnu evanjelizáciu. Rovnako je veľký problém súčasnosti, ktorým je odovzdávanie viery mladším generáciám. Cirkev

potrebuje vierohodných svedkov. V tomto smere poukážme na Katechizmus Katolíckej cirkvi, ako užitočný nástroj, ktorý ukazuje silu a krásu viery. Povzbudzujme sa k tomu, aby sme svedčili o svojej oddanosti, o jednoduchosti života, pastoračnej starostlivosti a zväzku medzi nimi a nástupcom apoštola Petra; podporovali veriacich, ktorí tak pocítia, že viera a súdržnosť je zdrojom radosti a plodnosti. Rovnako takýmto spôsobom nadobudnú odvahu prejavíť svoje kresťanské presvedčenie v akomkoľvek prostredí, v ktorom pôsobia. Zvlášť tí veriaci, ktorí sú zapojení do verejného života majú osobitnú zodpovednosť: „môžu ovplyvniť občianskoprávne zákony na ochranu manželstva medzi mužom a ženou, ochrane života od počatia až po prirodzenú smrť, pravú orientáciu bioetiky vo vernosti dokumentom magistéria“.

Hrôza v Británii: Protokol LCP a choré deti odsúdené na smrť od smädu protokol, ktorým sa často v britských nemocniciach riadia, a ktorý je "návodom", ako majú lekári sprevádzať chorých na sklonku života. Tento protokol navádza tiež na eutanáziu prostredníctvom prerušenia vyživovania a hydratácie. O pacientov je častokrát "postarané" práve týmto spôsobom a bez ich vedomia. Znásobil sa počet príbehov rodín, ktorých príbuzní sa ocitli na "zozname smrti" podľa protokolu LCP bez toho, aby o tom vopred vedeli. Niekedy si to všimnú včas, nie keď je však príliš neskoro. Vplyvný anglický časopis *British Medical Journal* odhalil, že tento protokol sa aplikuje aj na deti, ktoré sa rodia s postihnutím. Denníku *Daily Mail* zasa lekár, ktorý chce ostať v anonymite, porozprával o dieťati, ktoré sa narodilo s mnohými vrodenými anomáliami. Rodičia dieťaťa súhlasili s aplikovaním protokolu LCP a dúfali, že dieťa umrie rýchlo. „Práli si, aby dostalo zápal pľúc a aby netrpelo. Avšak moje lekárske skúsenosti hovoria, že nemožno povedať, ako dlho takéto deti budú žiť.“ Taktiež si kladiem otázku, ako môžu rodičia dieťaťa, za týchto podmienok, chcieť ešte aj vidieť jeho agóniu. Pediatrické oddelenie nemocnice Alder Hey v Liverpoole už dlhšiu dobu aplikuje LCP na novorodencoch a deťoch. Nemocničná sestra Bernadette Loyd, ktorá sa na tieto prípady už nedokázala viac ticho prizerať, napísala list na Ministerstvo zdravotníctva a podrobne popísala, akými spôsobmi novorodenci umierajú.

„Je hrozné umierať od smädu, a je nepochopiteľné, že bábätká musia takto zomrieť! Rodičia sa ocitajú v neistote a cítia sa akoby povinní vybrať si tento spôsob, pretože lekári vravia, že ich deti majú len málo dní života. No predpovedať smrť je veľmi ťažké a videla som aj prípady detí, ktoré doslova ožili potom, čo zvrátili cestu protokolu LCP, ktorý bol na nich už začatý.“

Kritici LCP sústreďujú pozornosť najmä na fakt, že lekári nemôžu predsa s úplnou presnosťou predpovedať perspektívu života svojich pacientov.

Pätnásta nedeľa „cez rok“

Často sa stavaj do Božej prítomnosti a obetuj mu všetky svoje skutky, ako aj všetky tvoje trápenia. Nemám nič proti tomu, aby si vo chvíľach, keď trpíš nariekala, no bol by som rád, keby si to robila s Pánom, s detinským duchom, ako sa zvykne správať dieťa pri svojej matke. Ak sa narieka s láskou, vôbec na tom nie je nič zlé, lebo potom sa nám uľaví. Nariekaj teda s láskou a odovzdaj sa do náručia Božej vôle. Neznepokojuj sa, ak sa Ti nedarí konať čnostné skutky tak, ako by si chcela. Ako som Ti povedal, tie neprestávajú byť dobré a milé jeho božskej Velebe ani vtedy, keď ich bez vlastnej viny konáš iba s nevôľou, s ťažkým duchom a akoby nasilu.

Drahí..., Bohu nemôžete dať nič lepšie ako svoje utrpenie v čase súženia. Vtedy bude pre vás váš Milovaný ako zväzoch myrhy. Neprestávaj si ho mocne vinúť na svoju hrud' "Môj Milý je môj a ja som jeho, on bude stále v mojom srdci."

Utekajte, utekajte pred čo i len najmenším náznakom pocitu namyslenosti. Pozorujte a majte pred svojím duchovným zrakom veľkú pokoru Matky Božej i našej, ktorá úmerne k tomu, ako v nej vzrastali nebeské dary, sa čoraz väčšmi opierala o poníženosť. Preto od samotného okamihu, kedy ju zatônil Duch Svätý, ktorý z nej urobil Matku Božieho Syna, mohla spievať: „Hľa, služobnica Pána.“ To isté zaspievala naša drahá Matka v dome svätej Alžbety, hoci vo svojich svätých útrobach nosila Slovo, ktoré sa stalo telom. Spolu so vzrastaním darov nech vzrastá aj Vaša pokora. Majte pritom na pamäti, že všetko, čo máme, sme dostali. So vzrastaním darov nech je vždy spojená pokorná vďačnosť k veľkému Dobrodincovi a preto nech Váš duch neprestáva vzdávať vďaky. Ak tak budete robiť, vyzvete na súboj všetok hnev pekla a zvíťazíte nad ním. Nepriateľské sily budú rozdrvené. Vy z tohto súboja vyjdete ako víťaz a nepriateľa bude zožierať jeho zúrivosť. Majte vieru v Božiu pomoc a buďte si istí, že ten, ktorý Vás bránil doteraz...

Predstav si, že si s človekom, ktorý ťa má veľmi rád. Presne tak je s tebou Boh. A na rozdiel od človeka nielen chvíľu či občas (dokonca ani manželia nie sú stále spolu), ale vždy. A je s tebou, aby ťa viedol, usmerňoval, chránil, potešoval, uzdravoval, aby sa s tebou smial i plakal... Aby „nám daroval všetko, čo treba pre život“ (2 Pt 1, 3). Možno si to niekedy predstavujeme, že Boh nám všetko dal akoby vopred, do zásoby, a teraz len pozoruje a kontroluje, ako jeho dary používame či zneužívame. Nie. Boh nám v každej chvíli dáva všetko potrebné. Je s nami. Že to tak neprežívaš, necítiš? Aj to svoje „neprežívanie“ môžeš prijať ako Boží dar. Veď keby to bolo pre tvoju spásu nevyhnutné, Boh by ti mohol dať v každej chvíli radosť až na zbláznenie. Ale uniesla by to naša ľudská prirodzenosť? A keďže on je tvoj Stvoriteľ, veľmi dobre vie, čo potrebuješ práve pre tú chvíľu, ktorú prežívaš. Určite ti dáva všetko potrebné. Aj keď sa ti to nemusí páčiť. Ale prijmi to ako dar jeho pozornosti voči tebe, ako prejav lásky. Ako jeho vôľu. Bez šomrania. Skús tento týždeň veľmi jednoduché cvičenie. Často hovor Bohu: „Verím, že si tu.“ Nie: „Verím, že Boh je so mnou.“ A ak začuješ nejakú odpoveď, uchovaj si ju v srdci. Takmer určite nebude na prvý pohľad nič svetoborné, žiadne veľké myšlienky. Spočiatku možno „len“ vyznanie lásky. Boh ti bude hovoriť: „Som s tebou... Neboj sa... Milujem ťa...“ Keď sa toto naučíš, už sa nebudeš báť jeho druhého príchodu. Veď sa pre teba takmer nič nezmení. Len namiesto stretávania sa s Bohom vo viere ho už aj uvidíš na vlastné oči...

Svet nebude nikdy dobrý, ale môže byť lepším.

Šestnásta nedela „cez rok“

Komunita Arca, založená v 60. rokoch minulého storočia, zahŕňa viac ako 130 komunit na celom svete, ktoré prijímajú osoby s rôznym zdravotným postihnutím. Jean Vanier poukázal na cieľ jej členov: „Naším poslaním je ísť v ústrety svetu extrémnych slabostí, chudoby a utrpenia, ľuďom, ktorí bývajú často odmietaní. Úlohou Arcy je hlásať radostnú zvesť chudobným: rozhodne im hovoríme ‚Boh ťa miluje‘, ale tiež, ja ťa milujem, si pre mňa dôležitý; teda prijímať v našich malých domčekoch ľudí, ktorí tak veľa trpeli a odhaliť im, že sú skutočne niekým. Milovať iného znamená jednoducho povedať mu, že má svoju hodnotu, a nielen pre neho niečo urobiť– hoci aj to – ale byť s ním... Ježiš v Evanjeliu hovorí: ‚Keď usporadúvaš hostinu, nepozývaj svojich priateľov, ale chudobných, zmrzačených,

chromých a slepých.' Toto je šťastie. Naším cieľom je byť pri jednom stole, stať sa priateľmi. Celé dielo Arcy spočíva v poskytnutí možnosti hlbokého ľudského života pri jednom stole, slávnosti, práci, modlitbe. Arca je tak miestom zmierenia, kde sa môžu stretnúť ľudia odlišných náboženstiev a kultúr, zmení život ľudí so zdravotným postihnutím, ale zmení aj dobrovoľníkov. Arca je koniec koncov miestom slávnosti, ktorej cieľom je to, aby všetci boli šťastní.“ Základom činnosti komunity je podľa jej zakladateľa vzťah, ktorý mení a stáva sa znamením pre svet hovoriac o tom, že „láska je silnejšia než nenávisť“ a že je možná. Práve ľudia s postihnutím si Boh vyvolil, aby sa stali jeho svedkami. Ako tvrdí Vaniere, dôležité je, aby ľudia dokázali prijať aj tých, ktorí sa na prvý pohľad zdajú byť iní a milovať ich napriek slabostiam. Teda nielen evanjelizovať, ale tiež nechať sa evanjelizovať.

Život je príležitosť, chyť sa jej.

Život je krása, obdivuj ju.

Život je blaženosť, ochutnaj ju.

Život je sen, urob ho realitou.

Život je výzva, prijmi ju.

Život je povinnosť, naplň ju.

Život je hra, hraj ju.

Život je cenný, pestuj ho.

Život je zdroj, zachovaj ho.

Život je láska, užívaj si jej.

Život je tajomstvo, odhaľ ho.

Život je príslub, naplň ho....

Život je smútok, prekonaj ho.

Život je hymnus, vyspievaj ho.

Život je boj, prijmi ho.

Život je dobrodružstvo, riskni ho.

Život je šťastie, zaslúž si ho.

Život je život, ochraňuj ho.

Chceš poznať pominuteľný hlas a božstvo Slova, ktoré zostáva? Kde je teraz Jánov krst? Poslúžil a zanikol. Ale Kristov krst sa udeľuje aj teraz. Všetci veríme v Krista, dúfame v Krista Spasiteľa, ktorého zvestoval hlas. No pretože je ťažko rozlíšiť slovo od hlasu, pokladali aj Jána za Krista. Hlas pokladali za slovo. Ale hlas sa priznal, aby neurazil slovo. Povedal: „Ja nie som Kristus, ani Eliáš, ani prorok.“ Vraveli mu: „Kto teda si?“ Povedal: „Ja som hlas volajúceho na púšti,“ hlas ktorý prerušuje ticho. „Pripravte cestu Pánovi,“ to akoby povedal: Ja zniem iba preto, aby som jeho priviedol do srdca. Lenže kadiaľ ho mám viesť? On môže prísť iba vtedy, keď pripravíte cestu.

Sedemnásť nedeľa „cez rok“

Vzletná túžba po tom, aby sme už boli vo večnom pokoji, je dobrá a svätá, no je treba mierniť ju úplným odovzdaním sa do Božej vôle. Lepšie je konať Božiu vôľu tu na zemi, ako si užívať raj. Trpieť, a nie zomrieť, také bol heslo svätej Terézie. Sladký je očistec, ktorého mukou je láska k Bohu. Skúšky, ktorým nás Pán podrobuje a ktorým nás aj v budúcnosti podrobí, sú všetky znameniami Božej obľuby a pre dušu sú ako šperky. Drahé moje, zima

prejde a nadíde jar bez konca, ktorá bude o to krajšia, o čo krutejšie boli zimné víchre. Onen hustý oblak, ktorý okolo seba prežíva, je náznakom toho, že Boh je blízko Vaším dušiam.

Je totiž čosi veľké na každom svätcovi, keď vlastní toľko milostí, že to stačí na spásu mnohých. Bolo by však čosi najväčšie, keby vlastnil toľko milosti, že by to stačilo na spásu všetkých ľudí na svete. A tak je to u Krista a preblahoslavenej Panny.

Hoci svätí učitelia odkryli už mnohé tajomstvá a divy a nábožné duše ich poznali už v tomto živote, ostáva ešte oveľa viac toho, čo nevyslovili, ba vôbec nepochopili. Preto treba hlboko kopať v Kristovi, ktorý je ako bohatá baňa s nesmiernymi ložiskami pokladov. A možno v nej kopať akokoľvek hlboko, nikdy nenájdeme koniec ani hranicu a v každej novej vrstve sa zjavujú nové žily s novým bohatstvom.

Len sa ďalej čoraz viac roztápaj v tejto obrovskej túžbe páčiť sa Ježišovi. On, ktorý je taký dobrý a nehľadá na každú chybičku, odmení Tvoje sväte túžby tým, že Ti pomôže rásť a napredovať na svojich svätých cestách. Ži iba pre Neho. Vzdial od seba všetky neužitočné myšlienky, ktoré srdce naplňujú márnosťou a mätú a zatemňujú rozum. Všetky svoje skutky, aj tie, čo nie sú závažné, vykonávaj s úprimným úmyslom robiť to, čo sa páči Bohu. Zahod' za chrbát aj tie najmenšie snahy hľadať svoj vlastný úžitok. Veď čo je väčším ziskom pre dušu ako páčiť sa Pánovi? Stále v sebe živ pokorné zmýšľanie o sebe samej. Niet totiž pochyb o tom, že hoci duša môže Bohu slúžiť tisícakým spôsobom, tieto skutky nikdy nestoja za veľa. Svoj lesk a hodnotu nadobúdajú iba vďaka Pánovej milosti.

Osemnásť nedeľa „cez rok“

„Láska je plod, ktorý dozrieva v každom ročnom období, a ktorý má každý na dosah ruky. Zbierať ho môže ktokoľvek a bez obmedzenia.“ (Sv. Matka Tereza)

„Jednej noci, nevediac ako povedať Ježišovi, že Ho milujem a že koľko túžim, aby bol všade milovaný a oslávený, rozmýšľala som so smútkom, že nikdy nedostane ani jeden skutok lásky. Tak som povedala Bohu, aby som Ho potešila, že dobrovoľne súhlasím, aby ma vrhol do pekla, aby bol večne milovaný aj v tom mieste rúhania.“ (Sv. Terézia z Lisieux)

Vrúcne prosíme nášho drahého Nebeského Otca, aby nám dal silu, pokoj a trpezlivosť zvládať všetky situácie v živote v pokoji a v láske.

Keď bol Kristus vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahol k sebe. Po svojom zmŕtvychvstaní zoslal na učeníkov svojho oživujúceho Ducha a skrze neho vytvoril svoje Telo, ktorým je Cirkev ako všeobecná sviatosť spásy. Teraz sedí po pravici Otca a neprestajne účinkuje vo svete; privádza ľudí do Cirkvi, jej prostredníctvom ich stále užšie spája so sebou a živí ich svojím vlastným telom a krvou, aby im dal účasť na svojom oslávenom živote.

Prislúbená obnova, ktorú očakávame, sa už teda začala v Kristovi, pokračuje zoslaním Ducha Svätého a skrze neho postupuje v Cirkvi. V nej nás viera poučuje aj o zmysle nášho časného života, kým s nádejou na budúce dobré dotvárame dielo, ktoré nám zveril Otec na tomto svete, a pracujeme na svojej spásy. Už nás teda zastihli posledné časy, obnova sveta je neodvolateľne stanovená a už na tomto svete sa určitým spôsobom skutočne anticipuje, lebo Cirkev sa už na tejto zemi vyznačuje pravou, hoci nedokonalou svätosťou. Kým však nebudú nové nebesia a nová zem, na ktorých prebýva spravodlivosť, nesie putujúca Cirkev vo svojich sviatostiach a ustanovizniach, ktoré ešte patria k tomuto času,

tvárnosť tohto pominuteľného sveta a sama žije uprostred tvorstva, ktoré doteraz vzdychá a trpí v pôrodných bolestiach a očakáva zjavenie Božích synov.

Svätci stále viac spoznávali Ježiša rozjímaním nad Božím slovom a prijímaním ho v Eucharistii. Kristus sa stal centrom ich srdca i života. Ježiš utíšil ich nepokoje a nabádal ich k dynamickému a prorockému evanjelióvemu spôsobu života.

Devätnásta druhá nedeľa „cez rok“ (Lk 12, 35–38)

Bedrá majte opásané a lampy zažaté! Buďte podobní ľuďom, ktorí očakávajú svojho pána, keď sa má vrátiť zo svadby, aby mu otvorili hneď, ako príde a zaklope. Blahoslavení sluovia, ktorých pán pri svojom príchode nájde bdieť. Veru, hovorím vám: Opáše sa, posadí ich k stolu a bude ich obsluhovať. A keď príde pred polnocou alebo až nad ránom a nájde ich bdieť, budú blahoslavení. **„Blahoslavení sluovia, ktorých pán pri svojom príchode nájde bdieť“ (Lk 12,37).**

Asi každý si veľmi rád pozrie dobré štafetové preteky. Každý člen štafety má určenú svoj úsek a každý musí byť pripravený vyštartovať a bežať. Aj my musíme byť pozorní a bdieť, ak chceme zostať verní Ježišovi, kým sa nevráti a nevezme nás so sebou domov. Byť pripravený bežať je jednoducho súčasťou pretekov! Zamysli sa nad tým, ako Ježiš žil, keď chodil po zemi. Prvých tridsať rokov prežil v tichosti a čakal na plnosť času, keď sa bude môcť objaviť na scéne a začne ohlasovať evanjelium. Bol stále pripravený, no vedel, že jeho čas ešte nenastal. Teraz je pripravený v nebi a čaká na chvíľu, keď ho Otec pošle späť na zem. Vo vzniknutom medzichase zveril Ježiš štafetový kolík nám. Naplnení jeho Duchom by sme sa mali uistiť, že každý deň máme **„bedrá opásané a sme pripravení“ (Lk 12,35)** na každú náročnú úlohu, ktorej splnenie nás čaká. I keď čakanie na odovzdávanie kolíka nie je zložité, môžeme každý svoj skutok lásky a obety, či už hrdinský alebo prozaický, ponúknuť ako modlitbu Otcovi. A tu je záverečné prekvapenie. Sluhov, ktorí dokážu bdieť až do konca, bude obsluhovať sám pán, nie oni jeho. Sám Boh ich bude čakať! Keď prebehne cieľovou čiarou, pripojíme sa ako víťazi ku všetkým svätým - a k Ježišovi. Predstavme si radosť, akú pocítíme, keď poctivo dobehne svoje preteky a uvidíme nášho Stvoriteľa a nebeského Otca, ako oslavuje naše víťazstvo a prejavuje nám skutočnú úctu! Naše preteky sa každým dňom čoraz viac chýlia ku koncu. Čoskoro odložíš štafetový kolík a prevezmeš namiesto neho veniec pre víťaza. Víťazné fanfáry sa už začali. Tak teda na štart! Vezmi si príklad z odvážnych hrdinov viery, ktorí svoj beh už dokončili. Povzbudzujú ťa rovnako ako tvoj Otec. Priprav sa! Pozor! Štart!

Keby dnes žil sv. Pavol, redigoval by katolícku tlač. Úplne sa ponechajte moci lásky Boha, aby robil s vami a vo vás, čo sám chce. Dôverujem a milujem!

Dvadsať nedeľa „cez rok“

VEČERNÁ MODLITBA

Skôr než sa dnes uložím k spánku, k Bohu svoje srdce pozdvihnem, buď večne pochválený, velebený, za všetko čím si ma dnes vo svojej milosti obdaril! A v prípade, že som v niečom pochybil, drahý Pane, prosím, aby si mi to odpustil. Len potom môžem spokojne usnúť, môj anjel strážny bude pri mne stáť. Mária, Matka Božia, prosím tiež chráň ma dnes celú noc. A ty, môj Ježišu Kriste, môj Bože, dobro najvyššie, ponáram sa do tvojich rán a následne spokojne na svojom lôžku zaspávam....Amen

„Pokora nie je nič iné ako pravda, a pýcha nie je nič iné ako lož.“ (Svätý Vincent de Paul)

Dvadsať prvá nedeľa „cez rok“

Prv, než posúdite svojho blížneho, pomyslite si, že na jeho mieste ste vy a on na vašom. Uisťujem vás, že budete súdiť správne a dobre. V poslednom období sa akoby „roztrhlo vrece“ s knihami o tom, čo sa očakáva od mužov. Už sa neočakáva len to, že budú emancipovaní, a že zvládnu bežné domáce práce, ich manželky od nich právom vyžadujú, aby boli pre svoje deti tým, čím má pre deti byť dobrý otec. Raz som rozprával s jedným dievčaťom, ktoré mi prezradilo, že sa jej veľmi ťažko modlí modlitba „Otče náš“. Pre Boha mala iné oslovenie. Volala ho „Ujo Boh“. Nezažila, čo je to mať dobrého otca. Ten jej bol ťažký alkoholik, veľmi hašterivý, často zbil jej mamu a ubližoval aj svojim deťom. Jej najväčšou obavou bolo to, aby jej budúci manžel nebol takým istým otcom pre jej deti. Pre každého človeka je veľkým šťastím, ak má otca, ktorý je chlapom na svojom mieste. Ak je to človek, ktorý sa dokáže zodpovedne postarať o svoju rodinu. Takéto šťastie zažil aj Ježiš.

Nepochybujeme o tom, že jeho Otec, ktorý je vzorom každého otcovstva je takýmto starostlivým otcom. Chcel by som tu pozornosť upriamiť na Jozefa, jeho „nevlastného otca“, ktorý sa ako zákonný manžel Márie musel viackrát „chlapsky“ postarať o svoju rodinu. Najčastejšie býva svätý Jozef vyobrazený, ako stojí v betlehemskej maštali pri jasiach, v ktorých leží Ježiš a opretý o palicu sa usmieva na hostí, ktorí sa prichádzajú pokloniť Ježišovi. Ak sa aj o tú palicu skutočne opierať, nemohlo to byť dlho, lebo ako starostlivý muž robil všetko preto, aby „*idylka maštale*“ bola čím skôr za nimi.

Existujú aj vyobrazenia svätého Jozefa ako v dielni pokojne opracúva nejaký kus dreva, ešte som však nevidel vyobrazenie, kde opravuje, alebo stavia dom pre svoju rodinu. Dnes v období bytovej krízy si uvedomujeme, že to nie je ľahké postarať sa o bývanie pre rodinu. Jozef sa o bývanie musel postarať najmenej trikrát. Keď prichádzajú traja mudrci pokloniť sa Ježišovi, už nevchádzajú do maštale, ale rodina ich víta v dome. Po úteku do Egypta bolo potrebné znova postarať sa o príbytok, a tretí raz po usadení sa v Nazarete.

Nepoznáme príčinu smrti svätého Jozefa, ktorý je patrónom dobrej smrti, nevieme ani to prečo Ježiš tohto starostlivého „nevlastného otca“ neuzdravil z choroby, ktorá bola príčinou jeho smrti. Predpokladám, že príčinou jeho smrti bola tá, na ktorú odchádzajú mnohí naši starí otcovia a otcovia – upracovali sa, pretože robili všetko preto, aby sa zodpovedne postarali o svoju rodinu. Prajem každému človeku, aby zažil, čo je to mať dobrého otca a prajem každému dievčaťu, aby si našlo takého muža, ktorý bude pre ňu dobrým manželom a pre jej deti dobrým, starostlivým otcom.

Kresťanstvo nie je nejakým súčtom stiesňujúcich záväzkov, ako si to vymýšľajú neveriaci; je to skôr pokoj, radosť a láska, je to život, ktorý sa neustále obnovuje. S pokojnou istotou a pokornou skromnosťou sa zamerajte na veľké veci a usilujte sa ich dosiahnuť. Nebudte sklúčení, keď prídu ťažkosti, ani povýšeneckí, keď budete mať úspech.

Dvadsať druhá nedeľa „cez rok“ (Lk, 1.7-14)

V sobotu učil v istej synagóge. Bola tam žena, ktorá osemnásť rokov mala ducha nečistosti. Bola zhrbená a nemohla sa ani trochu narovnať. Keď ju Ježiš zbadal, zavolať si ju a povedal jej: „Žena, si oslobodená od svojej choroby,“ a vložil na ňu ruky. Ona sa hneď vzpriamila a oslavovala Boha. Ale predstavený synagógy sa nahneval, že Ježiš v sobotu uzdravuje, i povedal zástupu: „Je šesť dní, keď treba pracovať; v tieto dni prichádzajte a dávajte sa uzdravovať, a nie v sobotu!“ Pán mu odpovedal: „Pokrytci! Neodvážuje každý z vás v sobotu svojho vola alebo osla od jasiel a nevodí ho napájať? A túto Abrahámovu dcéru, ktorú satan držal osemnásť rokov spútanú, nebolo treba vyslobodiť z tohoto puta hoci aj v

sobotu?“ Keď to povedal, všetci jeho protivníci sa zahanbili, ale ľudia sa radovali zo všetkých slávnych skutkov, ktoré konal. Môžete sa staviť, o čo chcete, že počas Ježišovho kázania a učenia nikto z ľudí neupadal do "zbožných driemot". Či už ľudí rozhneval, prekvapil alebo zaujal, vždy pritiahol ich pozornosť. Aj v tú sobotu, keď učil v synagóge, naňho všetci fascinovane hľadeli. Vlastne nie všetci. Pohľad jedného páru očí ostal prikovaný k zemi. Patril žene, ktorá bola kruto postihnutá, chrbát mala zhrbený do tvaru zahnutej pastierskej palice. Bola doslova nízkym, malým človekom, ktorý na seba nepútal nijakú pozornosť. Ľudia ju vídali už osemnásť rokov a jej hrb považovali za samozrejmosť. Keďže sa v tej dobe na postihnutie hľadelo ako na Boží trest za hriech, preukazovali tejto žene ešte menej úcty, ako bolo zvykom. Preto muselo všetkých poriadne zaskočiť, keď si Ježiš vybral práve ju, uzdravil ju a uistil ju o jej dôstojnosti **"Abrahámovej dcéry"**, hodnej Božieho zásahu (Lk 13,16).

Náš svet je plný ľudí, ako bola tá zhrbená žena. Niektorí v tichosti zápasia s dlhodobou chorobou alebo postihnutím, ktoré ich izolujú od ostatných. Iných sužuje zármutok či beznádej. Ďalších obmedzuje strach, zranenie z minulosti či neoľutovaný hriech. Možno aj ty niekoho takého poznáš, niekoho, kto potrebuje počuť, že ho Ježiš volá podobne ako tú zhrbenú ženu, ktorú každý v synagóge prehliadal. Zahĺb sa na chvíľu do modlitby a počúvaj. Ak ti zide niekto na myseľ, opýtaj sa Ducha Svätého, či môžeš pre toho človeka niečo urobiť - prakticky, modlitbou, povzbudením. Budeš poslom nádeje a uzdravenia pre toho človeka? Keď sme už pri tom, uvedom si, že Ježiš chce vzpriamiť aj teba! Aj tí najsvätejší a najzdravší spomedzi nás sú totiž stále ešte len nedokončeným dielom. Každý z nás má v živote problémy, ktoré neustále potrebujú uzdravenie a oslobodenie. Ak nájdeš vo svojom živote oblasť, na ktorej treba zapracovať o niečo viac, predlož ju ihneď Ježišovi. Ak takú nenájdeš, buď len jednoducho pri ňom a uvedom si, že iba on dokáže v tebe nájsť a posilniť všetko, čo potrebuje oslobodenie.

Omša by nás mala formovať natoľko, aby sa celý náš život stal omšou -miestom, kam neustále prinášame seba samých ako obeť Otcovi skrze Krista.

Lukáš 14, 1.7–11, „Priateľu, postúp vyššie“ (Lk 14, 10). Ježiš na celom svete každodenne usporadúva hostinu pre svoj ľud. Každého z nás pozýva, aby sme na nej zaujali popredné, čestné miesto. Ide o eucharistickú hostinu a Ježiš je našim hostiteľom. Keď prídeš zajtra na svätú omšu, zatvor na chvíľu oči a predstav si nebeský Jeruzalem, mesto živého Boha. A seba, ako sedíš pri stole spolu s **„myriadami anjelov na slávnostnom zhromaždení, v spoločenstve prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebi ... a s Ježišom, prostredníkom novej zmluvy“** (Hebr 12, 22 - 24). Potom vnímaj, ako táto predstava ovplyvní tvoje prežívanie liturgie!

Tu je príbeh o tom, čo sa môže stať pri svätom prijímaní. Istá mladá žena prežívala hlboký žiaľ nad okolnosťami, v ktorých sa ocitla. Uvedomovala si, že by sa mala pokúsiť prekonať negatívne myšlienky a beznádej, ktorú pociťovala, no zdalo sa jej to nemožné. Bojovala s tým väčšinu svätej omše, no neuspela. Vstala, že pôjde na sväté prijímanie, a jediné, čo dokázala povedať, bolo: „Ježišu, vyslobod' ma z ruky nepriateľa. Ježišu vyslobod' ma z ruky nepriateľa.“

Keď sa vrátila do lavice, začali jej z očí tiecť slzy. Ukryla si tvár do zložených rúk a potichu sa rozplakala. Odrazu pocítila, akoby jej z pliec niekto sňal obrovskú ťažobu. Problémy síce pretrvávali, no beznádej zmizla. Ježiš vzal na seba jej bremeno. Prelomil hrádzu jej žiaľu a nechal ju oslobodzujúco sa vyplakať. Teraz sa už dokáže postaviť životu s novou nádejou, pretože vie, že Ježiš je s ňou. V tomto je sláva nášho Boha: všetkých nás pozýva na hostinu. Po fyzickej, duchovnej či emocionálnej stránke sme všetci chudobní, mrzáci, chorí a slepí (Lk 14,13-14). Akokoľvek chladnokrvne pôsobíme navonok, všetci túžime

po pokoji a uzdravení. Týmito darmi nás Ježiš zahrňa vždy, keď ho prijímame v Eucharistii. Neboj sa teda. Ježiš je s tebou!

Lukáš 14,1.7-11

V istú sobotu vošiel do domu ktoréhosi popredného farizeja stolovať a oni ho pozorovali. Keď zbadal, ako si pozvaní vyberali popredné miesta, povedal im toto podobenstvo: Ak ťa niekto pozve na svadbu, nesadaj si na prvé miesto, lebo mohol pozvať niekoho vzácnejšieho, ako si ty; a prišiel by ten, čo pozval teba i jeho, a povedal by ti: „Uvoľni miesto tomuto.“ Vtedy by si musel s hanbou zaujať posledné miesto. Ale keď ťa pozvú, choď, sadni si na posledné miesto. Potom príde ten, čo ťa pozval, a povie ti: „Priateľu, postúp vyššie!“ Vtedy sa ti dostane pocty pred všetkými spolu stolujúcimi. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.“

„Priateľu, postúp vyššie“ (Lk 14,10).

Ježiš na celom svete každodenne usporadúva hostinu pre svoj ľud. Každého z nás pozýva, aby sme na nej zaujali popredné, čestné miesto. Ide o eucharistickú hostinu a Ježiš je naším hosťiteľom. Keď prídeš zajtra na svätú omšu, zatvor na chvíľu oči a predstav si nebeský Jeruzalem, mesto živého Boha. A seba, ako sedíš pri stole spolu s „myriadami anjelov na slávnostnom zhromaždení, v spoločenstve prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebi ... a s Ježišom, prostredníkom novej zmluvy“ (Hebr 12,22-24). Potom vnímaj, ako táto predstava ovplyvní tvoje prežívanie liturgie! Tu je príbeh o tom, čo sa môže stať pri svätom prijímaní. Istá mladá žena prežívala hlboký žiaľ nad okolnosťami, v ktorých sa ocitla. Uvedomovala si, že by sa mala pokúsiť prekonať negatívne myšlienky a beznádej, ktorú pociťovala, no zdalo sa jej to nemožné. Bojovala s tým väčšinu svätej omše, no neuspela. Vstala, že pôjde na sväté prijímanie, a jediné, čo dokázala povedať, bolo: „Ježišu, vyslobod' ma z ruky nepriateľa. Ježišu vyslobod' ma z ruky nepriateľa.“ Keď sa vrátila do lavice, začali jej z očí tiecť slzy. Ukryla si tvár do zložených rúk a potichu sa rozplakala. Odrazu pocítila, akoby jej z pliec niekto sňal obrovskú ťažobu. Problémy síce pretrvávali, no beznádej zmizla. Ježiš vzal na seba jej bremeno. Prelomil hrádzu jej žiaľu a nechal ju oslobodzujúco sa vyplakať. Teraz sa už dokáže postaviť životu s novou nádejou, pretože vie, že Ježiš je s ňou. V tomto je sláva nášho Boha: všetkých nás pozýva na hostinu. Po fyzickej, duchovnej či emocionálnej stránke sme všetci chudobní, mrzáci, chorí a slepí (Lk 14,13-14).

Akokoľvek chladnokrvne pôsobíme navonok, všetci túžime po pokoji a uzdravení. Týmito darmi nás Ježiš zahrňa vždy, keď ho prijímame v Eucharistii. Neboj sa teda. Ježiš je s tebou Pane, pristupujem k tvojmu trónu s pokorou a nádejou, lebo viem, že ma očakávaš. Príď a oslobod' ma, aby som sa mohol radowať v tvojej blízkosti.

Dvadsať tretia nedeľa „cez rok“

V nijakom prípade sa nedopusťme toho, že by sme zle spravovali veci, ktoré sme dostali od Boha ako dar. Aby sme nemuseli počuť Petrove slová: „Hanbite sa vy, čo zadržiate cudzí majetok. Zaumieňte si napodobňovať Božiu spravodlivosť a nik nebude chudobný.“

Modlitba je spojená s dejinami ľudí, je vzťahom k Bohu v udalostiach dejín. Prameňom modlitby je samotné stvorenie človeka - skutočnosť, že existuje. Človek vďaka stvoreniu mohol vstúpiť do vzťahu s Bohom. Prvých deväť kapitol knihy Genézy opisuje tento vzťah k Bohu ako Ábelovu obeť prvotín zo stáda, ako Henochovo vzývanie Božieho mena, ako

"chodenie s Bohom." Noemova obeta je Bohu "príjemná." Boh ho požehnáva a skrze neho požehnáva celé stvorenie, lebo jeho srdce je spravodlivé a bezúhonné. Modlitbu v Starom zákone zjavuje Boh predovšetkým od čias Abraháma. Abraháмова modlitba sa vyjadruje predovšetkým skutkami - vo svojom srdci počúva Boha a rozhoduje sa podľa Boha (odchádza do Kanaánu). Až neskôr sa objaví jeho prvá slovná modlitba, ktorá vyznieva ako sťažnosť, že Boh neplní svoje prisľúbenia – (15, 2-3). Abrahámov život poukazuje na jeden z aspektov drámy modlitby - skúška viery v Božiu vernosť. Abrahám vo svojej modlitbe prosí aj za iných (Prosba za Sodomu (*Gn 18,16-33*)). Boh obnovuje svoje prisľúbenia Jakubovi, praotcovi dvanástich kmeňov Izraela. Skôr ako sa má stretnúť so svojim bratom Ezauom, bojuje celú noc s "niekým" tajomným, ktorý odmieta prezradiť svoje meno, ale požehná Jakuba. Táto udalosť je symbolom modlitby ako zápasu viery a víťazstva vytrvalosti. Mojžišova modlitba je obrazom modlitby príhovoru. Aj tu Boh prichádza ako prvý. Zjavuje sa Mojžišovi v horiacom kríku, dáva mu poslanie, ale Mojžiš sa zároveň učí modliť - zdráha sa prijať poslanie, dáva Bohu otázky a Boh mu odpovedá. Práve v odpovedi zjavuje Mojžišovi svoje meno. Počas putovania púšťou Mojžiš viackrát prosí za národ, ktorý sa od Boha odvracia - šomranie, zlaté teľa; prosí o víťazstvo nad Amalekitmi; vystupuje na vrch, aby počúval Boha. Boh o ňom vyslovuje krásne slová: "V celom mojom dome on je najvernejší a ja sa s ním rozprávam od úst k ústam, otvorene, a nie v hádankách." Samuel sa učí od kňaza Héliho ako počúvať Božie slovo: „**Hovor, Pane, tvoj sluha počúva.**“ Modlitba kráľov bola veľmi dôležitá. Kráľ bol "pomazaný Pánov", prosil Boha za svoj ľud. Kráľ Dávid nám dáva príklad modlitby odprosenia, keď po hriechu prosí Boha o odpustenie. Jeho modlitba je odzrkadlená v mnohých žalmoch. Kráľ Šalamún prosí Boha o múdrosť, aby vedel spravovať početný národ, modlí sa pri posviacke chrámu, prosí za seba, za budúce pokolenia, za odpustenie hriechov, za každodenné potreby.

Eliáš je otcom prorokov. Modlitba v jeho živote je dôkazom vypočutých modlitieb - keď sa modlí na vrchu Karmel, oheň strávi pripravenú obeť, keď prosí za život syna vdovy zo Sarepty, syn je vzkriesený. Nakoniec sa mu Boh dáva spoznať na vrchu Horeb v tichom, jemnom vánku. Proroci čerpajú silu a svetlo na svoje poslanie v samote s Bohom. Ich modlitba nie je útekem z neverného sveta, ale počúvaním Božieho slova, niekedy sporom alebo nárekom.

Vrcholným dielom modlitby v Starom zákone sú žalmy. Majú dve neoddeliteľné zložky - osobnú a spoločenskú. Týka sa tých, ktorí sa modlia, aj všetkých ľudí. Pripomínajú udalosti z minulosti, ale sú aktuálne aj pre človeka dnešnej doby. Modlitba v Novom zákone Keď pozorujeme život Ježiša Krista, môžeme sa veľa naučiť aj o modlitbe – najprv ho pozorovať ako sa modlí, potom počúvať, ako nás učí modliť sa, aby sme nakoniec poznali, ako vypočuje našu modlitbu. Ježiš sa modlí Veríme, že Ježiš sa naučil prvé formuly modlitby od svojej matky. Modlí sa slovami a rytmom (pravidelným opakovaním) modlitby svojho ľudu v nazaretskej synagóge a v chráme. Ježiš sa modlí „synovskú modlitbu“ k svojmu Otcovi a vyjadruje to zvlášť ako 12-ročný v chráme: „Mám byť tam, kde ide o môjho Otca.“ Ježiš sa modlil pred rozhodujúcimi udalosťami svojho života: pred tým ako o ňom vydá svedectvo Otec pri krste alebo pri premenení; modlí sa pred umučením v Getsemanskej záhrade; pred vyvolením a povolaním apoštolov, pred Petrovým vyznaním o ňom, že je „Boží Mesiáš“. Ježiš sa pri svojej modlitbe uťahuje do ústrania, do samoty, na vrch, najradšej v noci, aby sa modlil. Modlí sa za ľudí, má súcit s ich slabosťami. Evanjelisti zachovali dve výslovnejšie modlitby z čias jeho verejného účinkovania. V prvej – (*Mt 11,25-27 a Lk 10,21-22*) – Ježiš vyznáva Otca, uznáva ho a zveľbuje, pretože skryl tajomstvá Božieho kráľovstva pred tými, ktorí sa považujú za múdrych, a zjavil ich „maličkým“. Druhú Ježišovú modlitbu uvádza sv.

Ján – (Jn 11,41-42) – pred vzkriesením Lazára. Ježiš najskôr ďakuje Bohu, a potom prosí. Jedinečné miesto v uskutočňovaní plánu spásy má veľkňazská modlitba. Ježiš učí modliť sa. Ježiš učí modliť sa už tým, že sám sa modlí. Evanjelium nám podáva aj Ježišovo učenie o modlitbe: v reči na vrchu dôrazne žiada obrátenie srdca - skôr ako prinesieme svoj dar pred oltár, máme sa zmieriť so svojím bratom; máme mať lásku k nepriateľom a modliť sa za nich; modlitba k Otcovi sa má udiať v skrytosti a s čistým srdcom. Učí modliť sa vo viere – „**Všetko je možné tomu, kto verí!**“ – (Mk 9,2), „Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali.“ – (Mk 11,24) Ježiš povzbudzuje k bedlivosti. Sv. Lukáš nám zanecháva tri hlavné podobenstvá o modlitbe: O neodbytnom priateľovi – (Lk 11,5-13) – povzbudzuje k naliehavej modlitbe: „**Klopte a otvorí vám.**“ Tomu, kto prosí, nebeský Otec „dá všetko, čo potrebuje“, a najmä Ducha Svätého, v ktorom sú všetky dary. O neodbytnnej vdove – (Lk 18,1-8) – zameriava sa na jednu z vlastností modlitby: treba sa stále modliť a neochabovať, a to s trpezlivosťou viery. O farizejovi a mýtnikovi – (Lk 18,9-14) – týka sa poníženosti srdca, ktoré sa modlí: „Bože, buď milostivý mne hriešnikovi“. Ježiš vypočuje modlitbu. Ježiš vypočul modlitbu ľudí už počas svojho účinkovania; vypočul modlitbu viery vyjadrenú slovami (*malomocný, Jairus, Sýrofeničanka, kajúci zločinec*) alebo mlčky (tí, čo niesli ochrnutého človeka, žena trpiaca na krvotok, ktorá sa dotkla jeho šiat, slzy a voňavý olej hriešnice). Či už Ježiš uzdravuje z choroby, alebo odpúšťa hriechy, na prosbu, ktorá ho vyzýva s vierou, vždy odpovedá: „Chod' v pokoji, tvoja viera ťa uzdravila!“

FORMY MODLITBY

V prvom jeruzalemskom spoločenstve sa veriaci „vytrvalo zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách.“ (Sk 2, 42) Sú to predovšetkým tie modlitby, ktoré veriaci počúvajú a čítajú v Písme, najmä modlitby žalmov. Rozlíšujeme tieto formy modlitby:

a. *Velebenie a klaňanie sa* Velebenie je stretnutím Boha s človekom. Modlitba velebenia je odpoveďou človeka na Božie dary. Pretože Boh požehnáva, môže srdce človeka velebiť toho, ktorý je zdrojom každého požehnania. Klaňanie sa (adorácia) je základným postojom človeka, ktorý uznáva Boha za svojho jediného Pána. Klaňanie sa Bohu, nás naplňuje pokorou a dodáva našim prosbám dôveru.

b. *Prosebná modlitba* Slová používané v Novom zákone na vyjadrenie prosby majú mnoho významových odtieňov: prosiť, dožadovať sa, naliehavo vyžadovať, vyzývať, volať, kričať, ba aj „zápasíť v modlitbe.“ Ale najbežnejšou formou je prosba, lebo je najsponťanejšia. Práve prosebnou modlitbou vyjadrujeme, že sme si vedomí svojho vzťahu k Bohu: ako tvory nie sme ani príčinou svojho vzniku, ani pánmi nad protivensťami, ani svojím posledným cieľom. Prosba o odpustenie je prvým krokom prosebnej modlitby. Je predpokladom správnej a čistej modlitby. Predmetom našej prosebnej modlitby môže byť každá potreba.

c. *Modlitba orodovania* Orodovanie je prosebná modlitba, ktorá nás pripodobňuje Ježišovej modlitbe. On je jediný orodovník u Otca za všetkých ľudí. Orodovať, prosiť za druhých je od čias Abraháma príznačnou vlastnosťou srdca, ktoré je v súlade s Božím milosrdenstvom. Kto sa modlí pri orodovaní „nehľadá iba na svoje vlastné záujmy, ale aj na záujmy iných“, ba dokonca sa modlí aj za tých, ktorí mu robia zle.

d. *Modlitba vzdávania vďaky* Podobne, ako v prosebnej modlitbe, každá udalosť a každá potreba sa môžu stať predmetom vzdávania vďaky. Listy sv. Pavla sa často začínajú a končia vzdávaním vďaky a vždy je v ňom prítomný Ježiš Kristus: „Pri všetkom vzdávajte vďaky, lebo to je Božia vôľa v Kristovi Ježišovi pre vás (1Sol 5,18).

e. *Modlitba chvály* Chvála je formou modlitby, ktorá najbezprostrednejšie uznáva, že Boh je Boh. Ospevuje ho pre neho samého, oslavuje ho preto, že ON JE, ešte viac než za to, čo koná. Boh vedie každého človeka cestami, aké sa mu páčia. Aj každý veriaci mu odpovedá podľa rozhodnutia svojho srdca a osobnými prejavmi svojej modlitby. Kresťanská tradícia zachovala tri hlavné formy života modlitby:

A: *Ústna modlitba* Boh hovorí človekovi svojím Slovom. Aj naša modlitba dostáva konkrétnu podobu prostredníctvom vnútorných alebo vyslovovaných slov. Ale najdôležitejšie je, aby srdce bolo v prítomnosti toho, ku komu v modlitbe hovoríme. Ústna modlitba je nevyhnutnou zložkou kresťanského života. Ježiš učí svojich učeníkov, ktorých priťahovala tichá modlitba ich Učiteľa, ústnu modlitbu: Otče náš. Ježiš sa nemodlil len liturgické modlitby synagógy. Evanjeliá nám ho ukazujú, ako nahlas vyslovuje svoju osobnú modlitbu.

B: *Rozjímanie* je predovšetkým hľadaním. Ľudský duch sa usiluje pochopiť dôvod a spôsob kresťanského života, aby súhlasil s tým a odpovedal na to, čo žiada Pán. To vyžaduje pozornosť, ktorú je ťažké udržať, preto si človek pomáha obyčajne nejakou knihou, napr. Sv. písmo, liturgické texty, spisy Otcov duchovného života... Pri rozjímaní človek to, čo číta porovnáva so svojím životom a snaží sa žiť podľa spoznanej pravdy. Metódy rozjímania sú rozličné, ale každá metóda je len sprievodcom.

C: *Kontemplatívna modlitba* Sv. Terézia definuje túto modlitbu: „Podľa môjho názoru kontemplatívna modlitba nie je nič iné ako dôverný priateľský vzťah, v ktorom sa často zdržiavame sami s tým, o ktorom vieme, že nás miluje.“ Pri kontemplatívnej modlitbe si hľadám čas keď vieme, že budeme iba pre Pána, s pevným rozhodnutím, že sa nevzdáme tejto modlitby ani vtedy, keď budeme pociťovať vyprahnutosť. Sústreďujeme celú svoju bytosť na prítomnosť Boha, odkladáme svoje masky a obraciame srdce k Bohu, ktorý nás miluje. Veríme, že nás očistí a pretvorí. Je to modlitba dieťaťa, hriešnika, ktorému sa odpustilo, a ktorý je ochotný prijať lásku akou je milovaný a odpovedať na ňu svojou láskou. Kontemplatívne modlitba je aj počúvaním Božieho slova; nie pasívnym, ale modliaci sa človek pozoruje Ježišov život, aby pretváral podľa jeho vzoru svoj život.

MODLITBA PÁNA Tradičný názov "modlitba Pána" znamená, že modlitbu k nášmu Otcovi nás naučil Ježiš Kristus. Je v nej obsiahnutý súhrn celého evanjelia. Keď nás Ježiš naučil ako sa máme modliť, povedal: „**Proste a dostanete.**“ Modlitba Pána obsahuje prosby, ktoré sú správne a zároveň nás učí poradiu hodnôť. „**Otče náš, ktorý si na nebesiach...**“ "Otče" Skôr ako oslovíme Boha týmto menom, potrebujeme sami v sebe očistiť obraz otca, aj obraz matky. Naša osobná skúsenosť vzťahu k otcovi a matke, vytvára aj náš obraz o Bohu - Otcovi. Ak je táto skúsenosť negatívna, vytvoríme si nesprávnu predstavu o otcovi, ktorého sa budeme báť, alebo nám bude ľahostajný. Vtedy človek väčšinou urobí krok "odchodu od Otca." Očistiť svoju predstavu Boha - Otca znamená všímať si ako nám ho dáva spoznať Ježiš Kristus. On ho oslovuje "Abba" (otecko), ukazuje ho ako milosrdného a odpúšťajúceho; ako

čakajúceho na svojho zblúdeného syna. Boh - Otec nás prijíma za adoptovaných synov a dcéry.

Modlitba k nášmu Otcovi má v nás rozvíjať dve základné dispozície:

a) Túžbu a vôľu podobať sa mu

b) Pokorné a dôverujúce srdce, ktoré nám umožňuje, aby sme sa stali "maličkými", ktorým Otec zjavuje svoju vôľu. "Otče náš" Slovíčko "náš" nevyjadruje, že človek vlastní Boha. Poukazuje na to, že Boh - Otec nás prijal za svoje deti; my sme sa stali "jeho" ľuďom a on je odvtedy "naším" bohom. Upozorňuje nás na skutočnosť, že v tomto spoločenstve sú všetci (aj príslušníci iných náboženstiev), ktorí uznávajú Boha za svojho Otca. Pokrstení nemôžu v modlitbe povedať: Otče "náš" bez toho, že by k nemu nepriniesli všetkých tých, za ktorých vydal svojho milovaného Syna. Božia láska je bezhraničná a takou musí byť aj naša modlitba. Keď v modlitbe hovoríme Otče "náš", modlíme sa so všetkými ľuďmi a za všetkých ľudí, ktorí ho ešte nepoznajú. „Ktorý si na nebesiach“ Tento biblický výraz neznamena miesto, ale spôsob bytia. Správne sa teda chápe tak, že je v srdciach spravodlivých ako v jeho svätom chráme. Keď sa modlíme „**Otče náš, ktorý si na nebesiach**“, vyznávame, že máme svoju vlasť v nebi - v Ježišovi Kristovi - a že počas svojho pozemského života túžime byť navždy s ním.

SEDEM PROSIEB

Prvá skupina prosieb nás privádza viac k Bohu: tvoje meno, tvoje kráľovstvo, tvoja vôľa. Tieto tri prosby sú už vypočuté v živote a smrti Ježiša Krista, ale ich úplné završenie nastane až vo večnosti.

Druhá skupina prosieb vyjadruje túžby a potreby človeka: daj nám, odpusť nám, neuveď nás, zbav nás.

„Posväť sa meno tvoje“ Výraz "posvätiť" tu znamená uznávať za svätého, sväto zaobchádzať. Svoje meno Boh zjavuje v dôležitých okamihoch dejín spásy - zjavuje ho Mojžišovi; zjavuje ho aj cez Ježiša Krista. Z tohto zjavenia sa vychádza aj naše poslanie - životom a modlitbou umožniť všetkým ľuďom spoznať Božie meno. **„Príď kráľovstvo tvoje“**. Téma Božieho kráľovstva bola stredobodom Ježišovho ohlasovania. Božie kráľovstvo je medzi nami. Božie kráľovstvo je spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom. Je na každom z nás, aby sme ho takto zviditeľňovali. Prosba o príchod Božieho kráľovstva má aj eschatologický charakter - prosíme, aby sa príchod Božieho kráľovstva završil v druhom príchode Ježiša Krista. **„Bud' vôľa tvoja ako v nebi tak i na zemi“** Vôľa nášho Otca je, "aby boli všetci ľudia spasení a poznali pravdu." Aj táto prosba bola naplnená v Ježišovi Kristovi, ktorý nás svojou smrťou spasil. Človek, ktorý sa modlí túto prosbu, prosí o silu, aby dokázal svoju vôľu zjednotiť s vôľou Otca. V modlitbe spoznávame čo je Božia vôľa pre nás a prosíme o silu, aby sme ju dokázali plniť. **„Chlieb náš každodenný daj nám dnes“**. "Daj nám" - je to krásna dôvera detí, ktoré očakávajú všetko od svojho Otca. **„Ved' on dáva svojmu slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posiela dážď na spravodlivých i nespravodlivých“** (Mt 5,45) a všetkému živému dáva **„pokrm v pravý čas“** (Ž 104,27).

Ježiš nás učí tejto prosbe, ktorá v skutočnosti oslavuje nášho Otca, pretože uznáva, že je dobrý nad všetku dobrotu. „Chlieb náš...“ - Otec, ktorý nám dáva život, nám nemôže nedať pokrm potrebný pre život, všetky "vhodné" dobrá, hmotné i duchovné. Nenabáda nás, aby sme boli pasívni, ale chce nás oslobodiť od každého nepokoja a od každej starosti. Ale

skutočnosť, že sú ľudia, ktorí sú hladní, lebo nemajú chlieb, odhaľuje inú hĺbku tejto prosby. Dráma hladu vo svete vyzýva kresťanov, ktorí sa pravdivo modlia, aby účinne vzali na seba zodpovednosť za svojich bratov a sestry, a to tak vo svojom osobnom správaní, ako aj vo svojej solidarite s ľudskou rodinou. Vyzýva podeliť sa s hmotnými i duchovnými dobrami a rozdávať ich nie z donútenia, ale z lásky, aby prebytok jedných pomohol v nedostatku druhým. Táto prosba platí aj o inom hlade, ktorým ľudia trpia: **„Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“** (Mt 4,4), to jest z jeho Slova a z jeho Ducha. Kresťania majú zmobilizovať všetko svoje úsilie, aby "hlásali evanjelium chudobným." Špecifický kresťanský význam tejto prosby sa vzťahuje na Chlieb života: na Božie slovo, ktoré treba prijímať s vierou, a na Kristovo telo, ktoré prijímame v Eucharistii. Slová "dnes" a "každodenný" sú vyjadrením našej dôvery v Božiu starostlivosť. **„Odpusť nám naše viny ako i my odpúšťame svojim vinníkom“** Táto prosba bude vypočutá len vtedy, ak najprv odpovieme na jednu požiadavku. Prosíme v nej o Božie milosrdenstvo za naše hriechy. Toto milosrdenstvo môže preniknúť do nášho srdca len vtedy, ak aj my darujeme odpustenie tým, ktorí nám ublížili. Odpustenie svedčí o tom, že v našom svete je láska silenejšia ako hriech. **„Neuved' nás do pokušenia“**

Hriechy sú ovocím súhlasu s pokušením. Prosíme nášho Otca, aby nás do neho "neuviedol". Je ťažké preložiť jediným slovom grécky výraz, ktorý doslovne znamená "nedovoľ, aby sme prišli do pokušenia", "nedopusť, aby sme podľahli pokušeniu". Touto prosbou prosíme o Ducha rozoznávanie a sily a žiadame o milosť bedlivosti a vytrvalosti až do konca. **„Ale zbav nás Zlého“**

Zlo v tejto prosbe nie je niečo abstraktné, ale označuje osobu, satana, Zlého, anjela, ktorý sa stavia proti Bohu. Keď prosíme, aby sme boli zbavení Zlého, prosíme zároveň o to, aby sme boli oslobodení od všetkého terajšieho, minulého i budúceho zla, ktorého je on pôvodcom a podnecovateľom. V tejto prosbe Cirkev predkladá pred Otca všetky úzkosti sveta. „Amen“ "Nech sa stane" - týmito slovami potvrdzujeme všetko, čo obsahuje modlitba, ktorú nás naučil Ježiš Kristus.

Dvadsať štvrtá nedeľa „cez rok“

Rozprával mi priateľ: V nedeľu k nám do kostola prichádza, jeden chlapec. Teda už nie je najmladší, ale vo svojom srdci je stále dieťaťom. Je trochu mentálne postihnutý, ako sa o takých ľuďoch hovorí, žije si vo svojom svete. Pred omšou ma vždy vyzerá, aby mi mohol podať ruku. Keď sa ho opýtam, ako sa máš ? Vždy odpovie: „Dobre, dobre sa mám.“ Nikdy sa mi nestážoval na svoj stav na svoj život. Naučil som ho Pannu Máriu volať mamičkou a tak, keď mu ukážem obrázok, alebo sochu Panny Márie odpovie mi: Mamička, mamička je to. Pane Ježišu, ďakujem ti, že cez tohto človeka, Ty prichádzaš ku mne a podávaš mi svoju ruku. Ďakujem ti, že Ty miluješ svojich maličkých. Sláva Otcu, i Synu, i Duchu Svätému.

Ježiš prišiel, aby žil Tvoj život. Aby niesol Tvoje bolesti, Tvoje choroby, Tvoje pády, Tvoje čierne diery srdca, Tvoje trápenia. Neprišiel len, aby bol pri Tebe, ale aby žil Tvoj život. Prišiel sa s Tebou naplno stotožniť. Znamená to, že ak Ty trpíš, Ježiš trpí s Tebou. Ak si Ty chorý, Ježiš trpí túto chorobu s Tebou. Nie je vedľa Teba, je v Tebe a Ty v ňom. Ak Ty hrešíš a zraňuješ seba, svojich blízkych, toto všetko sa deje aj Ježišovi. Všetko, absolútne všetko, čo žiješ a kde dostávaš rany – tie rany sa objavujú na Ježišovom tele!

Správajme sa skromne aj keď sme sami. Vždy sme totiž v prítomnosti Boha.

Len Boh môže...

Len Boh môže dať vieru, ale ty o nej môžeš dať svedectvo.
Len Boh môže dať nádej, ale ty môžeš vylievať dôveru svojim bratom.
Len Boh môže dať lásku, ale ty môžeš naučiť milovať.
Len Boh môže dať pokoj, ale ty môžeš zasievať jednotu.
Len Boh môže dať silu, ale ty môžeš byť oporou.
Len Boh je cesta, ale ty ju môžeš ukázať ostatným.
Len Boh je svetlo, ale ty ho môžeš zapáliť v ľudských očiach.
Len Boh je život, ale ty môžeš v ostatných vzkriesiť túžbu žiť.
Len Boh môže urobiť to, čo sa zdá nemožné, ale ty môžeš urobiť to, čo je možné.
Len Boh sám sebe stačí, ale On sa spolieha na Teba.

Podobenstvo o stratenej ovci je jedným z najsilnejších obrazov celého Nového zákona. Ešte skôr, ako si veriaci prvých storočí dávali na steny svojich príbytkov kríže, modlievali sa pred obrazmi či sochami Ježiša nesúceho na svojich pleciach ovečku. Kto by im to vyčítal? Tento príbeh nám všetkým pripomína Ježišovu nekonečnú lásku. Hovorí, kam až je Ježiš ochotný zájsť, aby nás našiel, ak sa zatúlame a stratíme, čím zároveň dokazuje svoje milosrdenstvo a zľutovanie, keď nás privádza späť do bezpečia. Nekonečné množstvo modlitieb, hymnov či dokonca divadelných hier bolo napísaných o Ježišovi, Dobrom pastierovi. Všetky rozprávajú o tom, ako nám obväzuje rany, ako nás posilňuje, keď slabneme, a ako nás vedie na pokojné pastviny. Každého z nás pozná po mene, pevne, no láskyplne vplýva na náš život a s húževnatou vytrvalosťou nás hľadá, aj keď my niekedy nechceme, aby nás našiel. Jednu z najdojímavejších modlitieb k Dobrému pastierovi napísal v 4. storočí svätý Gregor Nazianský: „Kde pasieš svoje stádo, ó, Dobrý pastier, ktorý ho celé nosíš na svojich pleciach? Pretože celá ľudská prirodzenosť je jednou ovečkou, ktorú ty dvíhaš na svoje ramená. Ukáž mi miesto pokoja. Voď ma na chutné pastviny, kde sa nasýtím. Volaj ma po mene, aby som ja, tvoja ovečka, začula tvoj hlas. A svojím slovom mi daruj večný život... Ukáž mi potom (hovorí moja duša), kde pasieš svoje stádo, nech aj ja nájdem tú spásenosnú pastvinu a nasýtím sa nebeským pokrmom... a pobežím k prameňu, kde zaženiem smäd Božím nápojom. Takým, aký dávaš ty ako z prameňa tým, ktorí žíznia - vodu, prúdiacu z tvojho kopijou prerazeného boku; vodu, ktorá je pre každého, kto sa z nej napije, prameňom vody, prúdiacej do večného života.“

Dvadsať piata nedeľa „cez rok“

Ideál jednoty vyžaduje, aby sme vo všetkých videli a milovali Ježiša. Už nejestvuje ani sympatický, ani nesympatický, ani škaredý, ani pekný, ani bohatý, ani chudobný, ani Slovák, ani Čech. Ani kresťan, ani príslušník iného vierovyznania... V každom vidíme a milujeme Ježiša: alebo preto, že je v ňom skrze milosť, alebo preto, že aj cez našu lásku sa v ňom môže „narodiť“. Tak sme to robili už od začiatku.

Sv. Cyprián, časť z diela: O jednote Cirkvi: Ak niekto zvažuje a preveruje tieto veci, tam nie je potreba obširnej diskusie a dôvodov. Dôkaz pre vieru je jednoduchý v krátkom vyhlásení pravdy. Pán hovoril k Petrovi: "A ja ti hovorím:" povedal, "Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi." (Mt 16,18-19) A rovnako po svojom vzkriesení mu povedal: "Pas moje ovce!" (Jn

21,16) Na ňom buduje svoju Cirkev a jeho posielala pásť svoje ovce, a hoci po svojom vzkriesení udelil rovnakú moc všetkým apoštolom, aj tak zriadil len jeden stolec²⁰ a tak ustanovil prameň a tiež dôvod jednoty. Aj ostatní (apoštoli) boli úplne takí ako bol Peter, ale primát je daný Petrovi, aby bola zjavná²¹ jedna Cirkev a jeden stolec. Aj keď sú mnohí pastieri, vyhlasuje len jedno stádo, ktoré pasú všetci apoštoli v jednomyselnej harmónii. Kto nezachováva túto Petrovu²² jednotu, myslí si, že zachováva vieru? Kto opustil Petrov stolec, na ktorom je založená Cirkev, myslí si, že je ešte v Cirkvi? 5. Túto jednotu mali by sme držať pevne a brániť, obzvlášť my, biskupi, ktorí strážime cirkev, aby sme mohli dokázať, že aj episkopát samotný je jeden a nerozdelený. Nenechajte nikoho podvádzať spoločenstvo bratov klamstvami; nenechajte nikoho skaziť vieru nevernosťou k pravde. Episkopát je jeden, časti ktorého sa držia spolu jednotlivými biskupmi. Cirkev je jedna, ktorá so stále väčšou plodnosťou sa rozširuje široko-diaľko do množstva ľudí, práve tak, ako je mnoho slnečných lúčov, ale svetlo je len jedno²³, a vetvy stromu sú mnohé, ale ich jediná sila sa nachádza v ich pevných koreňoch. A tiež, keď mnoho prúdov tečie z jedného prameňa, hoci množstvo vody sa zdá byť rozptýlené pre hojnosť odtekajúcich tokov, napriek tomu ich jednota je zachovaná v ich prameni. Zoberte preč svetelný lúč od tela slnka, a jednota jeho svetla sa ani trochu nerozdelí. Odlomte však vetvu zo stromu, a odlomená vetva už nebude schopná vypučať, alebo oddelte tok od jeho prameňa a odrezaný tok sa vysuší. Ale Cirkev, okúpaná v Pánovom svetle, vysiela jeho lúče na celý svet, avšak je to iba jedno svetlo, ktoré je rozptýlené všade, a jednota tela je nerozdelená. Ona rozširuje svoje výhonky na celú zem v úrodnej hojnosti; ona ovlažuje svojimi bohatými tokmi tečúcimi široko-diaľko. V jej lone sa rodíme, jej mliekom sme kŕmení, jej duchom sme oživovaní.

Dvadsať šiesta nedeľa „cez rok“

Nech sa teda modlitba uchráni mnohovravnosti, ale nech jej nechýba bohatosť prosieb, ak trvá sústredená pozornosť. Lebo veľa hovoriť pri modlitbe znamená vybavovať potrebnú vec zbytočnými slovami. Kým veľa sa modliť znamená dlho a s nábožným rozochvením srdca klopať u toho, ku ktorému sa modlíme. Lebo táto činnosť sa väčšinou vykonáva viac vzdychmi ako rečami, viac plačom ako oslovovaním. Veď má naše „slzy pred sebou“ a „naše vzdychy nie sú skryté“ pred tým, ktorý všetko stvoril skrze Slovo a ľudské slová nehľadá. (sv. Augustín)

Na katedrále bolo nádherné okno z farebného skla. Jednej noci zúrila povíhrica, uderila do okna, to povolilo a sklo ležalo v kúskoch na zemi. Ľudia ich so žiaľom pozbierali a uložili do debny v pivnici. Jedného dňa prišiel cudzinec a pýtal sa, či by mohol dostať tie kúsky skla. „Môžete. Nie sú nám na nič.“ Neskôr známy umelec, odborník na farebné sklo, pozval niektorých predstavených mesta. V ateliéri odhrnul záclonu a objavilo sa nádherné okno z farebného skla omnoho krajšie, ako bolo to prvé. A to bol dar pre nich. Niektorý povedal, že Pán pracuje iba s polámanými palicami. Dal si sa Mu už zlomiť, aby mohol urobiť všetko nové, a to omnoho krajšie, než bolo to prvé?

Dvadsať siedma nedeľa „cez rok“ (Lk 17,5-10)

Kto z vás, čo máte sluhu, ktorý orie alebo pasie, povie mu, keď sa vráti z poľa: „Hneď si pod sadnúť k stolu“? Vari mu nepovie skôr: „Priprav mi večeru, opáš sa a obsluhuj ma, kým sa nenajem a nenapijem; ty budeš jesť a piť až potom“? Je azda povinný ďakovať

sluhovi, že urobil, čo sa mu rozkázalo? Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: „Sme neužitoční sluhovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.“

„Sme neužitoční sluhovia“ (Lk 17,10).

To, čo hovorí Ježiš svojim učeníkom, znie na prvý pohľad príkro a nevľúdne. V podstate im povedal, že nestačí, keď robia len to, čo im prikazuje. Očakával od nich, že mu budú ešte usilovnejšie slúžiť? Alebo im povedal, že ak budú robiť viac, budú "užitoční" sluhovia, ktorí si zaslúžia jeho spokojnosť? Vôbec nie. Božiu lásku si totiž nedokážeme nijako zaslúžiť. Boh nám ju dáva ako dar - každému jednému a zároveň všetkým, užitočným i neužitočným! Ježiš sa v tomto podobenstve nezameriava na množstvo práce, ale na charakter učeníctva, ku ktorému nás povoláva. Môžeme na to reagovať ako sluhovia alebo sa môžeme stať jeho priateľmi. Ak však pochybujeme o tom, čo je správnejšie, Písmo nám dáva jasnú odpoveď: pri Poslednej večeri Ježiš nazval svojich učeníkov priateľmi, nie sluhami (Jn 15,15). Pre nás je veľmi ľahké pre Boha pracovať, pričom v skutočnosti ho vôbec nemusíme poznať. S trochou odhodlania sa dokážeme ujať všetkých možných projektov pre farnosť a pre chudobných, či už zo zmyslu pre povinnosť alebo z túžby zaistiť si miesto v nebi. Toto však od nás Ježiš nečaká. Chce s nami prežívať vzťah založený na láske, a nie na strachu a povinnosti. Ak budeme zmýšľať ako povinnosťami spútaní otroci, nikdy v plnej miere nepochopíme prvý a pravý dôvod, prečo si nás Boh stvoril: aby sme s ním boli zjednotení v láske. Sú, pochopiteľne, veci, ktoré ako jeho učeníci musíme robiť. Prikázania, ktoré musíme poslúchať, a zásady, ktoré musíme dodržiavať. Ako pred príprava k tomu nám poslúžia veci, ktoré robíme jednoducho preto, lebo milujeme Ježiša - každý deň mu otvárame svoje srdce a delíme sa o jeho lásku s každým okolo seba, hlavne s jeho najmenšími. Ako sa teda dnes môžeš stať užitočným sluhom Pána? Dobré by bolo možno začať tým, že poprosíš Ducha Svätého, aby ti naplnil srdce Božou láskou. Nech tá láska v tebe prebudí ešte hlbšiu lásku k nemu - lásku a hlbšiu túžbu slúžiť mu.

Mystické zažitky sv. Terézie vyvrcholili v udalosti stigmatizácie jej srdca anjelom, ktorá sa odohrala niekoľko ráz v jej cele v roku 1559. Anjel jej šípom lásky prebodol srdce. Po tomto zázraku nasledoval celý reťazec dlhotrvajúcich extáz. Srdce sv. Terézie z Avily je najpozoruhodnejšia relikvia posledných storočí. Jeho skúmanie trvá dodnes. Z tela mŕtvej ho vybrali a uložili na osobitnom mieste. Operáciu vykonal lekár. Relikvia bola vystavená v kláštore, kde sa každý mohol presvedčiť o poranení srdca.. Chirurg Emanuel Sánchez v procese, okrem iných opísal otvor alebo prierez v hornej prednej časti srdca, ktorý preskúmal, ako úzky, dlhý a hlboký. Prechádza komorou i substanciou srdca. Tvar otvoru dokazuje, že prebodnutie spôsobil mimoriadne ostrý, špicatý a dlhý nástroj. A iba vo vnútri otvoru možno rozoznať stopy ohňa alebo spálenia, ktoré spôsobil šíp anjela. Terézia žila po prebodnutí srdca ešte 23 rokov, čo je zázrak, lebo s prebodnutým srdcom sa nedá žiť. Smrť Keď svätica už cítila, že sa blíži jej smrť (jej deň poznala už osem rokov), urýchlila svoj návrat z Burgosu. Avšak po príchode do Alby opustili Teréziu vyčerpanú jej únavnou činnosťou a mnohými telesnými a duševnými utrpeniami, dlhoročnými útokmi, ktorým bola stále vystavená, sily. Bolo to v kláštore Alba de Tormes. Pri svojom poslednom svätom prijímaní povedala tieto slová: „Môj Snúbenec a Pán! Je čas, aby som sa vydala na cestu. Odíďme, nastala hodina..." O jej posledných chvíľach hovorí blahoslavená Anna od sv. Bartolomeja, jej verná sekretárka a nerozlučná družka: „Toho dňa, keď zomrela, už od rána nemohla hovoriť. Keď ma uvidela, usmiala sa, prejavila mi svoju priazeň a lásku, vzala moje ruky do svojich a položila svoju hlavu do môjho náručia. Keď Pán videl, že mám málo trpezlivosti znášať takú

bolesť, dal sa mi vidieť pri nohách postele. Bol zaliaty velebnosťou a prichádzal obklopený blaženými.

Toto úchvatné videnie trvalo len jediné Credo, avšak dokázalo premeniť moju trýzeň na veľkú odovzdanosť, takže som ihneď prosila Pána o odpustenie: „Pane, aj keby Tvoja Velebnosť mi ju chcela ponechať pre moju útechu, teraz, keď som videla jej slávu, prosím Ťa, nenechávaj mi ju ani na okamžik.“ Sotva som vyslovila túto vetu, pokojne vydýchla a ako holubica odišla tešiť sa so svojím Bohom. Z Terezinho tela po smrti vychádzala obdivuhodná vôňa. Vrásky vyryté vekom a chorobami zmizli. Bolo 4. októbra 1582. Svätica mala 67 rokov - 49 rehoľného života a z nich 27 v reformovanej reholi. Sviatok sv. Terézie sa slávi 15. októbra. Za blahoslavenú ju vyhlásil Pavol V. v roku 1614 a za svätú Gregor XV. v roku 1622, spolu s Ignácom Loyolským a Františkom Xaverským. Kláštory bosých karmelitánov sa rýchlo šírili. Koncom 20. stor. bolo na svete 432 kláštorov mužských s 3287 členmi a 766 ženských s vyše 11 000 členkami. Pápež Pavol VI. ju v roku 1970 ako prvú ženu vyhlásil za učiteľku Cirkvi, okrem iného aj preto, lebo z vnuknutia Boha opísala jednotlivé stupne modlitby, od jednoduchej ústnej, cez meditácie až po kontempláciu, ktorá je už hlbokým spojením s Bohom, ktoré sám svojim úsilím nemôže človek dosiahnuť. Je to dar, ktorý dostáva človek od Boha. Karmelitánska rehoľa ma 800 rokov, karmelitánsku cestu modlitby opísala Terézia v 16. stor., ale je stále aktuálna a živá, lebo naozaj vedie k Bohu a mnohí aj laici po nej kráčajú. Zázračne zachované telo zosnulej svätej bolo pochované v drevenej rakve. Na žiadosť Terezy de Layz nasypali na rakvu toľko kamenia a tehál, že sa rakva prepadla a všetko ostalo zavalené. Z hrobu zosnulej sa šírila taká vôňa, že mníšky si priali pozostatky zosnulej znovu vidieť. Francisco de Ribera rozpráva: „P. Garcian so spoločníkom štyri dni odstraňovali kameň, aby vytiahli rakvu. Tú otvorili deväť mesiacov po pohrebe. Sväté telo bolo pokryté plesňou ale bolo také zachovalé a celé, ako keby bolo včera pochované. Umyli ju od hlíny. Po celom dome sa rozliala silná a nádherná vôňa a trvala mnoho dní.“ Aj takýmto spôsobom oslavuje niekedy nás Pán Ježiš svojich svätých.

„Sme neužitoční sluhovia“ (Lk 17,10). To, čo hovorí Ježiš svojim učeníkom, znie na prvý pohľad príkro a nevlúdne. V podstate im povedal, že nestačí, keď robia len to, čo im prikazuje. Očakával od nich, že mu budú ešte usilovnejšie slúžiť? Alebo im povedal, že ak budú robiť viac, budú "užitoční" sluhovia, ktorí si zaslúžia jeho spokojnosť? Vôbec nie. Božiu lásku si totiž nedokážeme nijako zaslúžiť. Boh nám ju dáva ako dar - každému jednému a zároveň všetkým, užitočným i neužitočným! Ježiš sa v tomto podobenstve nezameriava na množstvo práce, ale na charakter učeníctva, ku ktorému nás povoláva. Môžeme na to reagovať ako sluhovia alebo sa môžeme stať jeho priateľmi. Ak však pochybujeme o tom, čo je správnejšie, Písmo nám dáva jasnú odpoveď: pri Poslednej večeri Ježiš nazval svojich učeníkov priateľmi, nie sluhami (Jn 15,15). Pre nás je veľmi ľahké pre Boha pracovať, pričom v skutočnosti ho vôbec nemusíme poznať. S trochou odhodlania sa dokážeme ujať všetkých možných projektov pre farnosť a pre chudobných, či už zo zmyslu pre povinnosť alebo z túžby zaistiť si miesto v nebi. Toto však od nás Ježiš nečaká. Chce s nami prežívať vzťah založený na láske, a nie na strachu a povinnosti. Ak budeme zmýšľať ako povinnosťami spútaní otroci, nikdy v plnej miere nepochopíme prvý a pravý dôvod, prečo si nás Boh stvoril: aby sme s ním boli zjednotení v láske. Sú, pochopiteľne, veci, ktoré ako jeho učeníci musíme robiť. Prikázania, ktoré musíme poslúchať, a zásady, ktoré musíme dodržiavať. Ako pred príprava k tomu nám poslúžia veci, ktoré robíme jednoducho preto, lebo milujeme Ježiša - každý deň mu otvárame svoje srdce a delíme sa o jeho lásku s každým okolo seba, hlavne s jeho najmenšími. Ako sa teda dnes môžeš stať užitočným sluhom Pána? Dobre by bolo

možno začať tým, že poprosíš Ducha Svätého, aby ti naplnil srdce Božou láskou. Nech tá láska v tebe prebudí ešte hlbšiu lásku k nemu - lásku a hlbšiu túžbu slúžiť mu.

Prosme Pána, aby sme všetci poznali, že „láska“ je to „sväté povolanie, ktorým nás Boh povolal „zo svojho rozhodnutia a milosti, ktorú sme dostali v Kristovi Ježišovi pred večnými vekmi.

Dvadsať osma nedeľa „cez rok“ (Lk 17,11-19)

„Tvoja viera ťa uzdravila“ (Lk 17,19). Zúfalá doba si vyžaduje zúfale riešenie. Ťažko si predstaviť zúfalejšiu situáciu, než v akej sa ocitlo desať malomocných mužov z dnešného evanjelia. Odrazu vidia príležitosť uzdraviť sa: Ježiš, muž, čo robí zázraky, prechádza cez ich mesto. Postavia sa čo najbližšie, až tam, kde im to dovoľujú predpisy, a kričia: **„Ježišu, učiteľ, zmiluj sa nad nami!“** (Lk 17,11-19) Chorí na malomocenstvo nemali žiadnu šancu. Títo muži však mali vieru a Ježiš uzdravujúcu moc. Potom sa už len mali ukázať kňazom, ktorí potvrdia ich uzdravenie. Len si predstavte, ako rýchlo za nimi bežali, keď zistili, že sú zdraví. Už sa nemohli dočkať potvrdenia, na základe ktorého sa budú môcť stretnúť so svojimi rodinami a spoločenstvami. Konečne sa ich život vráti do normálu! Bol by to dojímavý príbeh o uzdravení, keby skončil iba tu. Stalo sa však ešte niečo, čo tento príbeh premenilo na poučenie o kresťanskom živote. Medzi desiatimi uzdravenými bol jeden, ktorý myslel aj na viac ako len na návrat k normálu. Tento muž sa vrátil k Ježišovi a velebil Boha za dar uzdravenia. Logicky si totiž zdôvodnil, že kto má moc uzdraviť takýto neduh, toho musel poslať sám Boh. Musel mať zvláštne spojenie s Bohom - niečo, čo zaujalo jeho srdce. Preto sa jeho pozornosť presunula z uzdravenia na Uzdravovateľa. Pokorná a vďačná reakcia malomocného muža Ježiša hlboko dojala a konštatoval, že tento muž dosiahol "spásu" spôsobom, ktorým to ostatní ešte len majú zažiť. Tento jeden vstúpil do nového vzťahu s Bohom, čo malo za následok, že jeho vnútorný život sa zmenil natoľko, že dokázal odpovedať na uzdravenie, ktoré prijal vo svojom tele. Príbeh tohto muža môže formovať aj našu vlastnú modlitbu. Každý z nás by mal kričať: **„Ježišu, učiteľ, zmiluj sa nado mnou“** (Lk 17,13). Ak však chceme zažiť vnútornú premenu, "spásu", ktorú zažil ten muž, mali by sme venovať dostatok času chvále a zveľbovaniu Boha za všetko, čo už pre nás vykonal. Potom bude Božie kráľovstvo patriť nám!

Katolícka Cirkev slávi v predposlednú októbrovú nedeľu Svetový deň modlitieb za misie. Na Slovensku je tento deň známy pod názvom Misijná nedeľa. Je zároveň spojený s viacerými aktivitami na podporu misií vrátane zbierky Pápežských misijných diel (PMD). Po prvýkrát sa slávil v rámci cirkvi na celom svete v roku 1926. TK KBS pri tejto príležitosti prináša ďalšie informácie o Misijnej nedeli, ktoré poskytol súčasný národný riaditeľ Pápežských misijných diel na Slovensku. Misijná nedeľa je zvláštna príležitosť, ktorá pripomína kresťanom - katolíkom neustálu platnosť jej misijného poslania. Slávi sa ako deň modlitby a podpory misií v každej diecéze, farnosti a inštitúcii.

„Je to deň, ktorý nám pripomína naše misijné poslanie. Upozorňuje na to aj Svätý Otec Posolstve k Misijnej nedeli.

Hlavný dôvod, pre ktorý bolo v Starom zákone dovolené dávať Bohu otázky a potrebné, aby proroci a kňazi žiadali Boha o videnia a zjavenia, bol ten, že viera v tom čase nebola ešte dostatočne zakorenená a nebol ešte ustálený zákon evanjelia. Teda bolo potrebné pýtať sa Boha na mnohé veci a Boh im odpovedal raz slovami, inokedy videniami a zjaveniami, obrazmi a podobenstvami a mnohými inými znakmi. A všetko, čo odpovedal,

všetko, čo hovoril a zjavil, sú tajomstvá našej svätej viery alebo aspoň niečo, čo k viere smeruje alebo vedie. No teraz, keď je viera pevne postavená na Kristovi a v stave milosti vyhlásený zákon evanjelia, už sa ho netreba vypytovať, ani niet dôvodu, aby hovoril ako kedysi. Keď nám dal svojho Syna, ktorý je jeho jediným a definitívnym Slovom, razom nám týmto svojím jediným Slovom povedal a zjavil všetko, takže už nemá čo povedať.

Dvadsať deväť nedeľa „cez rok“

Nech je reč modlitby akákoľvek (gestá, slová), modlí sa celý človek. Keď však chce Sväté písmo označiť miesto odkiaľ vychádza modlitba, hovorí o duši, duchu, ale najčastejšie (viac než 1000 ráz), hovorí o srdci človeka. Podľa semitského alebo biblického spôsobu vyjadrenia je srdce miesto, kam "zostupujem". Je to náš skrytý stred, miesto rozhodovania a pravdy, miesto, ktoré najlepšie pozná Boh. Je to miesto stretnutia. Kresťanská modlitba je zmluvný vzťah medzi Bohom a človekom v Kristovi. Život modlitby znamená byť stále v prítomnosti Božej a v spoločenstve s ním. Modlitba je kresťanská natoľko, nakoľko je spoločenstvom s Kristom a šíri sa v Cirkvi.

Tridsať nedeľa „cez rok“

Život modlitby

Sv. Ján Damascénsky hovorí o modlitbe: „Modlitba je povznesenie duše k Bohu alebo prosba k Bohu o vhodné dobré.“ Základom modlitby je pokora, lebo **„my nevieme ani to, za čo sa máme modliť.“** Pokora je predpokladom, aby sme dostali nezaslúžený dar modlitby! Veľmi pekným obrazom na vyjadrenie modlitby je stretnutie Ježiša so Samaritánkou pri studni. Nádhera modlitby sa ukazuje práve tam, na okraji studní, kam prichádzame hľadať pre seba vodu. Tam prichádza Kristus v ústrety každému človeku, hľadá nás prvý a prosí, aby sme sa mu dali napiť. Predstavuje Boha, ktorý túži po človeku. Modlitba je „stretnutie Božieho smädu s naším smädom.“

My, ktorí bežíme cestou lásky, nesmieme myslieť na to, čo sa nám v budúcnosti môže stať bolestného. Znamenalo by to nedostatok dôvery, čo je, ako keby sme sa pletli do diela Stvoriteľa..

Keby sa teraz niekto chcel vypytovať Boha na niečo alebo žiadať od neho nejaké videnie alebo zjavenie, myslím, urážal by Boha tým, že neupiera svoje oči na Krista, ale mimo neho žiada nejakú vec alebo novotu. Boh by mu mohol odpovedať: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie; počúvajte ho.“ Už som všetko povedal skrze toto svoje Slovo. Len k nemu upieraj svoje oči, lebo v ňom som ti povedal a zjavil všetko a v ňom nájdeš oveľa viac, ako môžeš túžiť alebo prosiť. Už na vrchu Tábor som naňho zostúpil so svojím Duchom a povedal som: **„Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie; počúvajte ho.“** Nemáš dôvod žiadať nové formy náuky a odpovedí. Ak som prv hovoril, tak len preto, aby som prisľúbil Krista. Ak sa ma predtým na niečo opytovali, všetky tieto otázky vyjadrovali nádej a túžbu po Kristovi, v ktorom mali nájsť všetko dobro, ako to teraz hlása celá náuka evanjelistov a apoštolov.

Tridsať prvá nedeľa „cez rok“

Múdrosť hádavých hviezdárov sa podobá pavučine. Ak do nej padne komár, alebo muška - vypliesť sa nemôže, ale ak sa do nej dostane silnejšie zviera, prejde, a tie tenučké

väzby pretrhne. Rovnako je to aj s vykladačmi - slabí uviaznu v osude silní dávajú silu Najmocnejšiemu. Akýkoľvek nezvratný osud je v rukách Boha iba pavučinou.

"Drahí bratia a sestry!

Dnešné evanjelium (Mk 12,28-34) nám znovu predkladá Ježišovo učenie o najväčšom prikázaní – o dvojitom prikázaní lásky: milovať Boha a milovať blížneho. Svätí, ktorých sme pred nedávnom všetkých spoločne oslavovali jedinou slávnosťou, sú tí, čo, zverujúc sa Božej milosti, hľadajú spôsob ako žiť podľa tohto základného zákona. V skutočnosti môže prikázanie lásky v plnosti uskutočňovať ten, čo žije v hlbokom vzťahu s Bohom takým spôsobom ako dieťa, ktoré sa stáva schopné milovať na základe dobrého vzťahu s matkou a otcom. Svätý Ján z Avily, píše na začiatku svojho Traktátu o Božej láske: «Príčina, ktorá pobáda naše srdce viac milovať Boha, je hlboké uvažovanie nad láskou, ktorou nás On miluje... Toto, viac ako iné dobrodenia, pobáda srdce milovať; pretože ten, kto dáva druhému nejaké dobrodenie, dáva mu niečo, čo vlastní; ale ten, kto miluje, dáva druhému všetko čo má a neostáva mu nič viac, čo by ešte mohol dať» (č. 1). Prv, než by bola prikázanie, je láska darom, je skutočnosťou, ktorú nám Boh dáva spoznať a zakúsiť ako zrníčko, ktoré v nás môže klíčiť a rásť v našom živote.

Keď Božia láska v nejakom človeku zapustila hlboké korene, uschopňuje ho milovať aj toho, čo si to nezaslúži. Rovnako ako Boh miluje nás. Otec a matka nemilujú svoje deti iba vtedy, keď si to zaslúžia. Vždy ich milujú, aj vtedy, keď im samozrejme vysvetľujú to, že konajú nesprávne. Od Boha sa učíme vždy chcieť iba dobro a nikdy nie zlo. Učíme sa hľadiť na druhého nielen našimi očami, ale Božím pohľadom, pohľadom Ježiša Krista. Je to pohľad, ktorý vychádza zo srdca a nezastaví sa na povrchu, ide po prvotné zdanie a dokáže vnímať najhlbšie túžby druhého: byť vypočutý v nezištnej pozornosti; jedným slovom, po láske. To isté platí aj v opačnom prípade: keď sa otváram druhému takému aký je, idúc mu v ústrety a dávajúc sa k dispozícii, otváram sa aj poznaniu Boha, poznaniu, že existuje a je dobrý. Láska k Bohu a láska k blížnemu sú neoddeliteľné a jestvujú vo vzájomnom vzťahu. Ježiš nevymyslel ani jedno, ani druhé, ale zjavil ich tým, čím sú vo svojej podstate – jediným prikázaním. Nezjavil ich iba slovne, ale predovšetkým vlastným svedectvom: samotná Ježišova osoba a jeho tajomstvo sprítomňujú jednotu lásky k Bohu a k blížnemu takým spôsobom ako dve ramená kríža – vertikálne a horizontálne. V eucharistii nám daruje túto dvojité lásku, darujúc seba samého, aby sme sa živiaci týmto chlebom, dokázali milovať navzájom ako on miloval nás. Drahí priatelia, na príhovor Panny Márie prosme, aby každý kresťan vedel prejaviť svoju vieru v jediného Boha žiarivým príkladom lásky k blížnemu.

Aké jednoduché, však? V liste veriaciim v Laodicei Ježiš hovorí: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Potom ich povzbudzuje, že nemusia urobiť nič, len mu otvoriť. Je to oveľa ľahšie než povolanie k učeníctvu či vyslanie na misie. Žiadna skutočná obeta, žiadne zomieranie seba samému. Len otvoriť dvere. Prečo? Pretože Ježiš chce byť s nimi. Všetky ostatné veci nastanú, keď nadíde ich čas, teraz však stačí len otvoriť dvere. Niekedy bývame zmätení, lebo nevieme, ako sa k Ježišovi priblížiť. Myslíme si že sa musíme očistiť predtým, ako s nami prehovorí, nieto ešte keby mal s nami "večerať"! Myslíme si, že musíme byť takí dokonalí, ako je len možné, ak sa chceme radowať zo vzťahu s ním. Háčik je však v tom, že, ako obvykle, na to nestačíme. Ak premýšľate takto, mali by ste sa stretnúť so Zachejom! Keď spomenieme Zacheja, ako prvé sa nám asi vybaví jeho malá postava. Za jeho čias bol však známy hlavne svojou povestou, ktorá nebola vôbec dobrá a bezúhonná. Mýtnik, pracujúci pre Rimanov, bol známym vymáhačom peňazí od svojich židovských krajanov. To však

Ježišovi neprekážalo. Išiel priamo k nemu a dal sa pozvať na obed. Zachej nielenže rád súhlasil, ale bol natoľko dojatý, že prisľúbil dať polovicu svojho majetku chudobným a napraviť všetko zlo, ktoré narobil. Ježiš zaklopal, Zachej mu otvoril a jedli spolu - vo viacerých významoch tohto slova! Ver či nie, Ježiš chce večerať aj s tebou. Práve teraz klope na dvere tvojho srdca. Chce, aby si si uvedomil, že jeho milosrdenstvo a milosť sú oveľa väčšie než tvoj hriech. Choď teda a otvor mu!

Tridsiata druhá nedeľa „cez rok“ (Lk 20,27-40)

Tu prišli k nemu niektorí saduceji, ktorí popierajú zmŕtvychvstanie, pýtali sa ho: „Učiteľ, Mojžiš nám napísal, že ak niekomu zomrie brat, ktorý mal ženu, ale bol bezdetný, jeho brat si ju má vziať za manželku a splodiť svojmu bratovi potomka. Bolo teda sedem bratov. Prvý sa oženil a zomrel bezdetný. Vzal si ju druhý, potom aj tretí a takisto všetci siedmi: Ale nezanechali deti a pomreli. Napokon zomrela aj žena. Nuž ktorému z nich bude žena manželkou pri vzkriesení? Ved' ju mali siedmi za manželku.“ Ježiš im povedal: „Synovia tohoto veku sa ženia a vydávajú. Ale tí, čo sú uznaní za hodných tamtoho veku a zmŕtvychvstania, už sa neženia, ani nevydávajú. Už ani umrieť nemôžu, lebo sú ako anjeli a sú Božími synmi, pretože sú synmi vzkriesenia. A že mŕtvi naozaj vstanú, naznačil aj Mojžiš v stati o kríku, keď nazýva „Pána Bohom Abraháma, Bohom Izáka a Bohom Jakuba“. A on nie je Bohom mŕtvych, ale živých, lebo pre neho všetci žijú.“ Tu niektorí zákonníci povedali: „Učiteľ, dobre si to povedal.“ A už sa ho neodvážili na nič vypytať.

„Nuž, ktorému z nich bude žena manželkou pri vzkriesení?“ (Lk 20, 33). Keď saduceji chceli zdiskreditovať Ježišovo učenie o vzkriesení, prišli s trápnyim scenárom, kde to v nebi vyzeralo ako na zemi. Ježiš však objasnil, že nebo nie je rovnaké ako zem. Nie je to záležitosť kvantity dobra, ktorú zakúsime. Je to záležitosť kvality dobra, ktoré zdedíme. Premýšľajte o svätej omši. Navonok sa skladá z úkonov, ktoré veľmi dobre poznáme: modlitby a piesne, sedenie, státie a kľačanie. Liturgia nám však zároveň predstavuje oveľa širší pohľad na oveľa väčšiu skutočnosť. Poukazuje nám na hostinu, ktorá sa kvalitatívne odlišuje od každej inej hostiny, na ktorej sme boli. Pri svätej omši sa nebo dotýka zeme a Pán sa nám dáva ako chlieb a víno. Keďže je to sviatosť, dobre známe úkony sú plné milosti a umožňujú nám dotknúť sa samého Boha! Teraz premýšľajte o svojom čase na modlitbu. Možno sa usilujete prekonať určité pokušenie, ale Boh vás žiada, aby ste to úsilie na chvíľu odložili nabok, aby mohol pracovať na niečom hlbšom - a oslobodiť vás od mnohých iných vecí! Podobne vaše modlitby príhovoru sa možno obmedzujú na malé veci, ale Boh vás prosí, aby ste rozhodli si ešte viac a modlili sa za ukončenie potratov alebo za vojnové obete v Afganistane. Keď Boh takto rozšíri naše očakávania, pomáha nám dotknúť sa neba. Chce nám dať nový spôsob zmýšľania - niečo hlboké a široké. Nebudete obmedzovať Ducha Svätého, keď časť svojej modlitby venujete načúvaniu Duchu. Nenaplňte celý čas na modlitbu len rozprávaním - bez ohľadu na to, aké máte šlachetné úmysly. Skúste sedieť v tichu v prítomnosti Boha. Ak mu dovolíte hovoriť, zistíte, že sa vaše srdce a myseľ každý deň rozširujú!

Sv. Augustín : Tak si ma učil, aby som poznal seba samého. Opustil a vyskúšal si ma, a to nie pre seba, nie preto, aby si poznal Ty mňa, ale pre mňa, aby som ja poznal seba samého. Lebo, ako som už povedal, Pane, bol som presvedčený, že som čímsi sám v sebe, myslel som, že si sám dostačím, namiesto toho, aby som uznal, že som klesol v sebe; a vtedy sa mi otvorili oči a pochopil som to, pretože Ty si ma viedol. Že som klesol, to bola moja vina, že som povstal, to bola tvoja zásluha.

„Ktorému z nich bude žena manželkou pri vzkriesení?“ (Lk 20, 33). Keď saduceji chceli zdiskreditovať Ježišovo učenie o vzkriesení, prišli s trápny scenárom, kde to v nebi vyzeralo ako na zemi. Ježiš však objasnil, že nebo nie je rovnaké ako zem. Nie je to záležitosť kvantity dobra, ktorú zakúsime. Je to záležitosť kvality dobra, ktoré zdedíme. Premýšľajte o svätej omši. Navonok sa skladá z úkonov, ktoré veľmi dobre poznáme: modlitby a piesne, sedenie, státie a kľačanie. Liturgia nám však zároveň predstavuje oveľa širší pohľad na oveľa väčšiu skutočnosť. Poukazuje nám na hostinu, ktorá sa kvalitatívne odlišuje od každej inej hostiny, na ktorej sme boli. Pri svätej omši sa nebo dotýka zeme a Pán sa nám dáva ako chlieb a víno. Keďže je to sviatosť, dobre známe úkony sú plné milosti a umožňujú nám dotknúť sa samého Boha! Teraz premýšľajte o svojom čase na modlitbu. Možno sa usilujete prekonať určité pokušenie, ale Boh vás žiada, aby ste to úsilie na chvíľu odložili nabok, aby mohol pracovať na niečom hlbšom - a oslobodiť vás od mnohých iných vecí! Podobne vaše modlitby príhovoru sa možno obmedzujú na malé veci, ale Boh vás prosí, aby ste rozhodli siete ešte viac a modlili sa za ukončenie potratov alebo za vojnové obete v Afganistane. Keď Boh takto rozšíri naše očakávania, pomáha nám dotknúť sa neba. Chce nám dať nový spôsob zmýšľania - niečo hlboké a široké. Nebudete obmedzovať Ducha Svätého, keď časť svojej modlitby venujete načúvaniu Duchu. Nenaplňte celý čas na modlitbu len rozprávaním - bez ohľadu na to, aké máte šľachetné úmysly. Skúste sedieť v tichu v prítomnosti Boha. Ak mu dovoľíte hovoriť, zistíte, že sa vaše srdce a myseľ každý deň rozširujú!

Tridsiata tretia nedeľa „cez rok“

Neveriaci človek sa podobá piesočnej pôde, pretože tá tiež hoc akékoľvek množstvo dažďa vsaje, úrodnou sa nestane. *Boha počuť v tichu.*

Naozaj skvelou správou je, že Boh sa neskrýva v záhadách. Je Bohom, ktorý túži po vzťahu s nami a chce, aby sme Ho spoznávali. Ak sa stíšime a budeme Naňho očakávať, zjaví sa nám a pošepe niečo, čo sa dotkne našej duše. Ježiš nám hovorí, že Jeho ovce počúvajú Jeho hlas. Do cesty sa nám však stavia hluk sveta. Ak túžime po Bohu, nájdeme Ho v tichosti.

Aj dnes sme šťastní, nosíme radosť v našich srdciach, ale povedal by som, že radosť snáď trochu triezvejšiu, pokornú radosť. Za týchto posledných päťdesiat rokov sme sa naučili a zakúsili, že prvotný hriech existuje a odráža sa stále znova v osobných hriechoch, ktoré sa môžu stať tiež štruktúrou hriechu. Videli sme, že na Pánovom poli sa vždy nachádza aj burina. Videli sme, že v Petrovej sieti sú aj zlé ryby. Videli sme, že ľudská krehkosť je prítomná aj v Cirkvi, že loďka Cirkvi pláva aj proti vetru, proti búrkam, ktoré ju ohrozujú a niekedy sme si pomysleli: «Pán spí a zabudol na nás»

„Dám vám múdrosť“ (Lk 21,15).

Každý, kto videl nejaký film o súdnom procese, vie, že do súdnej siene nevstupujete bez toho, aby ste nemali všetko pripravené. Nielenže poznáte svoju stránku príbehu, ale skúmate každý detail vášho odporcu. Právnik ani nemôže položiť otázku bez toho, aby nepoznal odpoveď na ňu. V dnešnom úryvku Ježiš hovorí svojim učeníkom, aby sa správali úplne inak. Keď ich predvedú pred súd za to, že hlásajú evanjelium, nemajú si pripravovať obhajobu. Mali by dôverovať Ježišovi, lebo on im dá múdrosť, ktorú potrebujú. Viete si predstaviť, aké je to ťažké? Nie je pre nás prirodzené, aby sme odpočívali, keď ide o život. Práve naopak: svaly sa napnú, dych je plytkejší, tep sa zrýchli a myseľ ozlomkrky pracuje. Ale Ježiš nám hovorí, aby sme sa nebáli. Ježiš nás nielen na tomto mieste v Písme vyzýva, aby sme urobili niečo, čo je proti našej intuícii. Napríklad nám hovorí, aby sme nelipli na svojom

majetku, ale dali každému, kto od nás pýta. Namiesto pomsty by sme mali nastaviť druhé líce. Volá nás, aby sme vytvárali kultúru, ktorá pozdvihne chudobných a ľudí na okraji spoločnosti, pretože oni sú skutočnými dedičmi nebeského kráľovstva. Ježiš stále znova a znova prevracia všetko, čo si myslíme, že vieme o živote na tomto svete. Dnes vezmite Ježiša za slovo - hoci by to znamenalo, že pôjdete proti svojim prirodzeným inštinktom. Ak vás niekto bude zdržovať na ceste, požehnajte toho človeka. Ak máte nejaký problém, rozhodnite sa, že sa nebudete trápiť. Urobte si zoznam všetkých vecí, za ktoré máte byť vďační. Ktovie? Možno vám Pán dá pri tom nové nápady. Ježiš vás nechce zanechať v živote stresu a úzkosti. Túži, aby ste ho pozvali do každej situácie - osobitne do ťažkej situácie. Uvoľnite sa! Má dostatok múdrosti, aby vám dnes pomohol.

„Neľakajte sa!“ (Lk 21,9).

Odkedy Ježiš chodil po zemi, predpovede o konci sveta stále znova a znova zaujmú verejnosť a dominujú svetským a neraz i náboženským médiám. Ale aj pred 2 000 rokmi sa ľudia pýtali Ježiša na to isté: Kedy príde koniec sveta? Ako budeme vedieť, že sa to deje? Ježišovu odpoveď si máme vziať k srdcu: **„Neľakajte sa“ (Lk 21,9)**. Jeho slová rezonujú s jeho inými rovnako utešujúcimi slovami: „Nech sa vám srdce nevzrušuje!“ a **„Vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo“ (Jn 14,1; Lk 12,32)**. Ježiš utešuje ľudí vo všetkých situáciách, pri všetkých obavách. Hovorí nám: **„Nebojte sa. Môj Otec riadi všetko.“** Cirkevný rok sa končí tými istými slovami útechy: "Neľakajte sa." Možno vidíte problémy, možno počujete správy, ktoré vás vyľakajú, ale nebojte sa. Kiežby sme všetci mohli vstúpiť do Adventu i do blížiaceho sa nového roka s touto vetou: Nebudem sa báť! Písmo jasne hovorí, že **„...každý, kto bude vzývať Pánovo meno, bude spasený“ (Rim 10,13)**. Každý, kto sa k nemu obráti, dostane pomoc v čase núdze. Miluje nás ten, kto je náš Pastier i Sprievodca. Skrze Ducha Svätého vliat svoju lásku do nášho srdca. Neľakajte sa, lebo Boh Otec hovorí: **„Som tvoj štít“ (Gn 15,1)**. Nebojte sa, lebo ja som s vami a pomôžem vám. Ja som vaša sila v každej situácii. S dôverou a odvahou povedzte: Nebudem sa báť! Budte ako dieťa, ktoré dôveruje, že mamička a otecko sa o to postarajú, nech už "to" je čokoľvek. Ježiš opäť príde. Svet sa skončí. Vojny, zemetrasenia, hladomory a katastrofy prídu. Budete vedieť všetko, čo potrebujete vedieť, keď príde ten správny čas. A zatiaľ sa netrápajte. Neľakajte sa. A váš pokoj osloví iných. Bude ohlasovať Božiu silu a prítomnosť medzi nami. Nech je to naším posolstvom v nastávajúcom Adventnom i Vianočnom období, v blížiacom sa novom roku.

Tridsiata štvrtá nedeľa „cez rok“ (Nedeľa Krista Kráľa.)

"Nezávid' ľuďom krok pred Tebou, nesmej sa ľuďom krok za Tebou. Raduj sa s tými, ktorí kráčajú s Tebou."(príslovie)

Večný kňaz, štedro nám dávaj ovocie svojho Ducha: trpezlivosť, láskavosť a miernosť, a pomáhaj nám konať dobré skutky, aby sme ťa oslavovali aj svojím životom. Jedni rozprávajú: čakajme trpezlivo, dokiaľ nepríde Kristus. Druhí povedia: radšej dokončíme stavbu Zeme. **„Božie kráľovstvo je medzi vami“ (Lk 17,21)**. Už celé stáročia sa ľudia pokúšali predpovedať druhý Kristov príchod na základe rozličných udalostí, ako boli hladomory či epidémie, alebo podľa postavenia hviezd a planét. Aj teraz sa objavujú podobné predpovede a niektoré dokonca označujú aj konkrétne dátumy, no len preto, aby sa napokon ukázalo, že neboli správne. Ježiš nám však povedal, aby sme nevyhľadávali znamenia jeho príchodu. Nepotrebuje to. Ježišov návrat sa totiž určite neudeje v tajnosti. Jedného dňa sa

jednoducho objaví a všetci sa mu budú klaňať! Čo potrebujeme naozaj vedieť, je, že Ježišovo kráľovstvo je už tu! Prichádza potichu v deň jeho narodenia. V deň svojej smrti nahrádza Ježiš kráľovstvo tohto sveta svojím. Odo dňa zoslania Ducha Svätého sa stáva súčasťou každodennej ľudskej bytosti. Áno, Božie kráľovstvo je medzi nami a každým dňom zosilnieva a mocnie. Namiesto prípravy na deň Ježišovho návratu sa sústredíme radšej na všetkých tých ľudí, ktorí ešte jeho kráľovstvo neprijali. Pretože keď Ježiš povedal: "Božie kráľovstvo je medzi vami," nepoukazoval len na seba. Myslel nás všetkých! Aký je to pocit vedieť, že aj ty si znamením Božieho kráľovstva? Áno, vo svojom krehkom človečenstve nosíš nový život, ktorý Ježiš prežíva teraz v nebi. Či si to uvedomuješ alebo nie, máš schopnosť žiť v **„nesmiernom bohatstve jeho milosti“** (Ef 2 4-6). Toto všetko si získal pri krste! Ak chceš zakúsiť moc tohto kráľovstva, cesta k tomu je jednoduchá a praktická: upriam svoj zrak na Ježiša, a nie na svoje slabosti a nedostatky. Nauč sa zotrvať v Pánovej blízkosti a budeš plný nádeje tam, kde všetci ostatní budú plní obáv a úzkosti. Budeš pokojný, kým ostatní sa budú hnevať. Budeš sa modliť a prosiť o vyriešenie situácie, zatiaľ čo ostatní budú vzrušení a rozčúlení. Nebeské kráľovstvo je tu a ty si jedným z jeho vyslancov! Pane, chcem byť znamením tvojej prítomnosti v tomto svete. Pomôž mi prekonať každú prekážku, ktorá mi bráni stať sa pokojamilovným a láskavým svedkom tvojho kráľovstva.

Je zaujímavé, že Ježiš hovorí, že v danom okamihu, keď príde, nazvime to - koniec sveta, o tom nebudú vedieť ani nebeskí anjeli, a napriek tomu sa pravidelne objavujú proroci alebo veštcí, ktorí oznamujú, a to dokonca s presným dátumom – koniec sveta, tvrdí kapucínsky páter Cantalamessa. Ako ďalej vysvetľuje, vízia, ktorú ponúka Kristus sa však podstatne líši od tej ateisticko - prírodovedeckej, podľa ktorej svet nemá Stvoriteľa, nemá zmysel, a keď sa vyčerpajú všetky chemické a fyzikálne procesy, skončí vo večnom mraze alebo v kozmickom požiari: „Kľúčové posolstvo týchto eschatologických tém však spočíva v extrémnej nádeji. Hovorí nám, že smerujeme k ‚Tomu‘, ktorý sa s nami stretáva, ktorý k nám každý deň prichádza v Eucharistii. Takže akoby sme sa mohli báť ‚Toho‘, kto je už naším spoločníkom na ceste?“ Rovnako aj slovo - apokalypsa - ktoré mnohí často považujú za synonymum katastrofy, má úplne iný význam: „Apokálypsis znamená v gréčtine jednoducho ‚zjavenie‘ a v názve Jánovej knihy malo ísť o zjavenie nie presného dátumu či historického termínu, ako sa často interpretuje, ale prorockého jazyka, ktorý vynesie na svetlo kľúčové princípy, ktoré sa stali základom vývoja príbehu: sily zla, ktoré budú stále bojovať proti silám dobra, ale víťazstvo na konci bude patriť Baránkovi. Toto je podstatný význam apokalypsy. No vplyvom jazyka, ktorý hovorí o padajúcich hviezdach, ohni, ktorý zostúpi na zem, sa slovo apokalypsa spája – ako v mnohých filmoch – vždy s katastrofickými príbehmi prekračujúcimi ľudskú predstavivosť.“ Ľudia majú tendenciu neustále vyvolávať koniec sveta. Pápežský kazateľ však ozrejmuje tento pojem nasledovne: „Keď dnes hovoríme o konci sveta, hovoríme o ňom vo všeobecnej rovine, teda o absolútnom konci, po ktorom je iba večnosť. Predkovia, predovšetkým v Biblii, hovorili v relatívnych pojmoch, a tak sa v Biblii často hovorí nie o konci sveta, ale o konci jedného sveta.“ Podľa neho tu ide o symbolickosť, aby ľudia považovali katastrofy, veľké udalosti za pozvanie nelipnúť na tejto zemi, ako to pripomenul aj Benedikt XVI. „Bolo by bláznovstvom znepokojovať sa nad tým, kedy bude koniec sveta, pretože pre kohokoľvek z nás môže nastať koniec sveta dnes alebo zajtra, keďže smrť znamená pre každého jedinca koniec tohto sveta. Je tu teda silná požiadavka, ktorá, žiaľ, ako dobre vieme, neznie dobre našim ušiam, a je pozvaním, ktoré Ježiš vyslovil, keď povedal: ‚Bdejte‘. Ak by sme mali presný čas, kedy by každý z nás vedel, že musí zomrieť, začalo by sa

odpočítavanie, ktoré by znamenalo vrchol úzkosti. Teda Boh urobil dobre, že zatajil tak hodinu nášho konca, ako aj konca sveta.

Slávnosti a sviatky Pána a svätých

Georg Müller bol ako študent hlboko ponorený do telesností a lží. Boh často klopal u neho nadarmo. Raz ho priateľ zaviedol do spoločnosti uveriaceho remeselníka, kde bol hlboko dotknutý modlitbami bratov. Večer nastal u neho obrat. Práve vtedy dokončil preklad francúzskeho románu, aby si zarobil. Uvedomil si však, že je to hriech. Spálil rukopis, a to sa stalo základom celého jeho života. Spálil si tiež mosty za sebou, aby si sa nemohol vrátiť do starého života? Ak nie, tak to urob teraz!

2. februára – Sviatok – Obetovanie Pána

Kruciáty lásky

1. Maj v úcte každého človeka, lebo v ňom žije Kristus. Buď vnímavý na každého, je to tvoj brat a sestra.
2. O každom zmýšľaj dobre, o nikom nezmyšľaj zle. Aj v najhoršom človekovi sa pokus nájsť niečo dobré.
3. O iných hovor vždy dobre, o blízkych nikdy nehovor zle. Naprav krivdu a pričinenú slovom. Nebuď príčinou konfliktov medzi ľuďmi.
4. S každým sa rozprávaj jazykom lásky. Nezvyšuj hlas. Neprekliňaj. Nerob problémy. Nespôsobuj plač. Upokojuj a prejavuj dobrotu.
5. Odpúšťaj všetkým a všetko. Neprechovávaj v srdci hnev. Vždy prvý podaj ruku na zmierenie.
6. Rob vždy dobre blížnemu. Každému rob dobro tak, ako chceš, aby ho iní robili tebe. Nerozmýšľaj o tom, čo má niekto urobiť pre teba, ale o tom, čo máš ty urobiť pre niekoho.
7. Aktívne spolupracuj v utrpení. Ochoťne prispej potechou, radou, pomocou, srdcom.
8. Pracuj poctivo, lebo plody tvojej práce používajú iní, ako aj ty používaš plody ich práce.
9. Zapoj sa do života spoločnosti. Otvor sa pre chudobných a chorých. Deľ sa o hmotné i duchovné dobré. Usiluj sa vidieť núdznych okolo seba.
10. Modli sa za všetkých, dokonca aj za nepriateľov.

19. marca – Sviatok sv. Jozefa, ženícha Panny Márie

Isté je, že umrieš, neisté je však kedy, alebo ako, pretože ťa smrť všade neustále očakáva. Si múdрым, ak na ňu čakáš.

Človek prchkej povahy musí znášať veľké sebazaprenie, lebo stále musí bojovať so sebou, aby sa neprenáhlil, preto trpezlivosť je veľmi záslužná čnosť. Sv. Otcovia ju menujú rebríkom od neba. Ľudia ľahostajní vo viere sa veľmi často prehrešujú oproti tejto čnosti. Každá maličkosť ich vyruší a rozhnevá. Pripisujú to nervozite, ale to je viac nedostatok sebazaprenia. Trpezlivý človek a vie ovládať. Krásny príklad trpezlivosti nám zanechal svätý Jozef, keď na rozkaz cisára Augusta prišiel do Betlehema, aby sa tam dal zapísať. Ďalekou a obťažnou cestou ustatý hľadal nocľah, chodil z domu do domu po Betleheme, nikde nenašiel hospody. Či sa nemal hnevať na nadľudskosťou a skúposťou Betlehemčanov? Ale on ostal tichý ak baránok, ani len ústa neotvoril, ani tvár sa mu nezamračila; šiel a hľadal ďalej, kým nenašiel za mestom biednu maštaľku. Tam sa utiahol s Pannou Máriou, aby sa tam narodil

Vykupiteľ sveta, Ježiš Kristus. Vzorom trpezlivosti bol svätý Jozef aj vtedy, keď pred Herodesovou pomstou utekal do Egypta, aby zachránil život malého Ježiška, lebo na takej obťažnej a ďalekej ceste veľmi musel zápasíť s biedou. No, ani na okamih nestratil trpezlivosť, ale s odovzdanosťou do vôle Božej mužne znášal všetky trápenia. K netrpezlivosti bol svätý Jozef najviac pokúšaný vtedy, keď v Jeruzaleme stratil dvanásťročného Ježiška. S bolesťou ho hľadal, od veľkého žiaľu a starosti nemohol ani jesť ani spať, avšak zostal trpezlivý. Svätý Jozef bol v celom svojom živote trpezlivý. Ako ďaleko sú mnohí ľudia od svätého Jozefa, keď tak často upadávajú do netrpezlivosti; pre nepatrnú príčinu sa zlostia, zlorečia, sršia nenávisťou oproti blížnemu, pomstia sa na ňom. Z malej iskry býva veľký oheň a pre malú príčinu povstáva veľa hriechov.

O svätom Františkovi Saleskom sa hovorí, že bol veľmi hnevlivej povahy, no predsa vedel sa premáhať, že ho nikdy nikto nevidel rozčúleného. Aj my sa máme premôcť hneď na začiatku, tým sa vyhneme netrpezlivosti a zachránime sa aj od mnohých iných hriechov.

Istý človek veľmi prchkej povahy sa denne viac ráz rozčúľil a pritom mrzko klial. Jeho spovedník mu odporúčal, aby za každým zlorečením dal desať halierov na dobročinný cieľ, čo aj prisľúbil. Keďže svoj sľub zadržal, každý deň mu prišlo platiť dve-tri koruny. „Keď to takto pôjde,“ hovorí sám sebe, „za krátky čas prídem na mizinu.“ Zaumienil si, že sa viac nebude rozčuľovať, a tak sa s pomocou Božou pomaly stal tichým a trpezlivým človekom.

Trpezlivosť vyžaduje mnoho uponíženia a sebazaprenia. K tomu nás povzbudzuje aj sám Spasiteľ, keď hovorí: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.“ (Mat. XI. 29) Svätý Jozef sa naučil tichosti a pokore od Ježiša a Márie, a preto ho svätá trpezlivosť sprevádzala po všetky dni jeho života. Nadovšetko budme trpezliví v chorobe, tým si odľahčíme bolesti a získame nesmierne zásluhy pre večný život. (z knižočky *Mesiach svätého Jozefa*, vydanej 1947)

Modlitba k sv. Jozefovi za rodinu Svätý Jozef, buď nám otcom v srdci svojom vždy milostnom. Daj miestečko prosbám našim ochraňuj nás časom každým, vypros milosť domu nášmu, stálu svornosť v dobu každú, by sme v láske a pokoji Bohu vždycky verní boli, by nás tu vždy čnosť zdobila, k nebu viedla každá chvíľa, to je dnes tu prosba naša, čo sa k tebe vrúčne vznáša. Medzi nami tu ostávajú vtedy bude vždy u nás raj. Kľúče domu k tebe dáme, stoj pri nášho domu bráne, ochraňuj vždy starostlivo, čo by duši poškodilo, skrývaj našich milých i nás v srdci Pána po každý čas, nech žijeme v kraji zemskej, jak ty v dome Nazaretskom, by sme ťa večne chválili a s tebou v nebi prebývali.

25. marca – Slávnosť- Zvestovanie Pána

Ukáž nám, prosím, milovaný Spasiteľ, keď klopec, aby sme ťa poznali a iba teba milovali, teba jediného milovali, jedine po tebe túžili, o tebe jedinom vo dne v noci rozjímali a stále o tebe premýšľali. Rozníť v nás toľko svojej lásky, koľkou sa patrí mať rád a milovať teba, Boha, aby celé naše vnútro zaujala láska k tebe, aby sa nás celých zmocnila láska k tebe, aby všetky naše zmysly naplnila láska k tebe, aby sme okrem teba, ktorý si večný, nevedeli nič iné milovať, aby nebolo v našom ovzduší, na tejto zemi a v našom mori toľko vody, koľko by dokázalo túto lásku v nás vyhasiť, podľa toho: „Ani veľké vody lásku neuhasia.“ Aby sa to aj v nás aspoň čiastočne splnilo, nech nám dá náš Pán, Ježiš Kristus, ktorému sláva na veky vekov. Amen. (sv. Kolumbán)

Božský Ježiš, snažne ťa prosím, aby si mi poslal pokorenie zakaždým, keď sa pokúsim vyvýšiť sa nad ostatných. (sv. Terézia z Lisieux)

Máme vo svojich srdciach nádej, že dokážeme znovu objaviť jej radosť a tiež entuziazmus ohlasovať všetkým jej pravdy. Tieto pravdy viery nie sú len informáciou či posolstvom o Bohu. Vyjadrujú udalosť stretnutia Boha s človekom, teda spásenosnú a oslobodzujúcu udalosť, ktorá naplňuje tie najhlbšie ľudské nádeje - túžby po pokoji, bratstve a láske. Viera nás vedie k tomu, aby sme objavili, že stretnutie s Bohom dáva novú hodnotu všetkému, čo je v človeku krásne, dobré, pravdivé - a zároveň to všetko privádza k dokonalosti. Takže, keď sa Boh zjavuje, človek nielen spoznáva, kto je Boh, ale zároveň objavuje aj seba samého, svoj pôvod, svoj osud, svoju veľkosť - dôstojnosť ľudského života. Viera nám sprostredkuje autentické poznanie Boha, ktoré sa dotýka celej ľudskej osoby: je to poznanie, ktoré dáva životu novú chuť a radosť zo života na tomto svete. Viera sa prejavuje v darovaní seba druhým, v bratstve, ktoré nás robí solidárnymi a schopnými lásky; pomáha nám vyjsť zo samoty prinášajúcej smútok. Toto poznanie Boha prostredníctvom viery nie je len intelektuálne, ale dotýka sa celého života. Je to poznanie Boha-Lásky - prostredníctvom lásky samotnej. Božia láska nám umožňuje vidieť, otvára oči, sprostredkuje poznanie celej skutočnosti - nielen z obmedzenej perspektívy individualizmu a subjektivismu, ktoré tak často mýlia ľudské svedomie. Poznanie Boha je skúsenosťou viery, a zároveň predpokladá napredovanie v intelektuálnej a morálnej oblasti. Keď sa nás dotkne prítomnosť Ježišovho Ducha, prekonávame horizonty svojich egoizmov a otvárame sa pre opravdivé hodnoty. Dnes by som sa rád zastavil pri rozumnosti viery v Boha. Katolícka tradícia od začiatku odmietala fideizmus, teda tendenciu veriť proti rozumu. *Credo quia absurdum* (*verím, pretože je to absurdné*) určite nie je frázou, ktorá by vyjadrovala katolícku vieru. Boh nie je absurdný, i keď pre nás zostáva tajomstvom. Tajomstvo však ešte nemusí byť iracionálne, práve naopak, môže byť plné zmyslu a pravdy. Ak viera pozerajúc na tajomstvo vidí tmú, nie je to preto, že by v tajomstve nebolo svetlo, ale skôr možno preto, že je ho tam priveľa. Ako aj oči človeka, keď sa pozerajú priamo do slnka, nevidia nič, len tmú - a predsa nik nepovie, že je to preto, že slnko nesvieti. Naopak, slnko je zdrojom svetla. Viera nám umožňuje dívať sa do Božieho „slnka“, pretože je prijatím Zjavenia v dejinách: viera takpovediac absorbuje všetku žiaru Božieho tajomstva a konfrontuje sa s veľkým zázrakom: Boh sa priblížil človeku a ponúkol sa jeho poznaniu, zostúpil celkom k hraniciam stvoreného sveta, ktoré sú limitom ľudského rozumu (*cf. Conc. Ec. Vat. II, Cost. dogm. Dei Verbum, 13*). Zároveň však Boh prostredníctvom svojej milosti osvetľuje ľudský rozum a otvára mu nové horizonty, nesmierne a nekonečné. Práve preto je viera neustálym stimulom: nedovolí nám nikdy zastaviť sa a uspokojiť sa s pochopením pravdy a skutočnosti, ktoré nie je celkom vyčerpávajúce.

Predsudok moderných mysliteľov, ktorí tvrdia, že pre ľudský rozum sú dogmy viery obmedzujúce, je celkom nesprávny. Opak je pravdou, ako to už dokázali veľkí učitelia kresťanskej tradície. Svätý Augustín, ešte pred svojím obrátením s veľkým nepokojom hľadal pravdu - prostredníctvom všetkých vtedy známych filozofií - ale žiadna z nich ho neuspokojila. Toto namáhavé racionálne hľadanie sa preňho stalo výborným pedagogickým východiskom pre stretnutie s pravdou Ježiša Krista. Keď hovorí „cháp, aby si veril a ver, aby si pochopil“ (*Discorso 43, 9: PL 38,258*) - je to akoby rozprával o svojej vlastnej životnej skúsenosti. Rozum a viera nie sú cudzie Božiemu Zjaveniu, ani si navzájom neprotirečia: sú podmienkami pochopenia Zjavenia a tiež podmienkami jeho autentického prijatia: stretávajú sa navzájom pred prahom tajomstva. Svätý Augustín spolu s mnohými ďalšími kresťanskými

autormi je svedkom viery, ktorá je žitá s rozumom, premýšľa a pozýva premýšľať. V tomto duchu aj svätý Anzelm vo svojom Proslogione hovorí, že katolícka viera je *fides quarens intellectum*, kde hľadanie pochopenia je súčasťou úkonu viery.

Svätý Tomáš Akvinský, ktorý je výraznou postavou tradície racionality viery, sa potom konfrontuje s rozumom filozofov, poukazujúc na to, koľko plodnej a racionálnej vitality prináša ľudskému mysleniu spojenie s princípmi a pravdami kresťanskej viery. Katolícka viera je teda racionálna a má dôveru v ľudský rozum. Prvý vatikánsky koncil v dogmatickej konštitúcii Dei Filius potvrdil, že rozum je schopný s istotou poznať existenciu Boha zo stvorených vecí, no len viera dokáže „s ľahkosťou a s absolútnou istotou, bez omylu“ (DS 3005) spoznať pravdy, ktoré sa týkajú Boha, a to vo svetle jeho milosti. Poznanie viery teda nikdy nie je v rozpore so zdravým rozumom. Blahoslavený pápež Ján Pavol II. to vo svojej encyklike *Fides et ratio* zhrnul takto: „Rozum človeka sa neznehodnocuje, ani sa neznižuje tým, že dáva súhlas k obsahu viery. K nemu sa v každom prípade človek dostáva slobodným a uvedomelým rozhodnutím“ (č. 43). V neodolateľnej túžbe po pravde len harmonický vzťah medzi vierou a rozumom je tou správnou cestou, ktorá vedie k Bohu a k plnému uskutočneniu seba samého. Túto doktrínu nachádzame v celom Novom zákone. Svätý Pavol, keď píše kresťanom v Korinte, hovorí - ako sme práve počuli: **„Lebo aj Židia žiadajú znamenia a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo“** (1 Kor 1,22-23). Boh spasil svet nie skutkom svojej moci, ale prostredníctvom poníženia svojho jednorodeného Syna: podľa ľudských parametrov, tento nezvyčajný spôsob, ktorý si Boh zvolil, nejde dohromady s kritériami gréckej múdrosti. A predsa má Kristov kríž svoju racionalitu, ktorú svätý Pavol nazýva ho *lógos* tou starou, „slovo kríža“ (1 Kor 1,18). V tomto prípade výraz *lógos* znamená tak slovo ako aj rozum - a ak je *lógos* použitý vo zmysle slova, tak je to len kvôli tomu, že slovo verbálne vyjadruje to, čo rozum vytvoril. Svätý Pavol nevidí v Kríži iracionálnu udalosť, ale spásanosnú skutočnosť, ktorá je racionálne pochopiteľná vo svetle viery. Zároveň, Pavol tak veľmi dôveruje ľudskému rozumu, že sa až čuduje tomu, keď mnohí, napriek tomu, že vidia krásu Božích stvorení, odmietajú v Boha uveriť. V liste Rimanom píše: **„Ved' to, čo je v ňom neviditeľné - jeho večnú múdrosť a božstvo - možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí“** (1,20). Aj svätý Peter poučuje kresťanov v diaspore: **„Uctieajte svätého Krista, Pána, vo svojich srdciach, stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás“** (1 Pt 3,15).

V atmosfére prenasledovania a veľkej potreby vydávať svedectvo viery sú veriaci vyzvaní, aby dokázali rozumne obhájiť svoju prináležitosť k slovu Evanjelia a taktiež zdôvodniť svoju nádej. Na týchto východiskách, na plodnom vzťahu medzi pochopením a uverením, sa zakladá aj cnostný vzťah medzi rozumom a vierou. Vedecké bádanie vedie k poznaniu stále nových právd o človeku a o svete. Sme toho svedkami. Skutočné dobro ľudstva, pochopiteľné vo viere, otvára potom horizont, v ktorom by sa malo pohybovať aj naše napredovanie v objavovaní. Je potrebné povzbudzovať a podporovať výskumy zamerané na službu životu a na boj proti chorobám. Dôležité sú aj skúmania, ktoré sa snažia odhaliť tajomstvá našej planéty a celého vesmíru, uvedomujúc si, že človek je na vrchole stvorenia nie preto, aby ho donekonečna využíval, ale preto, aby sa oň staral a aby zem udržiaval obývateľnou. Viera teda, ak je žitá pravdivo, nikdy neprotirečí vede. Skôr s ňou spolupracuje a ponúka základné kritériá, aby napomáhala dobrou všetkých. Vyzýva ju, aby sa vzdala len tých pokusov, ktoré protirečia pôvodnému Božiemu plánu a môžu mať za následok vplyvy, čo sa obrátia proti samému človeku. Aj kvôli tomuto je rozumné veriť: ak je veda cenným spojencom viery v snahe o pochopenie Božieho plánu so svetom, viera zasa

umožňuje vedeckému pokroku, aby sa realizoval vždy pre dobro človeka a zasadzoval za pravdu o človeku - vo vernosti Božiemu plánu. Práve preto je teda pre človeka dôležité, aby sa otváral pre vieru a pre poznanie Boha, ako aj pre poznanie jeho plánu spásy v Ježišovi Kristovi. V evanjeliu je do života uvedené nové ľudstvo - autentická „gramatika“ človeka a celej skutočnosti.

Katechizmus Katolíckej Cirkvi hovorí: „Božia pravda je Božia múdrosť, ktorá vládne v celom poriadku stvorenia a riadenia sveta. Boh sám stvoril nebo i zem a len on sám môže dať pravé poznanie všetkých stvorených vecí v ich vzťahu k nemu“ (č. 216). Želáme si teda, aby naša snaha ohlasovať dala evanjeliu nový, centrálny význam v živote mnohých mužov a žien našich čias. Modlime sa, aby všetci našli v Kristovi zmysel svojej existencie a základ opravdivej slobody: veď bez Boha človek stráca samého seba. Svedectvá mnohých našich predkov, ktorí zasvätili svoj život evanjeliu, to navždy potvrdzujú. Veriť je rozumné – a v hre je naša existencia. Stojí za to obetovať sa pre Krista - lebo on jediný dokáže vyplniť túžby po pravde a dobre, ktoré sú zakorenené hlboko v duši každého človeka: dnes, v čase, ktorý stále napreduje a v deň, ktorý sa nikdy neskončí - vo Večnej Blaženosti.

24. júna – Slávnosť- Narodenie svätého Jána Krstiteľa (Na omšu vigíliu.)

Aký šťastný a múdry je, kto sa teraz usiluje byť taký, akým by chcel byť v hodinu smrti. Veľmi krátky je život na zemi, nuž uvažuj, ako je to s tebou. Niet iného lieku na nesmrteľnosť, ako kríž Ježiša Krista. Lebo keď s Ježišom zomrieš s Ježišom budeš žiť. Tomáš

(Kempenský, *Nasledovanie Krista.*)

Liturgia viackrát v roku osobitne upozorňuje Jána. Svätý Lukáš nám ho i dnes predstavuje inak ako ostatní evanjelisti. «Všetky štyri evanjeliá spájajú začiatok Ježišovej činnosti s postavou Jána Krstiteľa, ktorého prezentujú ako jeho predchodcu. Svätý Lukáš predstavuje ich vzájomné spojenie, aj čo sa týka ich jednotlivých poslanií, ešte skôr. Ježiš a Ján sú vo vzájomnom spojení už od počatia a narodenia» (*Ježišovo detstvo*, 23). Toto začlenenie nám pomáha pochopiť, že Ján, ktorý je synom Zachariáša a Alžbety, oboch z kňazských rodín, je nielen posledným z prorokov, ale reprezentuje celý kňazský rod Starého zákona. Takto vlastne pripravuje ľudí na novozákonný duchovný kult, ktorý začína Kristus (*porov. ibid.* 27-28). Lukáš zároveň rozptyľuje akékoľvek mýtické predstavy, ktoré vznikajú pri čítaní iných evanjelií, keď Jánov život vsádza do konkrétnych dejinných udalostí: „**V pätnástom roku vlády cisára Tibéria, keď Poncius Pilát spravoval Judeu ... za veľkňazov Annáša a Kajfáša...**“ (*Lk 3,1-2*). V tomto historickom kontexte sa deje iná, skutočne veľká udalosť, Kristovo narodenie, ktoré si jeho súčasníci ani nevšimli. U Boha robia veľké postavy dejín kulisu pre tých najmenších! Ján Krstiteľ opisuje seba samého ako „**hlas volajúceho na púšti. Pripravte cestu Pánovi, vyrovnejte mu chodníky!**“ (*Lk 3,4*). Hlas ohlasuje slovo, ale v tomto prípade ho Božie slovo predchádza, pretože ono samo zostupuje na Zachariášovho syna Jána, na púšti (*porov. Lk 3,2*). Jemu je teda zverené veľké poslanie, ale vždy v službe Kristovi. Svätý Augustín to komentuje: «Ján je hlasom. O Pánovi sa ale hovorí: „**Na počiatku bolo Slovo**“ (*Jn 1,1*). Ján je hlasom, čo doznie, Kristus je Večné slovo, ktoré bolo na počiatku. Ak hlasu zoberieš slovo, čo ostane? Nejasný zvuk. Hlas bez slova sa síce dotkne sluchu, ale nepovzbudí srdce» (*Discorso* 293,3). Našou úlohou je dnes načúvať tomu hlasu, aby sme si v srdci vytvorili priestor pre prijatie Ježiša, Slova, ktoré nás spasí. Uprostred konzumnej spoločnosti, hnanej pokušením hľadať potešenie vo veciach, nás Ján Krstiteľ učí žiť

základným spôsobom. Našu cestu života upriamme na stretnutie s Pánom, ktorý prichádza, zverujeme materinskému príhovoru Panny Márie, aby sme boli pripravení prijať do srdca a do života Emanuela, Boha s nami.

Na omšu v deň slávnosti.

Máme moc byť v raji s Bohom už teraz, byť šťastní s Ním aj v tejto chvíli ak milujeme ako On miluje, ak pomáhame ako On pomáha, ak dávame ako On dáva, ak slúžime ako On slúži. (sv. Matka Terézia)

Ježiš chce teba a nie tvoju prácu. Ježiš na vás stále čaká v tichu. (sv. Matka Terézia)

Láska k Cirkvi Páter Raniero Cantalamessa, pápežský kazateľ, v jednej zo svojich kázni hovorí, že apoštolovo tvrdenie: „Kristus miloval Cirkev“, obsahuje v sebe jednu otázku a necháva ju letieť ovzduším: Kristus miloval Cirkev, a ty? Ty miluješ Cirkev? Nikto nikdy nemal v nenávisti svoje telo, čiže svoju nevestu, tým menej Ježiš. Prečo teda brat môj hovoríš: „Boh áno, Cirkev nie!“? Prečo dvíhaš s takou ľahkosťou obžalovateľský prst proti svojej matke, keď hovoríš: „Cirkev sa mylí v tomto, Cirkev sa mylí v tamtom, Cirkev by mala povedať... Cirkev by mala urobiť...“. Kto si ty, že sa opovažuješ ukazovať prstom proti mojej neveste? - hovorí Pán. „Kde je priepustný list vašej matky, ktorým som ju prepustil? - hovorí Boh u proroka Izaiáša“ (50,1). Myslím, že toto slovo je určené aj mnohým kresťanom dnes: „Kde je napísané, že som odvrhol vašu matku, Cirkev, že ona nie je viac mojou nevestou?“. Aj Cirkev je „kameň, ktorý stavitelia zavrhlí“ (stavitelia modernej sekulárnej civilizácie). Je „nevesta odvrhnutá“ - odvrhnutá ľuďmi, nie Bohom. Boh je verný. V niektorých častiach sveta jestvuje špecifický výraz na označenie takýchto veriacich: „unchurched Christians“ - „bez cirkevní kresťania“ A neuvedomujú si, že týmto spôsobom sa oberajú nielen o Cirkev, ale aj o Krista (iba ak by ich neospravedlňovala nevedomosť alebo dobrý úmysel). S väčšou oprávnenosťou platí o Kristovi a Cirkvi, čo Ježiš povedal o každom manželstve: „Čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje“ (Mt 19, 6). Kto nemiluje Cirkev (ak ju raz spoznal), nemiluje Krista. Nemôže mať Boha za Otca - hovorí svätý Cyprián - kto nemá Cirkev za matku. A mať Cirkev za matku neznamena len byť pokrstený v Cirkvi, ale aj vážiť si ju, ctiť si ju ako matku. Azda povieš: Ako je to možné? A čo s nedôslednosťou Cirkvi? A čo s tými škandálmi, dokonca i niektorých pápežov? Hovoríš tak preto, lebo uvažuješ ako telesný človek a nie si schopný prijať fakt, že Boh zjavuje svoju moc a svoju lásku cez slabosť. Keďže sa ti nedarí dosiahnuť nevinnosť v tvojom živote, požaduješ ju od Cirkvi, zatiaľ čo Boh určil, že zjaví svoju slávu a všemohúcnosť cez túto strašnú slabosť a nedokonalosť ľudí, vrátane „ľudí Cirkvi“, a ňou stvární svoju nevestu, ktorá je nádherná preto, že vyzdvihuje jeho milosrdenstvo. Boží Syn prišiel na tento svet, a ako dobrý stolár, akým sa stal v Jozefovej škole, pozbieral kúsky polámaných a dokrivených dosiek a urobil z nich loďku, ktorá vydržala na mori už dvetisíc rokov. „Hriechy Cirkvi“! Myslíš, že Ježiš ich nepozná lepšie ako ty? Nevedel on za koho zomieral a kde boli vtedy jeho apoštoli? Ale on miloval túto reálnu Cirkev, nie tú neskutočnú a ideálnu. Zomrel, aby ju urobil „svätou a nepoškvrnenou“, nie preto, že bola svätá a nepoškvrnená. Kristus miloval Cirkev „v nádeji“, nielen preto, čím „je“, ale aj preto, čím „bude“ - nebeský Jeruzalem, vystrojený „**ako nevesta, ozdobená pre svojho ženícha**“ (Zjv 21,2). Ale prečo je teda naša Cirkev taká chudobná a pomalá? Položili sme si niekedy túto otázku? Don Primo Mazzolari, ktorý istotne nebol človekom navyknutým líškať sa inštitucionálnej Cirkvi, napísal: „Pane, som tvojim chorým telom, som ti na ťarchu ako ťažký kríž, ako rameno, ktoré nevládze. Aby si ma nenechal na zemi, vzal si na seba aj moje bremeno, a kráčaš ako môžeš. A medzi tými,

ktorých nesieš, niektorí ťa obviňujú, že nekráčaš podľa pravidiel a obviňujú z pomalosti aj tvoju Cirkev, zabúdajúc, že u nej obťaženej ľudskými nepodarkami, ktoré nemôže a ani nechce zahodiť do mora (sú to jej deti!), niešť ich je viac hodné ako dôjsť.“ Cirkev kráča pomaly, to je pravda. Kráča pomaly v evanjelizácii, v odpovediach na znamenia časov, v obrane chudobných a v mnohých veciach. Ale prečo kráča pomaly? Pretože nesie na pleciach nás, čo sme ešte plní príťaže hriechov. Deti obviňujú matku, že je plná vrások; ale tieto vrásky, ako je tomu v prirodzenej rovine, jej práve oni zapríčinili. Kristus miloval Cirkev a dal seba samého za ňu, aby bola „bez škvrny“- a Cirkev by bola bez škvrny, keby nemala nás! Cirkev by mala o jednu vrásku menej, keby som ja spáchal o jeden hriech menej. Erazmus z Rotterdamu, povedal raz jednému z reformátorov, ktorý mu vyčítal, že zostáva v katolíckej cirkvi: Znášam túto Cirkev v očakávaní, že bude lepšou, lebo aj ona musí znášať mňa v očakávaní, že ja budem lepší. Kardinál Franjo Kuharič zdôrazňuje, že Cirkev stále rodí a vychováva svätcov. Živí ich Pravdou, posväcuje sviatosťami a oduševňuje láskou. A títo obyčajne nekričia na uliciach a nebijú sa v prsia kvôli svojej údajnej spravodlivosti. Pôsobia ako tichý a pretvárajúci kvas v ceste spoločnosti. Svätci sa vždy cítia v Cirkvi ako vo svojom dome. Nepreklínajú svojich hriešnych bratov, ale sa ich snažia liečiť obeťou svojej lásky.

Naozaj je čudné, že môže niekto ospravedlniť svoje odpadnutie od Cirkvi tým, že odchádza preto, lebo Cirkev nie je dost' svätá pre jeho spravodlivosť. Všetci musíme prosiť Krista o odpustenie za neuvážené úsudky a za urážky spôsobené jeho Neveste a následne aj jemu samému. Skúste povedať niektorému mužovi naozaj zamilovanému, že jeho nevesta je škaredá, že „stojí za málo“ a uvidíte, či mu môžete spôsobiť väčšiu urážku a či môžete zniesť jeho hnev. Musíme si vytvoriť nový spôsob, ako hovoriť o Cirkvi a uvedomiť si, čo vlastne Cirkev je. Pretože ja som jeden z nich- napísal Saint Exupéry o svojej pozemskej vlasti v tmavých chvíľach jej dejín- nikdy nezapriem svojich, keby čo urobili. Nebudem kázať proti nim pred cudzími. Ak mi bude možné zastať sa ich, budem ich brániť. Ak ma pokryjú hanbou, skryjem túto hanbu vo svojom srdci a budem mlčať. Čokoľvek si budem myslieť o nich, nepoužijem to ako dôkaz proti nim. Manžel nechodí z domu do domu informovať o tom, aká je jeho žena ľahotárka; neuchránil by tým svoju česť. Pretože jeho nevesta je z jeho domu, nemôže okrášľovať seba na jej účet. Radšej až sa vráti do svojho domu, ulaví si v hneve“. Jestvuje nebezpečenstvo, že niekto urobí práve to, čo sa tu odsudzuje. Že po svojom rozídení sa s Cirkvou pôjde z univerzity na univerzitu, z časopisu do časopisu, z kongresu na kongres a bude opakovat' svoje obvinenia proti „inštitucionálnej Cirkvi, ako by bola čímsi úplne odlišným od ideálnej Cirkvi, akú má on vo svojej mysli, domnievajúc sa, že tak si na jej účet zachráni svoju vlastnú česť. Je jasné, že svet stavia zlaté mosty každému, kto Cirkvi obracia chrbát. Ako je ľahké urobiť kariéru, keď sa prejde do tábora protivníkov“, hovorieval Tertulián, keď spomínal tých, čo zanechali Cirkev a prešli k nejakej heretickej sekte, kde boli hneď vyznačení úctou a hodnosťami. Za veľkými protestmi proti Cirkvi a predstaveným sa často skrýva vlastné stroskotanie vo viere. Či teda musia vždy a všetci v Cirkvi mlčať? Nie! Keď sa „vrátiš domov“, keď si už plakal s Cirkvou a keď si sa ponížil k jej nohám, Boh ti bude môcť rozkázať, ako to urobil iným v minulosti, pozdvihnúť hlas proti „ranám Cirkvi“.

Ale nie prv a nie bez toho, že by si v tomto poslaní v určitom zmysle nezomrel. Svätí aplikovali aj na Cirkev, čo Jób hovoril o Bohu: „Aj keby ma zabil, chcem sa utiekať k nemu“. Cirkev napreduje na svojej púti, prenasledovaná svetom a potešovaná Bohom. Sila vzkrieseného Pána ju posilňuje, aby premáhala svoje trápenia a ťažkosti a aby verne zjavovala svetu jeho tajomstvo, kým sa napokon nepredstaví v jeho svetle.

29. júna – Slávnosť Sv. Petra a Pavla, apoštolov

Na omšu vigíliu

Všemohúci náš dobrotivý Bože, vyjdi aj v našom srdci ako slnko spravodlivosti a pokoja, aby radosť v tebe bola dnes našou silou.

Kde je Peter, tam je Cirkev... kto nie je s pápežom, nie je s Bohom, a ten, kto túži byť s Bohom, musí byť s pápežom.

Sv. Augustín - Kardinálne cnosti Miernosť je láska, ktorá sa udržiava neskorumpovaná kvôli milovanému. Statočnosť je láska, znášajúca všetko pre milovaného. Spravodlivosť je láska, ktorá dobre usudzuje, lebo slúži milovanému. Múdroosť je láska, ktorá vie rozlíšiť, čo jej prispieva k dobru a čo ju deformuje. Centrom morálnosti je láska k Bohu, ktorá je vždy v jednote s láskou k blížnemu.

V každej chvíli sa musíme s dôverou zverovať Božiemu vedeniu, ďakovať Bohu a zvelebovať ho. A v každej chvíli prijímať to, čo v sebe prežívame. Priznávať si svoju úbohosť, trpezlivo znášať všetky kríže, ktoré v sebe zbadáme. Toto je podivuhodná cesta Božej vôle, ktorá vedie priamo k nemu.

Okolo nástupcu Petrovho, posledného podľa času i zásluh, ale totožného s prvým apoštolom čo do autority a poslania, sú zhromaždení apoštolí, totiž vy, bratia, čo máte svoj pôvod v apoštolskom zbore a ste jeho pravými pokračovateľmi; tu sme spojení v modlitbe a zjednotení v tej istej viere a láske; tu budeme účastní na charizme Ducha Svätého; tu všetky jazyky budú len jedným hlasom a tento jediný hlas bude posolstvom pre celý svet.“ Slová pápeža Pavla VI. pri otvorení druhej časti koncilu v roku 1963 boli pre prítomných biskupov pohnútkou k zamysleniu sa nad svojou identitou. Na koncile sa zúčastňovalo vyše dvetisíc päťsto biskupov a pre mnohých z nich bolo milým prekvapením, keď ich pápež nepriamo nazval „apoštolským zborom“. Totiž po Prvom vatikánskom koncile, ktorý potvrdil primát pápeža a jeho najvyššiu právomoc nad celou Cirkvou, sa o biskupoch hovorilo ako o tých, ktorí vykonávajú svoj úrad „skrze účasť na autorite Rímskeho veľkňaza“, pretože len sv. Petrovi boli adresované Ježišove slová: „Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva.“ Obraz cirkevnej hierarchie v podaní Pavla VI. pripomenul dávne učenie Cirkvi o tzv. „biskupskej kolegiálite“: pápež je nástupcom apoštola Petra v priamej línii a v zaručenej postupnosti; biskupi síce nie sú nástupcami toho ktorého apoštola, ale všetci spoločne – a to aj spolu s pápežom – sú pokračovateľmi apoštolského zboru. A toto ich spoločenstvo nazývame „kolégium biskupov“. V tomto svetle hierarchia Cirkvi mala svoje opodstatnenie v zbore dvanástich apoštolov, s Petrom na čele a vždy v prostredí bratského spoločenstva. Čo však bránilo k plnému rozvoju tohto obrazu v Cirkvi? Väčšina biskupov sa na koncile sťažovala hlavne na zložitú byrokráciu pápežskej kúrie. Navyše práva biskupov v spravovaní svojich diecéz boli dosť obmedzené a v každej dôležitejšej záležitosti sa museli písomne obracať na Rím.

Pavol VI. len mesiac po svojom zvolení ohlásil nevyhnutnosť zreformovania Rímskej kúrie a čakal, že impulzy prídu aj od koncilových otcov. Jedným z jeho prvých zásahov do koncilu bolo, že vymenoval moderátorov koncilu: kardinálov Suenensa, Lercara a Döpfnera, ktorí neboli členmi kúrie, hoci dovtedy len kuriálni kardináli stáli na jeho čele.

Rokovania o kapitole De Episcopatu (o biskupskej službe) stanovili jednu z najdôležitejších a súčasne najzložitejších tém druhého obdobia zasadania. Najviac skloňovaným slovom v

príhovoroch koncilových otcov bol výraz: „decentralizácia“ – decentralizácia moci rímskych úradov. Okrem toho skupina nemeckých biskupov vyslovila pochybnosť nad užitočnosťou vyslať do jednotlivých krajín zástupcov Svätej stolice – nunciov, keďže dnešná komunikácia umožňuje priamy kontakt medzi biskupmi a pápežom. S tým plne súhlasil aj biskup Holland z Anglicka, ktorý ako prvý vyslovil návrh, aby nie pápež mal svojho zástupcu v biskupskom zbore – ale práve naopak, aby biskupský zbor každej krajiny mal svojho zástupcu u pápeža, čo by bolo viditeľným vyjadrením kolegiality biskupov. Bol to začiatok myšlienky zvolávať pravidelné biskupské synody. Návrhy, pripomienky, vyjadrenia za aj proti v tejto diskusii trvali vyše dvoch týždňov a dosiahli počet 119 ústnych príspevkov a 56 písomných vyjadrení. Aj kvôli tomu sa moderátori koncilu rozhodli špecifikovať diskutované otázky do štyroch bodov a nechať o nich hlasovať. Štyri okruhy otázok sa mali týkať biskupskej vysviacky, kolegiality biskupov, či ich právomoc pochádza priamo od Krista a posledným bodom malo byť obnovenie trvalého diakonátu v Cirkvi. Proti takémuto nezvyčajnému postupu – vyjadrovať sa k bodom a nie k celej kapitole – sa ohradili traja členovia kúrie: Ottaviani, Felici a Cicognani, ktorí sa rozhodli riešiť túto záležitosť najrazantnejším spôsobom... V deň hlasovania bolo koncilovým otcom zvláštne, že nedostali hárky s vytlačenými otázkami a ešte čudnejšie bolo vyjadrenie Cicognaniho, predsedu koordinačnej komisie, že hlasovanie sa odkladá na neurčito. Čo chvíľa sa rozniesla šokujúca správa, že kardinál Cicognani vraj z poverenia pápeža všetky hárky s nepríjemnými otázkami spálil. „Konšpirácia!“ a „Zrada!“ nieslo sa koncilovým zborom, ktorý nechápal rozhodnutie pápeža. Pravdupovediac, Pavol VI. nikdy nevysvetlil, prečo sa odrazu postavil na stranu protestujúcej hrstky kúrie, hoci päť dní pred tým povolil moderátorom toto mimoriadne hlasovanie. Môžeme len predpokladať, že touto stredovekou praktikou spálenia dokumentov chcel všetkých prinútiť, aby znovu hľadali cestu k dohode. O niekoľko dní vytvoril novú komisiu, v ktorej sa ocitli tak moderátori – zástupcovia väčšiny biskupov – ako aj členovia Rímskej kúrie. Išlo o nový pokus uzmierenia obidvoch strán. Na jej čele stál 78-ročný kardinál Tisserant, člen kúrie, ale zástanca zmien a priaznivec moderátorov. Vďaka jeho múdreému vedeniu sa za necelý týždeň komisia dohodla na upravenom znení otázok a na fakte, že nepôjde o záväzné hlasovanie, ale skôr o prieskum mienky biskupov. Došlo k nemu 30. októbra 1963.

Po mesiaci dlhých debát a vyostreného konfliktu sa napokon ukázalo, že konciloví otcovia sú oveľa jednomyseľnejší, než sa zdalo: Z prítomných 2157 biskupov a prelátov až 98% súhlasilo s tvrdením, že biskupská hodnosť sa udeľuje vo sviatosti – a teda nevyplýva len z ustanovenia Svätou stolicou. Podobne 95% otcov súhlasilo s mienkou, že každý vysvätený biskup je súčasne aj členom biskupského zboru – v spoločenstve s ostatnými biskupmi a teda aj so Svätým Otcom. O niečo menej, 85% koncilových otcov, sa vyslovilo za formulu, že biskupský zbor na čele s rímskym pápežom má zvrchovanú moc nad celou Cirkvou. S názorom, že táto moc biskupského zboru má Božský pôvod

tým, že vyplýva z ustanovenia samotného Krista, sa stotožnilo 80% biskupov. A s poslednou otázkou, či sa má zaviesť starodávna prax trvalých diakonov v Cirkvi súhlasilo 75% koncilových otcov. Kardinál Ottaviani síce nezabudol pohroziť koncilovému zhromaždeniu, že jeho komisia sa nemusí držať tohto prieskumného hlasovania a nemusí vnieť jeho názory do dokumentu, avšak to bol len posledný výkrik pred nezvratným vývojom. Staro-nová koncepcia hierarchie Cirkvi bola na svete a v jasne formulovanom štýle. Vychádzala zo Svätého Písma, z Tradície Cirkvi a v neposlednom rade aj zo zážitku účastníkov Druhého vatikánskeho koncilu, že tvoria bratské spoločenstvo, podobne ako kedysi Dvanásti, pod vedením svojho Majstra.

Nemôže mať Boha za Otca ten, kto pohŕda Cirkvou ako matkou

Na omšu v deň slávnosti

(môže sa text použiť na prednášku o viere)

Uvažujme nad katolíckou vierou. Vieme o tom, že viera je dar, lebo Boh sám robí prvý krok, aby nám vyšiel v ústrety. Viera je potom odpoveď, prostredníctvom ktorej ho prijímame ako stabilný základ nášho života. Je to dar, ktorý mení celú našu existenciu, pretože nám otvára pohľad na Ježiša: on v nás koná a robí nás schopnými lásky k Bohu a k blížnym.

Položme si niekoľko otázok: „Má viera len osobný, individuálny charakter? Týka sa len mojej osoby? Žijem svoju vieru sám?“ Samozrejme, úkon viery je veľmi osobnou záležitosťou: uskutočňuje sa v tej najhlbšej intimite a spôsobuje zmenu, osobné obrátenie. Celá moja existencia sa mení, získava nový smer. Na bielu sobotu večer sme si to mohli uvedomiť, že keď kňaz pri skladaní sľubov žiada od prítomných, aby vyznali katolícku vieru a kladie im tri otázky: Veríte v Boha, Otca všemohúceho? Veríte v Ježiša Krista, jeho jediného Syna? Veríte v Ducha Svätého? Pôvodne sa tieto tri otázky osobne kladli každému, kto mal byť pokrstený – skôr, než bol trikrát ponorený do vody. Odpoveď je ešte aj dnes v jednotnom čísle: „Verím“.

Avšak táto moja viera nie je len výsledkom mojej reflexie, nie je produktom mojich myšlienok: je ovocím vzťahu, dialógu, v ktorom má svoje miesto počúvanie, prijímanie a odpovedanie: je to komunikácia s Ježišom, ktorá ma pohýna, aby som vyšiel z uzavretosti môjho „ja“ a otvoril sa pre lásku Boha Otca. Je to ako znovuzrodenie, v ktorom zisťujem, že som zjednotený nielen s Kristom, ale aj so všetkými, ktorí kráčali a kráčajú po rovnakej ceste; a toto znovuzrodenie, ktoré sa začína krstom, pokračuje v celom priebehu mojej existencie. Nemôžem svoju osobnú vieru stavať len na dialógu s Ježišom, pretože viera je mi darovaná Bohom prostredníctvom veriaceho spoločenstva, ktorým je Cirkev a viera ma vkladá medzi množstvo veriacich, do spoločenstva, ktoré nie je len sociologické: je založené na večnej láske Boha, ktorý je sám v sebe spoločenstvom Otca i Syna i Ducha Svätého – je Trojičnou Laskou. Naša viera je naozaj osobná len vtedy, ak má zároveň spoločný charakter: môže byť mojou vierou iba vtedy ak budem zároveň žiť a pohybovať sa vo veľkom „my“ celej Cirkvi, iba vtedy, ak to bude aj naša viera, spoločná viera jedinej Cirkvi. V nedeľu pri svätej omši, keď recitujeme „Vyznanie Viery – Krédo“, hovoríme síce v prvej osobe jednotného čísla, avšak spoločne vyznávame vieru celej Cirkvi. To „verím – krédo“, ktoré vyslovujeme každý sám za seba, nás spája s nesmiernym zborom druhých – tak v zmysle priestoru ako aj času – a každý z nás do tohto zboru prispieva, vytvárajúc takpovediac súzvučnú polyfóniu viery. Katechizmus Katolíckej Cirkvi to vyjadruje jasným spôsobom: „Veriť“ je ekleziálny úkon. Viera Cirkvi predchádza, rodí, udržiava a živí našu vieru. Cirkev je matka všetkých veriacich. „Nemôže mať Boha za Otca, kto nemá Cirkev za matku“ (*svätý Cyprián*)“ (č. 181). Viera sa teda rodí v Cirkvi, k nej vedie a v nej žije. Na toto nesmieme zabudnúť. V prvopočiatkoch kresťanstva, keď Duch Svätý na deň Turíc zostúpil s mocou na apoštolov – ako nám to opisujú Skutky apoštolov (*por. 2,1-13*) – dostala rodiaca sa Cirkev silu, aby mohla realizovať poslanie zverené Vzkrieseným Pánom: šíriť do celého sveta evanjelium, radostnú zvesť o Božom Kráľovstve, a privádzať tak každého človeka na stretnutie s Ním – k viere, ktorá zachraňuje. Apoštoli prekonávajú všetok strach a ohlasujú to, čo počuli, videli a osobne zažili s Ježišom. V sile Ducha Svätého začínajú hovoriť novými jazykmi a otvorene hlásajú tajomstvo, ktorého boli svedkami. V Skutkoch apoštolov sa píše o dôležitom príhovore, ktorý povedal Peter na deň Turíc. Začína úryvkom z Proroka Joela (*3,1-5*), vzťahuje ho na Ježiša, a ohlasuje tak centrálné poslanie kresťanskej viery: Ten, ktorý všetkým preukazoval dobrodenie, ktorého Boh potvrdil mocnými činmi, divmi a znameniami, bol pribitý na kríž a

zavraždený, ale Boh ho vzkriesil z mŕtvych a urobil ho Pánom a Kristom. S ním sme vstúpili do posledného obdobia spásy, ktoré ohlasovali proroci – a kto bude vyzývať jeho meno, bude spasený (*por. Sk 2, 17-24*). Keď ľudia počúvali tieto slová svätého Petra, mnohí pocítili, že sa ich to týka: kajali sa zo svojich hriechov a dávali sa pokrstiť, prijímajúc dar Ducha Svätého (*por. 2,37-41*). Tak sa začína putovanie Cirkvi, spoločenstva, ktoré odovzdáva dané poslanie v čase a priestore; spoločenstva, ktoré je Božím ľudom, založeným na novej zmluve potvrdennej Kristovou Krvou: jeho členovia nepatria do žiadnej sociálnej či etnickej skupiny. Sú to muži a ženy zo všetkých národov a kultúr. Je to „katolícky“ ľud, ktorý hovorí novými jazykmi a je univerzálne otvorený pre prijatie všetkých – bez akýchkoľvek hraníc, bez všetkých prekážok. Svätý Pavol hovorí: **„už niet Gréka ani Žida, obriezky ani neobriezky, barbara, Skýta, otroka, slobodného, ale všetko a vo všetkom je Kristus“** (*Kol 3,11*).

Cirkev je teda od prvopočiatku miestom viery, miestom odovzdávania viery, miestom, na ktorom sa prostredníctvom krstu ponárame do Veľkonočného tajomstva smrti a zmŕtvychvstania Ježiša Krista, ktorý nás oslobodzuje zo zajatia smrti, daruje nám slobodu synov a uvádza nás do spoločenstva s Trojjediným Bohom. Zároveň sme v nej ponorení do spoločenstva s ostatnými bratmi a sestrami vo viere, s celým Kristovým Telom, vytiahnutí z izolácie.

Druhý vatikánsky koncil pripomína: Bohu sa zapáčilo posväcovať a spasť ľudí nie každého osve, bez akéhokoľvek vzájomného spojenia, ale vytvoriť z nich ľud, ktorý by ho pravdivo poznal a sväto mu slúžil“ (*dogm. Konštitúcia Lumen gentium, 9*). Ak sa vrátíme k liturgii krstu, môžeme si všimnúť, že na záver sľubov, pri ktorých vyjadrujeme naše odmietnutie zla a odpovedáme „verím“ na hlavné pravdy našej viery, celebrant hovorí: „Toto je viera naša. Toto je viera Cirkvi. Túto vieru vyznávame a ona je našou slávou v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“ Aj svätý Pavol píše Korintťanom, že im odovzdal evanjelium, ktoré on sám prijal (*por. 1 Kor 15 3*). Táto neprerušovaná reťaz života Cirkvi, ohlasovania Božieho Slova a slávania sviatostí siaha až k nám: hovoríme jej Tradícia. Ona je zárukou, že to, čo veríme, je skutočným odkazom Krista, ohlasovaným apoštolmi. Jadrom prvotného hlásania je udalosť smrti a vzkriesenia Pána, z ktorej vychádza základné dedičstvo viery. Koncil hovorí: „Apoštolské ohlasovanie – ktoré je osobitným spôsobom zaznačené v inšpirovaných knihách – malo sa nepretržitým nástupníctvom zachovať až dokonca čias“ (*dogm. Konšt. Dei Verbum, 8*). Týmto spôsobom – tak, ako Sväté písmo obsahuje Božie Slovo, tradícia Cirkvi ho uchováva a verne odovzdáva ďalej, aby ľudia všetkých čias mohli pristupovať k jej ohromným zdrojom čerpať z jej pokladov milosti. Cirkev teda, hovorí Druhý vatikánsky koncil, „vo svojom učení, živote a kulte zachováva a všetkým pokoleniam odovzdáva všetko, čím sama je, a všetko, čo verí“ (*ibidem*). Napokon si povedzme, že osobná viera práve v cirkevnom spoločenstve rastie a dozrieva. Je zaujímavé pozorovať, že v Novom zákone slovo „svätí“ označuje kresťanov ako spoločenstvo, aj keď určite nie všetci dosahovali také kvality, aby sa hneď mohli vyhlasovať za svätých Cirkvi. Čo sa chcelo naznačiť týmto výrazom? Fakt, že tí, ktorí mali a žili vieru vo vzkrieseného Krista, boli pozvaní stať sa vzorom pre všetkých ostatných, aby ich uvádzali do kontaktu s Ježišovou osobou a s jeho poslaním, ktoré odkrýva tvár živého Boha. A toto platí aj pre nás: kresťan, ktorý sa nechá viesť a formovať podľa viery Cirkvi, sa napriek svojim slabostiam, ohraničeniam a ťažkostiam stáva oknom otvoreným pre svetlo živého Boha: prijíma jeho svetlo a odovzdáva ho svetlu. Blahoslavený Ján Pavol II v encyklike *Redemptoris missio* hovorí, že „misijná činnosť skutočne obnovuje Cirkev, viera a kresťanská identita sa upevňuje a dostáva nové oduševnenie a motiváciu. Viera zosilnieva, keď sa podáva ďalej!“ (*č. 2*).

Dnes veľmi rozšírená tendencia odsúvať vieru do súkromnej sféry protirečí jej samotnej prirodzenosti. Potrebujeme Cirkev, ktorá našu vieru potvrdzuje a jej prostredníctvom získavame skúsenosť Božích darov - Božieho Slova, sviatostí, posily milosti a svedectva lásky. Naše «ja» tu môžeme vnímať v rámci «my» celej Cirkvi, ako adresáta, ako protagonistu udalosti, ktorá ho presahuje : skúsenosti spoločenstva s Bohom, na ktorom je založené spoločenstvo ľudí. Vo svete, kde individualizmus riadi ľudské vzťahy tak, že sa stávajú stále krehkejšími, nás viera volá k tomu, aby sme boli Božím ľudom, aby sme boli Cirkvou, nositeľmi lásky a Božieho spoločenstva pre celé ľudské pokolenie (*porov. Past. Konšt. Gaudium et Spes 1).*"

Pápežovi, Kristovmu námestníkovi na zemi ,prejavuj svoju najväčšiu lásku, vážnosť, hlbokú úctu, oddanú poslušnosť a srdečnú náklonnosť. My katolíci musíme uvažovať takto: po Bohu a Panne Márii, našej nebeskej Matke, nasleduje v poradí lásky a autority Svätý Otec.... Pomodlime sa na úmysel Svätého Otca ...

5. júla – Slávnosť- Sv. Cyrila a Metoda, Slovanských vierozvestov

Jedni rozprávajú: čakajme trpezlivo, dokiaľ nepríde Kristus. Druhí povedia: radšej dokončíme stavbu Zeme.

Hoci je celá Božia Cirkev usporiadaná do rozličných stupňov, aby jednotlivé údy vytvárali celistvosť posvätného tela, predsa však, ako hovorí Apoštol, „všetci sme jedno v Kristovi“. A nik nie je úlohou tak oddelený od druhého, žeby jeho ako akokoľvek nepatrný podiel nemal súvis s hlavou. V jednote viery a krstu je teda naša spoločnosť, milovaní, nerozdelená a dôstojnosť všeobecná – podľa toho svätého výroku svätého apoštola Petra: „Dajte sa vbudovať aj vy ako živé kamene do duchovných domov, do svätého kňazstva, aby ste prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.“ A ďalej: „Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo.“ (*Sv. pápež Lev Veľký*)

Za každou udalosťou nášho života vidíme vždy nesmiernu múdrosť Božej prozreteľnosti. Milujme ju a buďme pripravení vždy a vo všetkom prispôbiť svoju vôľu Božej vôli. Týmto oslávime Nebeského Otca a všetko nám poslúži pre večný život. (*sv. páter Pio*)

Sv. Klement bol tretím nástupcom sv. Petra na pápežskom stolci. Cirkev spravoval asi v rokoch 92-99, no s istotou to nevieme určiť. Môže byť, že je tým Klementom, ktorého Pavol radí medzi svojich „verných spolupracovníkov v liste Filipanom 4,3. Ani to sa však nedá dokázať. Podľa Tertuliána Klement nastúpil sa stolec sv. Petra hneď po Petrovi v roku 68. Naproti tomu v zozname rímskych biskupov, ktorý nám zostal zachovaný prostredníctvom Ireneja a Eusébia, je Klement až na treťom mieste po Petrovi, to znamená po Línovi a Klétovi (Anaklétovi). Ohľadom udalostí počas Klementovho pontifikátu nevieme veľa okrem schizmy, ktorá nastala v Korinte, kde sa niektorí z mladších členov postavili proti hierarchii. Kvôli tejto situácii napísal pápež Klement List Korinťanom, ktorý sa nám zachoval dodnes. Poukazuje v ňom na právomoc, ktorú dal Kristus apoštolom a tí svojim nástupcom. Upozorňuje, že cirkevná obec nemá právo zosadiť svojho biskupa a má byť podriadená hierarchii. List bol napísaný veľmi dobrým štýlom a z rozprávania Dionýza v pol. 2. storočia sa zdá, že ho v Korinte aj prijali. Okrem toho sa v Liste hovorí aj o prenasledovaní kresťanov za čias cisára Neróna, o mučeníckej smrti sv. Petra a Pavla, o pomeroch v prvotnej Cirkvi atď. Podľa

tradície za vlády cisára Trajána vzniklo proti Klementovi pobúrenie v meste. Prefekt mesta Mamertinus chcel utíšiť vzburu, a tak dal Klementa zatknúť. Na rozkaz cisára bol odsúdený na prácu v mramorových baniach na Kryme. Tam sa však vďaka nemu obrátilo toľko pohanov na kresťanstvo, že sa dostal pred pohanský súd, ktorý ho odsúdil na smrť. Hodili ho do mora s kotvou priviazanou na krk. Stalo sa to asi roku 100. Telo vytiahol jeden z Klementových učeníkov - Fébus a pochovali ho. Asi v roku 860 jeho pozostatky našiel sv. Cyril a Metod, ktorí ich preniesli do Konštantínopolu, na Veľkú Moravu a následne aj do Ríma. Niektoré relikvie sa nachádzajú v bazilike sv. Klementa.

Aby koncil, nikdy (ne)končil... (Prednáška Mons. Bublinca na Lumene)

O I. vatikánskom koncile sa spomína historka, že schémy na rokovanie viac-menej pripravil učený profesor a teológ, neskorší kardinál Giovanni Battista Franzelin. Koncilovní otcovia sa však na prvom zasadaní zhodli na tom, že sú ťažké a nejasné. Vtedy vraj jeho študenti z "Gregoriány" medzi sebou škodoradostne žartovali: To, že je náš profesor nejasný, to sme doteraz iba vedeli. Odteraz to už aj veríme. Dogmu o jeho nejasnosti vyhlásili otcovia už na prvom zasadaní...

Počúvanie, dialóg

Ján XXIII. zrejme nechcel, aby to tak dopadlo i na II. vatikánskom koncile, a preto prekvapil biskupov tým, že nemal pripravené témy, ale biskupi sa mali vyjadriť k tomu, o čom hovoriť. Kardinál Frings spomína, že keď nemeckí biskupi sedeli a debatovali na túto tému, už starý, ale o to múdrejší regensburgský biskup Buchberger povedal: "Drahí bratia, na koncile musíte hovoriť predovšetkým o Bohu... Tieto slová mi zaľahli v mysli i srdci a stále som o nich premýšľal, ako to urobiť." Snáď mu v tom pomohol jeho vtedajší poradca, mladý 35-ročný teológ, istý Jozef Ratzinger. Ten mu pripravil vstup, ktorý zavelil na obrat v koncilovom myslení, nakoľko všetko bolo pripravené tak, aby sa schválilo zopár schém navrhnutých Rímskou kúriou a šlo by sa domov.

Možno je toto jedna z prvých vecí, ktoré si treba všimnúť. Hľadať témy na debatu v teréne. Uvažovať, čo trápi ľudí a premýšľať o tom vo svetle Božieho slova. Hľadať a počúvať znamenia čias presne tak, ako to nádherne oznamuje pastoračná konštitúcia o Cirkvi v dnešnom svete *Gaudium et spes*. Vieme, že tento prístup nie je ľahký a jednoduchý. Pavlovi VI. kardinál Ottaviani dobronmyseľne radil, aby to tak ďalej nerobil. On však zostal pevný vo svojej pozícii, aj keď to možno viackrát oľutoval, nakoľko medzi koncilovými otcami sa strhli debaty, ktoré odvahou i vášnivosťou šli niekedy do krajnosti. Pavol VI. však hovorieval: Áno. Rýchlym rozhodnutím sa ušetrí veľa času, avšak jednota, ktorá sa tak dosiahne, je iba zdanlivá. Oveľa ťažšie sa ide k jednote cez dialóg, rozhovory, debaty, argumentácie, ale iba táto jednota je pevná a pravdivá. Nepotrebujeme umlčaných, ale presvedčených kresťanov. Postoj, ktorý hovorí, že niečo je pravda, pretože to povedala Cirkev, je na prvý pohľad postojom poslušnosti, ale je aspoň z časti nesprávny. Nie je totiž niečo pravda, pretože to hovorí Cirkev, ale Cirkev niečo hovorí, pretože je to pravda. Pravda sa nerodí v Cirkvi, ale ona ju prijíma. Áno. Má tu na zemi najdokonalejšie prostriedky na jej objavenie. V niektorých prípadoch ich má dokonca neomylné. Preto je stĺpom a oporou pravdy, ale nie je jej vlastníkom. Tou je Boh a Cirkev je jej adresátom. Je však povinná ju hľadať a je súčasťou ohlasovania hovoriť aj o tom, ako ju hľadala. Myslím, že nie je hanba hovoriť o zápasoch a neistotách putovania a hľadania. Pavol VI. o tom hovorieval aj za cenu toho, že ho posmešne niektorí nazvali nie Paolo Sesto, (Pavol šiesty) ale Paolo Mesto (Pavol dopletený). Nestratil nič na svojej veľkosti a ďakujeme mu za príklad krásneho života a hlbokkej pokory.

Pastoračný koncil?

II. vatikánsky koncil bol zvolaný ako pastoračný. Nebol zvolaný proti niekomu, bol zvolaný pre niečo. Išlo o to, aby sme lepšie poznali seba samých a lepšie poznali i svet ku ktorému sme poslaní. Zavrhnuté boli iba zavrhnutia a odsúdené bolo iba odsudzovanie. Všetky ostatné javy, ktoré sú okolo nás, chceli konciloví otcovia pochopiť a spýtať sa, prečo je to vo svete tak, ako to je. Na prvý pohľad išlo o aggiornamento, o prispôsobenie sa svetu a o nájdenie nových spôsobov ohlasovania. Teda akoby šlo skôr o metodiku, didaktiku; o nájdenie ako hovoriť, aby som bol prijatý, vypočutý. S odstupom času však aggiornamento – čo ako dôležité – ustupuje do úzadia a vidíme, že koncil bol v prvom rade o niečom inom: o hlbokých teologických pravdách, na ktorých je zavesená aj metodika a didaktika, pretože ona je dôležitá, ale nemôže visieť vo vzduchu.

Ako prišlo k takémuto posunu? Zdá sa, že obrat nastal s príchodom skupiny "umlčaných." Zhruba desať rokov pred koncilom dostali zákaz vyučovať, alebo boli aspoň odsúvaní, niektorí významní teológovia ako napríklad De Lubac, Rahner, Baltasar, Congar, Kung. Ratzinger tiež nemal od toho veľmi ďaleko. Nakoľko to však boli ľudia a kňazi poväčšine hlbokej viery, rešpektovali tento zákaz, aj keď im iste nebolo ľahko. Naplnilo sa na nich pavlovské: "Tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré." (Rim 8,28) A ukázal sa i humor Boží, ktorý cez Pavla VI. povolal týchto teológov do koncilovej auly a po rokoch mohli prehovoriť. Vieme si predstaviť, že nehovorili "do vetra" po toľkom mlčaní, uvažovaní, štúdiu a modlitbe. Stali sa darom pre celú Cirkev a pre celý svet, lebo pochopili, že je čas mlčať a čas hovoriť. Zdá sa, že to boli práve oni, ktorí nedovolili, aby bol II. vatikánsky koncil iba koncilom metodickým a didaktickým, ale ktorí ho spravili aj hlboko teologickým, dogmatickým, hoci nevyniesol žiadnu dogmu.

Zastavíme sa aj pri istých novostiach v tejto oblasti, nakoľko som schopný ich aspoň trochu poňať, ale skôr by som si dovoľil povedať, že je veľmi potrebné rešpektovať Cirkev a je užitočné naplniť kríž mlčania - niekedy aj nespravodlivého – láskou, pretože iba takto sa z kríža stane požehnanie. Zároveň je potrebná inteligentná debata vo vnútri Cirkvi. Je potrebná diskusia o veciach, pretože ak by nezasiahol pápež a nepovolal teológov do stredy diania, nemali by sme zrejme to, čo máme. Nech sú však naše debaty hlboké, nech to nie je surfovanie po vlnách veľmi nestálych teologických mienok. Nech sa debatuje, len nech sa ide do hĺbky. Vtedy nemôžeme nijako Cirkvi ublížiť, ale aj takýmto spôsobom ju budujeme. Hlboké diskusie a hlboká poslušnosť Cirkvi buduje. Povrchné diskusie, ale aj povrchná poslušnosť ju rozbíja.

Zopár zákuskov z teologických dobrôt

Sacrosanctum Concilium - prvá konštitúcia - je o liturgii. Ako hovorí Ratzinger (27. február 2000) bola prejednávaná ako prvá čisto z pragmatického dôvodu. Otcovia nevedeli, čoho sa chytiť. Iba s odstupom času sa ukázalo, že to bolo Božie riadenie, pretože prvá vec na celom svete je adorovanie Boha; zvolávanie, aby prišiel do stredy našich komunít, ktoré sa bez Eucharistie a bez sviatostí stanú čisto sociologickými zhromaždeniami. Preto aj v meditácii pri otvorení synody pápež hovorí: "Jako v oných dobách mohla jedině Boží iniciatívou vzniknout církev a mohlo být poznáno evangelium, čili fakt, že Bůh promluvil a mluví, tak také dnes jedině Bůh může začít, a my pouze spolupracovat. Počátek musí přijít od Boha. Proto není pouhou formalitou, začínáme-li každý den svoje zasedání modlitbou. Odpovídá to samotné realitě. Jedině předchází-li nás Bůh, můžeme jít my a spolupracovat. A spolupráce není jenom naším rozhodnutím. Je tedy důležité vždycky vědět, že první slovo, pravá iniciativa, opravdová činnost přichází od Boha a jedině zapojením se do této božské

iniciatívy, jedině vyprošením si této božské iniciatívy můžeme se také my spolu s Ním a v Ném stát evangelizátory." (7. 10. 2012)

Dei Verbum: "Bohu sa v jeho добрote a múdrosti páčilo zjaviť samého seba a dať poznať tajomstvo svojej vôle (porov. Ef 1, 9), že ľudia majú skrze Krista, Slovo, ktoré sa stalo telom, v Duchu Svätom prístup k Otcovi a stávajú sa účastnými na Božej prirodzenosti (porov. Ef 2, 18; 2 Pt 1, 4). Týmto zjavením sa neviditeľný Boh (porov. Kol 1, 15; 1 Tim 1, 17) vo svojej nesmiernej láske prihovára ľuďom ako priateľom (porov. Ex 33, 11; Jn 15, 14 – 15) a stýka sa s nimi (porov. Bar 3, 38), aby ich pozval a prijal do spoločenstva so sebou. (DV 2)

Bohu sa zapáčilo zjaviť nie pravdy o sebe - tak nás to učí Vatikán I. – ale zapáčilo sa mu zjaviť seba samého. Vidíme to nad Jordánom, keď Boh zjavuje seba vo vzťahoch v láske Ducha Svätého: Ty si môj milovaný Syn... Poznávame aj tajomstvo Božej vôle. Toľkokrát zneužitá Božia vôľa je – ako hovorí DV – že ľudia majú skrze Krista, Slovo, ktoré sa stalo telom, v Duchu Svätom prístup k Otcovi a stávajú sa účastnými na Božej prirodzenosti (porov. Ef 2, 18; 2 Pt 1, 4). S čím všetkým sme si už v živote poplietli Božiu vôľu! S čím všetkým sme už poplietli ľudí! A pritom to máme tak jasne napísané: Boh chce, aby sme mali skrze Krista – Slovo – v Duchu Svätom prístup k Otcovi. Boh chce, aby boli všetci ľudia svätí a spasení. Boh nám zjavuje svoje vnútro a my sme schopní aspoň čiastočne prijať a pochopiť toto zjavenie. A sme schopní nejakým spôsobom ho aj žiť. A všetko to robí, aby nám zachutil byť s Ním, aby nám predložil svoju ponuku, aby nás pozýval a nenútil. Provokoval svojou láskou.

Lumen gentium. Dio non é cattolico. "Boh nie je katolík" - povedal kardinál Martini v knihe rozhovorov pod názvom Nočné dialógy jeruzalemské. Mám ďaleko do toho, aby som sa s týmto veľikánom "pochytil za pasy", predsa však by bolo zaujímavé všimnúť si, čo je vlastne univerzalita, katolicita. Ratzinger v roku 2000, keď uvažoval nad ekleziológiou podľa Lumen gentium, tvrdí, že cirkev, ktorá sa zrodila v Jeruzaleme pri zoslaní Ducha Svätého, nebola cirkev partikulárna, jeruzalemská, ale univerzálna, katolícka, svetová. Iba zo spojenia tejto univerzálnej Cirkvi (nevesty) so svojím Ženichom (Kristom) sa rodia partikulárne cirkvi. To znamená, že Katolícka cirkev predchádza teologicky i chronologicky všetky partikulárne cirkvi. Na prvý pohľad ide o hru so slovíčkami, ale má to obrovský dosah. Tak Kristus, ako aj Duch Svätý prichádza do nášho spoločenstva zvonka; jeho sviatosti sa nerodia medzi nami, ale je to niečo "extra nos". My ich prijímame, sme obdarovaní; nie sme tvorcovia, sme adresáti. Je jeden Pán, jedna viera, jeden krst. To platí pre Cirkev univerzálnu, katolícku, ktorá sa na svoj spôsob inkulturuje, ba inkarnuje do partikulárnej. Potom má táto jedna viera mnoho prejavov. Iné v Afrike, iné v Európe, ale aj iné v Banskej Bystrici, a iné vo Zvolene. A ešte iné v Jánovi, Františkovi, Anne, Márii... Preto nie je dovolené nikomu nikde zmeniť symbol viery alebo sviatosti. Ako by nemalo byť nikde nikomu dovolené vnucovať svoje prejavy viery a viazať niekoho uniformitou. Boh teda je katolík, ale nepatrí do Katolíckej cirkvi. Ak berieme Katolícku cirkev ako ohraničenú skupinu ľudí.

Gaudium et spes. Nakoniec si povedzme o človekovi ako vrchole viditeľného stvorenia. "Tajomstvo človeka sa stáva naozaj jasným iba v tajomstve vteleného Slova. Lebo Adam, prvý človek, bol predobrazom toho, ktorý mal prísť, to jest Krista Pána. Kristus, nový Adam, tým, že zjavuje tajomstvo Otca a jeho lásky, naplno odhaľuje človeka človeku a ukazuje mu jeho vznešené povolanie. Niet sa teda čo čudovať, že všetky tieto pravdy v ňom nachádzajú svoj základ a dosahujú svoje završenie." (GS 22) Veľkosť človeka tkvie v poznaní Ježiša Krista. Každý človek je veľký, ale iba cez Krista sa to dozvedá. On mu odhaľuje jeho veľkosť a v ňom ju spoznáva. (Žid si pýta vodu od Samaritánky. - Pane, veď nemáš vedro. - Pane, vidím, že si prorok. - Sami sme sa presvedčili, že je Mesiáš...)

Názov tejto úvahy som dal: **Aby koncil, nikdy nekončil**. Nech dá Pán, aby sme viac uvažovali na pravdami viery, nad Katechizmom katolíckej Cirkvi a nad všetkým, čo môže našu vieru prehĺbiť a upevniť.

Tí, ktorí si ctia svojich otcov, získajú nádherné požehnania: odpustenie hriechov, odpoveď na modlitby, dlhý život a radosť z detí, a to sú iba niektoré z nich. Naopak, ak niekto nemiluje svojho otca a nectí si ho, keď všetky povzbudenia k úcte idú do prázdna, jednotlivci i celá spoločnosť veľmi trpia. Vieme, ako sa máme správať k svojim otcom. Ale mnohí musíme dodať, že naše vzťahy nie sú ideálne. Možno ťa tvoj otec nejakým spôsobom znevážil: možno zneužíval tvoju matku alebo jej bol neverný. Alebo bol chladný, alebo ho vôbec nebolo, keď si ho potreboval. V takých situáciách môže byť veľmi ťažké vážiť si ho alebo sa s ním osobne rozprávať! Je však veľa spôsobov, ako si vážiť otcov, dokonca aj tých, čo sú nám vzdialení. Možno krátky list povzbudenia na ich narodeniny by mohol vytvoriť príležitosť na dialóg. Možno jednoduchá modlitba každý deň by mohla pomôcť obmäkčiť srdce tvoje i jeho. Nech je tvoja situácia akákoľvek, ver, že keď urobíš krok správnym smerom, otvorí to cestu požehnaniu, ktoré sa na vás začne vylievať. Boh vie, že nikto z nás nie je dokonalý. Ježiš sa narodil, aby sme mohli napraviť svoj narušený vzťah s nebeským Otcom, a dal nám tú istú moc napraviť vzťah s naším pozemským otcom. Ak budeme vzývať jeho Ducha, začneme odpúšťať. Môžeme sa pomaly približovať k príkladu, ktorý nám dáva Svätá rodina - kiežby sa nám to podarilo aspoň z času na čas! Nebeský Otče, zošli svojho Ducha na každú rodinu. Daruj nám silu odpúšťať a prijímať odpustenie.

6. augusta – Sviatok - Premenenie Pána

V čase zármutku nezanedbávaj svoje modlitby. Zlý nepriateľ sa pokúsi zmiašť ťa, aby si ich zanedbával. Naopak, modli sa ešte viac ako inokedy a uvidíš, ako rýchlo ti Pán príde na pomoc. Kto sa modlí, nezotrvá dlho v hriechu. Pretože buď zanechá modlitbu alebo hriech, lebo modlitba a hriech nemôžu existovať vedľa seba. (sv. Terézia z Avily)

Možno, že sa ešte opýtaš, prečo Apoštol hovorí: „Nevieme ani to, za čo sa máme odliť, ako treba,“ lebo vonkoncom nemožno predpokladať, že by on alebo tí, ktorým o hovoril, nepoznali modlitbu Pána. Aoštol prezrádza, že ani on nebol uchránený tejto nevedomosti, ak nevedel, za čo sa má modliť, ako treba, keď mu bol daný do tela osteň, satanov posol, ktorý ho bil po tvári, aby sa nevyvyšoval pre veľkosť zjavení. A on tri razy prosil Pána, aby ho vzal od neho, lebo nevedel, za čo sa mal modliť, ako treba. Až napokon počul Božiu odpoveď, prečo sa nestane to, o čo tento veľký muž prosil, a prečo nebolo dobre, aby sa to stalo: „Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ (sv. Augustín)

Večný kňaz, štedro nám dávaj ovocie svojho Ducha: trpezlivosť, láskavosť a miernosť, a pomáhaj nám konať dobré skutky, aby sme ťa oslavovali aj svojím životom.

Viem, že kým potrvá tento čas skúšky, sama seba nepresvedčíš, sama nezbadáš, že je to pravda, ba z tejto veľkej pravdy nezakúsiš ani útechu. Poslúchni teda hlas toho, kto pred Bohom má Tvoju dušu rovnako rád ako svoju vlastnú, a dosť. Spomeniem slová, ktorými sa raz Boh prihovoral svätej panne Gertrúde: „Prajem si, aby sa môj vyvolení presvedčili o tejto pravde: Veľmi sa mi páčia ich modlitby a dobré skutky, keď mi slúžia na úkor seba. Slúžiť mi na úkor seba znamená, že vôbec necítia nič z tej nábožnosti, ktorá duši chutí, a predsa verne

konajú svoje modlitby a pobožnosti najlepšie ako vedia, a dôverujú mi, že to všetko vo svojej dobrotivosti rád prijmem.“ Potom Pán dodal tieto slová, ktoré sa oplatí zapamätať: „Vedz, Gertrúda, že nábožné osoby sú zväčša také, že keby som im dal duchovné pôžitky a útechy, neslúžilo by to na ich spásu a miesto toho, aby to rozmnožilo ich zásluhy, naopak, len by ich to zotrelo.“ To, aká veľká je táto pravda, môžem veľmi dobre ukázať na dlhodobej skúsenosti istej duše, ktorá je so mnou vnútorne spojená. Dcéra moja, ži teda v pokoji a raz príde deň, kedy Pán dá aj Tebe spoznať, že to, čo Ti hovorím, je pravda. Alebo, lepšie povedané, dá, aby si sama seba presvedčila a aby si spoznala, že to, čo Ti hovorím, je pravda, lebo nikto Ťa nechce oklamať, iba ty nechceš samu seba presvedčiť. (páter Pio, list Márii Garganiovej z 30. marca 1917)

„Všetok ľud na ňom visel a počúval ho“

„Pane Ježišu, žasnem nad silou tvojho slova! Daj mi ešte väčší smäd po Písme, aby som mohol rásť v múdrosti a dôvere.“

15. augusta – Slávnosť- Nanebovzatie Panny Márie

(Na omšu vigíliu).

Je nemožné žiť čistým životom bez Božej pomoci. Boh chce našu pokoru, chce, aby sme prostredníctvom našej a jeho Matky prosili o pomoc. Povedz Márii, hneď teraz v osamelosti svojho srdca, bez hluku slov : Matka moja, toto úbohé srdce sa niekedy búri....ale keď mi pomôžeš.... - A pomôže ti, aby si zachoval čisté srdce a ďalej išiel po ceste, na ktorú Ťa Boh povolal :Mária ti vždy uľahčí plniť Božiu vôľu...

Pánovi žijeme (Rím 14,8)Ak by to Boh chcel, každý z nás by mohol vstúpiť do nebies v okamihu obrátenia. Zotrvanie tu nebolo nevyhnutne nutné pre našu prípravu na nesmrteľnosť. Je možné, aby človek bol vzatý do neba a mal úplný podiel na dedičstve svätých vo svetle, hoci iba pred chvíľou uveril v Ježiša. Je pravda, že naše posvätenie je dlhý proces a nebudeme dokonalí, kým neodložíme naše telá a nevstúpime za závoj, ale napriek tomu, ak by Pán chcel, mohol by nás zmeniť z nedokonalosti do dokonalosti a ihneď nás vziať do nebies. Prečo sme teda tu? Či by Boh držal svoje deti mimo raja čo len o chvíľu dlhšie ako je nutné? Prečo je armáda tých, ktorí žijú pre Pána stále na bojovom poli, keď jeden útok by mohol priniesť víťazstvo? Prečo Jeho deti stále putujú cez bludisko, keď jedno slovo z Jeho pier by ich prinieslo do stredu ich nádeje v nebi? Odpoveďou je - sú tu, aby žili Pánovi a priviedli ďalších k poznaniu Jeho lásky. Zostávame na zemi ako rozsievачi, sejúci dobré semeno, ako oráči rozdeľujúci pôdu, ako hlásatelia záchrany. Sme tu ako „soľ zeme“, aby sme boli požehnaním pre svet. Sme tu, aby sme oslávili Krista v našich životoch. Sme tu ako Jeho pracovníci, ako Jeho spolupracovníci. Žíme naliehavé, užitočné, sväté životy na „slávu Jeho milosti“. Medzitým túžime byť s Ním a našou dennou piesňou je: „Moje srdce je s Ním na Jeho tróne, v každej chvíli načúvajúc Jeho hlasu, čakajúc, keď povie, vstaň a poď ku mne.“

Vzácná Hviezda Jakubova osvecuje svojimi lúčmi celý svet. Jej jas žiari nad štítmi a zároveň preniká do priepastí. Svojím teplom, ktoré zosiela na zem, zohrieva viac duše ako telá, ničí vinu a rozhojňuje čnosť. Hľa, predivná Hviezda, čo sa vznáša nad nekonečným oceánom a žiari svojimi zásluhami a príkladom. Bez nej sa nemožno zaobiť. Ktokoľvek si a vidíš, ako tebou na životnej ceste zmietajú víchrice a búrky, neodvracaj svoj zrak pozbavený vytúženého pozemského pokoja od tej žiarivej Hviezdy! Inak Ťa pohltia hlbiny vôd! Ak Ťa

unášajú víchre pokušení, ak padáš na ostré kamene trápení - zhladni na Hviezdu, vzývaj Máriu. Ak tebou trhajú víchrice pýchy a možno i prehnanej sebalásky, a možno závisť - zhladni na Hviezdu, vzývaj Máriu. Ak hnev alebo žiadostivosť, alebo telesné vábidlo otrasie krehkou loďkou tvojej duše - pohliadni na Máriu. Keď ťa tlačí množstvo hriechov, trápia výčitky svedomia, keď ťa desí predstava Božieho súdu, keď sa ťa zmocňuje smútok a zúfalstvo - spomeň si na Máriu! V nebezpečenstvách, v útrapách, v pochybnostiach - pamätaj na Máriu! Pros Máriu! Nech nikdy neschádza z tvojich úst a ani z tvojho srdca! Aby si však mohol počítať s jej mocnou ochranou, nezabudni nasledovať jej život! Keď ju nasleduješ, nezideš na scestie. Vzývaj jej ochranu a neprepadneš zúfalstvu. Ak ju budeš mať v myšlienkach, nezblúdiš. Keď ti ona pomáha, nepadneš. Keď za teba oroduje, nemusíš sa báť. Podopretý o jej ramená, vytrváš. Ak kráčaš pri nej, nezakúsiš únavu. Ak ti preukáže milosť, dôjdeš do cieľa.

(Na omšu v deň slávnosti.)

Márii - jedinej môže byť človek vhodne formovaný v Boha milosťou Ježiša Krista... Normálne môže sochár vytvoriť sochu či portrét dvomi spôsobmi:

1) poslúži si svojím dôvtipom, silou, znalosťami a kvalitou svojich nástrojov, aby ju vytvoril z tvrdej a beztvarej hmoty;

2) môže ju odliat vo forme. Prvý spôsob je zdĺhavý, ťažký a náchylný mnohým nehodám: často stačí len jediný nesprávny úder dlátom alebo kladivom, aby zničil celé dielo. Druhý spôsob je rýchly, ľahký a jemný, skoro bez námahy a nákladov. No iba za predpokladu, že forma je dokonalá a verná, a že sa použije dobre tvárny materiál, ktorý nijako neodporuje jeho ruke. Mária je živou formou Boha.

si tá - Nebeská Mamička,....

Ty si tá - čo ma ľúbiš v každej chvíli,
Ty si tá - ktorá mi dávaš lásku každej chvíli,
Ty si tá - čo iba tebe svoje srdce dávam,
Ty si tá - ktorej každý deň svoje nádeje skladám,
Ty si tá - čo robí môj život krajším,
Ty si tá - ktorej každý svoj bôľ zjavím,
Ty si tá - čo poznáš moje srdce,
Ty si tá - ku ktorej vysielam svoje modlitby vrúcne,
Ty si tá - s ktorou v smútku plačem,
Ty si tá - s ktorou v radosť skáčem,
Ty si tá - ktorá mi nádej do života dáva,
Ty si tá - čo mi pomocnú ruku v protivenstve dáva,
Ty si tá - ku ktorej svoje dlane pokorne dvíham,
Ty si tá - na ktorú myslím, keď vstávam i líham,
Ty si tá - ktorá ma stále pred útokmi bráni,
Ty si tá - ktorá ma pred každým pádom chráni,
Ty si tá - ktorá mi dávaš pokoj v duši,
Ty si tá - pri ktorej sa moje vnútro stíši,
Ty si tá - ktorá so mnou po púšti kráča,
Ty si tá - ktorá sa o mňa stará, ako o malé vtáča,
Ty si tá - ktorá mi slzu z líca zotrie,

Ty si tá - ktorá ma utíši, keď sa moje srdce vzoprie,
Ty si tá - moja najväčšia pýcha,
Ty si tá - moja opora keď ma svet pichá,
Ty si tá - najkrajšia ozdoba moja,
Ty si tá - ktorej hovorím mamka moja,
Ty si tá - najjasnejšia zo všetkých žien,
Ty si tá - ktorú tak veľmi milujem,
Ty si tá - cesta k Bohu milá,
Ty si tá - moja vytúžená mamka Panna Mária.

Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. **„Kajajte sa a verte evanjeliu“** (Mk 1,15), toto zvestoval Ježiš v Galilei. Príchodom Ježiša na svet skutočne všetko je dokonané (Jn 19,30). Spása, vyvoleným národom tak dlho očakávaná, je tu, visí medzi nebom a zemou, na dosah všetkým tým, čo z nej chcú čerpať hľadiac **„na toho, koho prebodli“** (Jn 19,37). Zmierenie medzi Bohom a človekom, medzi Stvoriteľom a jeho stvorením, nie je viac iba nádejou, ale skutočnosť naplnená v Ježišovi Kristovi. Niet už čo očakávať lebo, všetko je dokonané; chýba už len naša ochota **„vstúpiť do kráľovstva pre nás pripraveného“** (Mt 25,34). Bránou je Ježiš sám: „Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený“ (Jn 10,9). **„Aká tesná je brána a úzka cesta, ale vedie do života“** (Mt 7,14). Mimo Ježiša niet spásy, niet života. Panna Mária nás vedie na tejto ceste, pozýva nás všetkých k obráteniu. Cesta obrátenia je cestou príľnutia k Bohu v Kristovi, a teda prispôsobenie sa Synovi, Ježišovi. Preto je to cesta, ktorá nemôže byť uzavretá v čase, ani systémom predpisov a nariadení, etickými či náboženskými normami. Je to cesta skúmaná životom, podopieraná sviatosťami a najmä svätou spoveďou, ktorá sa tiež volá sviatosť obrátenia a je prvým dielom milosti Ducha Svätého (porov. *Katechizmus Katolíckej cirkvi, 1423 a 1989*). Obnovme svoju osobnú modlitbu - ako nás pozýva Panna Mária - a zvláštnym spôsobom prosme Ducha Svätého, aby nám pomohol modliť sa srdcom. Naša osobná modlitba je podstatná, lebo vyjadruje náš osobný vzťah k Bohu. Preto teda musí byť pravá, živá, úprimná, hlboká, aby náš vzťah k Bohu bol tiež živý a spásonosný. Má prenášať naše synovské city Bohu a dovoliť, aby nás zasiahla jeho životodárna miazga (porov. Jn 15, 4-5). Musíme sa modliť srdcom, ako nám Panna Mária často opakuje. Nie je to ľahké, a preto nás Panna Mária v predvečer Turíc pozýva vyzvať pomoc Ducha Svätého. Prihovára sa za nás všetkých a ak prijmem jej pozvanie, môžeme si byť istí, že nám od Ducha Svätého získa milosť modlitby srdcom. Ak sa vy obrátite, aj všetci okolo vás sa obnovia. To ale musíme dosvedčiť svojím životom a nie slovami. Ak je v nás živý Ježiš, jeho prítomnosť pocítia ľudia, s ktorými prichádzame do kontaktu. Jeho láska ich zasahuje spôsobom, ktorý je omnoho hodnovernejší a účinnejší než množstvo rečí o Bohu a o viere. Keď je v nás Ježiš, robí nás novými a obnovuje nielen nás, ale všetkých okolo nás. Toto je dobré mať na pamäti, keď máme starosti o kresťanskú formáciu našich detí, keď robíme katechézu alebo evanjelizujeme, a v každej chvíli nášho dňa, aby naše svedectvo bolo pravé a nie hanbou.

Naše obrátenie obnoví tých, čo sú okolo nás, a modlitba sa im stane radosťou. Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná. Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás (porov. Jn 15,11-12). Nikto nie je vylúčený z tejto radosti. Nikto nech si nemyslí, že sa nepotrebuje tešiť. Neexistuje žiadne utrpenie, žiadne ťažkosti, žiadna vina, ktorá by vylúčila niekoho z Božej radosti, ak tak nie je orientovaná naša vôľa. Brat, sestra, uvedom si svoju hodnotu a vstúp do kráľovstva, ktoré je pre teba pripravené! Pokoj a radosť v Ježišovi a Márii.

14. septembra – Sviatok – Povýšenie svätého kríža

Rieka Života - Nežne zlomený. Ku krížu dvíham zrak, ku krížu viniem sa Pijem z hĺbky Tvojich rán, dielo kríža vyspievam Na ňom Spasiteľ môj, bitý, týraný... V ňom Boh Láska je a spravodlivý ...

Večný kňaz, štedro nám dávaj ovocie svojho Ducha: trpezlivosť, láskavosť a miernosť, a pomáhaj nám konať dobré skutky, aby sme ťa oslavovali aj svojím životom.

K akému Bohu sa modlím? Kto je Boh, s kým sa rozprávam? Je to môj nebeský Otec? Alebo je to Boh - Nieкто, na koho si spomeniem, keď ho potrebujem? Chýba mi to, keď sa nepomodlím? Viera je nadrozumová a nadvedecká! Netreba sa báť pochybností, nenechávajte si ich nevyriešené a riešte ich modlitbou, štúdiom, radou...

15. septembra – Slávnosť – Sedembolestnej Panny Márie patrónky Slovenska

Stručne z histórie vyhlásenia sochy Sedembolestnej Panny Márie za milostivú. Začiatky pútnického miesta v Šaštíne siahajú do roku 1564, kedy manželka grófa Imricha Czobora (majiteľa šaštínskeho panstva) dala zhotoviť sochu Sedembolestnej, ako splnenie sľubu za vyslyšanie v rodinných trápeniach. V ich manželstve trvali už dlhšie nezhody a práve na mieste, kde dnes stojí kaplnka, ju manžel po hádke vysotil z koča. Manželka dala sľub, že dá vyhotoviť sochu Panny Márie, ak sa manželstvo zachráni. Na panstve vyhládali manželia tvrdé odolné hruškové drevo a neznámeho ľudového rezbára, ktorý zhotovil sochu Sedembolestnej Panny Márie v náručí s mŕtvym synom. Sochu umiestnili najprv na stĺp, no pre časté nájazdy tatárov, turkov bola socha presunutá po asi 90 rokoch do kaplnky sv. Imricha blízkom zámku, aby nedošlo k jej poškodeniu.

V roku 1710 bola socha Sedembolestnej znova uložená v kaplnke k úcte. Ľud si ju veľmi uctieval a stalo sa mnoho zázračných uzdravení na tele i na duši. Historické zmienky o uzdravení a zázrakoch možno nájsť napríklad v knihe *Novum sidus Hungariae*, ktorý vyšla v jezuitskej tlačiarňi v Trnave v roku 1732. Píše sa v nej: „V roku 1732 dosiahli ľudia od bolestnej Matky niekoľko uzdravení. Rozšírila sa i povest', že posvätná kaplnka bola v noci ožiarená jasným svetlom, akoby slnkom.“

Ďalším historickým zdrojom je farská kronika, ktorá zachytila počas rokov 1732 - 1736 vyše 700 mimoriadnych uzdravení, a to nie sú zachytené všetky. Od roku 1732 sa stáva zo Šaštína jedno z najväčších pútnických miest v strednej Európe.

Uzdravenia spomína aj starý latinský archív v ostrihomskej diecéze. Za máj 1732 je zaznamenaných sedem uzdravení a veľkých duchovných darov. V júni ich bolo 18 a v júli 15. Záznamy sú stručné a vecné, nájdeme v nich meno a vek uzdraveného, meno obce alebo mesta, odkiaľ pochádzal uzdravený. Ďalej krátky popis ochorenia i spôsob liečby a napokon zázračne uzdravenie. Na konci záznamu je prehlásenie, že vyzdravení, ich rodičia, alebo svedkovia sú ochotní všetko prisahou potvrdiť.

Medzi uzdravenými sa nachádzalo napríklad uzdravenie oka 5 - ročnej Anne Márii, ktorá mala na oku belmo a takmer prišla o zrak, oko sa zázračne uzdravilo. Uzdravený bol napríklad 4- ročný chlapec, ktorý mal padúcnicu a tri hodiny sa ukrutne zvíjal od bolesti. Všetko zázračne pominulo, keď ho matka zasvätila Panne Márii pri kaplnke. Malá 8- ročná Betka mala zdeformované telo a nemohla chodiť, na príhovor k Panne Márii sa postavila na vlastné nohy a netrpela už žiadnou chorobou. Zuzke, ktorá mala 18 rokov, sa navrátil zrak.

Šaštísky farár Ján Schön sledujúc tieto udalosti, informoval o dianí vo farnosti biskupa Pavla Spácaia, generálneho vikára Ostrihomskej arcidiecézy pre duchovné záležitosti.

Šaštínsky farár Ján informoval o tom, čo sa dialo o farnosti biskupa Pavla Spácaia, generálneho vikára Ostrihomskej arcidiecézy pre duchovné záležitosti. Začalo sa vyšetrovanie a socha bola prenesená do loteranskej kaplnky vedľa farského kostola, neprístupná verejnosti, kým sa vec nevyšetrí. Ľudia z blízka i okolia sa i naďalej stretávali pri prázdnej kaplnke a utiekali k Božej Matke. Ostrihomský arcibiskup Imrich Eszterházy ustanovil vyšetrovaciu komisiu na čele s ostrihomským kanonikom Jurajom Agnelym, šaštínskym rodákom. Komisia preskúmala 726 zázračných prípadov, ktoré znovu prešetrila komisia v Bratislave.

Vyšetrovanie sa ukončilo a 18. októbra 1732 vydal arcibiskup Imrich Esterházy o Šaštíne a soche Sedembolestnej tento dekrét: „My, Imrich, z milosti Božej a z vôle Apoštolskej Stolice arcibiskup ostrihomskej Cirkvi, na pamiatku oznamujeme všetkým toto: V jarných i letných mesiacoch rohu 1732 prichádzalo veľa veriacich k soche bolestnej Panny Márie v Šaštíne v Nitrianskej Župe, a to nielen z Uhorska, ale aj z Rakúska, Moravy a Čiech. Prišli ta splniť svoje sľuby, ktoré dali, aby vyzdraveli, alebo sa obrátili. Mnohí tam obdržali rozličné milosti, ba i Zjavné zázraky. Zvesť o tom sa dostala až ku nám. Aby sme nezanedbali svoju pastiersku povinnosť, podľa 25. zasadania Tridentského koncilu o uctievaní svätých, pokladali sme za potrebné bližšie skúmať uzdravenia, o ktorých sa hovorilo. Počas skúmania sme prikázali dať sochu do ústrania. Po dokončení práce komisia podala správu. Podľa ustanovenia tohto koncilu sme na 15. októbra 1732 na poradu pozvali profesorov teológie a iných zbožných mužov z ostrihomskej i bratislavskej kapituly i z rozličných reholí. Keď sme vypočuli jednomyselné odporúčanie učiteľov Svätého písma, o vernosti ktorých niet pochybnosti, vzývali sme Pána Boha o pomoc. Potom sme sa rozhodli na väčšiu česť a slávu Božiu i jeho Nepoškvrnenej Matky uložiť sochu bolestnej Matky slávnostným spôsobom na jej pôvodné miesto. Nielen zjavné milosti a zázraky, ale aj horlivá úcta veriacich k bolestnej Panne Márii, hovoria za to, aby sme si jej sochu ctili na spôsob iných milostivých sôch a obrazov. Na potvrdenie toho všetkého ustanovili sme vydať túto našu listinu i s pečaťou, ktorá nech bude aj pre budúcnosť zachovaná... V Bratislave 18 októbra 1732 brat Imrich, arcibiskup Ján Ječenfí, radca a protonotár“

Následne 10. novembra 1732 za účasti mnohých duchovných a 20- tisíc pútnikov vyhlásili sochu za zázračnú a znova uložili do trojhrannej kaplnky. Vtedy sa na tomto mieste slúžila po prvý raz svätá omša. Sochu zverili do opatery šaštínskemu farárovi Jánovi Schönovi.

Chváľme Ježiša v radosti a smútku, v chorobe a v zdraví..... **BLAŽENÝ ĽUD, KTORÝ VIE JASAŤ**
(Ž 89,6a).

7. októbra – Sviatok – Na Ružencovú Pannu Máriu

Majte ustavične veľkú Matku Božiu pred očami. Čím vyššie ju vyzdvihovali, tým väčšími sa pokorovala.

Z iniciatívy Pauliny Jaricotovej založila skupina laikov v roku 1822 Dielo šírenia viery, nazývané aj Lyonský spolok, ktoré sa venovalo zbierke finančných prostriedkov na zahraničné katolícke misie a zohralo základnú úlohu pri rozvoji francúzskych misií v 19. storočí. Dielo schválil pápež Gregor XVI. V roku 1922 získalo pápežský štatút a stalo sa oficiálnym orgánom Cirkvi pre misijnú spoluprácu. V čase pontifikátu Benedikta XV. bolo jeho sídlo premiestnené z Lyonu do Ríma. Hrdinské cnosti boli Pauline Jaricotovej, zakladateľke živého ruženca, priznané v roku 1963 pápežom Jánom XXIII.

Dolinou sťa ozvena letel z veže zvona hlas.
Oroduj za nás, oroduj za nás!
Pri kríži, v tôni starej lipy, šuchol sa tieň.
Malé chlapča zopälo ruky:

Ó, Pane, odpusť mi, ja sa modliť neviem...
Nenaučili ma.
Jeho pery šeptali žalobu
na matku, na otca a na dnešnú dobu.
Som sirota moderných čias
i keď mám otca, mať.
Ale mám srdce, čo chce milovať.
Mama modliť ma nenaučila,...
Vždy vraví: nemám čas.....
Otec, ako vždy to isté zasa:
Práca, auto, rádio, noviny, televízia...
ale na modlitbu nemám čas....
Oni sa nemodlia.
Prečo Pane?
Nechcú azda?
Neviem to pochopiť,...
Možno v tom zhone zabudli na Teba Pane.
Možno sa hanbia priznať k Tebe Pane?
Jedno viem. Určite nie sú šťastní,...
Ó, dobrý Pane, prosim, počuj môj hlas:
Som sirota moderných čias
i keď mám otca, matku...
Zľutuj sa, Pane prosím, nado mnou
a hlavne nad mojimi rodičmi,...
Pridí k nám ja ťa pozývam,...
Ja ťa čakám!!!
Ľúbim ťa, Pane môj!!!

Mária, ochrana. Presväť Panna Mária, ochráň nás pred diablom, pred démonmi, pred peklom, pred bludom, pred smrteľným i pred ľahkým hriechom, pred všetkým, čo sa nepáči Pánu...

Ruženec je najkratšou cestou k modlitbe srdcom

„Máriina modlitba priťahuje do srdca človeka, čo sa modlí s ružencom v ruke, modlitbu Ducha Svätého. Stalo sa tak vo večeradle, keď Mária pripojila svoju prosbu k prosbe učeníkov a stala sa vzorom modlitby pre Cirkev: Duch Svätý zapálil v Cirkvi a vo svete oheň a rozžeravil ho do biela“. Takto píše P. Jean Lafrance, zapálený apoštol modlitby z Paríža. (*Ruženec, Vyd. Ancora, Miláno*) Skúsenosť hovorí, že keď sa niekto modlí ruženec s dôverou a vytrvalosťou, prv či neskôr pocíti, že sa mu v srdci rodí ustavičná modlitba Ducha. Porozumie tak Ježišovým slovám z Evanjelia: „Treba sa neustále modliť a neochabovať“ (*Lk 18, 1*). Modlitebňa srdca. V tomto zmysle sa ruženec, jeho "obsah" a čas potrebný na jeho správne pomodlenie, podobá beztvarej mase z hlíny, ktorú ponúkame Otcovi, aby ju svojimi rukami vymodeloval Slovom a

Duchom Svätým. Od chvíle ako sa ruženec modlíme s Máriou a v Nej, sme na ceste neustálej modlitby. Sv. Ľudovít z Montfortu to vyjadruje slovami: „Mária je pre dušu modlitebnou srdca, kde možno vyjadriť všetky prosby Bohu s istotou, že budú vyslyšané.“ Všemohúcnosť úpenlivej prosby. Mária okrem toho, že je Matkou modlitby srdca, je aj "prosebnou všemohúcnosťou". K Nej sa musíme obrátiť, aby sme dosiahli dar trvalej úpenlivej

Modliť sa ruženec znamená zveriť naše starosti milosrdným srdciam Ježiša a jeho matky.

Kto je Panna Mária pre mňa, pre teba ?

Predstavte si, že plávate cez rozbúrené jazero k Ježišovi, ktorý stojí na druhom brehu. Veľmi sa namáhate a plávanie je únavné, aj keď cieľ je jasný, dostať sa k Ježišovi. A tu prichádza Panna Mária, je ako loďka, ktorá sa plaví k Ježišovi a vy si na ňu nastúpite. Ona sama vás vezie a tak vaša námaha je celkom malá a cesta bezpečnejšia a rýchlejšia.

História modlitby ruženca

Legenda hovorí, že Panna Mária sa zjavila Dominikovi vo sne. Dala mu reťaz s guľôčkami, na ktorej sa mala recitovať modlitba ruženca a povedala mu, že modlitba a meditácia nad životom jej syna porazí bludy a utrpenie.

Aj keď táto legenda je veľmi milým príbehom, vznik ruženca je o čosi zložitejší. V prvých storočiach existencie Cirkvi mnísi recitovali žalmy. Bolo to jedným z pravidiel ich života. Keďže modlitba žalmov bola možná len tým, ktorí vedeli čítať, bolo treba nájsť spôsob modlitby pre negramotných bratov. Na tento účel sa použila modlitba Pána – Otče náš – bratia recitovali 150 krát túto modlitbu, čo korešpondovalo s počtom žalmov. Pri odpočítavaní modlitby sa používali malé kamienky. Neskôr boli nahradené guľôčkami. Začiatkom druhého tisícročia s nárastom zbožnosti voči Panne Márii vzniká modlitba Zdravas' Mária, ktorá sa stáva veľmi rozšírená a populárna. Postupne bola pripojená k tejto modlitbovej tradícii.

V rokoch 1410 – 1439 Dominik Pruský, kolínsky kartuzián, predkladá veriaciim Mariánsky žaltár (žaltár – pôvodne kniha žalmov), kde sa nachádzalo 50 Zdravas Márií prepojených na úryvky z evanjelia. Nápad tohto kartuziána sa uchytil. V rôznych regiónoch vznikali adaptácie takéhoto Mariánskeho žaltára a počet úryvkov z evanjelia dosahoval až 300.

Dominikán Alain de la Roche (1428-1478) vydal jednotné vydanie tohto Mariánskeho žaltára, ktorý sa počas jeho života začal nazývať "Ruženec Preblahoslavennej Panny Márie". Zjednotiť túto formu modlitby sa mu podarilo vďaka jeho kázaniu a Mariánskym bratstvám, ktoré zakladal.

Ruženec zjednodušil v roku 1521 dominikán Alberto de Castello, ktorý vybral 15 úryvkov z evanjelia na meditáciu.

Konečná tradičná forma ruženca vznikla počas pontifikátu pápeža Pia V. (1566-1572), ktorý ho štandardizoval a uviedol pre celú Cirkev. Neskôr boli vykonané už len dve úpravy v tejto modlitbe – v roku 1917 na základe mariánskych zjavení vo Fatime bola na záver desiatku pridaná modlitba "Ó Ježišu, odpusť nám naše hriechy..." a za pontifikátu Jána Pavla II. boli pridané desiatky ruženca svetla.

Keď sa pozrieme spätne zistíme, že sv. Dominik túto modlitbu pravdepodobne vôbec nepoznal. Jej šírenie sa síce spája s rehoľou dominikánov, ktorú sv. Dominik založil, ale šíri sa až od čias Alaina de la Roche, ktorý žil v 15. storočí. Konečnú podobu ruženec dostáva v druhej polovici 16. storočia. (podľa *The Catholic Encyclopedia*)

Prečo ruženec ?

Dnes sme svedkami veľkej módy meditačných techník rôznych filozofických, náboženských a žiaľ i okultných smerov. nažia sa u nás udomáčniť a zaujať miesto v myslení, spôsobe životného štýlu, nazerania na Boha, praktizovaní náboženského života. Ujímajú sa veľmi ľahko, lebo i dnešný človek prirodzene túži po nadprirodzenom. No často sú to smery, ktoré priamo alebo nepriamo útočia na Rímsko-katolícku cirkev. Modlitba Svätého ruženca je vzácna perla meditatívnej modlitby katolíckej cirkvi. Tak je len na nás, či si naberieme z jej hlbkej studnice darov.

Prísľub Panny Márie pre tých, čo sa budú modliť ruženec:

1. Všetkým, ktorí sa budú zbožne modliť môj ruženec, sľubujem svoju zvláštnu ochranu a hojnosť milostí.
 2. Tí, ktorí v modlitbe ruženca vytrvajú, dostanú zvláštnu milosť.
 3. Ruženec bude mocnou ochranou proti peklu, zničí zlo, zbaví svet hriechu a zaženie blud.
 4. Ruženec rozhojní čnosť a obsiahne pre duše hojné Božie milosrdenstvo. Odvráti srdcia ľudí od lásky k svetu a jeho márností a pozdvihne ich k túžbe po večných veciach. Tie duše sa posvätia týmto prostriedkom.
 5. Tí, čo sa mi odovzdajú cez ruženec, nezahynú.
 6. Toho, kto bude zbožne recitovať môj ruženec, uvažujúc nad tajomstvami, nikdy nepremôže nešťastie, nezažije Boží hnev a nezomrie náhlou smrťou. Hriešnik sa obráti, vytrvá v milosti a zaslúži si večný život.
 7. Kto sa zasväťí môjmu ružencu, nezomrie bez sviatostí Cirkvi.
 8. Tí, čo budú verne recitovať môj ruženec, budú počas svojho života a po smrti účastní Božieho svetla a plnosti jeho milostí, vlastných svätým.
 9. Ihneď vyvediem z očistca duše zasvätené môjmu ružencu.
 10. Deti môjho ruženca sa budú tešiť veľkej sláve v nebi.
 11. Čo budeš žiadať prostredníctvom ruženca, dosiahneš.
 12. Tým, ktorí budú šíriť môj ruženec, sľubujem pomoc vo všetkých ich potrebách.
 13. Dosiahla som od svojho Syna, že všetci členovia Ružencového bratstva budú mať svojich orodovníkov v živote a v smrti, celý nebeský dvor.
 14. Tí, ktorí sa zbožne modlia môj ruženec, sú moje milované deti, bratia a sestry Ježiša Krista.
 15. Zasvätenie sa môjmu ružencu je zvláštne znamenie predurčenia.
- Panna Mária, Kráľovná posvätného ruženca, dala dominikánovi, bl. Alanovi de la Roche, pätnásť prísľubov pre tých, ktorí sa budú zbožne modliť jej ruženec. Povedala mu: „(...) nesmierne veľa kníh by bolo treba napísať, aby v nich boli zaznamenané všetky zázraky môjho posvätného ruženca.“

Ruženec je mocný nástroj pre náš duchovný život. Je to meditatívna modlitba a sprostredkuje sväté tajomstvá Kristovho života na zemi. Ruženec je aj prosebná modlitba, ktorá sa zameriava na Pannu Máriu. Po Kristovi je Mária najmocnejšou osobou v duchovnom Ježišovi svete. Jej sprostredkovaním ti Boh daruje Ducha Svätého. Pros preto teda Nebeskú Matku o príhovor,...

Byť Božími deťmi je vyvolenie, nesmierne šťastie a vždy nezaslúžený dar!

Misijná nedeľa (*Predposledná nedeľa v mesiaci október*)

Svetový deň modlitieb za misie začal svoju históriu v roku 1926. Odvtedy sa tento deň, u nás a v niektorých ďalších krajinách nazývaný aj „Misijná nedeľa“, slávi každý rok na predposlednú nedeľu v mesiaci október. Sv. otec vydáva každý rok na tento deň posolstvo, v ktorom povzbudzuje k misijnej horlivosti za šírenie viery. V jednom z nich pripomína veriacim Ján Pavol II zmysel tohto dňa slovami: „Misijná nedeľa je zvláštnou príležitosťou, ktorá pripomína Božiemu ľudu neustálu platnosť jeho misijného poslania, pretože misie sú vecou všetkých kresťanov...“

V tento deň veriaci v každej diecéze, farnosti či kresťanskej inštitúcii po celom svete osobitne pamätajú vo svojich modlitbách na misionárov a misijné dielo Cirkvi. Ide hlavne o prosby počas sv. omši, ale aj o iné pobožnosti či adorácie pred Sviatosťou Oltárnou. Tento deň je však okrem modlitieb spojený aj s finančnou zbierkou na podporu misií v rôznych krajinách sveta, kde Cirkev pôsobí skrze misionárov, ochotných zrieknuť sa vlastnej domoviny a ísť ohlasovať evanjelium do vzdialených končín zeme, kde o Kristovi buď vôbec nepočuli, alebo počuli veľmi málo. Z takto nazbieraných finančných prostriedkov sa podporujú projekty Pápežského misijného diela šírenia viery (PMD) v približne 1100 diecézach sveta, ktorého začiatky siahajú až do roku 1818. Ide o skoro 650 000 biskupov, kňazov, rehoľníkov, katechetov, bohoslovcov a laických spolupracovníkov, ktorí posielajú svoje požiadavky do centrál PMD v Ríme. Jedná sa hlavne o katechetické, vzdelávacie, charitatívne a sociálne projekty, školy, nemocnice, domovy pre siroty alebo starých ľudí, stavby a opravy kostolov a mnoho ďalších.

PMD vždy vyžadujú od miestnych ľudí spoluúčasť na jednotlivých projektoch, a tak ich vychovávajú a vedú k zodpovednosti a samostatnosti v zmysle slov:

„Lepšie naučiť chudobného loviť ryby ako mu ich neustále zadarmo dávať do ruky.“ Garantami a koordinátormi mnohých projektov sú miestni biskupi a kňazi, pričom na priebeh projektov a ich ukončenie dohliadajú národní riaditelia PMD a ich spolupracovníci.

Okrem PMD môžu veriaci v tento deň ale aj počas celého roka podporiť aj projekty rôznych misijných reholí, prípadne konkrétnych misionárov, ktorí prosia o pomoc. Takýmito misijnými rehoľami na Slovensku sú Verbisti – Spoločnosť Božieho Slova, Misijné Sestry Služobnice Ducha Svätého, Misionárky Lásky - Sestry Matky Terezy, Kongregácia najsvätejšieho Vykupiteľa – Redemptoristi, ale aj rôzne misijné aktivity nie priamo misijných reholí ako Saleziáni, Františkáni, Jezuiti či Krížové sestry. Z organizácií, ktoré takisto organizujú rôzne projekty na pomoc misiám, možno spomenúť eRko - Kresťanské spoločenstvo detí, JEV - Jezuitskí dobrovoľníci či UPC - Univerzitné pastoračné centrum bl. Jozefa Freinademetza v Bratislave s misiami v Rumunsku.

Aj keď sa Misijná nedeľa nesie viac v duchu finančnej pomoci misiám, nemali by sme zabúdať vo svojich farnostiach aj na ďalšie formy nielen duchovnej podpory misionárov a miestnych domorodcov vo forme rôznych modlitieb ako misijný ruženec či misijná adorácia, ale aj na rôzne formy misijných animácií, ktorými sa môže v tento deň šíriť misijné povedomie a uvedomenie si misijného povolania každého jedného z nás. Niektorí pozývajú do svojich farností misionárov, aby im vo svojom rozprávaní a diskusii s veriacimi priblížili život v misijnej krajine, v ktorej pôsobia. Iní premietajú rôzne dokumentárne filmy z misijných krajín, organizujú misijné jarmoky s vlastnoručne vyrobenými výrobkami a takto získanými financiami podporujú konkrétne projekty jednotlivých misionárov. Možností je veľa, fantázií a vynaliezavosti sa medze nekladú...

Misijná nedeľa je teda výzvou pre každého z nás zobrať vážne Kristov misijný príkaz: „Idte a ohlasujte evanjelium všetkým národom...“ aj v zmysle slov kardinála Jozefa Tomku: „Jestvuje len jedna misia - Kristova a my sa na nej môžeme zúčastniť.“

Dar prorocstva neslúži na predpovedanie budúcnosti. Prorok napomína ľudí v Božom mene, aby žili podľa Božej vôle.

V predvečer 1. novembra – Slávnosť – Všetkých svätých

Majte ustavične veľkú Matku Božiu pred očami. Čím vyššie ju vyzdvihovali, tým väčší sa pokorovala.

Chceš byť svätý? Buď dobrým kresťanom.

Prečo by kresťania nemali oslavovať Halloween.

Nadšené deti preoblečené za bosorky, pirátov, démonov, duchov, Drakule a iné príšery prechádzajú svojím susedstvom, chodia od domu k domu a kričia: "Trick or Treat", čo znamená: "Obdarujte nás, lebo vám niečo vyvedieme", majú v škole párty, alebo v dome priateľov, kde si hovoria príbehy o duchoch...

Bíži sa sviatok všetkých svätých a aj jemu predchádzajúci sviatok Halloween. Mnoho ľudí považuje účasť na Halloween party za úplne nevinnú zábavu. Avšak história a význam tohto sviatku svedčia o opak.

Význam Halloween je slovo prevzaté z anglického výrazu Hallows Eve Day, čo doslova znamená predvečer všetkých svätých. Výročie Halloween je ezoterickým výročím (ezoterizmus je realizovanie moci na niekom inom okultným spôsobom). A ezoterický svet ho definuje takto: „najmagickejší deň roka, je novým rokom celého ezoterického sveta.“ A tiež: „je to najdôležitejší sviatok roka pre všetkých nasledovateľov Satana.“ Legenda Stará írská legenda rozpráva istom Jackovi, zlom kováčovi, prevrátenom a skúpom, ktorý jednej noci na všetkých svätých po enormnom pití vína dostal smrteľný zásah na pečeň. Diabol bol prinútený splniť mu niektoré jeho želania, medzi ktorými je aj to, aby ho nechal pri živote, a došlo až k zmluve, že sa zriekne svojej duše v prospech hriechu. Jack, neuvedomujúc si dôsledky svojej choroby, zomrel o rok neskôr. Omietnutý v raji, Jack nenachádza miesto ani v pekle, z dôvodu zmluvy uzatvorenej s diablom. Na spôsob nejakého ritu úbožiak poreže repu a do jej vnútra vloží jeden žeravý uhlík z tohto miesta večného zatratenia. S týmto lampášom sa Jack, príznak, vráti do sveta živých. Tradícia Íri postihnutí morom migrovali okolo r. 1950 do Ameriky. Pristáli v novej zemi a našli obrovské množstvo tekvic, ktoré boli, na rozdiel od malej a úbohej repy, oveľa väčšie a dostatočne veľké na to, aby boli vyrezávané a zbavené dužiny. A tak tekvice nahradili repu a stali sa lampášom Jacka. Používajú sa v noci na Všetkých svätých, pretože sa predpokladá, že nepokojné duše mŕtvych, ktoré sa pokúšajú, tak ako Jack, vrátiť domov, sa budú držať ďaleko.

Deti dnes sa preobliekajú za nekludných duchov, ktorí nenachádzajú "pokoj" ani v pekle ani v nebi a navštevujú rodiny vedení tekvicovým lampášom a dostávajú sladkosti výmenou za ich "náklonnosť". Trick-or-treat, je používané pre "sladkosť alebo žartík". "Trick-or-treat" doslovne znamená "biliard alebo zábava", "úskok, alebo pôžitok", ale má to svoj pôvod v "preklatie alebo obeta". Historické fakty Pochmúrna legenda o Jackovi ukrytá v historických faktoch je pripomínanie si pamätného dátumu. Niekoľko storočí pre Ježišom Kristom mala jedna tajná sekta pod svojou vládou keltský svet. Každý rok 31. októbra slávila na pamiatku svojich pohanských božstiev festival smrti. Starší sekty chodili z domu do domu

pýtať obety pre ich boha a stávalo sa aj to, že požadovali ľudské obete. V prípade odmietnutia prorokovali smrť nad tým – ktorým domom. Odtiaľto sa zrodil trick or treat. Úvahy o ... legende: táto je založená na klamstve, že skazený človek môže byť prešibanejší ako diabol a že brány pekla sa pred niekým uzavru.

Okrem toho sa dej rozvíja podľa satanských praktík: žiadať od Satana vyplnenie požiadaviek, uzavrieť zmluvu s diablom, satanské poslanie zjaviť sa ľuďom, ezoterický rítus. ... tradícii: úkaz Halloween – v tradícii, kostýmoch a v obchode je to zmiešanie rituálov a čarodejníckych praktík, ktoré ľudia robia, či si to uvedomujú, alebo nie. ... dejinách: dejiny nám ukazujú, že pod Halloweenom sa skrývali satanské rituály a obete. Vieme, že v našich dňoch satanisti praktizujú počas tejto noci ľudské obety. Pozor: Halloween je ezoterizmus. Myslím si, že slová ktoré vyhlasujeme, gestá ktoré robíme, pohľady, ktoré "hádzeme", nie sú neutrálne, ale znamenajú istú duchovnú realitu. Preto si dajme pozor aké je pozadie a pôvod toho, čo hovoríme a konáme. Zbadajme sa a neprilhnime k ezoterickému svetu skrze masové rituály, ktoré sú nám ponúkané. Niektoré skupinové tance sú počiatkami satanistických rituálov.

Ak máte deti, dávajte pozor na to, aby si neprivykli, alebo ešte horšie, nenaučili sa na okultizmus. Isté veršovačky, ktoré sa musia deti naučiť, sú vyzvanie ducha smrti. Ak ste obchodníci a predavači majte odvahu povedať nie podporovaniu tovarov, ktoré pod rúškom karnevalu naplňajú a utvárajú ezoterickú mentalitu. Mnohé produkty predávané ako spotrebný tovar sú amulety, alebo ich reprodukcia, používané pri čarodejníckych praktikách. Kresťania nenechajme sa vyviesť z pravdy zdanlivými tradíciami a spôsobmi, ale držme sa víťazstva, ktoré premohlo svet, držme sa našej viery (porov. 1 Jn 5,4). Nezabudnime, že otrasné následky ezoterickej nákazy nie sú okamžité, bezprostredné, ale prejavia sa s odstupom rokov ako depresie, krízy, násilia. Písmo svedčí jasne: Hovorím vám ako rozumným. Posúďte sami, čo hovorím: Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, účasťou na Kristovej krvi? A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele? Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe. Pozrite na Izrael podľa tela: nemajú azda tí, čo jedia obety, účasť na oltári? Čo tým chcem povedať? Že mäso obetované modlám je niečo? Alebo že modla je niečo? Ale to, čo obetujú, obetujú zlým duchom, nie Bohu. A ja nechcem, aby ste boli spoločníkmi zlých duchov. Nemôžete piť Pánov kalich aj kalich zlých duchov; nemôžete mať podiel na Pánovom stole aj na stole zlých duchov. Alebo chceme dráždiť Pána? Sme azda silnejší ako on? "Slobodno všetko." Ale nie všetko osoží. "Slobodno všetko." Ale nie všetko buduje (1 Kor 10,15–23). Namiesto návštevy Halloween party odporúčam účasť na vigílny sv. omši zo Sviatku všetkých svätých.

1. novembra – Slávnosť – Všetkých svätých (Jn 13,17)

Kniha zjavenia 7, 2-4. 9-14

A videl som vystupovať od východu slnka iného anjela, ktorý mal pečať živého Boha a mohutným hlasom zvolal na štyroch anjelov, ktorí dostali moc škodiť zemi a moru: „Neškodte zemi ani moru ani stromom, kým neoznačíme na čele služobníkov nášho Boha!“ A počul som počet označených: stoštyridsaťštyritisíc označených zo všetkých kmeňov synov Izraela: Potom som videl; a hľa, veľký zástup, ktorý nik nemohol spočítať, zo všetkých národov, kmeňov, plemien a jazykov. Stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení do bieleho rúcha, v rukách mali palmy a mohutným hlasom volali: „Spása nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi!“ Všetci anjeli stáli okolo trónu, starcov a štyroch bytostí, padli na tvár pred trónom, klaňali sa Bohu a volali: „Amen! Dobrorečenie a sláva, múdrosť a vďaka,

česť a moc i sila nášmu Bohu na veky vekov. Amen.“ I prehovoril jeden zo starcov a povedal mi: „Kto sú títo oblečení do bieleho rúcha a odkiaľ prišli?“ Povedal som mu: „Pán môj; ty to vieš.“ A on mi povedal: „To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia: oprali si rúcha a zbielili ich v Baránkovej krvi. „Potom som videl; a hľa, veľký zástup, ktorý nik nemohol spočítať, zo všetkých národov, kmeňov, plemien a jazykov“ (Zjv 7,9).

Predstav si, že pri surfovaní po internete zistíš, že v nejakej ďalekej krajine si sa ocitol na poprednej listine celebrít. Pred niekoľkými rokmi sa to stalo málo známemu kanadskému hercovi Robovi Stewartovi. Počas boja za demokraciu v Srbsku si nezničiteľný detektív, pôsobiaci v idyllickej tropickej lokalite, Nick Slaughter, ktorého v televíznom seriáli Tropická horúčava zosobňoval práve Rob Stewart, podmanil obrazotvornosť celej krajiny. Stal sa národným symbolom slobody a politickej opozície. Na plagátoch sa objavovali obľúbené slogany: "Nick Slaughter za prezidenta!" a "Každá matka by bola pyšná, keby mala syna, ako je Nick Slaughter." Čoskoro po svojom náhodnom objave zavítal do Srbska sám Stewart, ktorého privítali ako hrdinu, čo naživo sprostredkovali mnohé médiá. Toto by mohol byť príbeh aj väčšiny svätých, ktorých si dnes uctieваме. Mnohí z nich žili na zemi jednoduchým, ba až skrytým životom a zrejme boli veľmi prekvapení, keď ich pri nebeskej bráne čakalo privítanie hodné hrdinu. Podobne ako Ježiša ani ich často nechápali a kým žili na zemi, dokonca ich pokladali za nepriateľov. Teraz ich však oslavujú po celej zemi a v nebi majú čestné miesto. Aký úžasný obrat! Medzi svätých, ktorých si dnes uctieваме, patrí aj Ján z Kríža, ktorého uväznili a bili členovia jeho vlastného rádu, a teraz je učiteľom Cirkvi. Patrí sem aj Kateri Tekakwitha, dievčina z indiánskeho kmeňa Mohawkov, ktorej odopierali v nedeľu jedlo, pretože odmietala pracovať, no ktorej zjazvená tvár sa ihneď po jej smrti zázračne vyhladila a skrásnela. Patrí sem napokon aj apoštol Peter, ktorého popravili za to, že bol vodcom radikálneho náboženského kultu. Ještvuje však nespočetné množstvo ďalších svätých vrátane mnohých našich príbuzných, ktorí odpovedali na Ježišovo pozvanie a verne ho nasledovali. Predstav si len, akí ohromení museli byť všetci títo ľudia žijúci v skrytosti, keď vošli do neba a tam ich privítali zástupy volajúce na slávu! A predstav si, aké privítanie čaká teba, ak budeš Pánovi vytrvalo hovoriť "áno". Kto vie, možno ťa bude vítať Matka Terézia!

HISTÓRIA SVIATKU

Korene sviatku Všetkých svätých siahajú do 4. storočia. Vo Východnej cirkvi sa totiž už vtedy slávila spomienka na všetkých tých, ktorí položili svoj život pre vieru. V Západnej Cirkvi sa datuje vznik spomienky na všetkých svätých na začiatok 7. storočia. V roku 608, dňa 13. mája, sa slávila posviacka bývalého pohanského chrámu Panteónu, ktorý bol vystavaný v roku 25 pred Kristom za vlády cisára Oktaviána Augusta. Pohania ho zasvätili všetkým bohom. Je to div slávneho rímskeho staviteľstva. Chrám je totiž okrúhly, bez okien, bez pilierov a bez stĺpov. Svetlo sa doň dostáva len zhora, kde je okrúhly nezasklený otvor o priemere 8,85 m. Voda, ktorá naprší dnu, je odvádzaná kanalizáciou, ktorá je zabudovaná do podlahy. Chrám má rovnaký priemer i výšku – 43,29 m. Oproti vchodu stál oltár najvyššieho rímskeho boha Jupitera a po stranách boli oltáre a sochy ostatných rímskych bohov. Postupne, ako kresťanstvo zapúšťalo korene v Ríme, rúcali sa pohanské chrámy a oltáre. Jediný Panteón zostal ako posledný. Zachovali ho ako kultúrnu pamiatku. Pápež sv. Bonifác IV. nariadil, aby z neho vyhádzali všetky pohanské modly a premenil Panteón na kresťanský chrám. Deň pred spomínanou posviackou dovezli na osemnástich nádherne vyzdobených vozoch do tohto chrámu množstvo relikvií svätých mučeníkov a uložili ich do skriniek, ktoré tam boli na tento účel pripravené. Pápež zasvätil tento chrám Preblahoslavenej Panne Márii

a všetkým svätým mučeníkom. Zároveň nariadil, aby sa vo výročný deň tejto posviacky konala slávnosť všetkých svätých.

Pápež Gregor III. v roku 731 vystaval v chráme sv. Petra kaplnku ku cti všetkých svätých apoštolov, mučeníkov a spravodlivých. Spolu s biskupmi nariadil, aby sa slávnosť uctievania všetkých svätých slávila v Ríme 1. novembra. Veriaci si tak začali pripomínať, že je mnoho svätých, ktorí počas roka nemajú svoj sviatok. Ich spoločná oslava tak začala spadať na 1. november. O sto rokov neskôr (roku 844) pápež Gregor IV. rozšíril slávenie tohto sviatku na celú Cirkev. Odvtedy sa každoročne slávi po celom svete.

A toto je druhá túžba, ktorú v nás vyvoláva spomienka na svätých, aby sa aj nám zjavil Kristus, náš život, ako im, a aby sme sa aj my zjavili s ním v sláve. Lebo nateraz sa nám naša hlava predstavuje nie aká je, ale akou sa pre nás stala; nie ovenčená slávou, ale zovrená trnmi našich hriechov. Nech sa úd pod trnám korunovanou hlavou hanbí žiť v prepychu, lebo doteraz mu nebol nijaký purpur na slávu, ale na posmech. A keď príde Kristus, keď sa už nebude zvestovať jeho smrť, aby sme vedeli, že sme aj my zomreli a náš život je ukrytý s ním. Hlava sa zjaví v sláve a s ňou zažiaria oslávené údy; keď totiž pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným slávnej hlave, ktorou je on. Po tejto sláve teda dychtime celou a spoľahlivou ctižiadostou. Nuž teda, aby sme v ňu mohli dúfať a robiť si vyhliadky na toľkú blaženosť, veľmi potrebujeme aj príhovory svätých, aby sme na ich orodovanie dostali to, čo nedosiahneme svojimi schopnosťami.

Keď to viete, ste blahoslavení, ak podľa toho aj konáte.“ (n 13,17)

Blahoslavenstvá sú evanjeliové pravidlá života, Kristove zákony, mravné normy, ktorých zachovávanie vedie človeka k blaženosti. Možno ich chápať aj ako evanjeliové čnosti, ktoré si majú osvojiť a ozdobiť sa nimi tí, čo chcú byť Kristovými učeníkmi. Blahoslavenstvá sú hlavné pravidlá kresťanského života. Voláme ich aj „Ústava Cirkvi“. Na nich sa buduje celý náš mravný poriadok. Všetky Blahoslavenstvá sú ozvenou prikázania lásky. Pomáhajú nám naplno rozvinúť lásku k Bohu a ku všetkým ľuďom. Ich zachovávanie nás privádza k plnej a pravej slobode Božích detí. Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení. Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme. Blahoslavení lační a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení. Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo. Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha. Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi. Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo. (Mt 5,3-10)

„Blahoslavenstvá nás poučujú o poslednom cieli, ku ktorému nás Boh pozýva. Je ním: Božie kráľovstvo, videnie Boha, účasť na Božej prirodzenosti, večný život, Božie synovstvo, spočinutie v Bohu.“ (KKC, 1726)

ŽIVOTOPISY

Giovanni Battista Piamar, rodák zo severotalianskej Brescie, nový kanonizovaný Narodil sa v 26. novembra 1841 v chudobnej rodine, v deviatich rokoch sa stal sirotou, vďaka dedkovi a farskému oratóriu získal vzdelanie. Kňazské svätenie prijal ako 24-ročný.

Vo svojej prvej farnosti je svedkom postupujúcej industrializácie a tvrdých podmienok práce v továrňach. Venuje sa mládeži a po návrate do priemyselnej Brescie dostáva inšpiráciu k založeniu výchovného a vzdelávacieho diela -Inštitútu Afrtigionelli (1886) - doslova "Ústavu remeselníkov".

„Jeho prianím bolo dať rodinu, vzdelanie a prácu mladým ľuďom, ktorí nemali žiadne ekonomické možnosti, a teda žiadnu perspektívu. Títo chudobní aopustení mladíci, často sirotky v najlepšom prípade čakal dráha kriminálnikov. O. Piamarta ich chcel vziať z ulice a dať im budúcnosť - vytvoriť niečo pre tých, ktorých by iste ináč nič dobrého nečakalo.“ O. Piamarta založil tiež tlačiareň a nakladateľstvo Editrice Queriniana a v polovici 90. rokov pojíma myšlienku predchádzať emigrácii z vidieka. Kupuje pozemok s rozlohou 140 hektárov, na ktorom vzniká poľnohospodárske učilište. Hovorieval: „Ak dáš dôveru a nádej mladému človeku alebo výrastkovi ulice, dáš mu schopnosť, aby robil zázraky.“ Táto myšlienka platí i pre dnešných mladých ľudí, ktorí tak ťažko hľadajú prácu a žijú v neustálej pracovnej neistote. Dôvera vo vlastné schopnosti, ktoré sú Božím darom, bezhraničná dôvera v Prozreteľnosť ako prítomnosť Božia, ktorá sprevádza náš život. O. Piamarta pripomínal: „Som len malá kvapka atramentu na poslednom mieste veľkej zlatej knihy apoštolov lásky“. Teraz je sviatkom. Tak my všetci, ktorí vnímame seba samých ako atramentové mazanice, máme možnosť naplniť svoj biedny život krásou v marci 1900 tak vzniká kongregácia Svätej rodiny z Nazareta, ktorá dnes pokračuje vo svojom poslaní kresťanskej výchovy v juhovýchodných a afrických krajinách. Rodí sa tiež ženská kongregácia Pokorných služobníčok Pána a Piamartinské sekulárne hnutie. Čo sa však stalo s Piamartovými "remeselníkmi"? "Artigionelli" je dnes veľké učilište so 700 študentmi, z nich takmer tretina nie je talianskeho pôvodu. Inštitút prevádzkuje i druhý stupeň základnej školy s ďalšími 300 žiakmi. Sieť škôl funguje v severotaliánskej provincii Brescia, ale tiež v brazílskych, chilských, angolských a mozambických farnostiach. Napríklad v jednej z najchudobnejších štvrtí angolskej Luandy máme školy pre štyritisíc detí a mladých. "Remeselníci" sa tak rozšírili skutočne do celého sveta a vďaka svojim otcom k niečomu rastú," hovorí o. Manzillo. Upozorňuje na zdroj, odkiaľ piamartinská charizma starostlivosti o mládež čerpá silu. „Asi vám nepoviem nič mimoriadne, ale stojí za to pripomenúť, že tento kňaz bol každý deň ráno od štvrtej do siedmej v kostole. Iste v tme a zime, ale iba tak mohol nájsť silu k životu medzi mládežou, hľadanie finančných zdrojov a vyučovanie. Keď mu biskup jeho diecézy povie: Zatvárame, pretože inštitút je v mínus, otec Piamarta mu odpovedal: Excelencia, zostanem tu so svojimi chlapcami. Ak to znamená koniec, zomriem s nimi.“

"Matka Marianna z Molokai". Viac než tridsať rokov sa starala na tomto havajskom ostrove o chorých na lepru, bez toho, aby sama podľahla jej nákaze. Už to samé o sebe je považované za zázrak. Pôvodným menom Barbara Kobbová (1838 - 1918) pochádzala z nemeckej rodiny, ktorá emigrovala do Spojených štátov amerických. Hoci v nej skoro dozrela túžba po rehoľnom povolaní, do Kongregácie sestier Tretieho rádu sv. Františka vstúpila v 24 rokoch, keď už nebola nutná jej ekonomická pomoc v rodine. Ošetrovala chorých a vyučovala deti nemeckých emigrantov. V roku 1877 sa stala provinciálnou predstavenou rádu. O zásadnom zlome v jej živote hovoril pre Vatikánsky rozhlas postulátor kanonizačnej kauzy o. Ernesto Piacentini. "Sestra Marianna dostala pozvanie od otca Damiána - sv. Damiana de Veuster, aby mu prišla pomôcť. Otec malomocných už sám nedokázal zvládnuť starostlivosť o chorých na Havajských ostrovoch a o pomoc žiadal vraj 20 až 30 rehoľných inštitútov, ale nikto nechcel ísť pracovať s malomocnými. Matka Marianna sa obrátila na svoje spolusestry - prihlásilo sa ich 20, šesť z nich potom vybrala. Odišli na ostrov Molokai, kde najskôr založili

malý rehoľný dom, potom útulok pre deti malomocných, aby nemuseli žiť s chorými príbuznými. Havajské ostrovy už bl. Marianna Cope neopustila, i keď sa tým musela vzdať svojho postavenia provinciálnej predstavenej rádu. Zomrela tam vo veku 80 rokov. Jej charizmou je starostlivosť o chudobných a najpotrebnejších. Hovorievala: Teraz je mojím životom leprosárium na Molokai, tu zostanú až do svojej smrti. Na havajskom ostrove ju pripomína veľký pomník - jej socha objíma Kristovu, okolo stoja malomocní. Jej ďalší výrok znel: Usmievaj sa, úsmev ti tvár neponičí. S touto výzvou sa obracala ku každému a prosila ho, aby pomáhali malomocným a usmievali sa na nich. Úsmev nám totiž tvár nepokazí.

Ján Pavol II., pápež (*Karol Józef Wojtyła*) Blahoslavený pápež Ján Pavol II. **Blahoslavený Sviatok:** 22. október **Roky života:** 1920-2005 **Roky pontifikátu:** 1978-2005 **Význam mena Ján:** Boh je milostivý (hebr.); **Pavol:** malej postavy (lat.); **Karol:** silný, mužný, slobodný (zast. nem.); **Jozef:** Boh pridala, rozhojnil (hebr.) Karol Józef Wojtyła sa narodil vo Wadowiciach (Poľsko) 18. mája 1920 ako druhý syn Karola Wojtyły a Emílie, rodenej Kaczorowskej. Sviatosť krstu prijal 20. júna vo farskom kostole vo Wadowiciach. Radosť a pokoj detských čias boli veľmi skoro otrasené predčasným odchodom matky, ktorá zomrela, keď mal Karol deväť rokov. O tri roky neskôr (1932) zomrel aj jeho starší brat Edmund a v roku 1941, vo veku dvadsaťjeden rokov, stratil Karol aj svojho otca. Bol vychovaný v zdravej vlasteneckej a náboženskej atmosfére. Od otca, človeka hlboko kresťanského, sa naučil súcitu a láske k blížnym, ktoré živil vytrvalou modlitbou a sviatostným životom. Črty spirituality, ktorej zostal verný až do smrti, boli úprimná oddanosť Duchu Svätému a láska k Panne Márii. Jeho vzťah s Božou Matkou bol obzvlášť hlboký a živý. Prežíval ho s nežnosťou dieťaťa, ktoré sa zveruje do náručia matky, a zároveň s mužnosťou rytiera vždy pripraveného načúvať príkazom svojej Panej: „Urobte všetko, čo vám povie!“ Úplná odovzdanosť Márii, ktorú ako biskup vyjadril mottom „Totus tuus“ odhaľovala jeho tajomstvo dívať sa na svet očami Božej Matky. Osobnosť mladého Karola vyzriela aj v súvislosti s bohatstvom jeho intelektuálnych, morálnych a duchovných darov a taktiež v spojitosti s udalosťami tej doby, ktorá poznačila históriu jeho vlasti a Európy. V období gymnaziálnych štúdií sa v ňom prebudilo nadšenie pre divadlo a poéziu, ktoré rozvíjal prostredníctvom činnosti divadelného krúžku na Filologickej fakulte Jagelonskej univerzity, na ktorú sa zapísal v akademickom roku 1938. Počas obdobia nacistickej okupácie Poľska tajne pokračoval v štúdiu a zároveň pracoval štyri roky (október 1940 – august 1944) ako robotník vo fabrike Solvay. Mohol tak osobne a zblízka prežívať sociálne problémy späté s pracovnými podmienkami a získavať cenné skúsenosti, ktoré neskôr zúročil vo svojom sociálnom magistériu najprv ako arcibiskup Krakova, a potom ako Najvyšší veľkňaz. V tých rokoch v ňom dozrela túžba po kňazstve, a tak sa začal od roku 1942 zúčastňovať tajných prednášok z teológie vo veľkom seminári v Krakove. Pri rozlišovaní povolania mu veľmi pomáhal jeden laik, pán Jan Tyranovsky, opravdivý apoštol mládeže. Už vtedy mal mladý Karol jasné povedomie o univerzálnom povolaní všetkých kresťanov k svätosti a o nezastupiteľnej úlohe laikov v poslaní Cirkvi. Kňazské svätenie prijal 1. novembra 1946. Na druhý deň, v sugestívnej atmosfére krypty sv. Leonarda v katedrále na Waweli, celebraval primičnú svätú omšu. Neskôr ho poslali do Ríma, aby si doplnil teologické vzdelanie. Stal sa študentom Teologickej fakulty na Pápežskej dominikánskej univerzite Angelicum. Tu usilovne čerpal z prameňa zdravej kresťanskej náuky a taktiež zažil prvé stretnutie so živostou a bohatstvom univerzálnej Cirkvi v určitej privilegovanej situácii, ktorú mu ponúkal život za „železnou oponou.“ Do tohto obdobia spadá aj stretnutie Karola Wojtyły s pátrom Piom z Pietrelčiny. V júni roku 1948 obhájil svoju doktorskú prácu a vrátil sa do Krakova, aby začal svoju pastoračnú činnosť ako kaplán. Vo svojej kňazskej službe sa

daroval s nadšením a veľkorysťou. Keď sa habilitoval na docenta, začal vyučovať na Teologickej fakulte Jagelonskej univerzity a po jej zrušení na fakulte kňazského seminára v Krakove a na Katolíckej univerzite v Lubline. Roky, ktoré strávil medzi mladými, mu umožnili poznať do hĺbky nepokoj ich srdca a ako kňaz sa pre nich stal nielen učiteľom, ale aj duchovným sprievodcom a priateľom. Vo veku 38 rokov bol vymenovaný za pomocného biskupa Krakovskej diecézy. Biskupskú vysviacku prijal 28. septembra 1958 z rúk arcibiskupa Eugeniusza Baziaka. V roku 1964 bol vymenovaný za arcibiskupa Krakova a Pavol VI. ho 26. júna 1967 kreoval za kardinála. Ako pastier Krakovskej diecézy si okamžite získal vážnosť ako človek neoblomnej a odvážnej viery, blízky ľuďom a ich problémom. V diskusiách sa prejavoval ako ten, ktorý je schopný načúvať a viesť dialóg. Nikdy nepodliehal kompromisom, ale hájil pred všetkými primát Boha a Krista ako základ pravého humanizmu a ako prameň neodňateľných práv ľudskej osoby. Vzbudzoval lásku v srdciach svojich diecéznych veriacich, požíval úctu spolubratov v biskupskej službe a vyvolával obavy u tých, ktorí v ňom videli protivníka. 16. októbra 1978 bol zvolený za pápeža a biskupa Ríma a prijal meno Ján Pavol II. Svojím pastierskym srdcom, plne darovaným veci Božieho kráľovstva, objímal celý svet. Kristova láska ho viedla k tomu, aby navštevoval rímske farnosti a aby zvestoval evanjelium vo všetkých prostrediach. Ona bola hnacím motorom jeho nespočetných apoštolských ciest na rozličné kontinenty, na ktoré sa podujal, aby posilnil vo viere veriacich v Krista, aby potešil zarmútených a skleslých a taktiež, aby priniesol posolstvo zmierenia medzi kresťanskou cirkvou a budoval mosty priateľstva medzi veriacimi v jedného Boha a ľuďmi dobrej vôle. Jeho žiarivý učiteľský úrad nemal iný cieľ, než vždy a všade hlásať Krista, jediného Spasiteľa človeka. Vo svojom neobyčajnom misionárskom zápale mal obrovskú lásku k mladým ľuďom. Zaviedol tradíciu zvolávania svetových dní mládeže, ktoré mali pre neho cieľ zvestovať novým generáciám Ježiša Krista a jeho evanjelium a urobiť tak z mladých ľudí protagonistov vlastnej budúcnosti a spolupracovníkov pri vytváraní lepšieho sveta. Jeho starostlivosť ako pastiera celej Cirkvi sa prejavila zvolaním početných zasadnutí biskupskej synody, zriaďovaním nových diecéz a cirkevných administratívnych oblastí, promulgovaním Kódexu kánonického práva latinského obradu a Kódexu kánonov východných cirkví, vydávaním encyklík a apoštolských exhortácií. Aby umožnil Božiemu ľudu prežiť okamihy intenzívnejšieho duchovného života, vyhlásil Jubilejný rok vykúpenia, Mariánsky rok, Rok Eucharistie a Veľké Jubileum roku 2000.

Strhujúci optimizmus založený na dôvere v Božiu prozreteľnosť poháňal Jána Pavla II., ktorý prežil tragickú skúsenosť dvoch diktatúr, pokus o atentát 13. mája 1981 a ktorý bol v posledných rokoch života ťažko fyzicky skúšaný napredovaním choroby, pozeráť vždy na horizont nádeje. Vyzýval ľudí, aby rúcali múry rozdelenia, aby nepodliehali rezignácii, ale naopak, aby sa vydali smerom k duchovnej, morálnej a materiálnej obnove.

Svoj dlhý a plodný pozemský život završil v Apoštolskom paláci vo Vatikáne v sobotu 2. apríla 2005 na vigíliu Nedele „in Albis“, ktorú on sám nazval Nedeľou Božieho milosrdenstva. Slávnostné pohrebné obrady sa konali na Námestí sv. Petra 8. apríla 2005. Dojemné svedectvo o dobre, ktoré vykonal, bolo potvrdené účasťou mnohých delegácií prichádzajúcich z celého sveta a miliónmi mužov a žien, veriacich a neveriacich, ktorí v ňom spoznali zreteľné znamenie Božej lásky k ľudstvu.

Cirkev dnes nanovo počúva Ježišove slová, ktoré vyslovil počas cesty do Jeruzalema, kde sa malo naplniť tajomstvo jeho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania. Sú to slová, ktoré v sebe obsahujú zmysel Kristovho poslania na zemi, poznačeného jeho obetou a úplným sebadarovaním. V dnešnú tretiu októbrovú nedeľu, počas ktorej slávime Svetový deň

misií, ich Cirkev počúva s osobitnou pozornosťou a nanovo si pripomína, že ako celok je vždy v službe človeku a evanjeliu, rovnako ako Ten, kto obetoval seba samého až na smrť. Predstavuje nám štýl evanjelizátora, pozvaného vydávať svedectvo a ohlasovať kresťanskú zvesť, pripodobňujúc sa Ježišovi Kristovi, nasledujúc tú istú cestu, ktorou šiel on. To platí pre misiu ad gentes, ako aj pre novú evanjelizáciu v starokresťanských krajinách.

Syn človeka prišiel, aby slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých (*porov. Mk 10,45*). Tieto slová tvorili životný program svätých..

Svätosť Cirkvi má vždy svoj prameň v tajomstve vzkriesenia, ktoré bolo predstavené prorokom Izaiášom v prvom čítaní: Pánov služobník je spravodlivý, ktorý „ospravedlní mnohých a on poniesie ich hriechy“ (*Iz 53,11*). Je to Ježiš Kristus ukrižovaný, vzkriesený a oslávený.

Jacques Berthieu sa narodil vo Francúzku v roku 1838, a veľmi rýchlo sa nechal získať Ježišom Kristom. Počas svojho pôsobenia vo farnosti mal plamennú túžbu zachraňovať duše. Stal sa jezuitom a chcel prejsť celý svet pre Božiu slávu. Neúnavný pastier na ostrove Santa Maria a neskôr na Madagaskare, bojoval proti nespravodlivosti a zároveň pomáhal chudobným a chorým. Obyvatelia Madagaskaru ho považovali za kňaza, ktorý prišiel z neba, hovoriac: Vy ste našim «otcom a mamou»! Stal všetkým pre všetkých, čerpajúc z modlitby a z lásky Ježišovho Srdca ľudskú a kňazskú silu, až do mučeníckej smrti v roku 1896. Zomieral so slovami «Radšej zomriem, ako by som mal zaprieť svoju vieru».

Nech je život tohto evanjelizátora povzbudením a príkladom pre kňazov, aby boli Božími mužmi ako bol on! Nech jeho príklad pomôže mnohým kresťanom, ktorí sú v dnešnej dobe prenasledovaní kvôli viere! Nech na jeho príhovor prinesie svoje ovocie pre dobro Madagaskaru a celého Afrického kontinentu! Nech Boh žehná obyvateľov Madagaskaru!

Pedro Calungsod sa narodil okolo roku 1655 v regióne Visayas na Filipínach. Láska ku Kristovi ho inšpirovala vstúpiť do katechetickej školy miestnych jezuitských misionárov. V roku 1658, spolu s inými mladými katechétami, sprevádzal pátra Diega Luisa de San Vitores na Mariánske ostrovy, evanjelizovať domorodé obyvateľstvo. Život tam bol ťažký a misionári museli čeliť prenasledovaniu kvôli zväčšujúcej sa závislosti a ohováraniam. Pedro prejavil hlbokú vieru a milosrdnú lásku a pokračoval v katechizovaní mnohých, ktorí sa na jeho ohlasovanie obrátili na kresťanstvo. Vydával svedectvo Kristovi životom v nevinnosti a zasväteným evanjeliu. Najvzácnejšou bola jeho túžba vyhrať duše pre Krista a tá ho urobila rozhodným prijať mučeníctvo. Zomrel 2. apríla 1672. Očití svedkovia zaznamenali, že Pedro mohol utiecť do bezpečia, ale rozhodol sa ostať po boku otca Diega. Kňaz mu ešte pred smrťou stihol udeliť rozhrešenie. Nech sa príklad a odvaha svedectva Pedra Calungsoda stane inšpiráciou pre drahý ľud na Filipínach, aby odvážne ohlasoval Kráľovstvo a vyhrával duše pre Boha!

Giovanni Battista Piamarta, kňaz diecézy Brescia, bol veľkým apoštolom milosrdnej lásky a mladých. Upozorňoval na to, že v súčasnom svete je nevyhnutná prítomnosť kultúrneho a sociálneho katolicizmu. Osobitne sa zasvätil kresťanskému, morálnemu a profesionálnemu pozdvihnutiu nových generácií a to prostredníctvom svojho žiarivého náboja ľudskosti a dobroty. Vedený neotrasiteľnou dôverou v Božiu prozreteľnosť a hlbokým duchom obety, čelil ťažkostiam a námahám spojeným s otvorením rôznych apoštolských diel, medzi ktoré patria: Remeselnícke učilište, Vydavateľstvo Queriniana, mužská Kongregácia Svätej rodiny z Nazareta a ženská Kongregácia Umili serve del Signore. Tajomstvo jeho

intenzívneho a činného života je ukryté v dlhých hodinách, ktoré venoval modlitbe. Keď bol zavalený prácou, venoval dlhší čas stretnutiu „srdce pri srdci“ s Pánom. Uprednostňoval stráviť chvíľu pred Najsvätejšou sviatosťou, meditujúc o Kristovom utrpení, smrti a zmŕtvychvstaní, aby takýmto spôsobom nabral duchovnú silu a znovu začal dobývať srdcia ľudí, osobitne mladých, aby ich priviedol k prameňom života prostredníctvom stále nových pastoračných aktivít.

«Daruj nám, Pane, svoje milosrdenstvo: v teba dúfame». Týmto slovami nás liturgia pozýva spievať hymnus Bohu stvoriteľovi a jeho prozreteľnosti, prijímúc jeho plán spásy pre náš život. Tak konala sv. **Maria del Carmelo Sallés y Barangueras**, rehoľníčka, ktorá sa narodila vo Vic, v Španielsku v roku 1848. Po zrealizovaní svojej nádeje, po mnohých námahách, kontemplujúc rast Kongregácie školských misijných sestier Nepoškvrneného počatia, ktorú založila v roku 1892, mohla spievať spolu s Božou Matkou: «A jeho milosrdenstvo z pokolenia na pokolenie s tými, čo sa ho boja». Jej vychovávateľské dielo, ktoré zverila Nepoškvrnenej Panne Márii, neprestajne prináša hojné ovocie uprostred mládeže, prostredníctvom veľkodušného nasadenia jej duchovných dcér, ktoré sa - tak ako ona - vkladajú do rúk Boha, ktorý môže všetko.

Marianne Cope, narodená v nemeckom Heppenheim v roku 1838. Keď mala rok, vzali ju do Spojených štátov a v roku 1862 vstúpila do Tretieho rádu sv. Františka v Syrakúzach v New Yorku. Následne, ako generálna predstavená kongregácie, matka Marianne prijala výzvu starať sa o malomocných na Havaji, ktorú mnohí iní odmietli. Odišla tam so šiestimi spolusestrami, aby sa starala o nemocnicu v Oahu a neskôr založila nemocnicu Malulani v Maui a otvorila dom pre dievčatá, ktorých rodičia boli nakazení malomocenstvom. Po piatich rokoch súhlasila s otvorením iného domu pre ženy a dievčatá na ostrove Molokai, kam s odvahou odišla a vlastne ukončila kontakt s okolitým svetom. Tam sa starala o pátra Damiána, už veľmi známeho kvôli jeho hrdinskej práci medzi malomocnými, ošetrujúc ho až do jeho smrti. Potom zaujala jeho miesto medzi malomocnými mužmi. Keďže sa ešte veľmi málo dalo urobiť pre tých, ktorí boli postihnutí touto strašnou chorobou, Marianne Cope preukázala najvyšší stupeň lásky, odvahy a entuziazmu. Je žiarivým a silným príkladom najlepšej katolíckej tradície zasvätenia sa sestrám a ducha jej milovaného sv. Františka.

Kateri Tekakwitha sa narodila v dnešnom štáte New York v roku 1656. Otec pochádzal z kmeňa Mohawkov a matka, ktorá bola kresťankou, z kmeňa Algonkínov. Ona jej vštepovala zmysel pre živého Boha. Bola pokrstená, keď mala dvadsať rokov a aby unikla prenasledovaniu, uchýlila sa do misie sv. Františka Xaverského blízko Montrealu. Pracovala tam, verná tradícii svojho ľudu – aj napriek odmietnutiu náboženského presvedčenia svojho ľudu – až do svojej smrti vo veku 24 rokov. Svojim jednoduchým životom Kateri ostala verná svojej láske ku Kristovi, modlitbe a každodennej svätej omši. Jej najväčšou túžbou bolo poznať Boha a robiť to, čo sa jemu páči. Kateri nás udivuje tým, ako v nej pôsobila milosť bez vonkajšej podpory a odvahou k povolaniu, ktoré bolo v jej kultúre veľmi zriedkavé. V nej sa viera a kultúra vzájomne obohacujú! Nech nám jej príklad pomôže milovať Krista a žiť na tom mieste, kde sme, bez odmietnutia toho, kým sme! Svätá Kateri, patrónka Kanady a prvá svätá pôvodná Američanka, zverujeme ti obovu viery v prvých národoch a v celej Severnej Amerike! Nech Boh žehná pôvodné obyvateľstvo!

Anna Schäfferová z Mindelstetenu chcela od mladosti patriť do nejakého misijného rehoľného rádu. Keďže pochádzala z chudobnej rodiny, snažila sa zarobiť si ako slúžka na veno, ktoré potrebovala, aby bola prijatá do kláštora. Pri tejto práci mala vážnu nehodu s nevyhľaditeľnými popáleninami na nohách, čo ju donútilo zostať na lôžku celý život. Tak sa lôžko bolesti stalo pre ňu kláštorom celou a utrpenie základom jej misijnej služby. Spočiatku sa sťažovala na svoj osud, ale potom dospela k pochopeniu svojej situácie ako volaniu lásky od Ukrižovaného a výzvy, aby ho nasledovala. Posilňovaná denným svätým prijímaním sa stala neúnavným nástrojom príhovorov v modlitbe a odrazom Božej lásky pre mnohých ľudí, ktorí vyhľadávali jej radu. Kiež by jej apoštolát modlitby a utrpenia, obete a pokánia bol žiarivým príkladom pre veriacich v jej krajine. Jej príhovor nech podporuje kresťanské hospicové hnutie (centrá pre paliatívnu starostlivosť pre nevyhľaditeľne chorých pacientov) v jeho dobročinnnej službe.

Svätí, rozdielni, čo sa týka pôvodu, jazyka, národa a spoločenského postavenia, sú zjednotení s celým Božím ľudom v tajomstve spásy Krista, Vykupiteľa. Spolu s nimi aj my, tu zhromaždení so synodálnymi otcami pochádzajúcimi z celého sveta, voláme k Pánovi slovami žalmu, že «on je naša pomoc a ochrana» a prosíme ho: «Tvoje milosrdenstvo, Pane, nech je nad nami, ako dúfame v teba» (Ž 33, 20-22). Svedectvo svätých a ich život veľkodušne obetovaný z lásky ku Kristovi, k celej Cirkvi a ich príhovor nech povzbudí a podporí jej poslanie ohlasovať evanjelium celému svetu.

SV. Peregrin Laziosi patrón chorých na rakovinu, dnu a reumu Život svätého Peregrína Svätý Peregrín sa narodil vo Forli (Taliansko) v r. 1265. Dostal kresťanské vzdelanie. Keď bol povolaný Blahoslavenou Pannou na vstup do Spoločenstva Servitov, začal svoj náboženský život v Siene. V r. 1295 sa vrátil zo Sieny do Forli, kde žil 50 rokov. Tu sa vyznačoval životom pokánia, modlitieb a oddanosti Panne Márii, ako aj skutkami nádhornej charity voči chudobným a chorým. Neskôr hrdinsky znášal veľký nádor na nohe. Jeho nádorom napadnutá noha mala byť amputovaná. Noc pred amputáciou sa sv. Peregrín doplnil pred obraz Ukrižovaného a modlil sa s prosbou o pomoc. V modlitbách zaspal pod obrazom. Ráno ho tam našiel lekár, ktorý mal vykonať amputáciu, po nádore nebolo ani stopy. Sv. Peregrín mu povedal, že sa mu v noci snívalo, že Ukrižovaný sa nahol z obrazu a jednou rukou sa dotkol jeho nohy. Sv. Peregrín bol zázračne vyliečený Ukrižovaným Spasiteľom a jemu samému sa pripisujú mnohé uzdravenia, ktoré za života ešte vykonal. Obraz, pod ktorým sa udial zázrak vyliečenia sv. Peregrína sa dodnes nachádza v kláštore v meste Forli. Sv. Peregrín zomrel 1. mája 1345 vo Forli a ľútosť za ním prejavoval každý, kto ho poznal. Za svätého bol vyhlásený pápežom Benediktom XIII. Jeho zachované telo je uctievané v Bazilike sv. Peregrína vo Forli. Je známy ako silný patrón pre liečbu rakoviny, ale tiež dny a reumy.

Modlitba k Sv. Peregrínovi za vyliečenie choroby Peregrín, brat a priateľ, oddaný služobník Božej Matky a Ukrižovaného, Svätý v Božom chráme, vypočuj láskavo moju modlitbu. Ty, ktorý si bol v chorobe pokojný a silný, pomôž prosím (mne, našim chorým bratom a sestrám) nieť pokorne kríž choroby.

Ty, ktorý si bol zázračne vyliečený dotykom ruky ukrižovaného Krista, modli sa prosím k Bohu za chorých, aby ich slabé telá opäť zmocneli a vyzdraveli, aby ich úzkosťou a mučením naplnené duše našli pokoj, mier a vieru. Sv. Peregrín, daj, aby poslušné a plodné slová „Nech sa stane vôľa Tvoja, Otče“ zdobili pery našich chorých bratov a sestry, tak ako

zdobili pery Ježiša a Panny Márie. Obsiahni, Sv. Peregrín, Patrón chorých, našu chválu a naše žiadosti. Ty, ktorý žiješ vo svetle Otca, Syna a Ducha Svätého, ktorému patrí sláva a česť na veky vekov. Amen

(<http://www.adrianasaturyova.sk/sv-peregrin-laziosi/> Vytvorte si vlastné stránky zadarmo: <http://www.webnode.sk>)

Ak sa niekedy stanem svätou---určite budem sväticou temnoty. Budem nepretržite chýbať v nebi, aby som zasvietila svetlo tým, ktorí sú na zemi v temnote... (sv. Matka Tereza)

S radosťou stretávame na slávnosti Všetkých svätých. Táto slávnosť nás podnecuje, aby sme uvažovali o dvojitom horizonte ľudstva, ktoré symbolicky vyjadrujeme slovami «zem» a «nebo»: Zem reprezentuje putovanie dejinami, nebo zasa večnosť, plnosť života v Bohu. Tak aj dnešná slávnosť ponúka príležitosť uvažovať nad dvojitou dimenziou Cirkvi: Cirkvou putujúcou v čase a tou, ktorá slávi neprestajne, teda nad nebeským Jeruzalemom. Tieto dva rozmery sú spojené skutočnosťou «spoločenstva svätých»: Je to realita, ktorá sa začína tu na zemi a svoje naplnenie dosahuje v nebi. V pozemskom svete je Cirkev začiatkom tajomného spoločenstva, ktoré zjednocuje ľudstvo, je tajomstvom úplne koncentrovaným v Ježišovi Kristovi. On je ten, ktorý do ľudského rodu vniesol novú dynamiku, nový pohyb, privádzajúci k Bohu a zároveň k jednote, k pokoju v najhlbšom zmysle slova. Ježiš Kristus – hovorí Jánovo evanjelium (11,52) – zomrel **„aby zhromaždil vedno rozptýlené Božie deti“** a jeho činnosť pokračuje v Cirkvi, ktorá je nerozlučne «jedna», «svätá» a «katolícka». Byť kresťanmi a byť súčasťou Cirkvi znamená otvoriť sa tejto jednote ako zrnú, ktoré, zasiate do zeme, odumiera, kľíči a rastie do výšky smerom k nebu.

Svätí – tí, ktorých za takých vyhlasuje Cirkev, ale aj všetci svätí a sväté, ktorých pozná iba Boh a my ich dnes oslavujeme – hlboko prežívali túto dynamiku. V každom z nich, veľmi osobným spôsobom, bol prítomný Kristus vďaka jeho Duchu, ktorý koná skrze slovo a sviatosť. V tejto súvislosti spojenie s Kristom v Cirkvi neničí osobnosť človeka, ale ju otvára, transformuje silou lásky a obohacuje už tu na zemi dimenziou večnosti. V podstate to znamená stať sa podobnými obrazu Božieho Syna (*porov. Rim 8,29*), realizujúc plán, vytvorený Bohom, ktorý stvoril človeka na svoj obraz a podobu. Avšak toto začlenenie do Krista nás otvára – ako sme povedali – aj voči spoločenstvu so všetkými členmi jeho Tajomného tela, ktorým je Cirkev, spoločenstvu, ktoré je dokonalé «v nebi», kde neexistuje žiadna samota, žiadna konkurencia alebo separácia. Dnešná slávnosť je akoby ochutnávaním krásy života úplnej otvorenosti pohľadu Božej a bratskej lásky, v ktorej máme istotu, že dosiahneme Boha v tom druhom a toho druhého v Bohu. S touto vierou plnou nádeje oslavujeme všetkých svätých a pripravujeme sa na zajtrajšiu spomienku všetkých verných zosnulých. Vo svätých vidíme víťazstvo lásky nad sebestvom a smrťou. Spoznávame, že nasledovanie Krista vedie do života, do večného života a dáva zmysel prítomnosti a každému plynúcemu momentu, pretože ho naplňuje láskou a nádejou. Iba viera vo večný život nás robí schopnými skutočne milovať minulosť a prítomnosť bez lipnutia na nich, v slobode pútnika, ktorý miluje zem, ale jeho srdce je v nebi. Nech nám Panna Mária vyprosí milosť pevne veriť vo večný život a cítiť sa v pravom spoločenstve s našimi drahými zosnulými.

2. novembra **Spomienka na Všetkých verných zosnulých**

Pán je naše útočisko v ňom je naša spása.

Ktoré hriechy nás najčastejšie dostanú do očistca? Sú o hriechy proti láske k blížnemu, zmilovaniu sa nad niekým, tvrdosť srdca, nepriateľstvo, ohováranie... Ohováranie, klebety, krivé obvinenia, sú najhoršie pošpinenia, ktoré si vyžadujú dlhé očisťovania.

Ivanka z Medžigoria ubezpečuje, že existuje život po smrti...

Sviatok všetkých svätých a následná Pamiatka na zosnulých je však sviatkom svetla a nie tmy, sviatkom života nie smrti, sviatkom nádeje nie strachu.

Vidíme, že aj smrť je zisk a život je trest. Preto aj Pavol hovorí: „Pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“ Čo je Kristus, ak nie smrť tela a duch života? A preto s ním zomríme, aby sme s ním žili. Denne a s radosťou by sme si mali navykať v istom zmysle zomierať, aby sa takýmto odlučovaním od telesných žiadostí učila naša duša oslobodzovať sa a akoby vyzdvihnutá tam, kde sa nedostanú pozemské chůtky a nemôžu si ju podmaniť, prijímala podobu smrti, aby ju nestihol trest smrti. Lebo zákon tela odporuje zákonu mysle a vydáva ju zákonu omylu. No aký je liek? „Kto ma vyslobodí z tela smrti? Božia milosť skrze Ježiša Krista, nášho Pána.

Bratia a sestry!

V našich srdciach prežívame atmosféru spoločenstva so svätými a spomienky na všetkých verných zosnulých, ktorú nám intenzívnym spôsobom sprostredkovali liturgické slávenia posledných dní. Zvlášť návšteva cintorínov nám umožnila obnoviť spojenie s drahými osobami, ktoré nás už opustili. Paradoxne smrť zachováva to, čo nemôže udržať život: ako naši zosnulí žili, čo milovali, čoho sa báli a v čo dúfali, čo odmietali, toto objavíme jedinečným spôsobom pri hrobách, ktoré ostali akoby zrkadlom ich života a ich sveta. Vyzývajú a vedú nás k znovu nadviazaniu dialógu, ktorý smrť prerušila. Pohrebné miesta tvoria akýsi druh zhromaždenia, v ktorom sa živí stretávajú so svojimi zosnulými a posilňujú s nimi vzťahy v takom spoločenstve, ktoré ani smrť nedokázala prekaziť. Na zvláštnych cintorínoch, ktorými sú katakomby, cítime ako na žiadnom inom mieste hlboké spojenie s prvotným kresťanstvom, ktoré je nám tak blízke. Keď prechádzame chodbami rímskych katakomb – a rovnako aj cintorínmi v našich mestách a dedinách, akoby sme prekročili neviditeľný prah a vstúpili do komunikácie s tými, ktorí tam chránia svoju minulosť, radosti a bolesti, porážky a nádeje. Je to preto, že smrť sa týka dnešného človeka rovnako, ako sa dotýkala vtedajšieho človeka. Aj napriek tomu, že sa mnohé veci minulosti stali už čudnými, smrť ostala stále tá istá. Tvárou v tvár tejto realite, človek každej doby hľadá záblesk svetla, ktoré dáva nádej, ktorá stále hovorí o živote a návšteva hrobov je vyjadrením tejto túžby. Ale ako my kresťania odpovedáme na otázku týkajúcu sa smrti? Odpovedáme vierou v Boha, pohľadom pevnej nádeje, ktorá je zakorenená v smrti a zmŕtvychvstaní Ježiša Krista. Smrť nás otvára životu, tomu večnému životu, kde večnosť nie je akýmsi duplikátom súčasného času, ale niečím úplne novým. Viera nám hovorí o tom, že skutočná nesmrteľnosť, po akej túžime, nie je iba predstavou, akýmsi konceptom, ale realizáciou plného spoločenstva so živým Bohom, spočinutím v jeho rukách, jeho láske a zjednotením sa v ňom so všetkými bratmi a sestrami, ktorých stvoril a vykúpil spolu s celým stvorenstvom. Naša nádeje teda spočíva v Božej láske, ktorá žiari na Kristovom kríži a dáva v srdci zaznieť Ježišovým slovám

adresovaným kajúcemu lotrovi: **„Dnes budeš so mnou v raji“** (Lk 23,43). Je to život, ktorý dosiahol svoje naplnenie; život v Bohu. Život, ktorý môžeme teraz iba zahliadnuť tak ako cez hmlu vidíme modrú oblohu. V tomto ovzduší viery a modlitby, sme sa zišli okolo oltára, aby sme priniesli eucharistickú obeť za zosnulých ukončili svoju pozemskú púť.

Do našej vrúcnej spomienky zahrňame i všetkých zosnulých arcibiskupov a biskupov a prosíme Pána, láskavého, spravodlivého a milosrdného (porov. Ž 114), aby im udelil večnú odmenu, prisľúbenú verným služobníkom evanjelia. Spomínajúc na svedectvo týchto našich ctených bratov, môžeme v nich spoznať učeníkov „tichých, milosrdných, čistého srdca, tvorcov pokoja“, o ktorých hovorí evanjeliová stať (Mt 5,1-12); Pánových priateľov, ktorí si – uveriac jeho prisľúbeniu v ťažkostiach i v prenasledovaniach – zachovali vieru a už navždy prebývajú v Otcovom dome, tešia sa z nebeskej odmeny plní šťastia a milosti. Pastieri, na ktorých si dnes spomíname, skutočne slúžili Cirkvi s vernosťou a láskou, čelili veľakrát ťažkým skúškam a zároveň im zverenému stádu venovali pozornosť a starostlivosť. V rôznorodosti darov a povinností vydali svedectvo neúnavnej bdlosti, múdrej a horlivej oddanosti Božiemu kráľovstvu, ponúknuť cenný vklad pokoncilovému obdobiu pre obnovu celej Cirkvi. Eucharistická hostina ku ktorej pristupovali, najprv ako veriaci a potom denne, ako vysluhovatelia, anticipuje významným spôsobom to, čo Pán prisľúbil v „reči na hore“: vlastníenie Nebeského kráľovstva a zaujatie miesta na hostine v nebeskom Jeruzaleme. Modlime sa, aby sa tento prisľub naplnil pre všetkých. Naša modlitba sa živí pevnou nádejou, čo **„nesklame“** (Rim 5,5), pretože je garantovaná Kristom, ktorý chcel v tele prežiť skúsenosť smrti, aby nad ňou zvíťazil zázračnou udalosťou zmŕtvychvstania. **„Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Nie je tu. Vstal z mŕtvych“** (Lk 24,5-6). Táto zvesť anjelov vo veľkonočné ráno pri prázdnom hrobe sa v priebehu storočí dostala až k nám a predkladá nám, aj v tomto liturgickom zhromaždení, existenciálny dôvod našej nádeje. Naozaj, „ak sme umreli s Kristom“ – pripomína nám sv. Pavol, narážajúc na náš krst – **„veríme, že s ním budeme aj žiť“** (Rim 6,8). Sám Duch Svätý, skrze ktorého bola v našich srdciach rozliata Božia láska, spôsobí, že naša nádej nebude márna (porov. Rim 5,5). Boh Otec, bohatý na milosrdenstvo, ktorý vydal na smrť svojho jednorodeného Syna, kým sme boli ešte hriešni, akoby nám nedaroval spásu teraz, keď sme ospravedlivení jeho krvou (porov. Rim 5,6-11)? Naša spravodlivosť je založená na viere v Krista. On je „Spravodlivý“, ohlásený Písmom; vďaka jeho veľkonočnému tajomstvu, po prekročení prahu smrti, naše oči budú môcť vidieť Boha a kontemplovať jeho tvár (porov. Jób 19, 27). S jedinečnou ľudskou existenciou Božieho Syna sa spája i existencia jeho Matky, ktorú, jedínú spomedzi všetkých stvorení, uctieваме ako Nepoškvrnenú a plnú milosti. Naši bratia kardináli a biskupi, na ktorých si dnes spomíname, boli osobitne milovaní Pannou Máriou a túto lásku odplácali so synovskou oddanosťou. Jej materskému príhovoru chceme dnes zveriť ich duše, aby aj ich uviedla do večného Otcovho kráľovstva, kde budú obklopení mnohými veriacimi, ktorým venovali svoj život. Nech nad nimi bdie Mária so starostlivým pohľadom, kým spia sen pokoja v očakávaní blaženého vzkriesenia. A my pozdvihnime k Bohu našu modlitbu za nich, podporení nádejou, že sa všetci v jeden deň stretne navždy zjednotení v raji. Amen.“

V prvých novembrových dňoch nás Cirkev povzbudzuje k tomu, aby sme pozdvihli zrak, prerazili ním nebo zatvorené nad našimi hlavami a dovideli na jeho druhú stranu. Uvideli spoločenstvo spasených, svätých, žijúcich s Pánom, cítili ich prítomnosť a duchovnú jednotu s nami na púti. Vyjadrili náš duchovný vzťah k zosnulým, v spomienke, modlitbe, v nádeji. V nedávnom Posolstve Božiemu ľudu uzatvárajúcom Synodu biskupov sa pripomína, že „Ježiš sa Samaritánke nepredstavil len ako ten, ktorý dáva život, ale ako ten, ktorý dáva

„život večný“ (Jn 4,14). Božím darom nie je jednoducho prísľub lepších podmienok v tomto svete, ale oznámenie, že konečný zmysel nášho života je mimo tohto sveta, v plnom spoločenstve s Bohom, ktoré očakávame na konci čias“. A Posolstvo pokračuje pripomenutím, že v Cirkvi osoby, ktoré sa zasvätili Bohu úplne, v chudobe, čistote a poslušnosti, musia byť naozajstnými svedkami tohto horizontu ľudskej existencie, ktorá ide poza smrť, svedkami čakania na naplnenie, ktoré sa nachádza za tým, čo zažívame na tejto zemi. Krásne pozvanie, ale tak veľmi náročné! Angažovanie sa na tomto svete je správne a potrebné, ale malo by byť poháňané nádejou, ktorá by bola schopná motivovať ho, teda smerovať cestu k „novému nebu a novej zemi“. Bez tejto nádeje nebola možná prvotná evanjelizácia a nebude možná ani tá nová. Zdvihnime tak hlavy, aby sme videli Pána sprevádzaného jeho svätými.

(Článok „Keď hovoria mŕtvi!“ SME 2.11.2012).

„Intímna blízkosť smrti sa nám zdá nezdravá. Ale je možné, že kedysi bola zdravšia ako dnes. Kedysi dávno sme si pripomínali mŕtvych, nosili sme im jedlo, aby sa nasýtili, a svetlo, aby trafili domov. Dnes sa Halloween dostal ďaleko od svojich pohanských i kresťanských koreňov a duchovia, ktorých si pripomíname, už dávno nie sú duchovia našich mŕtvych. Tanec nad hrobom Počas posledného storočia, čo Európania a Severoameričania vytesnili smrť a umieranie zo svojich každodenných životov, sa veľa zmenilo. Na smrť sa pozeráme inde. V televízii sledujeme filmy o masových vrahoch a mnoho scén sa odohráva na patológii, skutočných umierajúcich však nevidáme, pretože sú skrytí za múrmi nemocníc. Ako napísal pred štvrtstoročím vo svojej knihe Zakázaná zóna Michael Lesy: výsledkom je, že keď príde do styku so smrťou, „vzníe to ako potlesk v prázdnej sále“. Ale nebolo to tak vždy. Na smrť ľudia čakali doma s rodinou a priateľmi. Úlohou miestnych žien potom bolo umyť a obliecť telo. Pozostalí niekedy trávili noc v tej istej miestnosti ako mŕtvy, pretože nemohli ísť nikam inam. V stredoveku bol cintorín nielen miestom pokoja, ale po hrobách sa aj chodilo, jedlo, pilo a niekedy aj tancovalo. Už prvé kresťanské kostoly sa stavali nad hrobmi mučeníkov, ktorých pozostatky začali ľudia uctievať. Napríklad jeden list z roku 156 opisuje kosti svätého Polykarpa ako „hodnotnejšie ako drahé kamene a krajšie ako výrobky zlatníkov“. Sekulárni svätci Uctievanie ostatkov cirkevných svätcov je dostatočne známe, ale táto tradícia sa preniesla aj na sekulárnych svätcov, ako boli Galilei či Descartes, ktorých kosti sa stali symbolom ich génia. Keď bol Galilei v roku 1737 vo Florencii exhumovaný, aby ho preniesli do dôstojnejšieho hrobu, z jeho kostry bolo odobratých niekoľko prstov, zub a stavec, aby slúžili ako relikvie. Aj keď v roku 1666 exhumovali vo Švédsku Descartesa, aby ho mohli pochovať v rodnom Francúzsku, stráž ukradla jeho lebku a francúzsky veľvyslanec potiahol jeho pravý ukazovák. Počas Francúzskej revolúcie z niektorých Descartesových kostí vyrobili prstene, ktoré rozdali „priateľom dobrej filozofie“. Myšlienka výroby šperkov z mŕtvych tiel sa nezdať čudná ani vo viktoriánskych časoch. Vtedajší ľudia nosili prstene, medailóny a iné ozdoby, kde mali ukryté vlasy svojich milovaných mŕtvych. V čase romantizmu to bola vážna vec. Spisovateľka Mary Shelley zašla tak ďaleko, že si nechala spopolnené srdce svojho manžela Percyho Shelleyho, až kým nezomrela. Podobné prípady neboli zriedkavé. Voltairovo srdce je stále v parížskej Národnej knižnici a Chopinovo je zaliate v alkohole vo varšavskom Kostole svätého srdca. Knihy a hospice Dnes to pôsobí strašidelne a takáto intímna blízkosť smrti sa nám zdá nezdravá. Ale je možné, že niekdajší vzťah k smrti bol zdravší ako ten, čo máme dnes. Napríklad aj preto, že keď sa s ňou stretáme, nie sme na ňu pripravení. Ale hoci je smrť stále mimo, začíname jej byť prístupnejší. Od polovice 50.

rokov začalo vychádzať rastúce množstvo vedeckej literatúry o smrti, umieraní a smútku. Knihy ako bestseller Mary Roachovej *Ako žijú nebožtíci* či seriály, ktoré sa zaoberajú telami mŕtvych – sa stávajú čoraz populárnejšími. No a napokon, hospicové hnutie čiastočne vytiahlo smrť späť z oblasti medicíny na denné svetlo: doma, v okruhu svojich blízkych dnes zomiera viac Američanov ako v minulosti. Kým v roku 1989 tak zomieral len každý ôsmy Američan nad 85 rokov, dnes je to každý piaty. Stretnúť sa so smrťou nie je nikdy ľahké, ale možno tohto roku, pri pohľade na deti zo susedstva, poobliekané v strašidelných kostýmoch, stojí za to vrátiť sa ku koreňom Halloweenu a zamyslieť sa nad tými, ktorí tu boli pred nami. Ako už vedeli naši predkovia, je možné, že pripomienka smrti dodá nášmu životu zmysel.“

Umierajúci nemá čo stratiť, lebo práve stráca všetko. Fatálny múr smrti - tým vyšší, čím je bližšie - núti človeka zúžiť existenciálny priezor na to najpodstatnejšie. Niet času na bontón, jemnosť, diplomáciu, eufemizmy, vlastný imidž. Niet času, lebo ten sa nedá ani zastaviť, ani zvrátiť. Hodiny odbíjajú s cynickou neústupčivosťou a každým úderom sa približuje ten posledný. Posledné slová človeka sú najdôležitejšie. Napríklad veľký prenasledovateľ kresťanov, cisár Julián Apostata, v poslednom agonickom zápase kapituloval pred Kristom slovami: „Zvítazil si, Galilejský!“ Veľký svätec Robert Bellarmín spomenul Krista takto: „Ježišu, som pripravený na cestu“. Konvertita Claudel zasa prosil o pokoj: „Nechajte ma pokojne zomrieť, nebojím sa“. Ani nemecký spisovateľ Heinrich Heine sa podľa jeho posledných slov nebál: „Boh mi odpustí, je to jeho povolanie...“ V zbierke predsmrtných výrokov sa vyníma Johann Wolfgang Goethe. Jeho slová sú krátke, ale vyjadrujú omnoho viac, ako len tragiku zomierania. Slávny básnik na smrteľnej posteli povedal: „Mehr Licht!“ (Viac svetla!) a vlastne tým vyjadril zmysel ľudského života. Veď čím iným je, ak nie neustálym hľadaním svetla. Svetla, ktoré orientuje, vyjasňuje, hreje, obšťastňuje, motivuje, identifikuje. V týchto dňoch prichádzame na cintorín, aby sme zapálili kahanček či sviečku. Niet ničoho nádhernejšieho, ako pohľad na večerný cintorín na Vŕchšvätých. Ešte krajšie je však vedomie, že každé to blikotajúce svetlo symbolizuje Krista, ktorý sa raz predstavil ako „svetlo sveta“. Aj nás na konci našej životnej cesty nespochybniteľne čaká Ježiš. So stopercentnou istotou vieme, že každá sekunda nás k nemu približuje. Goethe povedal ešte inú inšpiratívnu vetu: „Neužitočný život je predčasná smrť“. My básnika doplníme: neužitočný život môže byť aj dôsledkom nesprávneho ponímania smrti. Ak by smrť mala byť iba fatálnou bodkou za „absurdnou náhodou“ života, potom naozaj hrozí oná goetheovská „predčasná smrť“. Človek by vtedy bol existenciálnym tulákom bez východiska a cieľa. Ak je však smrť posledným mostom k svetlu, ktorým je Kristus, potom nie sme tuláci, ale cieľavedomí pútnici, zasadzujúci sa o dosiahnutie cieľa vo vedomí zodpovednosti za každý krok putovania. Na hrobách, pred ktorými sa v týchto dňoch modlíme, je často napísané: Nech im svetlo večné svieti! Akoby sme sa stále báli povedať na plné ústa: Nech stretnú Boha!

„Ani predčasná smrť, ani iné skutočnosti nás nebudú znepokojovať, ak sa budeme riadiť pravdami viery.“ (Sv. Bazil Veľký)

Litánie za zomrelých

Pane, zmiluj sa. Pane, zmiluj sa.

Kriste, zmiluj sa. Kriste, zmiluj sa.

Pane, zmiluj sa. Pane, zmiluj sa.

Otec na nebesiach, Bože - zmiluj sa nad dušami v očistci.

Syn, Vykupiteľ sveta, Bože - zmiluj sa nad dušami v očistci.

Duch Svätý, Bože - zmiluj sa nad dušami v očistci.
Svätá Trojica, jeden Boh - zmiluj sa nad dušami v očistci.

Svätá Mária - oroduj za nich.
Svätá Božia Rodička - oroduj za nich.
Svätá Panna panien - oroduj za nich.
Matka Bolesťná - oroduj za nich.
Svätý Michal archanjel - oroduj za nich.
Všetci svätí anjeli a archanjeli - orodujte za nich.
Svätý Ján Krstiteľ - oroduj za nich.
Svätý Jozef - oroduj za nich.
Všetci svätí patriarchovia a proroci - orodujte za nich.
Svätí Peter a Pavol - orodujte za nich.
Svätý Ján - oroduj za nich.
Všetky sväte neviniatka - orodujte za nich.
Všetci svätí apoštoli a evanjelisti - orodujte za nich.
Svätý Štefan - oroduj za nich.
Svätý Vavrinec - oroduj za nich.
Všetci svätí mučeníci - orodujte za nich.
Svätý Gregor - oroduj za nich.
Všetci biskupi a vyznávači - orodujte za nich.
Všetci svätí mnísi a pustovníci a všetci svätí učitelia Cirkvi - orodujte za nich.
Svätá Mária Magdaléna - oroduj za nich.
Svätá Katarína - oroduj za nich.
Všetky sväte panny a vdovy - orodujte za nich.
Všetci Boží svätí a sväte - orodujte za nich.
Buď im milostivý - zľutuj sa nad nimi, Pane.
Buď im milostivý - vyslyš ich, Pane.
Od všetkého zla - vyslobod' ich, Pane.
Od všetkých trestov - vyslobod' ich, Pane.
Od Tvojho hnevu - vyslobod' ich, Pane.
Od Tvojej prísnej spravodlivosti - vyslobod' ich, Pane.
Od moci zlého nepriateľa - vyslobod' ich, Pane.
Od bolestných múk - vyslobod' ich, Pane.
Od hrozného väzenia - vyslobod' ich, Pane.
Od ukrutného ohňa - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje obdivuhodné vtelenie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje sväte narodenie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje najsladšie meno - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoj útek do Egypta - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoj krst a svätý pôst - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoju hlbokú poníženosť - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoju dokonalú poslušnosť - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoju veľkú tichosť a trpezlivosť - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoju nekonečnú lásku - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje prehorké umučenie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoju úzkosť a krvavý pot - vyslobod' ich, Pane.

Pre Tvoje väzenie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje najbolestnejšie bičovanie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje ukrutné trním korunovanie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje zneváženie a krivé obžalovanie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje nespravodlivé odsúdenie - vyslobod' ich, Pane.
Pre najťažšie nesenie kríža - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje ukrutné ukrižovanie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje bolestné opustenie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoju horkú smrť - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvojich päť svätých rán - vyslobod' ich, Pane.
Pre všetku Tvoju krv vyliatu za nás - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje slávne zmŕtvychvstanie - vyslobod' ich, Pane.
Pre Tvoje nanebovstúpenie - vyslobod' ich, Pane.
Pre zoslanie Ducha Svätého - vyslobod' ich, Pane.
Pre zásluhy a príhovor Tvojej najsvätejšej matky - vyslobod' ich, Pane.
Pre zásluhy a príhovor všetkých Tvojich svätých - vyslobod' ich, Pane.
My, hriešnici - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si trpiacim dušiam odpustil - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si im zmazal všetky viny - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si ich prosby a volanie vyslyšal - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si ich z múk a trápenia vyslobodil - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si ich skrze krv nového a večného zákona vyslobodil z ťažkého väzenia - prosíme Ťa, vyslyš nás.

Aby všetci mali účasť na zásluhách putujúcej Cirkvi - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si ich skrze Tvojich svätých anjelov potešil - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si ich skrze svätého Michala archanjela odprevadil do večného svetla - prosíme a, vyslyš nás.
Aby si ich čím skôr obdaroval pohľadom na Tvoju svätú tvár - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si našim zomrelým rodičom, bratom, sestrám, priateľom a dobrodincom, dal večnú slávu - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si opusteným a zabudnutým dušiam preukázal svoju milosť - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si všetkým dušiam verných zomrelých udelil večné odpočinutie - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Aby si nás milostivo vyslyšal - prosíme Ťa, vyslyš nás.
Ježišu, Syn Boha živého - prosíme Ťa, vyslyš nás.

Baránok Boží, Ty snímaš hriechy sveta, zľutuj sa nad nimi, Pane.
Baránok Boží, Ty snímaš hriechy sveta, vyslyš ich, Pane.
Baránok Boží, Ty snímaš hriechy sveta, zmiluj sa nad nimi.

V: Odpočinutie večné daj im, Pane.
R: A svetlo večné nech im svieti.
V: Od brány pekelnej.
R: Vyslobod' ich duše, Pane.
V: Nech odpočívajú v pokoji.
R: Amen.

Modlime sa:

Bože, Otče najmilosrdnejší a najdobrotivejší, prosíme o Tvoju svätú milosť skrze Tvojho milovaného Syna, Pána a Spasiteľa nášho, Ježiša Krista, a Jeho najdrahšiu Krv vyliatu za ľudské spasenie, skrze Ducha Svätého, Tešiteľa všetkých verných duší, a pre zásluhy a orodovanie preblahoslavenej Panny Márie a všetkých Tvojich svätých, vzhliadni svojím milosrdným okom na duše nachádzajúce sa v očistci, zvlášť na A. M. *(na dušu zomrelého M., dnes pochovaného, za ktorú sa dnešná svätá omša obetovala, za ktorú sa ročná pamiatka vykonáva)*, ktoré sa trápia pre svoje hriechy, vyslobod' ich, buď im milostivý a daj im večné odpočinutie tam, kde sám kraľuješ v nebeskej výsosti s Tvojím milým Synom a Duchom Svätým, aby Ťa mohli so všetkými svätými chváliť, velebiť a oslavovať po všetky veky vekov.

Amen.

Ak Ježišovi málo pozornosti venujeme a keď nám ho kňaz ukazuje, tak do zeme hľadáme, alebo inam pohľad odvraciam, tak čo má Boh urobiť? Má nás prinútiť, aby sme videli veľkosť jeho lásky?

Môj život sa točí okolo práce, roboty okolo domu a na poli, nakupovania, varenia (ne)podarených detí, školy, nechápavých ľudí....Prečo my Ježiš do takej situácie hovorí, že prišiel, aby som mal život? Veď žijem. Aký život by som to mal mať? A dokonca v hojnej miere? Je to iný život. Nie len taký telesný, ale nový. Dostal som ho pri krste. Len ho asi "nemám v hojnej miere", lebo diabol, skúšky, starosti, bohatstvo a rozkoše života ho postupne udusili! *(porov. Lk 8,12-14)*.

Dá. Dnes večer si nájdi čas, zapál si sviecu (aby si vedel, že Ježiš je pri tebe) a pozri sa do svojho vnútra a pros Ježiša, aby ti odpustil, vyznaj svoje hriechy, oľutuj a uznaj, že nie si schopný sám žiť nový život. Preto popros Ježiša, aby vstúpil do tvojho srdca a stal sa tvojim Pánom.

V pohrebníctve počas objednávanie smútočnej kytice prišla do predajne rehoľná sestrička a vypočuje si rozhovor. : Na stuhu napíšte Posledné zbohom. Na čo nevydržala a hovorí: Viete my veríme vo vzkriesenie tela a tým pádom to nieje posledné zbohom. Ja by som dopísala: dovidenia v nebi, ak bude miesto. Zákazník príde po kyticu a na stuhe napísané: Posledné zbohom, dovidenia v nebi, ak bude miesto.

Som si istá, že ma vypočuješ, viem to, môj Bože! /Čím viac chceš dať, tým väčšiu túžbu vzbudzuješ./ Cítim vo svojom srdci nesmierne túžbu a s dôverou ťa prosím, aby si prijal moju dušu do svojho vlastníctva. *(sv.Terézia z Lisieux)*

(Spomienka na zomrelého)

Nech ma dobre ochraňujú svätí

Keď som bola dieťa, bývali sme v malej dedinke. Oproti nášmu domu, na druhej strane cesty, bývala staršia teta a ujo. Mali kravu Lysanu.

Každé ráno ju ujo chodil pásť. No skôr ako vyšiel z brány, teta stála na schodoch, s jednou rukou vpok a s druhou sa hrozila. Kričala ako vládala: "Nech ťa ochraňujú všetci svätí! Nie že sa staviš v krčme a Lysana bude doma skôr ako ty!"

Nuž neraz sa jej predpoveď splnila. Lysana si domov vykračovala bez starkého. Tetu skoro porazilo, keď ju videla a niekoľko krát si do nej aj koplá. "Ty si naozaj krava, kde si nechala toho truľa? Zasa v krčme, čóóóó?"

Na to na ňu krava zagánila a venovala jej typickú odpoveď: "Mú!" Potom obe zmizli vo dvore.

Keď som na druhý deň, znova videla, ako starký ženie Lysanu pred sebou, pomyslela som si: "Ale dobre ho tí svätí ochraňovali, keď ho teta nezabila."

Prešlo veľa rokov. Odsťahovali sme sa a na miesta môjho detstva sa vraciame, len veľmi zdriedka. Napríklad v čase, keď treba navštíviť našich zosnulých....

Brána na cintoríne bola otvorená. Na konci pri jednom hrobe stála stareнка opierajúca sa o palicu. A pred ňou ležal pochovaný starký. Možno už tam v nebi pasie Lysanu. Nezbadala, keď sa prikmotrila k jej modlitbe. Jej postava bola zohnutá časom a ponorená do spomienok. Ani kvapky dažďa nemali moc, aby ju z nich vyrušili. Nehnevala sa. Nehrozila. Nekričala. Vo svojich zostárnutých rukách bolo niečo jemné, ružencové a láskavé.

"Pochválen teta," pozdravila som a objala som ju...

"Naveky," zašepkala... "Pozri, odišiel, a ja som ostala sama," pozrela sa na vyzdobený hrob.

"... Pamätáš, ako sa mu každé ráno hrozila?"

Prikývla som....

"Chcela som, aby prestal chlastať... a aby sa ponáhlal domov." Ponorila sa znova do spomienok....

"A kričali ste za ním: *"Nech ťa ochraňujú všetci svätí!"*" Dodala som....

"Dúfam, že ho ochraňovali. Aspoň keď umieral. Odišiel vyspovedaný, zmierený s Pánom Bohom a Panenkou Máriou," zašepkala s nádejou....

"Možno je už v nebi. Veď ste za za neho modlili celý život,"... snažím sa dodať odvahy človeku, ktorý po pol storočí ostal sám vo veľkom dome. Veď deti majú svoje.

"Ak je to tak, tak nech mňa teraz ochraňujú, tí všetci svätí," dodáva starká a zaujme svoje nádherné gesto. Ruky v bok a hroziaci prst: "A najmä ty, môj starý! Veď keď prídem tam hore, tak ja ti ukážem!"

"Čo mu ukážete?" Pýtam sa. Vyznelo to ako výzva do bitky.

"Čo?" Zháči sa... "Ukážem mu, že som... že som ho nikdy neprestala mať rada. A že aj teraz ho to oné, no ľúbim." A z očí sa jej vykotúlala slza....

Ešte chvíľu ticha, modlitby, spomienok a návrat k autu.

Posledné zamávanie.

Prefrčala som okolo nášho starého – na zbúranie vhodného domu a vydala som na ďalšiu "cintorínsku turistiku...."

Ľudia stáli pri hrobách. Hádzali na seba kríže, či dôstojne sa prežehnávali. Niektorí bojovali s dažďom pomocou daždníkov a skrehnutých dlaní. Aj kahance odmietali svetlo.

Kvety prijímali kvapky vody z nebeskej oblohy.

Ľudské postavy hádzali v duchu do neba Otčenáše a pridali aj na úmysel svätého Otca, lebo tak sa im to hovorilo na omši....

Aj ja som sa postavila k hrobom mojich blízkych.... No nie sama. Mala som pri sebe prenasledovateľa – slová mojej starej susedky: "Ukážem mu, že ho stále ľúbim..."

Prepáčte, moji známi zosnulí... Dnes som pri vašich hroboch nerecitovala len Otče náš... ale hovorila som s ním o tom, čo sme spolu prežili... a pridala som zopár úprimných slov: "Fakt mi chýbate..."

Hrobom sa nič nekončí... práve začína...

Veď láska trvá večne...

Tak moji milí svätí, ktorí nie ste natlačení písmenami v kalendári, ale ste v dome nebeského Otca, hovorte mu o mojom srdci a vyproste mi, to čo treba... aby som vám to, čo nosím v sebe, mohla povedať ešte raz. Tak naozaj z tváre do tváre, z očí do očí... tam hore. V nebi...

Dušičková rozprávka - Nielen pre deti

Ako hovoriť s deťmi a s o nadchádzajúcich sviatkoch. A ako vyhovieť prvému, ktorí ešte stále milujú rozprávky....? Možno takto... Posúďte sami.

Kde bolo tam bolo, nebolo to v rozprávke a ani za siedmimi horami či za siedmimi dolinami. A nebolo to ani kedysi veľmi dávno. Bolo to tu a teraz. V neviditeľnom kráľovstve jedného veľkého a dobrého Kráľa, ktorý má rád ľudí.

Keď sa narodili, daroval im všetko, čo potrebovali na cestu života. Ba aj viac, pretože chcel, aby boli bohatí a šťastní... a povedal im: „Žite v mojom kráľovstve. Radujte sa, veselte sa, robte druhým radosť a čakajte. Čakajte, kým každého z vás nepozvem na veľkú hostinu. Urobím to len preto, lebo vás ľúbim..“

A tak ľudia žili. Niektorí svoje dary a talenty, od dobrého Kráľa využívali na to, aby tešili iných, ďalší zasa na to, aby mali ešte viac a viac vecí a menej priateľov.

Dobrý Kráľ z času na čas napísal pre niekoho pozvánku, aby ho prišiel na hostinu. A keď sa spolu naobedovali, ponúkol mu jedno z ďalších kráľovstiev, ktoré sa skrývali za veľkou bránou.

A každému dal aj privilégium. Kráľovstvo si totiž mohol každý vybrať sám.

To na pravej strane od brány bolo odeté do čierneho súkna. Vládol tam smútok. A ani Kráľ, hoci mal všetkých ľudí rád, tam nemohol ísť. Povedal si: „Nemôžem ísť tam, kde ma nechcú. Ak niekto povie, že chce byť bezo mňa a odhodí všetky moje dary... Nemôžem mu v tom brániť.“

Kráľovstvo na ľavej strane bolo však plné smiechu a radosti. Hovorili mu: „Anjelská zem“ a každý, kto tu býval mal čisté srdce. Jeho obyvatelia, posielali na zem oblaky pomoci, srdiečka lásky a neraz aj dúhu, aby tí čo bývali dole v krajine neboli smutní a v ich očiach celkom nezhaslo anjelské svetlo. No bolo tu aj tretie kráľovstvo. Jeho palác stál kúsok od veľkej brány, pod ktorou dobrý Kráľ pripravoval hostinu pre pozvaného hosťa. To kráľovstvo bolo zahalené do páskovanej látky. A v strede na jeho nádvorí stála hlboká studňa. Okolo nej pobehovali ľudia, nie v celkom čistých šatách a jeden druhému vraveli. „Keby nám tak tí z druhej strany poslali kvapky vody, alebo aspoň rosy, iste by sme sa umyli... a boli by sme čistí a potom by sme sa mohli presťahovať... Bolo by to fajn... Ach, ako túžime po tom, aby si na nás niekto spomenul...“ A tešili sa, keď im z času na čas priviaval viator správu o tom, že niekto z ich kráľovstva si zbalil veci a odhopkal – či sa odsťahoval, do Anjelskej zeme. O týchto troch kráľovstvách však ľudia, bývajúci pred veľkou bránou ani len netušili. Dozvedeli sa o nich až vo chvíli, keď prišli na Kráľovskú hostinu. Na jeseň, myslím, že to bolo v piatok, dostal túto pozvánku aj zlodej Aladár. „Nuž čo, povedal si. Idem tam. Snáď niečo aj

ukradnem. Ved' ten Kráľ je bohatý...“A tak zaklopal na veľkú bránu. Kráľ ju otvoril a pozval ho dnu. Pripravil mu samé dobroty: Chlieb, víno, mäso, koláče... Aladár sa začal napchávať a dobrý Kráľ sa na neho pozeral s láskou. „Čo sa na mňa tak čumiš?“spýtal sa ho nevlúdne zlodej. „Pozerám sa a premýšľam, ako si prežil svoj život,“odpovedal pokojne Kráľ. „Ale ty tomu nerozumieš. Bez peňazí sa žije ťažko,“kývol rukou Aladár a pokračoval v jedení. „No a čo, ukradol som peniaze starej babke. Ale nechcel som byť hladný. A potreboval som aj cigarety,“ priznával akoby len tak mimochodom. „Viem a potom tá babička skoro celý týždeň nemala čo jesť. Vzal si jej všetko, čo mala.“ „Ty sa do toho nestaraj. Ty si žiješ v prepychu!!!“ zamračil sa Aladár „A nie je ti ľúto, že tá starká musela hladovať?“ „Nie! Urobil som to, aby som nebol hladný ja. A opakujem ti: T ty sa do toho nestaraj!“ Kráľ sa už ďalej nič nepýtal. Mlčal a premýšľal. Zato Aladár sa chlapil ďalšími svojimi skutkami. Nezabudol priznať, že sa vozil vo vlaku bez cestovného lístka, že ukradol zlatý šperk v obchode a dievčatku, ktoré mamina poslala do obchodu vzal peňaženku a aj vetrovku, ktorú potom predal. Keď dojedol, Kráľ vzal do ruky žezlo a vážne povedal. „Teraz ti dám na výber. Môžeš si vybrať tri kráľovstvá: To prvé je tmavé, ale každý je tam sám. A hlavne nikto sa do nikoho nestará. To druhé nie je ani veľmi radostné, ale ani celkom smutné a to tretie je anjelske.“ Zlodej Aladár dlho nepremýšľal, odkašľal si a odvrkol: „Do Anjelskeho nejdem tam by som musel robiť dobré skutky. Do toho stredného, tiež nie. Nepáči sa mi. Ja si vyberám to tretie.“ V tom zaznel gong a spoza dverí vyšli strážne. Zlodeja odviekli do jeho nového domu. Bol tam naozaj sám. A nikto sa o neho nestaral. Ani slnko do toho kráľovstva neposlalo hoci iba jeden lúč. A čoskoro mu začalo byť smutno, hrýzlo ho svedomie. No bolo už neskoro. O niekoľko dní dostala pozvánku na obed s dobrým Kráľom starenka bývajúca pod lesom. Keď zabúchala na dvere, tie sa samé otvorili a ona zasadla k stolu. „Nech sa páči, len jedz,“ponúkal ju Kráľ. „Počkaj, môj Kráľ. Naučila som sa, že jedlo máme požehnať, ved' všetko je dar z neba.“ Postavila sa a poďakovala Bohu za hostinu. Potom rovnako ako zlodej hovorila Kráľovi o svojom živote. „Nuž Kráľ môj, nie vždy to bolo ľahké. Ale keď som si už nevedela rady, tak som sa modlila a Boh vždy pomohol. Mala som tri deti. Už sú veľké. Teraz mám desať vnúčat a pomáhám im ako viem. Ľúbim ich. Vedia to a radi ku nám chodia... Sú to takí moji anjeli.“ „A čo tvoja suseda?“ spýtal sa Kráľ. „Myslíš na Irenku? Ach zlatá to žena. Síce už nevidí a treba sa o ňu starať, ale za to je múdra. Nuž pomáhala som jej, ako som vládala. Teraz u nej býva syn a ten sa o ňu stará. No keď upečiem nejaký koláč, buď si istý, že zanesiem aj jej...“Kráľ prikývol a usmial sa. Babička pokojne a ticho jedla. Keď sa znova poďakovala Bohu za jedlo, pozrela sa na kráľa. „Ale ty si ma tu zavolať, pretože....?“ „Pretože ťa chcem odmeniť.“ zašepkal Kráľ. „Počul som o tebe veľa dobrého a tak ti chcem dať nový domov. Môžeš si vybrať kam chceš ísť...“ A prezradil jej tajomstvo o troch kráľovstvách. „A ty kde bývaš, môj Kráľu?“Spýtala sa starenka. „Ja mám svoj dom v Anjelskej zemi, alebo ak chceš, tak v Anjelskom kráľovstve.“ „Tak pokorne prosím, vezmi si tam aj mňa.“ Kráľ prikývol. Aj on si to myslel, že práve tam je babičkine miesto, ved' všetkým pomáhala a jej srdce bolo plné lásky.... Zaznel gong a v sieni sa objavili dvaja anjeli. Vzali babičku a zaviedli ju do krajiny svetla. Netrvalo dlho a Kráľ sediaci pri veľkej bráne znovu napísal pozvánku. Tento krát pozval na obed Jana. Jano bol statný chlap, ale niektorí o ňom hovorili, že je hlúpy a lenivý. Keď dostal pozvánku od Kráľa, pozrel sa do kalendára. „Tak pozvanie mám už o dva mesiace,“ zašomral si len tak sám pre seba. „Za ten čas môžem urobiť veľa dobrých vecí.“ A tento raz neostalo iba pri slovách. Začal pracovať, zarobil peniaze a hneď ich aj vrátil ľuďom, od ktorých si ich pred tým požičal. Nestihol vrátiť všetko, ale keď počul, ako ho chvália a hovoria, že sa z lenivca stal usilovný človek, ťukal si prstom o čelo : „Ach jaj, ja hlúpy Jano, keby som bol vedel, že je to také pekné, robiť ľuďom radosť, tak by som bol s tým

začal skôr.“ Nestihol napraviť všetky nedobré skutky, ktoré vyparatil, keď prišiel deň „D“. S malou dušou zaklopal na bránu. Keď sa otvorili dvere, stál v nich múdry Kráľ a pozval ho dnu. „Ako sa máš?“ spýtal sa ho. „Je mi smutno pán Kráľ. Viete, málo dobra som urobil. A ani to zlo, ktoré sa mi akosi podarilo vyparatiť, som nestihol odčiniť. Bol som lenivý, nepracoval som, iba som si požičiaval peniaze... ale keď prišlo vaše pozvanie...“ vysvetľoval ešte skôr, ako si sadol k stolu. „Len si sadni a pokojne sa najedz,“ povedal s úsmevom Kráľ a prikývol. „Pán Kráľ, mne ani nechutí! Je mi to tak ľúto... Mohol som urobiť veľa dobrého, ale ja som nechcel. A potom som už nestihol.“ Odložil svoj príbor a zahľadel sa do jeho tváre. Vôbec mu nevadilo, že sa mu po fúzoch i po brade kotúlajú slzy. „Jano, ty nie si hlúpy. Si statočný,“ zašepkal Kráľ... „a preto si môžeš vybrať jedno z troch kráľovstiev... Pozri sa von oknom.“ „Pán Kráľ, a prečo v tom pásikavom je studňa tak hlboko? A prečo sú tam ľudia rovnako ako ja trochu čistý a trochu nie? A ako sa dostanú k vode? Majú kopať novú studňu?“ Vyzvedal sa Jano, keď počul o tomto čudesnom kráľovstve. V duchu sa rozhodol, že urobí všetko preto, aby obyvatelia tejto krajiny boli rovnako šťastní, ako tí, čo bývajú v „Anjelskej zemi.“ „Nie. Kopanie im nepomôže. Títo ľudia môžu pomáhať tým, ktorí žijú za touto veľkou bránou. Ale sebe pomôcť nemôžu. Musia čakať.“ „A na čo?“ „Na pomoc zo zeme. Na to, kým im ľudia pošlú vodu modlitieb, rosu obety alebo spomienky... A tak ich zachrániť.... Každá modlitba za ľudí z tohto kráľovstva ich očisťuje a v jeden deň sa budú môcť presťahovať...“ Usmial sa Kráľ. „Dúfam, že si aj na mňa spomenú. A že sa budú za mňa modliť... Aby sa moje šaty rýchle vyprali a mohol by som ísť tiež tam!“ Vzdychol si smutne Jano a ukázal prstom na Anjelské kráľovstvo. „Správne si si vybral,“ pokýval hlavou Kráľ. „Som si istý, že ti ľudia vyprosia čisté srdce a nové šaty a ty budeš môcť bývať medzi anjelmami... Bud' trpezlivý... A nezabudni pomáhať tým dole.“ Jano pritakal. Vedel, že sa nemôže hneď presťahovať do Anjelskej zeme ale tešil sa, že raz sa tam určite dostane. Zatiaľ mu neostáva nič iné, iba túžiť....a čakať na pomoc od ľudí... Dúfam, že na neho nezabudnú.... Nuž moje milé deti, veľké, či malé.... teraz je ten čas, aby sme spolu odhalili tajomstvo „rozprávky – nerozprávkeovej“ a začali pomáhať dušičkám.... **Takže po prvé** – Kráľ, je Boh ktorý si každého z nás v jeden deň povolá a pozve ho na hostinu – na osobný súd. **Po druhé:** Nebude to on, kto nás odsúdi, ale nechá to na nás, aby sme sa rozhodli.... Ukáže nám len náš život, bohatý na dary, ktorý žijeme TU a TERAZ. **Po tretie:** Ak sa dostaneme do stredného kráľovstva, máme veľkú výsadu: Môžeme pomáhať tým, čo sú na zemi... verím, že duše z očistca za nás orodujú a mám s nimi „nažité svoje.“ A veľmi sa teším... že im môžem pomáhať... už o niekoľko dní.... Teším sa, že im prinesiem vodu modlitieb, rosu obety.... Nech je tá „Anjelska zem“ značky „Nebo“ plnšie o tých, ktorí nám našepkajú, ako sa dostať tam hore – alebo lepšie, ako žiť to nebo už na tu na zemi. **Po štvrté:** Verím, že ma v tom nenecháte samu *PS: Nevie, prečo som napísala vysvetlenie tohto príbehu... Keď som ho dnes v škole vyrozprávala prvákom, jednoducho ma zrušili: „To si mala povedať hneď, že ten dobrý a milý Kráľ sa volá Boh... A nemysli si, že sme takí hlúpi, my sme to aj tak tušili... “*Nuž nemyslím.... začínam sa modliť. sv. Terezka: Sú tu dva smrteľné smädy, a nemôžu byť uhasené inak, len tak, že napoja jeden druhého. Človek je zranený, pretože nie je milovaný. Boh je zranený, pretože nemôže milovať. Človek sa nechce nechať milovať Láskou. Ľudská láska, neustále sklamaná, sa odvracia od prameňa, zatiaľ čo Láska sama sa nemôže rozlievať, je prameňom bez smädu. Zúfalá láska, ktorá už od života nič nečaká, zatiaľ čo Láska, ktorá je samotnou nádejou, stále očakáva, že bude prijatá. Ľudská láska, ktorá sa nikdy neotvorí Láske, ktorá sa nikdy neprestane ponúkať: dve rany, zasadené preto, aby uzdravili jedna druhú. V srdci Boha sa dusí láska, pretože nie je oslobodená našou láskou. Človek je neuspokojený, pretože túži po blaženosti. A rovnako aj Boh, ktorý sa túži podeliť o svoju blaženosť, ktorý nás chce svojou blaženosťou obdarovať. Láska je na

všetkých stranách neuznávaná, odmietaná. Boh, žiaľ, nachádza málo srdc, ktoré sa mu bezvýhradne odovzdávajú. Taký je zármutok Boha, také je utrpenie človeka. Na dne ľudského srdca Boh prelieva svoje slzy. Slzy toho, ktorý je v Bohu sebadarujúcou Láskou: Ducha Svätého Keď Boh dáva, nikdy nepovie: dosť! Pokiaľ to nepoviem ani my, bude pre nás naďalej konať zázraky svojej lásky. Manželka ide do neba: Pane Bože, prijmi moju manželku s tak veľkou láskou, s akou ti ju posielam.

Pokorne Ťa prosíme, dobrotivý a milosrdný Večný Otče, odpusť dušiam, ktoré s prijal ako tvoje stvorenia a udeľ im milosť večnej spásy.

Spomienka na všetkých verných zosnulých - ľudovo nazývaná Dušičky Katolícka cirkev slávi v novembri i druhý významný sviatok - Slávnosť všetkých svätých. Zamyslime sa nad našim životom, aby tí, ktorí raz budú stáť pri našich hrobách sú tam preto, lebo im chýbame, alebo len preto, lebo je to tradícia, či "rodinná povinnosť"... Nezabudnime zapáliť sviečku a krátku modlitbičku aj za tých, na ktorých si už nikto nespomenie z rôznych dôvodov. Nebuďme ľahostajní k pustým hrobom, kde nehorí žiadna sviečka. "podeľme" sa a dajme radšej o jednu sviečku na ten "náš" hrob menej a zapálme aj na tie opustené hroby... ja som tak pred pár rokmi stál pri hrobe grófky G.Szapáryovej, spoločnom hrobe, ktorý je v uzavretej skupine hrobov jednej rehole, rehole, ktorej kláštor financovala táto grófka, rovnako ako Modrý kostolík, či bratislavskú Kalváriu...tento hrob posledný v rade kdesi v kúte bol prázdny...bez kvetov, ale aj bez sviece...keď som zapáľoval sviecu mne osobne neznámej osoby, tak sa pristavila staršia pani, po krátkom rozhovore aj ona išla "hľadať" takéto pusté hroby...

Katolícka cirkev slávi 1. novembra sviatok všetkých svätých. Pre veriacich 2. november, tiež nazvaný dňom dušičiek nie je len spomienkou, ale zároveň aj modlitbou k Bohu, aby ich duše prijal k sebe do večného domova kde nájdú trvalý pokoj a šťastie až do konca..

9. novembra **Výročie posvätenia Lateránskej baziliky – Sviatok**

Brať bohatším je nekresťanské

Trend

Súčasný svetový problém svedčí skôr o nezodpovednosti a čiastkových zlyhaniach ako o kolapse kapitalizmu. Väčší problém ako egoizmus boli zle nastavené motivácie. A chudoba sa nedá potlačiť bojom proti bohatým. To nie sú vety bankára či pravicového politika, ale katolíckeho kňaza Marcela Guarniza. Dnes, v čase krízy, počúvame, že kapitalizmus zlyhal. Ako riešenie sa ponúka viac socializmu. Čo vy na to? Než to takto rýchlo vyriešime, asi by bolo dobré na chvíľku zastať. Máme predsa sedemdesiat rokov dôkazov, ako socializmus funguje a ako skončili všetky krajiny, kde socialistická revolúcia vyhrala. V USA máme neustále súdne spory o pochybenia v zdravotnej starostlivosti, ale nik netvrdí, že medicína zlyhala. To, že niekto pochybí, neznamená, že to nefunguje ako celok. Je to nelogické, non sequitur, ako sa hovorí.

Tiež je populárne hovoriť, že kríza je produkt sebeckosti. Keď človek pracuje pre vlastný záujem, neznamená to automaticky, že je sebec. No ak fungujú motivácie, ktoré vedú človeka k tomu, aby si dobre zarobil a nebral ohľad na to, že jeho firma bankrotuje, je to

problém tej motivácie. Ak napríklad šéf automobilky zarába milión dolárov ročne a jeho možný bonus je 16 miliónov, je možné, že prestane sledovať dlhodobé dobro spoločnosti a začne sa skôr zameriavať na krátkodobý výnos - na získanie bonusu.

Čiže problém sa ukazuje skôr v nezodpovednosti než sebeckosti? Myslím si, že áno. Nezodpovednosť manažmentu, vlády, dohľadu. A nepríjemné na tom je to, že ak ste sa vy správali zodpovedne a rozumne, aj tak vás kríza, ktorá vznikla nezodpovednosťou iných, zasiahla. Táto veľká prepojenosť všetkého, čo sa deje, by mohla v prvom rade viesť ľudí k tomu, aby boli zodpovednejší, etickejší pri riadení firiem.

Z historického hľadiska, myslíte si, že existuje spojitosť medzi morálnym správaním a úspechom? Určite. Myslím si, že etické a morálne správanie vedie k lepšiemu rozhodovaniu sa v ekonomickej oblasti. Už na osobnej úrovni fakt, že môžete žiť s pokojným svedomím, pohybovať sa po svete voľne a bez hanby, je skvelá vec. Určite to v súčasnosti chce veľkú odvahu nebyť skorumpovaný, viesť etický život. A nádej demokracie je, že sa pre takýto život rozhodne čo najviac ľudí. Ak chceme vybudovať skutočne slobodnú spoločnosť, musíme sa o také niečo snažiť, hoci možno budeme dlho v menšine. A ľudia, ktorí v dejinách niečo znamenali, takéto ideály mali. Nakoniec sa to určite vyplatí, no výsledok sa nedá zhodnotiť len z hľadiska čisto ekonomického, zisku alebo straty. Práve nedávno som znovu čítal Moc bezmocných, ktorú Václav Havel napísal v čase disentu. Bolo tam cítiť, že samotný fakt, že človek nežije vo veľkej lži, je skvelá kompenzácia.

Neraz to vyzerá, že byť etický nemá význam, aspoň z krátkodobého hľadiska. Pretože ak sa správate neeticky, nepríde za to žiaden postih. Iste, videl som to v Rusku, keď som tam prišiel pred 15 rokmi. Mohli ste študovať na univerzite, stať sa doktorom a dostali ste mesačný plat sto dolárov. No na čiernom trhu sa dalo zarobiť za týždeň 2 500 dolárov. Ak sa na vec pozrieme čisto ekonomicky, vynecháme etiku a morálku, tak potom je najrozumnejšie vykašľať sa na univerzitu a ísť na čierny trh. Ak je krátkodobý výnos najpodstatnejší faktor rozhodovania, tak by sme všetci predávali drogy, pretože to je výnosnejšie ako napríklad byť katolícky kňaz.

Mnohí sa dlhodobej návratnosti nedožijú. Niekedy celé generácie. Ale je naozaj morálne ekvivalentné byť zlodejom a doktorom? Keď študujete za doktora na univerzite, drží vás tam etické presvedčenie, že sú veci, ktoré stoja za to obetovať alternatívy, ako kraďnúť či predávať drogy. Nezarobíte možno toľko peňazí ako tí druhí, ale rozhodli ste sa, že v ceste za šťastím je toto tá správna cesta a nižší príjem je len náklad stratených príležitostí. A to je dobré, ak ste ich ochotný zaplatiť.

Je svet po páde komunizmu etickejší? V moderných dejinách určite neexistoval menej etický systém než komunizmus. Možno v celej histórii ľudstva. Ak by sme sa zamysleli, ako by asi vyzeral svet bez morálky a etiky, tak by sme došli k tomu, že je to komunizmus sovietskeho štýlu. Na to, aby človek zažil komunizmus, či spoločnosť bez morálky a etiky, musel by vidieť Kamčatku v 30. rokoch. Vždy ma zarážalo, že americkí ľavicoví intelektuáli, ktorí boli silne promarxistickí, sa nikdy nepresťahovali do Ruska. Napriek presvedčeniu mali radi svoj súkromný majetok, slobodu slova a stretávania sa. Nie sú, povedal by som, intelektuálne úprimní. V každom prípade si myslím, že spoločnosť po komunizme je omnoho

lepšia. I keď možno komplikovanejšia, pretože musíme byť podnikaví. Ja osobne by som však nikdy nevymenil slobodu len za istotu toho, že mám čo jesť.

Prečo sa relatívne bohaté a úspešné krajiny ako Nemecko, Francúzsko či Španielsko chytajú socialistických myšlienok? Zdá sa, že ich kultúra je oslabená a Západ sa nemá k čomu obrátiť. A tak prichádzajú socialistické tendencie, nemá im čo odporovať. Ľudia navyše naďalej snívajú, sú presvedčení, že socializmus je skvelá myšlienka, ktorá len v praxi zlyhala. Myslia si, že nasledujúcemu režimu sa to možno podarí správne. Treba vzdelávať ľudí, že nejde o implementáciu. Socializmus je chybný, je v protiklade s ľudskou povahou. Nikdy nebude fungovať. Keď to dostatočne veľa ľudí pochopí, prestanú zaň hlasovať. Ďalšia vec, nad ktorou treba premýšľať, sú dlhodobé ciele politikov, nie krátkodobé zabezpečenia. Niekde je to ľahká cesta, ako vyhrať voľby. Niektorí ľudia radi vymenia istotu za slobodu a tak sa ľahko stanú obeťami demagógov. Prečo má potom v Latinskej Amerike socializmus takú podporu? Prakticky celý kontinent je predsa silne katolícky.

21. novembra Obetovanie Panny Márie

Sviatok Obetovania Panny Márie sa viaže k tradícii, ktorá je uvedená v apokryfnom Jakubovom evanjeliu. Podľa nej rodičia zasvätili trojročnú Máriu službe v Jeruzalemskom chráme. Obsahom sviatku je „zasvätenie“, ktorým sa sama Mária od detstva zasvätila Bohu pod vplyvom Ducha Svätého, ktorého milosťou ju naplnilo jej nepoškvrnené počatie. Dátum sviatku 21. november sa viaže na udalosť posviacky kostola Svätej Márie Novej v Jeruzaleme v roku 543, ktorý dal vybudovať byzantský cisár Justinián I. Chrám stál v blízkosti pôvodného židovského chrámu. Hoci ho o 71 rokov neskôr zničili Peržania, sviatok sa na východe slávil ďalej. Od roku 730 sa tento sviatok, vo východnej cirkvi nazývaný – Vstup (Uvedenie) Presvätej Bohorodičky do chrámu – slávil v Konštantínopole. Od 9. storočia ho prijali medzi svoje sviatky mnísi v južnom Taliansku. Vo východnej cirkvi sa v tento deň koná požehnanie detí. K rozšíreniu dnešného sviatku v západnej cirkvi došlo od roku 1372 z Avignonu. Gregor XI. ho dekrétom začal sláviť v pápežskej kaplnke. V rok 1474 ho pápež Sixtus IV. zahrnul do rímskeho misála. V rímskom kalendári sa objavil v roku 1585 za pápeža Sixta V.

Na výročie posvätenia chrámu

Láska dáva a nič nežiada, prijíma bez vzdoru, odpúšťa bez váhania a trpí len vlastnou nedostatočnosťou.

Dobre urobíš, keď ich vystrojíš na cestu, ako sa patrí vzhľadom na Boha“ Otče, pomôž mi byť taký láskavý a veľkorysý k druhým, ako si ty ku mne.“

Vieme, že sne chrámom Ducha Svätého? Potešujúce je vedomie, že sme stále pod ochranou nebeského ducha, ktorý nás neopúšťa (obdivuhodná to vec!) ani vtedy, keď sa protivíme Bohu. Aká sladká je táto pravda pre veriacu dušu! Koho by sa teda mala báť zbožná duša, ktorá sa snaží milovať Ježiša, keď má stále pri sebe takého vynikajúceho bojovníka? Či nebol aj on jedným z množstva duchov, čo spolu so svätým anjelom Michalom hore v nebi bránili Božiu česť proti satanovi a proti všetkým ostatným vzdorovitým duchom a nakoniec ich na hlavu porazili a spútali v pekle? Vedzte, že on je stále dostatočne mocný proti satanovi a jeho prisluhovačom, jeho láska neochabla a nikdy nezlyhá pri našej obrane.

Naučte sa krásnemu zvyku stále na neho myslieť. To, že blízko nás stojí nebeský duch, ktorý nás od kolísky až po hrob neopúšťa ani na okamih, vedie nás a chráni ako náš priateľ a brat, to nám musí byť neustálou útechou, najmä v tých chvíľach, ktoré sú pre nás obzvlášť smutné.

Opakovanými údermi dláta a neúnavným začisťovaním si božský Umelec pripravuje kamene, ktoré sa majú stať súčasťou večnej stavby. Tak spieva Cirkev v hymne liturgie hodín na slávnosť posvätenia chrámu, a tak to naozaj je. K tej dlhej a viacnásobnej skúške, ktorú si zažívala od svojich blízkych, keď si si vyberala svoj životný stav, Pán vo svojej nekonečnej láskavosti pridáva aj skúšku obáv a duchovného chvenia s prímiesou bezútešnosti. Nech sa mu preto vzdáva vďaka za to, že s Tebou zaobchádza ako s vyvolenou dušou, ktorá má zblízka nasledovať Ježiša na strmej ceste Kalvárie. A ja s radosťou a dojatím vo svojom vnútri pozorujem toto pôsobenie milosti v Tebe, najmilšia dcéra môjho srdca. Keby som videl, že si menej zdrvená, nebol by som taký spokojný, pretože to by som videl, že Pán ti dáva menej drahokamov. Ja, ktorý vo svojej svätej láske veľmi túžim po tvojom prospechu, sa preto veľmi teším. A teším sa čoraz viac, keď badám, že si v takom stave.

31. decembra - Koniec občianskeho roka - Silvester

Prečo sa rozptyľujeme mnohými vecami a hľadáme, čo by sme sa mali modliť, v obave, aby sme sa azda nemodlili, ako netreba? Prečo radšej nehovoríme so žalmistom: „O jedno prosím Pána a za tým túžim, aby som mohol bývať v dome Pánovom po všetky dni svojho života, aby som pociťoval nehu Pánovu a obdivoval jeho chrám“? Tam totiž nevznikajú všetky dni tak, že prichádzajú a odchádzajú, ani začiatok jedného nie je koncom druhého. Všetky sú naraz a bez konca tam, kde nemá koniec ani sám život, ktorému tie dni patria.

Dávajte si pozor, milovaní, aby nikomu z nás neboli toľké Pánove dobrodenia na odsúdenie, keby sme nežili dôstojne podľa neho a nekonali svorne, čo je dobré a milé pred jeho tvárou. Veď kdesi hovorí: „Pánov duch je svetlo, ktoré odhaľuje tajné skrýše vnútra.“ Uvedomujme si, ako je blízko a že ani jedna naša myšlienka, ani jeden náš rozhovor nie je utajený pred ním. Je teda spravodlivé, aby sme sa neodkláňali od jeho vôle. Radšej urazme hlúpych a nerozumných, povýšeneckých a chvastavých ľudí ako Boha.

Radosť z dobra a nádej na jeho víťazstvo v človeku a vo svete nevylučujú obavu o toto dobro ani strach pred zmarením nádeje.

Text neprešiel jazykovou úpravou.